

உ
கடவுள் துணை.

மூன்றாவது பாகம்

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சங்கடத் ததிபர்களுக்கும், புஸ்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மகான்களுக்குந் தெரி விப்பது யாதெனில்:—

இந்த “யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு” என்னுமிப்புஸ்தகத் தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின் முடிவிற்கு கண்டிருக்கிற ஒவ் வொரு மகான்களிடத்திலும் ஒலை ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சகல சாத் தரத்தினுடன் பெற்று, என் மூதாதைகள் கையாண்டவந்த ஒலையேட் செ சாஸ்திரங்களையுஞ் சேர்த்து, இந்நூலுக்குப் போதுமான திர விபத்தைச் செலவுசெய்து என்னால் (கெவர்ன்மெண்ட் சட்டப் படி) ரிஜிஸ்தர் செய்திருப்பதால் இச்சாஸ்திரங்களைப் பிறர் எவ்வி தத்திலும் அச்சிடக்கூடாடுதென்பதை இதன்மூலமாய்த் தெரிவித் துக்கொண்டேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

கடவுள் துணை.

மு க வு ரை.

உலகின் கண் சர்வேஸ்வரனும் உற்பத்தியாக்கப்பட்டபலவுயிர்
களிலும், சுவேதஜம்-அண்டஜம்-உற்பிசம்-சராயுஜமாகிய நால்வகை
யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் ஶ்ரீவராசி
களிற் கிரேஷ்டமானது இம்மானிடப்பிறவியேயாம்; இதிலெஜனிக்
கும்சிகக்கள்-பாலர்-குமாரர்-எவ்வனர் விருத்தர்களாகிய ஆண்டெண்
ணிநங்களுக்குரிய சகலசுகதுக்கங்களையும், தர்மார்த்த காமமோகூத்
மர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்குரிய இயல்பினையும், எண்ணி
லாப் பிறவித் துன்பங்களையும், இஷ்ட காமியார்த்த இன்பாரசங்
களையும் எடுத்துக்கூறிய நூல்கள் பலவாயினும், அவற்றினை இனிது
விளக்கக் கூறுவன: அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள
சின்மய சொரூப நிலைபைப்பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய யோக ஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இவ்வித சாஸ்திரங்களை வெளியிடாது நமது முன்னோர்கள்
தொன்றுதொட்டு ஓலைஓடுகளிலெழுதி, வீடுகளில் காலைமாலை பூசை
யில் வைத்துப் பூசித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குந் தெரிந்த
விஷயமே. அப்படிப்பட்ட ஆரிய சாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர்
இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் முதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஓலை
ஓட்டுப்பிரதிகள் பலவாம். அவற்றுட்கிலவற்றையும், கனம் க. ராம.
கணபதியாபிளே யவர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலும் கைவசமா
யிருந்த ஓலைச்சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், பதி
னெண் சித்தர்கள் பாடல்களிற் சில இருந்தும் சில இல்லாதிருக்
கவே அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிடக்கருதி “சொல்லும் பொருளுஞ்
சுவையுந் கணியும், என்னும் ஒளியும் இருப்பது போல, என்பாற்
பிரியாதெழில் நட்பதனை, அன்பாற் கொண்ட அருமை நண்பர்”
இ. ராம. குருசாமிக்கோனாரிடம் வெளியிட, அவரு மதற்கிணங்கி
பல தேயங்களிற்சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக் கொண்டுவந்
தனர். அச்சமாய் தெய்வ கடாகூத்தால் திருப்பழனிப்பின்கண்
வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச பேரகமகாரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதின
ஆச்சிரமம் மகர கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ கைலாச
தெண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்

திற கையாண்டுவந்த பலசாஸ்திரங்களடங்கிய ஏட்டிச் சுவடிகளை வரப்பிரசாதத்துடன் கொடுத்தா, அச்சிடும்படி உதவி புரிந்தனர் ள்ள்.

எல்லாச் சுவடிகளையும் கையிதத்தில் எடுத்தெழுதிப் பார்வையில ஆதிற சில சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுட்களில் இரண்டு வரியும் மூன்று வரியுமாக இருந்ததுடன், சிலபாக்களில் எதுகை மோனைக ளேனாயில்லா திருந்தன அவை களைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி, இப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சாஸ்திரங்களின் முடிவிற்கு கண்டிருக்கிற நமது ஆதம் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒரு பிரதிக்கு காது ஒலையேட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றுள் வரைந்துள்ள லீகிதப்பிரகாரம் ஆனேக மகான்களின் உதவியைக்கொண்டு என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவாறு சிந்திருத்தஞ் செய்ததுமன்றி, இதற்கு தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு” எனத் திருநாபஞ் சூட்டிப் பன்னிரண்டு பாகங்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றன.

இச்சாஸ்திரங்களை பெல்லாந் திரட்டி ஒன்று சேர்த்து அச்சிடுவதற்காகப் பொருட்செலவும், தேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக் கொண்டு சதா துணைக்கருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக வியாபாரியும், பூதிராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸ் சொர்தக் காரருமாகிய நமது நேயர் இ. ராம. குருசாமிக் கோனாவர்களா நன்றியும், தாலபத்திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய ள்ளைய நண்பர்களா நன்றியும் யான் என்றும் மறக்கத்தக்கனவன்று.

இவ்விதம் பன்னிரண்டு பாநாய் அச்சிட்டிருக்கிற இவ்வரிய பெரிய சாஸ்திரங்கள் ஒரு புஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்திலில்லாதிருப்பதால், பன்னிரண்டு வாலியத்தையும் பார்ப்பதவசியம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் இதனை லாங்கிக் கையாண்டு வருவீர்களேன நம்புகின்றனன்.

இங்னம்,

த. குப்புசாமி நாயுடு,

மதுரை.

சுணபதிதுணை.

முன்னுலது புல்தகம்.

தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்த்தருளிய
யோக நூலான சாவஸ்திரத் திரட்டின்
முட்டவணை.

பக்கம்	சாஸ்திரங்களின் பெயர்.	பக்கம்
1	கடைப்பிள்ளை	1
2	ஹே.	4
3	ஹே.	9
4	ஹே.	22
5	ஹே.	44
6	ஹே.	70
7	ஹே.	101
8	ஜெபமுனிவர்	106
9	கல்லுளிச்சித்தர்	116
10	ஹே.	121
11	கஞ்சமலைச்சித்தர்	124
12	ஹே.	130
13	புலிப்பாணிமுனிவர்	134
14	கௌசிகமுனிவர்	148
15	மிருகண்டமகாரிஷி	156
16	குருராஜர்	164
17	ஹே.	177
18	இராமரிஷி	190
19	அத்திரிமகாரிஷி	195
20	புதண்டமகாரிஷி	204
21	ஹே.	225
22	ஹே.	234
23	ஹே.	243
24	ஹே.	246
25	மௌனச்சித்தர்	248
26	ஹே.	251
27	சூகமகாமுனி	253

சூரு'வ துணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

யோக ஞான சாவ்ந்திரத் திரட்டின்

நான்காம் பாகத்தில் சொல்லியிருக்கிற

முகீய விஷயங்கள்.

ஐயா! இதற்கடுத்த நான்காம்பாகத்தில் மச்சமுனி. வேதமுனி, ஞார்வாசமுனி, யுகமுனி, வசிஷ்டமாமுனி, பாம்பாட்டிச்சித்தர், ஞானச்சித்தர், சகப்பிரமரிஷி, கூர்மானந்தர், சூரியானந்தர், கண்ணனந்தர், ஆசவினிதேவர், பராசர்தேவராயர் முதலிய மேலான தேவரிஷிகளாம் சொல்லப்பெற்ற அருமையான இருபத்தைந்து சாஸ்திரங்கள் அடங்கியுள்ள விஷயங்களை இதனடியிற் காணலாம்.

ஆவையாவன:

முதலாவது மச்சமுனிவர் தூலஞானம் பத்தில், இடகலை பிங்கலை அழிமுனைக்குரிய வாசியோகசாதன கேசரி மார்க்க முதலிய விபரங்களையும்,

2-வது மச்சமுனிவர் சூட்சுமஞானம் பத்தில், கற்பமுறையும், சிவயோகி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய சூனிகைகளும், ஞானசோதி சித்திரியும், சமாதி தசதிட்சை முதலிய விபரங்களையும்,

3-வது மச்சமுனிவர் காரணஞானம் பத்தில், நான்குவேத பிண்ணவமுடிவையும், ரவிமதி சடர் கேசரி தெரிசனமும், அஷ்டாங்க யோகசித்தியின் விபரங்களையும்,

4-வது மச்சமுனிவர் திட்சைஞானம் ஐம்பத்தைந்தில், பஞ்ச யுகதேவதையும், பாணுபிறை அக்கினியென்ற நாயுடும், பத்துவாயுவுடும் பகருதந்தரிய நந்ததெரிசன விபரங்களையும்,

5-வது மச்சமுனிவர் ஞானதண்டகம் தொண்ணூற்றேழில் அஷ்டமாசித்தி கருக்குரு கற்பம் வரதம் மை மெழுகு மூலிகை வேரு ரோசக பூரக கும்பக மூலாட்சர யோக ஞான சாதனை விபரங்களையும்,

6

சாஸ்திரங்களின் முக்கிய விஷயங்கள்.

6-வது மச்சமுனிவர் ஞானதிட்சாவிதி நூலில், கந்தி தெரிசனை மூம், குண்டலிசத்தியும், ஆதியந்தம் பூரணசோதியும், அறுகோணத்தியல்பும், வாதமுறை கருமானம் வாசியின் தீட்சை விபரங்களையும்,

7-வது வேதமுனிவர் ஞானசூஸ்திரம் இருபத்திராண்டில், அடிநடுமுடி பாவெளி ரசகுளிகை ரூடாமணிமாத் திரை விபரங்களையும்,

8-வது தூர்வாசமகாரிணி ஞானசூஸ்திரம் எழுபத்தேழில், ஸமுலை குரு சவுக்காரம் மயிற்பாலம் நெருப்பாறு செயநீரும், சுண்ணமுடன் சிலவேதை விபரங்களையும்,

9-வது யுகமுனி தத்துவஞானம் நூற்றைந்தில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய மூலாட்சரங்களும், மூலாதாரத்தின் முடிவும், பஞ்ச பூதங்களுக்குரிய அஞ்ச தேவதைகளும், இடகலை பிங்கலை சூழிமுனை சோதிசொருபமும், ஜனங்க ஞற்பத்தியும், தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும், சரீர மர்ம முதலிய விபரங்களையும்,

10-வது வசிக்ஷுடர் ஞானோதயம் பதினாறில், அறுகோண சக்கர மூலாட்சரங்களையும், ஆதியாஞ் சோதி தெரிசனை யோக சாதன முதலிய விபரங்களையும்,

11-வது வசிக்ஷுடர் வைத்திய சூஸ்திரம் இருநூற்றியாறில், செயநீர் சுண்ணம் செந்தூரம் மெழுகு தாம்பூர வங்கதங்க பற்பங்களையும், கிசாயம் லேகியம் சூரணம் முதலிய அவிழ்தங்களைச் செய்பாகம் கைபாகமாய்ச் செய்து பலவித நோய்களைப் பறக்கச் செய்யும் பலவித விபரங்களையும்,

12-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதினாறில், யோக சாதன மர்மங்களின் வல்லப விபரங்களையும்,

13-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் முந்தாறில், பிரபஞ்சம் பொய்யென்றும், பிரம்மொன்றே மெய்யென்றும் அப்பிரம்த்தைச் சாரும் விபரங்களையும்,

14-வது ஞானச்சித்தர் மெய்ஞ்ஞானம் பன்னிரண்டில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய விபரங்களையும்,

15-வது ஞானசித்தர் பாடல் மூப்பத்தைந்நில், சிவயோக ஞான பிரம்மநிலை விபரங்களுமும்,

16-வது சகப்பிரம்மரிஷி ஞான சூஸ்திரம் மூப்பத்திரண்டில், துருசு எண்ணம் குரு குளிகை வேதை கற்பம் செய்முறை முதலிய விபரங்களையும், யோகசாதனைத்துக்குரிய விபரங்களையும்,

17-வது கூர்மானந்தர் மவுனஞானம் ஐந்தில், மூன்றெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும், வாலை சித்தி முதலிய விபரங்களையும்,

18-வது கூர்மானந்தர் ஞானசூஸ்திரம் ஐம்பதில், வாதவைத்தியம், காய கற்ப முறைகளையும். யோக சாதனை மூலமந்திர விபரங்களையும்,

19-வது குரியானந்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதிமூன்றில், பூநீர் வழலைகுரு அண்டபிண்டம் உப்பு காயசித்தி மூலசக்தி மூலமந்திர முதலிய விபரங்களையும்,

20-வது குரியானந்தர் கற்பஞானசூஸ்திரம் இருபத்தைந்நில், காயசித்தி யோகசாதனைம் வெவுனகுளிகைமுதலிய விபரங்களையும்,

21-வது கண்ணானந்தர் சிவராஜ்யோகம் பதினான்கில், யோக சாதனைத்துக்குரிய மூலாட்சரங்களையும், ஞானசித்தி விபரங்களையும்

22-வது அசுவினி தேவர் சிவயோக கற்பம் பதினாறில், வாசினிலை யோக சாதனைக்கருக்கு வேண்டிய விபரங்களையும்,

23-வது பராசரிஷி ஞானோபதேசம் இருபத்திரண்டில், பூரணவஸ்துவைக்காணும் ஞானசாதனை விபரங்களையும்,

24-வது தேரைவர் நவலோக பற்பம் பதினாறில், இரும்பு பித்தளை ஈயம் வெள்வங்கம் திராவுருக்குச் செம்புடன் நாகம் வெள்ளி முத்து வெண்கலம் தங்கம் முதலிய நவலோகங்களையும், நன்றாய்ச் சுத்திமுறையுடன் பற்பஞ்செய்யும் விபரங்களையும்,

25-வது தேரையர் சிவபூஜாவிதி எழுபத்தைந்நில், சிதம்பரச்சக்கரம், அஷ்டசுர்மம், தேவிபூஜாவிதிக் கிரமங்களையும், சித்தியிற் சிறந்த யோகசித்தி காயசித்தி அஷ்டமாசித்தி முதலிய அநேக துட்ட விபரங்களையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

முன்னர் சொன்ன மூன்று பாகங்களிலும் ஒழுங்காயுரைத்
துள்ளதை, நன்றாய்த் தெரியவேண்டுமானால் நான்காம் பாகத்தை
வாங்கி வாசிக்க நன்குவிளங்கும். தவசிரேஷ்டரின் சாதுரிய வாக்
கியத் தன்மையை இதனாலறியலாம். ஆகையால் யாவரும் நான்
காம் வரலிபத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

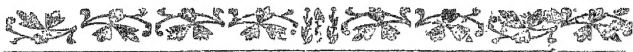
ஆன்னியில் இதனைச் சேர்ந்த யோக ஏரான சாஸ்திரத்திரட்டு
பத்துபாகம் வரை அச்சிட்டு புஸ்தகமாகத் தயாரிலிருக்கிறது.
வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கெழுதி வி. பி. மூல
மாகவும் நேரிலும் புத்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் ஒன்று வீதம்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,

இ. நாம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகக்ஷரப், புதுமண்டபம், மதுரை.

உ-
சிவமயம்.

முதலாவது

ஐடைப்பின்னையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சைதன்யம் 7.

வெளிகடந்த வெளியொழியே சுழிணைகாப்பு
வேதாந்த விபரத்தி னறிவேகாப்பு
தனிர் தனலுங் காலுமொன்றாய் மூன்றாம்நல்கில்
தம்பனத்தில் மோகனத்தாய் பதமேகாப்பு
ஆளிகருவி லெட்டாகி நாலுஞ்சேர்ந்த
அதிசயமே பூரணத்தி னறிவேகாப்பு
எளிவுறுதி சைதன்ய ஞானக் கூறத்
கணபதியே முத்தியருள் காப்பதாமே.

தானென்ற உப்போடு ககரசாரம்
தனித்துநின்ற திரிப்பொடியாம் மண்டலமுமன்றாய்
வானென்ற பூதமஞ்சாய் ஆதாசமாறாய்
மருவியது பஞ்சீத கிருதமாகி
வேனென்ற தத்துவமாய் மனசநாலாய்
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் மனமுமாகி
கோனென்ற சூட்சுத்தில் நின்றுதப்பா
கொள்கியது லோர்ஞானங் கூறக்கேளே. (1)

கூறுகிறோம் தத்துவத்தைக் கேட்டுத் தள்ளிக்
கொண்டென்ற ஆறுதலைக் குறியுந்தள்ளிக்
கூறுகிறோம் மாயையெல்லாம் குறியோடேதள்ளிக்
கூறுகின்ற வாசனையைக் குமட்டிநீக்கிக்
கூறுகிறோம் மனதோடே புருவமையத்துறீ
கொடுமனசை அனசயாமற் கெட்டபண்ணிக்
கூறுகிறோம் அகாரமுத லு காரந்தாக்கிக்
ருவியதுநின்ற மவுனத்ததை அறிவிற்றுக்கே. (2)

(2)

யோக ஞான சாக்ஸ்திரத் திரட்டு

தாக்கையிலே புருவமையம் தனத்துவிம்மும்

சாதகத்துக் கேறுவது தாக்குதாக்கு
நோக்கையிலே பளிச்சென்று நாதங்காணும்

துண்ணைபஞ்சேர் நாதம்போம் அறிவுஞ்சேரும்
பார்க்கையிலே ஸுன்றுமில்லை சடமுமில்லை

பாரென்ற மவுனமில்லை அறிவுமில்லை
தாக்கையிலே அகண்டமுள்ளோ கொல்லுங்கொல்லும்
காராட்டா வெள்ளுறுமில்லை கருபாரே. (3)

பாரிந்த அகண்டத்துக் காதிரந்தம்

பாசியதும் கூட்டுகிற துறையோகோடி-

நேரிந்தப் படியல்லோ நேர்ந்தார்தேரே

நிமிஷத்தில் நெருவிக்குஞ் சுகமொன்றுபோதம்
சாரிந்தச் சமூகம் அருளோடுபொருளுஞ்

சாதகமாய்ச் சொன்னதெல்லாம் பொய்யாம்பொய்யே
கூறிந்தக் குருவருளார் குகையிற்சென்று
குவிபாட்டார் குருவகைக்குங் குனிவைசெய்யே. (4)

செய்யப்பா குனிவைமுந்தித் துரியத்திற்சொக்கும்

செகசாலை மட்டாங்குஞ் சேரலும்

வைப்பா மனசையந்த அகண்டத்துள்ளே

மற்றொன்றில் வையாதே மயக்கமாகும்

மெய்யப்பா முக்காலஞ் சொன்னேம்பாரு

வேறென்று மெண்ணதே மனமுரைக்கமுத்தி

பொய்யாபெண்ணுதேவுப சரிக்கச்சித்தி

புகழ்பெரி யோர்கள் போக்கிதாமே. (5)

போக்கோடே தேசமெங்குந் தீரியுமக்காள்

புகழாக விற்துலைப் பாடம்பண்ணி

வாக்கோடே நாதாக்கள் நாதங்கெட்டால்

மயங்காதே யிம்முறையை வகையாய்ச்சொல்லு

தாக்கோடே ஆறுமந்தத் துரியமீது

தானவனுஞ் சச்சிதா எந்தகுருமூலம்

தூக்கோடே பணிந்துமக்காள் வாயைப்போற்றிச்

சோத்தியமாய்ப் பிதாபெயரைச் சொல்லேன்பாரே. (6)

கடைப்பிள்ளை ஞான சைதன்யம் 7

53

சொல்லுகிறேன் மூலகுரு நாலாம்பேரன்

சொற்றவறுக் கொங்கணற்குப் பின்னையானேன்

சொல்லுகிறேன் உணையழைத்து ஆனாத் தனக்கொள்வார்

சூழலகி லறுபத்து நாலுபதியோரும்

சொல்லுகிறேன் எதிலறிந்த மட்டுஞ்சொன்னோம்

துடிவான நாதாக்கள் தூறும்பெற்றீறன்

சொல்லுகிறேன் மூலகுரு போகற்பாதம்போற்றிச்

சுத்தசை தன்னியமென்றும் வேதாந்தமுற்றி,

(7)

கடைப்பிள்ளை ஞானசைதன்யம் 7

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர விபாபாரம்
ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டில்
பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

இரண்டாவது
கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

நான சமாதி தீட்சை 17

ஆதிசுவ முலகனை பதியைப்போற்றி

அருள்பெருகுஞ் சமாதிபுட தீட்சைசொல்ல

நீதியுள்ள நந்தீசர் மூலநாயன்

நிலையறிந்த காலாங்கி பேரகமூர்த்தி

சோதிபெனும் பூரணதே சுகராய்நின்ற

துணையான கொங்கணைவர் பாதங்காப்பு

ஒதியதோர் மந்திரகலை சமாதிதீட்சைக்

குண்பையுள்ள கணபதிதாள் சரணந்தானே.

(1)

தானான தீட்சையடா சமாதிதீட்சை

துணையுறிந்து ஸந்திரமாம் மூலபீடம்

கோனான பீடமதை யார்தான் காண்பர்

குறித்தபடி சொல்லுகிறேன் குறியைக்கேளு

தேனான மூலமடா அக்கினியுமாச்சு

திருவான முக்கோண மாலினலீடு

வானான அண்டமடா புருஷமத்தி

வன்மான மதியினுட மனந்தான்பாரே.

(2)

பதரப்பா மூன்றினுட விபரஞ்சொன்னேன்

பதிவாக அவர்களுட மூலங்கேளு

நேரப்பா ஆடிமூல மக்கினியின்பிசம்

நிலையான பிசமடா ஓம்ஆம்உம்மென்றே து

காசப்பா நடுவான கதிரினுடபிசம்

சுருணைவளர் ஐக்கிலியும் சவ்வென்றே து

மேரப்பா மூடிவான மதியின்பிசம்

விளங்கிநின்ற நமசிவய மென்றாகானே.

(3)

கடைப்பிள்ளை ஞான சம்பந்தி திட்டுரை 14

காணவே மண்டலங்கள் மூன்றில்நின்ற

கருணைவளர் தேவதைகள் பிசுஞ்சொன்னேன்
பூணவே மனங்குளிர்து செவிக்கமைந்தா

புத்தியுடன் வணக்கிபாரம் புரலக்கேளு
தோணவே உதயரதி தன்னில்பீயும்

சுத்தமுள்ள மனக்கண்ணால் மூலம்பார்த்து
ஊணவே ஓம்ஆம்உம் மென்றேறதான்

உத்தமனை ஞாந்தெட்டு உருவேசெய்யே.

உருவநிந்து ஓதயிலே மூலத்திய்தான்

ஓமெனவே தான்சொலித்து வேர்வைமீறும்
கருவநிந்து தானெழுந்து நித்தியகர்மம்

கட்டலோயைத் தான்முடித்து தன்னைநோக்கித்
திருவிருந்த சத்தியடா மூக்கொணத்திற்

சென்றிருந்த மனக்கண்ணால் நன்றாய்ப்பார்த்துக்
குருவிருந்த படுகோக்கித் தியானம்பண்ணிக்

குணமாக ஆய்வுங்கிலியுஞ் சுவ்வென்றோதே

ஓதுவது ஞாந்தெட்டு உருவேசெய்தால்

உத்தமனை பரிதிமதி பெரன்றாய்க்கடி
மாதுவளர் பூரணமாம் ஆண்டத்தேகி

மகத்தான சபினையிலே திபங்கடாணும்
கோதுபழு தில்லாதத் திபங்கண்டார்

கூர்மையுள்ள கண்களரெண்ணிஞ் சிவப்புமரகம்
ஆதரவாய் ஆந்தரிலை யறிந்தேசொண்டு

ஆப்பனை மதிவிட்டை ஆடுத்துக்காரே.

ஆடுத்துமன ஞாநதியினால் புருவத்தேகி

ஆப்பனை யிருடைநின் ஆந்தத்தாலே
தொடுத்தமிகச் சிவபரம வென்றுதா ணுஞ்

சுத்தமுடன் ஞாந்தெட்டு உருவேசெய்து
நடுத்தரமாய் நின்றநடு விண்ணைநோக்கி

நாட்டமுடன் சந்திரனோ பிரகாசிக்கும்
திடத்துடைய சந்திரனோ பிரகாசித்தார்

தேகமதிற் குளிர்ச்சியுமே செம்மைபரமே.

மேலாக ஞான சாஸ்திரத் திட்டிட்டு

ஆமண்பா கயிலாச வர்க்கத்தேதார்கள்

அப்பனே புருஷமகின் னருளேக்காண்பார்
தாமப்பா சொல்லுலறே மூலவர்க்களு

சன்னையுடன் நமோன தெனியைப்பார்பார்
ஓகப்பா பிருகருக்கும் ஒன்றேருட்சம்

உருதியுள்ள சூட்சுமடா மூலமூலம்
காமப்பால் காணப்பால் செகண்டெல்ல

சருவான மூலத்தைக் காருகாரே.

காரப்பா மூலமது கணபதியின் தியானம்

சருவான முக்கோணம் நந்தியுட தியானம்
ஓரப்பா புருஷமது சதாசிவத் தின் தியானம்

உண்மையுடன் நித்தியமூர் தியானித்ததர்க்கால்
தேரப்பா மனந்தேறும் வாசுதேதும்

சிவசிவா தெவுனசித்துத் தானேவுண்டாம்
நேரப்பா தினந்தேறும் தியானஞ்செய்ய

நீடுலகில் நியுமொரு சித்தன் காரணே.

காணவே மூலத்தால் முத்திபெற்றார்

சருணையுள்ள ரிஷிமூவர் சித்தரெல்லாம்
தோணவே மூலத்தால் சித்தமுண்டாம்

ஆலங்கிரிந்ற அடிமூலம் ஆர்தாண்காண்பார்
பூணவே அடிமூலம் தன்னொளியாய்நிற்கும்

புருவந்தக் சுழிணையடா விண்ணொளியாய்நிற்கும்
பேணவே விண்ணொளியை விண்ணிற்சேர்த்து

பெருகவிந்ற ததினிலே சமாதாம்பாரே.

பாரப்பா சமாதினுட பருகங்கேரு

பதிவான மூலமது தியுமாச்சு
நேரப்பா நமோனதான் வாய்வுமாச்சு

நேர்ந்துரெண்டும் வெண்ணென்றாய்க் காயமாச்சு
காரப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணித்

தானவனுய் நின்றதினில் சமாதியாச்சு
ஆரப்பா அறிவார்தன் சமாதிநீட்டை

ஆதியந்தம் நியெனவே அறிவாய்க்காரணே.

கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

யானாவே சொல்லுகிறே மதிக்கும்மேலே
கலந்துபார் ஆறிவுடனே திசநாதத்தைப்
பூனாவே நிருதபராய் நெஞ்சிற்றாணம்
புகழான ரவியினுட பிரகாசத்வதத்
தோனாவே ஆதார மூலம்பாரு
சுடர்க்கொழு போலவுமே தீபங்காணும்
ஊனாவே நல்மனதாய் மூன்றும்பார்த்து
உத்தமனே உகந்தந்த விடத்தைக்கேளே.

சேனாரீ ஆதிமடர மூலாதாரம்
கிருபையுள்ள சுதாதரமாம் நிராதாரந்தான்
வாழாரீ பிரம்மது மைந்தாகேனா
வலுமையுள்ள மவுனமடர துரிபாதிதம்
வேழாரீ மாலினுட விதொனம்
விளங்குகின்ற கருணையடர துரியம்பாரு
ருழாரீ ருத்திரனார் மலையிற்றுணம்
சுழியதுவும் நின்றதுடர ஆறிந்துகொள்ளே.

ஆறிந்துகொள்ளு மபேஸ்பரத்தில் மைந்தாமைந்தா
ஆப்பனே சொற்பனந்தா னடங்கிரிற்கும்
விநிந்துகின்ற மணித்தாயின் வீட்டுக்குள்ளே
வினாந்திடுமே சக்கரந்தான் மேன்மையாக
வநிந்துநன்ற யாதாரம் நன்றாப்பார்த்து
வழிதுறையும் வாசியுட நிலையுங்கண்டு
கிருத்தியதோர் துரியாதி தத்தில்கின்று
சிவாயருரு தேசினார் பாதம்புத்தே.

பத்திமனம் பத்துவது மூலத்தியிற்
பாங்கான சுழியற்ற லக்கழிபிற்சென்று
சுத்தமுள்ள சுதாசினார் மலையிலேதான்
சுடரொளியாந் தூண்டாத தீபமாகும்
சித்தமுள்ள தீபமடர பிரானாதம்
சென்றெழுந்த யிடத்திலுது செருங்கண்டாய்
புத்தியுடன் அந்திடத்தில் மனதைவைத்துப்
பூரணமாய்க் கேசரியைப் பூசைபண்ணே.

பூசையென்ன தேசமனு கோயிலாச்சுப்
 புத்தியுடன் கோவிலுக்குட் செல்லும்போது
 நேசமுடன் மூலகண பதியைப்போற்றி
 கிலையான நந்தியடி பூசைபண்ணி
 வாசமுடன் சதாசிவனார் மனையின்புக்கி
 மகத்தான பராபரனார் ஒளியைக்கண்டு
 பாசமுடன் நேசமதாய்த் தியானஞ்செய்யப்
 பதிமரண சமாதிமுத்தி தீட்சையாமே. (16)

முத்தியுள்ள சமாதானுட தீட்சைதன்னை
 மூதண்ட யோகசிவ ஞானிச்சிவாய்
 சித்தமுள்ள சிவயோக முத்தங்கியவாய்
 சிவஞ்ஞான சூருதேசி தனக்குமீய்வாய்
 சுத்தமுள்ள சமாதானுட தீட்சைமார்த்தம்
 கோகியமாய்ச் சொன்னதைநீ பதனம்பண்ணி
 சுத்தமனு தான்பிறந்த யிடத்திலின்று
 சதாசாலம் பூரணத்திற் சார்வாய்முற்றே. (17)

தடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாகி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம்
 ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏழுபடி
 பிரதியின்படி இந்த சாவ்ந்திரம் ஆச்சிடலானது.

மூருகன் துணை.

மூன்ருவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானத் தண்டகம் 50

அண்டமெனும் எமகூட மலையில்வாழும்

ஆதிநந்தி காலங்கி மூலர்போகர்

விண்டபடி நடனமிடுஞ் சிலம்பைக்கண்ட

வேதாந்தக் கொங்கணவர் பாதம்பேரற்றி

கண்டதொழி லடக்கமதாற் றண்டக்கத்திற்ப்

சுருவுருவாய்ப் பாடுதற்கு கமலங்காப்பு

மண்டலத்துக் காதார மானநந்தி

மகத்தான மூலகண பதிகாப்பாமே.

பதியான பதியதுவும் மூக்கோணந்தான்

பார்மகனே உந்தியென்ற கழினைமீதிற்ப்

தெதியான மோட்சமெதி விடென்றெண்ணிக்

கிருபையுள்ள ரவிமதிவை ஒன்றாய்க்கட்டி

விதியான நெழுத்தெனவே மவுனமாக

வேதாந்த சார்தொடுத்து விண்ணோரோக்கித்

ததியான காலமென வருவேசெய்து

தாயான கொங்கணாக்கு மகன் தானென்னே.

(1)

மகனான கடைப்பிள்ளை யானசித்தா

மார்க்கமுடன் வரவெனவே ஆமிர்தப்பந்து

அகமான தேகமதிற்ப் சூட்சுங்காட்டி

அஞ்செழுத்துக் குயிரான ஆதிகாட்டி

சுகமான பதிகாட்டிச் சொரூபங்காட்டிச்

கோதியென்ற கற்பூர நிலையங்காட்டிச்

செகமாயை தன்னுடைய வழியுஞ்சொல்லிச்

செம்மைபுடன் சிவபோகந் திறஞ்சொன்னேனே.

(2)

யோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு.

சொன்னமொழி மெய்யெனவே தன்னைப்பார்த்துத்

சொற்புறிலை தனையறிந்து விண்ணோநோக்கிக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து தன்னைப்பார்த்துத்

காலறிந்து மேலான சமஸீட்டில்

உண்ணிவினா யாடிமனக் கண்ணினாலே

உரிசையுடன் மதியுறந்த வுண்மைபெற்றதுத்
தன்னருளே தருகதத் தன்னைப்போற்றித்
தவசியென்ற கடைசெடு விண்ணோப்பத்தே.

பத்தியுள்ள குருபரனைக் கண்டால்மெந்தா

பருதிமதி சடாதின்பின் பதியைக்கேளு
முத்தியுள்ள ஆதார முடிவைக்கேளு

முரக்கமுள்ள வாசியுட கருவைக்கேளு
சித்தியுள்ள கற்பமதின் செயலைக்கேளு

சிவசிவா பஞ்சகண திசைகூடேரு
சுத்தமுடன் மனம்பிறுத்தச் சருதிகேளு

சொற்புறிலை மென்னவென்று தொழுதுகேளே.

கேனடா பிரம்மிஷ்டை தன்னைக்கேளு

கருபையுடன் நிருவிதற்ப சடாதிக்கேளு
வாளடா சிவையாக வாழ்க்கைக்கேளு

மந்திரத்துக் குயிரான மணியைக்கேளு
காலடா முடிவின்ற யிடத்தைக்கேளு

கண்முடி அறிவுபுரிந்த கதைகையக்கேளு
மாளடா மாண்டவிடந் தன்னைக்கேளு

மதிகதிரும் நின்றகுறி மாரக்கங்குகேளே.

மாரக்கமுடன் முலமுத லாளுதாரம்

வாகையுடனே அறிந்தந்தச் சுழியில்நின்றால்
வரக்கையுடன் நிரைத்தவண்ணம் முடிக்கலாகும்

எட்டிராமை மெல்லுன்ன இன்பத்தானே
மாரக்கமணிக் கண்ணினாலே நன்றாய்ப்பார்த்துத்

பத்திமொண்டிதகமதைச் சித்தியென்கூறு
பத்திசெய்யுள்ள தேகமடையே நவாபமம்

சித்தியுள்ள வகையேனா என்னுல்லைமந்தா
 தீர்க்கமுடன் சொல்லுகிறேன் மார்க்கமகர
 முத்திகொண்ட ஆகாரமடா விர்ணுவிந்
 முதலான விந்ணுவிடா தண்ணீர்ப்பா
 புத்திகொண்டு தண்ணீரை பெண்ணில்வாங்கிப்
 புகலாதே வால்பிளாதுப் பெருகுதா தூஷிப்
 பத்தியுட னுதையாறி தண்ணிற்கொண்டாற்
 டாலரணே தேகமனா வாலையாடே.

(7)

ஐம்பா வாலையா தாருந்தேகம்
 ஆந்தரங்க மாணதொரு ஆயிர்தந்தனாருல்
 தாமப்பா தன்னிலையை யறிந்துகொண்டு
 சதாசாலம் பூரணத்தில் மனந்தைதநாடி
 காமப்பால் காளன்பால் ரெண்டுமுகொண்டாள்
 கயிலாச தேகமடா காலனானா
 ஓம்பா சத்தியமாய்ச் சொன்னவார்க்கதை
 உறுதிவைத்துச் சத்தியமா யுற்றுப்பாரே.

(8)

உத்தமொழி சத்தியமாய்ச் சொல்லவேரு
 உறுதியுடன் மனதுருதி யாகவின்னா
 பத்தியுடன் ஓம்நம வசியபென்றே
 பார்மகனே உருவேற்றப் பலிக்குஞ்சித்தி
 சத்தமுடன் தேகம்வசீர காயமாகும்
 சருதியனல் மூலமடா முக்கோஷத்தில்
 புத்தியுடன் சதாசால முருவேசெய்தாற்
 பூரணத்தில் நின்றுகெதி காணலாமே.

(9)

காணவே வாமப்பால் தண்ணீராகும்
 கருணையுள்ள கனற்பாலே ராதமீதாநம்
 பேணவே ராதமென்றால் அழிவாநிலை
 பெண்குழந்தை அமுரியடா குமரீகற்பம்
 தோணவே அந்தரீ ரொன்றில்வாங்கிச்
 சகமாக வால்பிளாது ஊறப்போட்டுப்
 பூணவே ஊறியபின் னெடுத்துக்கொண்டு
 புத்தியுடன் பின்னுமந்த ரீநிர்ப்பாடே.

(10)

பேரக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

போடப்பர் பத்துமுறை நன்றாய்நீயும்

புண்ணியனே தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
காடப்பா அதைபெடுத்துப் பதனம்பண்ணி

நடுவான பூரணத்தைத் திபரனஞ்செய்து
கிடப்பா பெலப்பதற்கு மைந்தாரீயும்

விபரமுட னந்திசந்தி யுச்சிமூன்றாய்த்
தேடப்பா ஆய்வுஞ்சாய்க் கொண்டுதேர்த்தால்
தேகத்தில் நின்றதொரு நோய்கள்போமே.

(11)

நோயான தின்னமொன்று அமிர்தகற்பம்

துணைமையுடன் சொல்லுகிறேன் மைந்தாரகேளு
தாயான ஆணந்த மூசீச்சாத் தில்

சுயவாண சாதிக்காய் ஊறப்போட்டு

வாயாறச் சுயினிலே ரொட்டுப்பங்கு

வரிசையுட னேறறுக்கித் தானும்வைத்த
காயான சாதிக்கா பூசித்தானுற்

சுணக்கஞ்சு முறைசெய்து வுலர்த்திக்கொள்ளோ.

(12)

கொல்லப்பா உதையாதி தன்னிலேதான்

குணமாக வெருதுண்டு வாயிற்போட்டு

மெல்லப்பா மென்றாசங் கொண்டாயானுல்

சேதாந்த வாகியது சித்தியாகும்

செல்லப்பா வாகியிற்சென் றேறிவந்தத்

திருவான நமெனையாஞ் சுகாரவிட்டில்

விந்ஸைப் பரிந்துநிலை கொண்டால்மைந்தா

நிலமான மூலமது நிலைக்கும்பாரே.

(13)

நிலையான சிவகளை வலுவாய்நிற்கும்

ரிசபூசை விநிதிட்சை விதியாந்தனை

சுலையாத மனதாகப் பூசைசெய்தாற்

சருவான தேகமது முத்தியாகும்

சிலையான தேகமது முத்தியானுற்

சிலசிலா சிலயோக மினுதான் பாரு

ஆலையாதே வெறும்கிணர் பேச்சுசுறம்பி

ஆசைகொண்டு திரியாதே அண்டத்தேறே.

(14)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம் 50

ஆண்டபகி ரண்டபெல்லாம் கொடியிழைத்த
 ஆவையடக்க மாகனொரு ஞானிகொல்லோம்
 மண்டபடி கொல்லுகிறேன் கைந்தராதேனு
 காயபாசை சாதிக்காய் விராகஸ்தம்
 கொண்டபடி கிரம்பதற்கும் விராகனஞ்ச
 ருணமரண ஏலமது விராகனஞ்ச
 விண்டபடி மதாரமது முன்றுங்கட்டி
 விரைவாகக் கல்வந்திற் பொடித்துக்கீளே.

கேளப்பா ஐயுறந்த முனிச்சாற்றிற்
 கிருபையுடன் நன்றாக ஆணர்த்துமைந்தா
 கேளப்பா ரவிதனிலை உலர்த்திப்பின்னல்
 வெண்தமுடன் பின்னுமந்தச் சாறுவிட்டு
 கேளப்பா பிப்படிபேய் பத்தமுறைசெய்து
 கிருபையுடன் கல்வந்தில் நன்றாயாட்டி
 கேளப்பா ஐயுறுபின் வழித்தெடுத்த
 கேள்வியென்ன பின்னுமதை நன்றாபாட்டே.

ஐயுட்ப்பா மைப்போல வழித்தெடுத்து
 ஆய்ப்பனே மிளகதுபோல ஐயுட்ப்புமைந்தா
 நீட்டப்பா ரவிதனிலை காயப்போட்டு
 நீமசனே தங்கமதாற் கிமிழ்தான்செய்து
 போட்டப்பா பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு
 பூரணமா யொருஞானிகை வாயிற் போட்டு
 நாட்டப்பா வாகிதனைச் சூழினைக்கேற்றி
 நாதாந்த ஆமிர்தமது கொண்டுதேறே.

தேறுவது யேதெனவே மைந்தாதேனு
 கிவகிவா பிராணயஞ் செய்துகொண்டு
 ஏறுவது வாகிவினால் மூலங்கண்டு
 ஏதாந்தச் சுற்றுகுறையைப் பிராணம்பண்ணி
 மாறுகை மறிந்துவரு வேழினுக்கால்
 மகத்தாண் பிராணயஞ் சித்தியாகும்
 பூருவமாய் பின்றுதெரு ஆறுகாரம்
 பொருந்தினின்ற சீவகனே யமுதமாமே.

பேரக ஞான சாவ் திரத் திரட்டு.

ஆழ்தரசன் கற்பமுடன் ஞானினை நன்கொண்டு
 ஆந்தரங்க மாகவேலி கொண்டால்மந்தர
 ஆழ்தரசன் தேவமதா யிருக்குட்பாரு
 ஆகியந்த நாதவிந்தைச் சொல்லக்கேளு
 ஆழ்தரச மானதுவுந் குயப்பாலாகும்
 ஆப்பனே நாதமது தேனுமாமே
 ஆழ்தரச குயப்பாலுந் தேனுக்கட்டி
 ஆப்பனே ஸ்ரீஸ்டொன்று இரூபோதுணனே. (19)

உண்ணையிலே கபமகனும் வாசியேறும்
 உறக்கமென்ற அசுதியை ஒடிப்போகும்
 உண்ணுமனக் கண்ணாதுவு டெரன்றிச்சேர்ந்த
 கருவான வாசியது கண்டுதேற
 விண்ணை ஆழிணையிலே நடனங்கொண்டு
 பெய்யான கற்புத வீட்டிற்சென்று
 ஐண்ணுன அடரதுதான் வாசியேரே
 ஐடுங்கிநின்ற யிடமதுதான் சுழியுமமே. (20)

ஆழிணைய வ்மையேரேடே சொல்லக்கேளு
 அகாசனமா யிருந்துமன தறிவால்மந்தர
 ஆழிவேரேடே பேரம்வாய்வு விவமதாகும்
 ஐரக்கமுட னுட்புருதல் சத்தியாகும்
 மெய்யியல் அண்டமதில் ஆங்கென்றாணி
 நேசமுடன் சத்திசிவ மொன்றாய்வின்று
 ஆழியாத பேரின்ப வீட்டிற்செல்லும்
 ஆஸ்விதந்தன் சிகரமடா சுழியரம்பாரே. (21)

பாரப்பா ரவிவிடு மூலாதாரம்
 புகுவான மதிவிடு புருவமத்தி
 ஜேப்பா சுடாதுதான் சிகரத்தந்தப்
 நிசமான முச்சுடரு மிதுதான்பாரு
 பேரப்பா முச்சுடரே மும்மலமுமாதும்
 பேரண்ட மிதுவாகுந் கண்டுகொள்ளு
 கரப்பா யினையறிந்து நடுகில்கின்றால்
 கருவான சிலம்பொலிதான் நாதமாமே. (22)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம் 50

நாதமென்ற நாதமடா அண்டத்தற்கம்
 நடுவான ஞட்சமடா வீந்துப்பிள்ளை
 ஞாதமென்ற விரிதேர்டே நாதஞ்சேர்க்குச்
 சொல்லுகிறேன் கருமானஞ் சருக்கிரன் ஞாய்
 நீதமென்ற அமுதமத்தில் வீந்துசேர்த்து
 நிசமான வீந்துரெட்டி ஒன்றாய்க்கட்டிப்
 போதமுடன் வெந்தெடுக்க வாலையர்ச்சு
 புத்தியுடனவ்வாலை சத்திபண்ணை.

சத்தியெய்து வாலையனை எவ்ந்துக்கொண்டு
 சருதியுள்ள நாதமதைச் சரியாய்ச்சேர்த்துப்
 பத்தியுடன் உற்பத்தில் மத்தித்தாக்கர
 பாலகனை நாதவந்து ஒன்றாய்க்கட்டி
 சித்தியுள்ள மெருகதுபோ லெருக்குமைய்தா
 சிறமணியாய்ப் பதினாறு மணியைச்செய்து
 முத்தியென்ற தமர்ச்செய்து பழத்தினுள்ளே
 மூடிவைக்க மணியதுவு மிறுவிப்போமே.

இறுகின்ற மணியெடுத்துக் கமலப்பாலில்
 இன்பமுடன் சத்தியெய்து யெடுத்துமைந்தா
 உறுதியுடன் கோர்வைசெய்து வைத்துக்கொண்டு
 உத்தமனை முகமணிதான் தங்கத்தங்கம்
 பருதியென்ற தங்கமணி முகப்பில்வைத்துப்
 பக்குவமாய்ச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணிச்
 சருதியுடன் மந்திரங்கள் செபித்தாயானாற்
 சொல்லவொண்ணா அச்சரங்கள் சித்தியாட்டே.

ஆமப்பா மனோமணியைத் தியானம்பண்ணி
 அருள்பெருஞ் செபமாலே கையில்லாங்கித்
 தாமப்பா தன்னிலையே புருவமத்தி
 தாயான இருநயமா முக்கோணத்தில்
 வாமப்பால் மகிமையினுல் வாசிபுட்டி
 வகையுடனே கண்டமத்தில் அங்கென்றுணி
 ஓமப்பா உள்மூலச் சபுதியில்லின்றுல்
 உத்தமனை சத்தியை முறுதியாமே.

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

உறுதியுடன் பிராணாயக் கருவைக்கேளு
 லும்சிவா வசிபகம வென்றுசொல்லு
 னுறுதியுடன் மாத்திரைபொன் ருச்சுந்தைந்தா
 சுகமாக சேசிப்பாய் பதினாறையா
 பறுதியுடன் பூரிப்பாய் மூப்பாண்ரெண்டு
 பார்மகனே சூழ்சிப்பாய் இருபாண்ராலு
 வரிதியுடன் மாத்திரைதா னெரித்துகாணல்
 மனக்கண்ணால் வெளிநியாவியை மருந்திடுகே. (27)

நேரப்படி யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 நேர்மையுடன் வசுஸ்ஸுகிதேன் மைந்தாகைமந்தா
 நேரப்பா போம்பாய்வு சேசுந்தானாகும்
 திரும்பியது உட்புருதல் பூசுகந்தான்மைந்தா
 சேரப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றாய்க்கேர்த்து
 திருவாய் அழினைமென்ற கிரகணித்திற்
 காரப்பா மனக்கண்ணால் ரிதூக்திப்பார்த்துத்
 கருணையுள்ள சூம்பகமென றறிந்துகொள்ளே. (28)

கொள்ளப்பா வசியமொன்று சொல்லக்கேளு
 கூர்மையுள்ள புழுததிலே சுவாதுகூட்பு
 ளின்னப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றாய்க்கேர்த்து
 மெய்ஞ்ஞான வசியமென்று மத்தித்தேததால்
 தெள்ளப்பா தங்கமென்ற சிமிழில்வைத்துச்
 சிவசிவா நெற்றிதனிற் றிலாதம்பண்ணி
 உள்ளப்பா அஞ்செழுத்தைத் தியானம்பண்ணி
 ஓமெனயே நீடிருக்க வுண்மைகேளே. (29)

உண்மையின்று சொல்லுகிதேன் மைந்தாகேளு
 உணதுடைய சமுதமதைத் கண்டோர்க்கெல்லாம்
 வண்மையென்ற நோய்களெல்லா மகன்றுபோரும்
 வஞ்சனையும் பிஸ்ஸி முதல் யாண்டிபொருந்
 திணைமையென்ற மனதகன்று நன்மையாவார்
 சிவசிவா திலதமதின் செயல்தாலையா
 நன்மையுடன் சற்றுருவைத் திபரணம்பண்ணி
 நாதாந்தப் பூரணததில் நாகுநிஸ்ஸே. (30)

சாடி பின்பு ஞானச் சூழலில் கண்ணோரெல்லாம்
நல்லோரும் பெரியோரும் தெருங்குமெய்வார்
ஆடிநின்ற ஆம்பலவர் மனநிற்பெய்து

ஆருள் ஞானத் தீயமறநீர் கடைத்தெய்வமார்
முடியின்ற திரையறநிறித் தீயங்கண்டால்
மூவுலகில் நீயுமொரு சித்தனாவாய்

வாடிநின்று ஆலையதே பொய்சொல்லாதே
வஞ்சகர்க்கு மாணத்தகை வழுத்தக்கேளே.

(21)

கேளடா மாணத்திகள் கருணவந் றாய்க்

கேசரத்திற் கேசரியார் சொன்னதித்தை

கேளடா விடதுறையில் விழுதலைத் தூச்

கெணிதழைகள் கப்பூர் கட்டி தன்னைக்

கேளடா நிபமதிற் கொஞ்ச நிலைகள்

கிருபையுடன் விடுத்தேன் வைந்துதந்தே

கேளடா சத்துருவின் பெகாச்சொல்லே

கெட்டியாய் நகிலெய்வ பெழுதியோதே.

(22)

ஒதுவது பதினாறு உருவெய்து

உறுதியுடன் செற்றிக்கண் நடுவே தூக்கிச்

சூதுடனே ஊறிவிட மைந் தாடுகரு

சூறுதியுடன் மெய்மறந் தூங்கலாரான்

வாதுடைப துட்டரைச்சுள் காரஞ்செய்ய

மந்திரமா மேய்க்கா விழிகாண்சு

நீதியுட னோர்மனதாய் நகிலென்றோத

நின்றதொரு பாவமெல்லாம் நீறிப் போச்சே.

(23)

போச்சப்பா சத்துருவாய் நின்றநோய்கள்

பொறிப்பட்ட பஞ்சதுபேஸ் வெற்றுநீறும்

நீச்சப்பா மாணத்தூர் தெடுகமுலம்

நிலைநிற்ப வாகிலினால் நெற்றிக்கண்ணில்

மூச்சப்பா நிறத்தொரு மனதாய்நீயர்

மூக்காலும் மூணுதர மூறுறுக்கார்

காச்சப்பா மூலமென்ற நியினுலே

சுற்பூத் தீயமதைக் காணுவாயே.

(24)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

காணவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
கரயான சாதிக்காய் தன்னைமைந்தா
தோணவே சூயப்பாலா லுரைத்துக்கொண்டு
சுகமாக மூன்றுநாள் பெண்ணுக்கீய்வாய்
பூணவே பெண்களுட கெற்பந்தன்னிற்
பொல்லாத நோயகன்று பிள்ளையுண்டாம்
பேணவே புத்திகொண்டு பாருமைந்தா
பெருமையுடன் பிள்ளையுமே பிறக்குந்தானே. (35)

தானவனாய் நின்றுதவஞ் செய்யவேணும்
தன்மையுடன் பூரணத்தைக் காணவேணும்
கோனவனால் நின்றகுறி மூலாதாரம்
குருவான ஆதாரம் சிகாரமாச்சு
நானவனாய் நின்றநிலை தன்னைக்கண்டால்
நடுவான பூரணமே யேகவஸ்து
வானவர்கோ னறியாத வஸ்துதன்னை
வணக்கமுடன் மனக்கண்ணால் மகிழ்ந்துவாரே. (36)

பாரப்பா தீட்சைவிதி தன்னைப்பாரு
பத்திகொண்டு பூசைவிதி பதிவாய்ப்பாரு
நேரப்பா நின்றநிலை தன்னைப்பாரு
நிசமான சக்கரத்தின் நேர்மைபாரு
பேரப்பா வட்சரத்தின் மகிமைபாரு
பேரொளியின் நாதகீ தத்தைப்பாரு
நேரப்பா கர்மத்தின் செயலைப்பாரு
தெளிவான வாகியினுற் கண்டுதேறே. (37)

தேறுவது வாகியினுற் தேறவேணும்
சிவசிவா சிவபோகத் திருக்கவேணும்
நேருவது சுழிமுனையை நேரவேணும்
நிசம்மைத்துப் பூரணத்தில் நிலைக்கவேணும்
சாருவது புருவநடுக் கமலமீது
சுதாசிவனும் மனோமணியுற் தானேதானாய்ச்
சேருவது சுழிமையென்று சிகாரவீட்டிற்
தேறருவி பாயுதடா தினமுங்கொள்ளே. (38)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம ஓய

கொள்ளுதற்கு இன்னமொரு கருமானங்கேள்
கூர்மையுள்ள தாதுபுஷ்டி யாகத்தானும்
நள்ளறவா யுண்டாகக் குணத்தைக்கேளு
நலமனை ஆயினுட பாலிலேதான்
துள்ளுகிற நெரிஞ்சிப்பூ முருங்கைப்பூவும்
துப்பறவாய்ப் பாலிலிட்டுக் காய்ச்சிமைந்தா
தெள்ளுதற்குக் கற்கண்டு பொடித்துப்போட்டுச்
சிவசிவா வுதயத்திற் புசித்திடாயே.

'99.

புசித்திடுவா யீராறு தினமுமைந்தா
பூரணமாந் தாதுவது புஷ்டியாகும்
வசித்ததொரு தேகமது சித்தியாகும்
மன்மதனும் நிகரில்லா வலுவுண்டாகும்
நசித்ததொரு நீர்க்கடுப்பு வெட்டைநீரும்
நடுவான விர்த்ததுவுஞ் செபிக்கும்பொரு
விசத்தியின்மே லாக்கியையாம் புருவம்துல்
வேதார்த்தக் கற்பூரத் தீபம்பாரே.

பாரப்பா மூலமதின் கனலேத்தாண்டிப்
பதிவான மூக்கோணச் சிகரவீட்டில்
நேரப்பா மனதறிவால் நின்றுபாரு
நின்றிலங்குங் கற்பூரத் தீபந்தானும்
சாரப்பா ஆத்திபந் தன்னிலேதான்
சார்வாக வாசியைநீ ரூட்டிப்பொரு
ஆரப்பா அறிவார்க ளாதீதிபம்
அறிவான வரசியினுல் மூலம்பாரே.

மூலமென்ற மூலமதை யாந்தான்காண்பார்
மூச்சுடராய் நின்றதொரு மூலந்தன்னில்
மூலமென்ற நடுமூலம் மூக்கோணநதன்னில்
மூளைத்தெழுந்த சிகரமடா திங்காரந்தான்
மூலமென்ற திங்கமரம் நடுவேவிந்து
முன்னுன ரவியோடே மதியைச்சேர்த்து
மூலமென்ற கண்ணாடிக் குள்ளேபாரு
முத்திகொண்ட தீபமடா பிராணனுமே.

பேரக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

ஆமப்பா பிராணனென்ற மூலத்தீபால்
 ஆரகரா சுழினைபென்ற தீபத்தேத்தி
 ஆமப்பா பென்றதொரு திபாணததாலே
 ஒவெங்கின்று மனதறிவால் ஊணிப்பாரு
 தாமப்பா தன்னஞ்ஞாந் சொதியாகிச்
 தவங்கியே நின்றதொரு திபமாசிப்
 பேராமப்பா ஆந்திபச் சுடந்தான்சென்று
 பூரணமாய் நின்றிலங்கும் பிராணனுச்சே.

ஆச்சப்பா பிராணநிலை புருஷமத்தி
 ஆப்பனே நிலசையவையே யாருமாகும்
 முச்சப்பா நின்றிலங்கும் முனையாத்திபம்
 முத்திப்பாண்டியிடமதுதான் சத்தியாகும்
 பேச்சப்பா பிந்தென்தான் நெருங்கும்மென்கும்
 பெருமபாண்டி இகாரமடி மூலமாகும்
 நீச்சப்பா வெருநீச்ச நிருணிகற்பம்
 நிலையான சமாதிதான் விஷ்ணுயாமே.

ஆமப்பா மனதுறுதி யு ண்லிங்குடை
 ஆறிவான பூரணமாய் விந்துயிந்து
 ஆமப்பா விந்துவென்ற ஆமுதத்தனை
 உத்தமனே வெண்சாரை பென்றுபேர்தான்
 தாமப்பா வெண்சாரை தண்ணிராகும்
 கருணையுள்ள தண்ணிரும் வெண்ணிராகும்
 தாமப்பா வெண்சாரை ஆகிதற்பம்
 தன்னகத்திற் கண்டுகொண்டு தாருயிலிலே.

நிஸ்ஸென்ற கருஞ்சாரை சொல்லக்கேளு
 நிசமான பெண்ணமுரி நிலைவாய்ப்பாரு
 சொல்லென்ற சாரையடா அமுதகற்பு
 சிந்தைமன தொன்றாகக் கொண்டுநேர்த்தாழ்
 சொல்லென்ற மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
 சருதியென்ற தேசமுத முத்தியாச்சு
 வல்லென்ற என்னாருக்கு துந்தராலைக்
 பாட்டென்தே மனது நியால் தண்ணீர்ப்பாரே.

தண்ணீர்த் தான் தான் நின்று விண்ணை நோக்கித்
தாயகம் அழகுறாகக் காண்பொருள் தா
கனவானத் தா னநிற் தாமக் கண்டி னெனெ
கயிலாச மானதொரு கமலம் தியில்
உண்ணத்தான் னனையேறு நற்பத்தாசை
உள்ளடங்கிக் காண்பதுவே காட்சிபாகும்
பெண்ணைத் தா னநிற் துபதந் தண்ணைக் கண்டாற்
பிசனாது காடபடுபன் பிலமரம்பாரே.

(47)

பிலமரனா ஞானமடன கமலமடன
பேரின்ப மானதொரு சுழினைமூலம்
தலமான கமலமடன முதுகண்பார்க்கை
கண்களையுள்ள கிராமமடன தாயகர்விடு
ஞலமரன விடநிற் த வேராக் கொடு கால்
ஞத்தபொரு ளாளுயிர்க்கு முத்தியாக்க
பிலமரன தலமடன பிலமரப் பிசனடன
பிலையநின்று கல்பநிந்துல் பிசமரம்பாரே.

(48)

பிசமரன காண்புடன பிசமாப் பிசனடன
பிலையநின்று கலையநின்று நேரலாகும்
தெசமனா திட்டசைபடா புருவத்தாதி
தேவிபெறும வாலையினே பாடும்விடு
வசமரன விடநின்று பிசமரப்பின்முல்
வாக்குறுதி மன துறுதி ரெண்ணெஞ்சித் தி
விசமரன வாகமடன காருமேது
விள்ளாதேசருஞ் சாரைவெண் சாரையாமே.

(49)

ஆம்பபா தண்டக்கந் தண்ணீர்ப்பார்க்கு
ஆதிபந்தம் பூரணத்தாது வுதித்துகொண்டி
ஓம்பபர் குருடனே பார்ப்புடன வி
கயலு முல் காண்புகி யுருதுவின்றால்
நாமப்பா கொன்னுந் தோக மண்ணின் ரெண்டிடு
நாட்டமாய்க் காட்டுகொள் ளுது ஆதிபந்தம்
தாமப்பா தண்ணீரைய தாண்பின்முல்
சதாநாலம் பூரணத்திற் சாருவாயே.

(50)

சார்ந்திடுவாய் நித்தியதத் துவமதாகத்
 தனியான பாவெனியின் கடனங்கண்டு
 தேர்ந்திடுவாய் மெய்ஞ்ஞான பீபாதந்தன்னிற்
 சிறப்பாக வமுதரசு கற்பமுண்ண
 தேர்ந்திடுவாய் சத்துச்சித் தானந்தத்தின்
 நிலையான வஸ்துவுந் தானேயென்று
 ஓர்ந்திடுவாய் நின்றபெருமை நிகழ்த்தப்போமே
 உண்மையறிந் துய்திடுவாய் துமுற்றே.

(61)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம் 50

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பரத்திர விபாபாரம்
 க. ரா. ம. கணபதியா பில்லை ஆவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டுப்
 பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

படவுள் துணை.

நா ன் கா வ ளு

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர் தருவிய

நா ன க் க க் கி ஷ ம் 80

ஆதியென்ற மூலமந்தரம் அரியென்றோதி
 ஆதிந்தபின்பு நவக்கிரகக் கக்கிஷத்தை
 நீதியுடன் கருக்குருவாய் விளங்கவேண்டி.
 நிலையநின்ற கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
 ஒதியதோர் மந்தரசலைக் கியானமான
 உண்மையென்ற வேதபூ ரணமேகாப்பு
 சோதியென்ற ஆதார மூலமாகித்
 துலங்குகின்ற கணபதிதாள் துணைகொண்டேனே.

கொண்டதொரு நாதவிற்து கலையினுலே
 குவிந்ததொரு நவக்கிரகக் கூர்மைகேளு
 கண்டதொரு தசரேகை நேரேகிழி
 கணக்காக அப்படியே குறுக்கேகிழி
 ஒன்றுமுத லெண்பத்தோ ரறையுமாச்சு
 உறுதியுள்ள ஆறைகளிலே உண்மையாக
 அண்டர்பிரச னருளதனற் சொல்வேன்மைந்தா
 அசுஷாரமும் லக்கமுட னருளக்கேளே.

(1)

கேளடா மூலஹையில் கம்மென் நிட்டு
 கெணிதமுடன் பதினென்று லக்கம்போடு
 காளடா மறுஆறையில் சம்மென் நிட்டு
 கணக்குடனே எழுகிலே கனிவாய்ப்போடு
 தாளடா மூன்றரையில் டம்மென் நிட்டு
 தன்மையுடன் பனிரொண்டு லக்கம்போடு
 நாளடா நாலறையில் தம்மென் நிட்டு
 நாட்டடா வெட்டதினோ நலமாய்த்தானே.

(2)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திபர்ட்டு.

தானென்ற அஞ்சலையில் உம்மென் றிட்டிடு

சங்கையுடன் பரிபூரண லைமம்போடு

கோனென்ற ஆதாதையில் உம்மென் றிட்டிடுத்

குறியாக ளுன்புநதான் ஞானமாய்ப்போடு

மாயென்ற எழலையில் அம்மென் றிட்டிடு

மார்த்தமுடன் அஞ்சுதினை வளமாய்ச்சேரு

தேனென்ற எட்டலையில் உம்மென் றிட்டிடுத்

திறமாக லக்கமது பத் தம்மீபாலே.

(3)

போடப்பா ளுன்பெனத் து அலையில்லதான்

புத்தியுடன் மும்மென் று ஆறுமம்போடு

விடப்பா நவாக்ஷக லெராபதாச்சு

மேவிறிது நலபிசம் ளுன்பதாச்சு

நாடப்பா லக்கமென்பத் தொன்னுமாச்சு

நலமாக நடுவிலையப் பிழிந்துபாறு

ஆடப்பா பெண்பத்தொன் றுலையில்லதான்

ஆட்சமுட னட்சாழம் லககம்பாரே.

(4)

பாரப்பா லக்கமென ஆச்சரங்கள்

பதிவாகச் சமைப்பித்து கைநதாரேரு

தேரப்பா ரேணைமுனை ளுலம்போடு

நிசமான சக்கரமுஞ் சந்தமச்சு

காரப்பா சக்கரத்தின் மேலேமைந்தா

கலிவாக ரவிவரையம் முன்னும்போட்டு

சேரப்பா வலையமது ஸித்தமன்போட்டுத்

திருவான கோட்டைநால் வாகுலகட்டு.

(5)

கடையதோர் நால்வாசல் தன்னிலேதான்

கருவாக நால்வேதந் தன்னேமைந்தா

இட்டமுடன் நிறுத்துதற்கு விபரங்கேரு

சிவசினா மேல்வாசல் ருக்குவேதம்

சட்டமுடன் நிறுவாசல் காலவேதம்

சமரசமாய்த் தென் வாகுல் யகர்வேதநதான்

இட்டமுடன் வடவாசல் புதராவேதம்

இராபமுடன் நால்வேதச் சஞ்சிதேனே.

(6)

சுருதியுள்ள மந்திரந்தான் றுக்குவேதம்
 சுகமான் உயிரிதுதான் லாலிலூலம்
 சுருதியதோர வேதமடா சாமவேதம்
 கலையான உயிரிதுதான் சாதிஞ்சம்
 பருதியுள்ள எசர்வேத முயிலாக்கேளு
 பாலகனே நாரீது நம்மென்றேதான்
 உருதியுள்ள வேதமதர் வணவேதத்தின்
 உண்மையுள்ள யுயிரது ரீஞரம்மென்னே.

(7)

என்னவே நால்வாசல் நாலுவேதம்
 இன்பமுள்ள உயிரெழுத்தை யதிலேநாட்டிச்
 சொன்னதொரு சக்கரத்தை யெகிரைவைத்துச்
 சுகந்தமல ரட்சதையுந் தூபந்தீபம்
 கண்ணிறைந்த காட்சியிது துபசரித்துத்
 கருத்துறவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 சென்னிமையத் தானோக்கிக் செபமேசெய்யச்
 சிவசிவா மந்திரத்தின் செயலெக்கேளே.

(8)

செயலான செயலறிந்து உருவேசெய்யத்
 தீர்க்கமுள்ள மந்திரத்தைச் செப்பக்கேளு
 சுயமான ஐவசிவ யநமவென்று
 சுத்தமுட னிருதயமாந் கமலத்தேகி
 நயமாக நூற்றெட்டு உருவேசெய்தால்
 நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான் சித்தியாகும்
 மயமான நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
 மார்க்கமுட னாகிற சித்துக்கேளே.

(9)

சித்தென்ன சுருவிடயம் நன்றாய்ச்சொல்வேன்
 சிவசிவா நன்மைதின்மை ரெண்டுக்குந்தான்
 சுத்தமுடன் நின் றுவினோ யாடுமிந்தச்
 சுருதியுள்ள நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
 நித்தமுமே நேமமதாய்ப் பூசைசெய்தால்
 நினைத்தபடி நின் றுவினோ யாடலாகும்
 புத்தியுடன் நியிருந்து புருவத்தேகிப்
 பூரணத்தின் கிருபையிதுந் கருவைக்கேளே.

(10)

பேரக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு.

கருவான வுறுதியென்ன வென்றுகேட்டார்
 கற்பூர மஞ்சளூடன் புழுதுசேர்த்துத்
 திருவான அமுதப்பால் தன்னாலாட்டித்
 திறமான நவக்கொகற் தன்னிலேதான்
 குருவான பதினோக்கி நன் முப்ப்பூசிக்
 குணமாக மாணதமாய்ப் பூசைசெய்து
 உருவான மாணிடர்க்குக் கட்டிவந்தால்
 உத்தமனே அவமிருத்து ஒதுங்கிப்போமே.

(11)

ஒதுங்குமடா மில்லிமுதற் பிசாசுயேவல்
 உத்தமனோ கண்ணோ நாவேழந்தான்
 ஒதுங்குமடா நெஞ்சடைப்பு மூர்க்கைசவாய்
 ஒடுங்காத அஷ்டகுன்மம் ஆட்டகாசம்
 ஒதுங்குமடா வலிப்புடனே பிரமைதேவாஷம்
 ஓயாத சலக்கெப்பு மூலரோகம்
 ஒதுங்குமடா வெகுதோஷ நோய்களெல்லாம்
 உண்மையுள்ள கக்கிஷத்தி னுறுதிகேளே.

(12)

உருதிள்ள நவக்கிரகக் கக்கிஷத்தின்
 உண்மைதனை யாவருக்கு முரைத்தாயானுந்
 பருதிமிதி சுடரதனை மறந்துநீயும்
 பாழ்நாகி லுனதுசடம் பதிவதாரும்
 கருதிதனை மறவாமல் மனத்தைதக்காத்துச்
 சொர்க்கபதம் சேரவென்று லடக்கம்பண்ணு
 கருதியதோர் கக்கிஷத்தை மைந்தாநீயும்
 கருத்துவலே மவுனமதாய்க் கணிந்துபாரே.

(13)

கணிந்துமிகக் கருவிடயம் நன்றாய்ப்பார்த்துக்
 கண்ணான பிள்ளைகட்குக் கருவைச்சொல்லு
 ஆணிந்துமனம் பூண்டதொரு ஆசான் பிள்ளை
 ஆன்பான சேஷருக்கு நன்றாய்ச்சொல்லு
 ஆணிந்துமனு நீதியுள்ள ராஜபுத்தரன்
 சுத்தமூட னிவர்களுக்கு ஞான மியந்தார்
 பாரிந்துமின்ற சேஷருக்கு மேட்கமுண்டாம்
 பாலகனே குருதனக்கும் பலனுண்டாமே.

(14)

ஆமப்பா யின்னமொரு கருகானங்கைள்

ஆகரத சத்துருமா ரணத்தக்கிடுரு
சாமப்பா மயானத்தின் கரிமோடொக்கத்

கவருகே கரந்தலொடு மண் ஞஞ்சோழ்ந்துத்
தாமப்பா கோழியுட வுதிரத்தாலே

தானரைத்து வழித்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
ஓமப்பா சத்துருவின் பேரைநன்றாய்

உண்மையுடன் காரியத் தகட்டி நழுக்கே.

(15)

தாக்கிமறு புறத்திந்நவக் கிரகஞ்சும்

தானெழுதி யுறைமருந்தை யதிலெழுதித்
தூக்கியே ஈருவடிக்கி யதன்மேல்வைத்துத்

தூதூதும் என்னுய்யுணல் மூட்டி னுக்கால்
நோக்கியதோர் சத்துருவும் நொடி சூழ்மன்னே

நொந்துமிகக் கரைந்துயவன் நொருங்கிப்போவான்
தீக்கொடுமை யதிலும்வெகு கொடுமையப்பா

கினந்துவரும் சத்துருமா ரணமிதாமே.

(16)

தாமென்ற மாரணத்தி லநேகமுண்டு

ஐந்தியிலே மேளாது வெகுநரட்டுசெல்லும்
ஓமென்ற கக்கிஷத்தின் வித்தைபோலே

ஓருதூலுஞ் சொல்லாது மைந்தாணமந்தா
ஆமென்ற நவக்கிரக கக்கிஷத்தை

ஆப்பனே பதனம்வெகு பதனம்பண்ணு
நாமென்ற அகமதனால் வெளியிற்சொன்னால்

நந்தியிலே தீப்பிடித்து நசிக்கும்பாரே.

(17)

நசித்துடிசப் பேசுகாமற் பதனம்பண்ணு

நாதாந்த நந்தியொளி நயனம்பாரு
பசித்துவரும் பரகேசிக் கன்னம்போடு

பாலகனே ஆதாரப் பதியில்லின்று
விசித்தியின்மே லாக்கினையாம் மேலாதாரம்

விண்டங்காக் கண்ணொளியை மேவிப்பாரு.
நிசத்திலுமனம் நிலையாத மூடரோடே

நீமகனே பேசாதே நிலையப்பாரே.

(18)

போக ஞான சாவ்ஸ்திரத் திரட்டு.

பாட்பா நிலையறிந்து நிலையைப்பாரு
 பதிவான கலையறிந்து வாசியேறு
 நோட்பா நின்றநிலை வாசியாகும்
 நிலையான பூரணமே போதமாகும்
 பாட்பா போதமென்ற ஞானந்தன்னைக்
 கனம் ஹமனம் மண்ணதனால் விண்ணைப்பற்றிச்
 சாட்பா நன்மயிமே தாள் தரமென்று
 சங்கையுடய் கத்தெதத் தைத் தனதாய்க்கானே. (19)

கானவே நெகிழ்த்தின் கருவைச்சொல்வன்
 கருவறிந்து உறுதிபெற்ற கமலம்போற்றும்
 புணர்விய உதயாதி நெய்மீகம் தான்
 புத்தியுடன் தேகசுத்தி தேகசுத்தி
 பேணவ்வு செய்யுற பொருளில்தான்
 பேசாதே மவுனமதர யிருந்துகொண்டு
 நோணவிய தந்தசுத்தி செவ்வுமைந்தர
 கதமாகத் கமண்டலநீர் தன்னைவாக்கே. (20)

வாங்கிரன்றாய்த் தேகசுத்தி செய்யுற்போது
 மவுனமுடன் ஸ்திரிபவ சிவாவென்றேதான்
 பாங்குடனே பதினாறு உருவேசெய்து
 பத்தியுடன் தேகசுத்தி செய்தாபானால்
 திங்கரண திங்குதரும் விலகிப்போகும்
 திருவான தேகமறித் செயலுண்டாகும்
 பூங்கமல மரஹகுதி கொள்வாளய்யா
 புத்தியுடன் தேகசுத்தி புனிதஞ்செய்யே. (21)

புனிதமுடன் தேகசுத்தி செய்துகொண்டு
 பூரணமாய்ச் செபதபத்திற் பொருள்கண்ணாட்டி.
 கணிகரண நித்யகர்ம அனுஷ்டானத்தைத்
 காலறிந்து கலேதவறு ஹருவேசெய்தால்
 மணிகரண நாதமடா செய்விற்கேட்கும்
 மகத்தான கற்பூரத் திபந்தோணும்
 கெணிகமுடன் அத்திபச் சுடர்நன்னுமே
 கேள்மகனே ஆண்டர்பதய் காளாலாமே. (22)

காணலாம் காரணமாங் கடைக்கண்ணாறு

கருணைவளர் சொம்மணவர் பாநந்தன்னைப்
பூணவே மனதுருக நின்றேனப்பிபா

பூரணமாந் காரணத்தின பொருணைமரட்டித்

தோணவே ஐந்தாந்நி நையம்பத்திசுழிந்

முலங்குமணி கட்டிகடைப் பிள்ளையென்று

பேணவே மருடமணிக் குணிகையிந்து

பெருகிநின்ற முக்குணிகையிந்தார் காரண.

(23)

தானேதான் தானாடலுயிச் சபம்புவாகிச்

நன்னாறா லாத்மாவை மவுனஞ்செய்து

தானேதான் மையமென்ற புருவமத்தி

சுமரசமாயிச் சநிதையென்ற சட்டங்கண்டு

தானேதா னாறுவதை மேலேயின்று

தற்பாமாய் காற்பத்தி முக்கோணத்திசில்

தானேதான் திரிகோணத் துள்ளிமைந்தா

சுலகலை ஆன்மாவைப் பூசைசெய்யே.

(24)

செய்யப்பா சச்சிதா னந்தியென்று

திர்க்கழுடன் மவுனத்துள் மவுனமாயி

செய்யப்பா தசமான திசைநீபத்திந்

செயமான யோகமென்ற திசைநீக்குள்ளே

செய்யப்பா ருசைமென்ற மூலருசைந்

திருவான ஆண்டமென்ற தங்கமேரு

செய்யப்பா ஆம்மேரி லிருந்துகொண்டு

சிவசிவா சிவயோகஞ் செய்துபாரே.

(25)

பாரப்பா சிவயோக மகிகயோகம்

பரமான நவக்கிரகத் திசிலுந்நான்

நோப்பா பொதினைமுனி நயமுயிச்சொன்னார்

ரிசமான நவக்கிரக பிசுந்தன்னைச்

சோப்பா அநிலமறைந்து லக்கமாயிச்

செப்பினார் உட்பிசுஞ் செப்பவில்லை

காரப்பா யிந்தனால் தன்னிலேதான்

கணக்காக வகைபட்டனே துறைசொன்னேனே.

(26)

பேர்த் துணை சாஸ்திரத் திட்டம்.

சொன்னதாக ஒரு நவம்பர் மாதம் அங்கே சென்றேன்
அப்போது அங்கே வந்த பொருள் சொல்லுவேன்
சொன்ன பொருள் பின்பு அங்கே - சிறப்பாக
முற்றி வந்த பொருள் அங்கே - அங்கே வந்த
சொன்ன பொருள் அங்கே - அங்கே வந்த
அங்கே - அங்கே வந்த பொருள்
சொன்ன பொருள் அங்கே - அங்கே வந்த
அங்கே - அங்கே வந்த பொருள்

(27)

ஸ்ருதிபுள்ள அச்சுப்பாடுகள் பன்னாட்டிலுள்ள
 அரசாங்கத்தார் தரவேண்டிய அச்சுப்பாடு
 பருதித் திருத்தியுள்ள அச்சுப்பாடுகளையே
 பயன்பாடுக்கு ஏற்றவாறு அச்சுப்பாடு
 உருவியுடன் முடித்துக் கொடுப்பாரு
 உண்ணாவிடுவதற்குப் பொருள் நின்று ஓராண்டு
 சரிசெய்யவேண்டியிருக்கும் போது ஓராண்டு
 சுகலாகவே முடிவாகின்ற அச்சுப்பாடுகளே.

தேவென்ற நூதல்க்கு இனி 'தேவனாவட்டம்'
தன்வாய்ப்புடையதென்பதொன்ற சாற்றத்தேனா
தேவென்றது சிவாயமடவ விமலநாதரன்
தென்னிதென்ற நிவ்வாரஞ் சத்திரூபம்
தேவென்ற சத்திரூபம் தேவென்றபின் து
உறுதியுள்ள வெங்கொரு வட்டம்'வாசுச்
வாரென்ற நூதல்க்கு இனி 'தேவென்றதன்'
மன்கொரு நூதல்க்கு இனி 'தேவென்றதன்'

[illegible]

திரமான் நடுமேயி னுறையாம்பின்று
 கொச்சை விவரமாய் ஆகாநிலையம்
 பரமான் சந்தித்த மந்திரமொழிந்தும்
 பக்குவம் புறமுதலிற் அறிவாததில்
 உரமான் தேவமடர்தனாவு துபோகும்
 உண்மை நியன்ற மந்திரிகை அறிவிற்றன்கா
 திரமான் திரமன தேய்ந்து போகுந்
 செயலாக நடப்பதற்குத் திரமான்னுதே.

(31)

காணுதே போவதென்ன புத்தியாலே
 கருணையுடன் பூரணமாய் ஆவாநிலையம்
 தேனான அமுதரசம் போலேனையன்கா
 செம்மையுட னுதயாநி தன்னிலையான்
 கோனான குருவருவாய் செவிந் தாயாந்
 குருவெய் லுந் தாயகன் னுருவமதாரும்
 பேனாமல் தேகமதை மறந்துடாநால்
 பேருலகிற் செல்லமெல்லாம் வீண்வீண்தானே.

(32)

வினாபப் பேசாமல் மைந்தாநீகளு
 வேதாந்த ஆகாரமதைச் செபித்துக்கொண்டு
 தானாகத் தானவனுய்த் தனித் துரின்று
 தாயான தூணிகன் பாணங்கொண்டால்
 சாணான தேகமடா யென்சாண் தேகம்
 சமரசமாய் நின்றிலங்கும் வாலையாக
 ணனான தேகமது வாசியாகும்
 ஒருநிக்கு பிள்ளையடா நமன்நாடானே.

(33)

நமனான யெமதுத னுரென்றாக்கால்
 நஞ்சமுத முண்டிவன் கறைகண்டத்தில்
 இமனான கபமதுதா லிருக்கக்கட்டி
 இருந்திடத்தில் மடிந்துதடா காற்றுநீயும்
 சமனான பிரதிகியும் அப்புரொண்டும்
 சார்ந்துதடா இனத்தீதரீடே இனமதாசுத்
 தமதிடமாய் நின்றதுதடா ஆநாசத்திற்
 னுண்டிநின்ற அநிவுடா ரணமுமாச்சே.

(34)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

பூரணமாய் நின்றுதிரு வருவிலேதான்

பொருத்திவிற கபமறுங்க கைகையக்கேளு
காரணமாய் அகராமதை மைந்தாகேளு

செருணையுட னுணவிடான் ஹ செயித்தயின்பு
தாரலையாய் உகாரமடர் சத்திவாண

சமரசமாய் மூலத்தி பாலந்தன்னைச்
சாரலையாய் நலஞ்ஞெய்ய நனக்குவமந்தர்
சங்கையுடன் தாகட்டிட்டத் தாண்டாஹமே.

ஆம்ப்பா அகாரமுடன் உகாரம்மெண்டும்

ஆறிம்னுமன ஹரிமயபிஹுத் திகாண்டாயாஹம்
பேரம்ப்பா கபமாண கத்திவாஹுன்

பொருத்திவிற மூலஆனல் தன்னுல்மைந்தர்
ஓம்ப்பா ஓமுடிந்து அருன்றிபாகும்

உத்தமனே மறுபிறவி யில்லையிலை
காமப்பால் கானற்பா லறிந்துதொண்டு
கக்கிஷமாம் நவக்கிரகச் சூட்சம்பாரே.

பாரப்பா சூட்சமென்ற ஸ்ரீனகருட்சம்

பதிவான நவக்கிரக மூலசூட்சம்

காரப்பா சூட்சுநிலை கமலவிதி

கருணையுள்ள கிகாரமடர் ஒளிதண்பார்வை
நேரப்பா நிலையறிந்த பார்வைதன்னால்

நிலையான கண்ணறிந்து தன்னைப்பாரு
தாரப்பா அடிமுடியுந் தானேதாஹம்

சோதுவென்ற ரூபமடர் ஆரூபந்தானே.

தாஹுன ரூபமடர் அரிஓம்பென்று

சங்கையுடன் றுனறியத் தன்னைப்பார்த்துக்
கோஹுன நத்திகொலு வாகிவிற

குருவான பீடமடர் புருவமத்தி

தேஹுன மத்தியடர் மூலைமையத்திற்

மேனருவி பாயுதடர் அடியில்நின்று

ஊஹுன அமுதரசத் தொண்டிதேறி

உள்ளபடி நிலைவாசல் தன்னைக்காரே.

கடைப்பிள்ளை ஞானக்கக்கிஷம் 56

காரடா படிநிலையை வறிந்துகொண்டு
கண்மூக்கு மத்தியிலே விருந்துபாரு
நேரடா நிலையான வாசஸ்தன்கில்
நின்றிலங்குந் கோபுரத்தான் சொதிப்பாரே
பாரடா அடிமுடியு மொன்றாய்க்கண்டு
பத்திபுட னங்கணையே தண்ணைப்பாரு
நூரடா அடிமுடியு மொன்றாய்நின்று
நுலங்குமடா சொருபமது அருபந்தாரே.

தானாக யுள்ளமதே சோதியாகித்
தன்னொளிவாய் நின்றபொருள் தான்தானாகி
ஊனாகி யுள்ளொளிவாழ் வாசியாகி
புற்றகலை மனமதியாந் தாழ்நிலையாகி
நானாகி நானவனு மவன்றாகுந்
நத்திகொறு வாகிநின்ற நடுவுமாகித்
கோனாகித் தானவனுப் பின்றழிபம்
குருவான பூரணமாகப் பிரமமாகித்.

ஆச்சப்பா பிரமமய மாகிநின்ற
ஆக்கினியின் ஆவியடா சந்தமாச்சு
பேச்சப்பா பெருகிநின்ற சத்தவெள்ளம்
பெருகிநின்ற அருவியடா அமுதநீரவா
நீச்சப்பா நிலையான தானைநடுவில்
நினைவுகொண்டு மனதறிவால் தீயரணம்பொலா
மூச்சப்பா ஓடாது நடுவில்நின்று
முழங்குமடா நாதவொலி செவியிற்மேளே.

கேளடா தனித்திருந்து தண்ணைப்பார்த்துக்
கேசரத்தின் சரமறிக் கலையிலேழி
ஐளடா ஆந்தமனை சொந்தமாக
அதிலிருந்து வாகியினுற் புருவத்தேகி
வாளடா மதியமுதற் தண்ணைக்கொண்டி
வகையறிந்து சிவயோக வளமைபார்க்கக்
காலடா கலையறிந்து வாகிபார்க்கக்
கலையாசச் சரமறியக் கருவைக்கேளே.

பேரக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

சருவான இடகலைதான் சந்திரன்வீடு
 கருணையுள்ள வலதுகலை ஞானியன்வீடு
 உருவாக விருவருமே யுகந்துமின்று
 உரிமையுடன் சாமாறு முண்மைகேளு
 திருவான மூலவணல் வாசியேறிச்
 சிவசிவா அண்டபதஞ் சுத்திரல்லை
 பருவமுட அரிடதுபுற நாகிதன்னிற்
 பகிசிறுநா சந்திரகலை பரிந்துபாரே.

பாசம்பா வலதுபுற நாகிதன்னிற்
 பழிவாக சந்திரே சாந்தரன்மைந்தா
 நோப்பா நுட்பமே யென்பாந்மேயோர்
 நிதிப்பிழ்ந்து இடுபடுபு மொன்னாய்க்கடி
 எமப்பா சழினைபெய்த கையத்தேகிக்
 வால்லாறி யாடுகிற சருவைக்கேளு
 சாரப்பா சந்திரகலை தன்னைமைந்தா
 சங்கையுடன் ஞானியனிற் சாரப்பண்ணே.

பண்டுகை யெந்தவித பென்னுல்மைந்தா
 பழிவான எமப்பா லெடதுகால்மேல்
 தன்முறையாய்த் தாபிருந்து விண்ணைநோக்கச்
 சதாபோலா ஞானியனே பிரகாசிக்கும்
 என்முறையாய்ப் படியிருந்து சழினைமேவி
 இன்பமுடன் ஜெபசபங்கள் செய்தாயாகில்
 என்னுமனக் கண்ணொடு பிமான்ருய்க்கடி
 எவ்வாறு போலாநாய் வாழலாமே.

ஆமப்பா ஞானியனே ஆத்மாலாகும்
 அழிகிறதோர் சந்திரனே மாயைமாயை
 ஒம்பா மாயைதனை நிக்கிமைந்தா
 ஞானியான ஞானியனை நம்பினுக்கால்
 போமப்பா சுலலினை யொழிந்துகல்லை
 பொற்கமலம் போலவுமே தேகமாகும்
 எமப்பால் காணற்பா ஸந்திரைமைந்தா
 கலைதவறு துருவேறம் கருணையாமே.

கருணையுள்ள நவக்கிரகம் கங்கைத்தொழும்
கண்ணாமணித் தண்ணிலை தியானம்பண்ணி
ஒருமைபுடன் விளைந்தபடி யுரிமையோடும்
உண்மையென்ற அருங்கிரகம் தன்னைப்பார்த்து
அருமைபுள்ள வாய்ப்பை நினைப்பிடுவது
ஆங்கமது தங்கமய மாண்புமையுடைய
புருவமையத் தொனிவரன கந்திபாதம்
புத்திகொண்டு சுத்தமதாய்ப் பூசைபண்ணே.

பூசைசெய்யும் நவக்கிரகம் தன்னாகவேரு
புத்தியுடன் கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
கேசமுள்ள குழியனுஞ் சந்திரன் கொண்டும்
சேர்மையுள்ள சேத்திரமாய் விண்ணைப்பா
பாசமுள்ள சேத்திரமாய் பங்கைப்பகல்வி
பக்குவமாய்ச் சுழிநையிலே பதிவாய் வந்ததாய்
தோசமென்ற குழுவின்னை தானேநின்று
ஹஸ்குமடா சந்திரன் நீபந்தானே.

தானான திபமதைத் தீனமும்நெகங்கிச்
சாந்தகுண மாகவேநி நிரந்தராயானுள்
கோணான ரவிசோமன் தன்னைநிலந்த
சூற்றமொரு நாளாயில்லை சுத்தமாரும்
ஹானான வாயமடா விரகபீடம்
உறுதியுள்ள பீடமறி குழிமைவைத்துள்
தேனான ருசிபோலே சுந்தராயானுள்
செம்மையுள்ள தேவமது உண்மையானே.

(23)

உண்மையுள்ள செவ்வாயும் புறநும்கொண்டி
உற்றகெந்த மனுகரிக்கும் மூக்குமுக்கு
தன்மைபுடன் மூக்குகுணி தன்னோப்பார்த்துக்
சரமறிந்து சரமாயிச் சரத்திலின்று
வண்மையென்ற கூற்றுவனம் மாறிப்போவான்
மகத்தான சோதியடா பிரகாசிக்கும்
தன்மையுள்ள தேவமது தளராததாய்
நாட்டமுடன் சரமறிந்து ரவியில்நிலே.

பேர்க ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

நில்லடா சூரியனார் கிரகத்தன்னில்

நிலைவாகச் சந்திரனைச் சேர்ந்துகொண்டு

நில்லடா ஆக்கெரியாந் தடரைப்பற்றி

நின்றதினும் கிரகமெல்லாம் நேர்மையாகும்

நில்லடா ஆந்தநிலை சொந்தமாக

நேமமுடன் கண்டவாறு திருந்தாயானால்

நில்லடா வென்றுகொல்ல வெயராவருண்டோ

நிலகனோ சகலனை மூத்தனாமே.

(51)

தூதிரியுள்ள வியாழனுடன் வெள்ளிரெண்டு

மூதங்கிலின்ற ஆகாசம் தாதுதாது

தீந்தமுடன் துறாசு மாவகாதிற்

கொண்ட மனதொருமை யாகலின்றும்

தத்தமுடன் பலதொனியாய் நாதங்கேட்கும்

காமான நாதமதே சத்தஞ்சத்தம்

கந்தியுள்ள சத்தமது வெள்ளலென்றால்

பஞ்சுமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளுகேனே.

சேர்மகனே சத்திவிவ மானசோதி

சேகரத்திற் நில்லவான் தன்னிலேதான்

சேர்மகனே திருவருமே வாதுகறிக்

சொனிதமுடன் திருநடன மாடும்போதிற்

சேர்மகனே சத்தியுடன் திருக்கால்தன்னில்

சொம்பலின்ற கொம்பிறுடன் நாததேய்

சேர்மகனே பலதொனியாய்க் கேட்டசத்தங்

செய்யவென்ற சத்தத்தி ளுட்டந்தானே.

தானென்ற சக்கரத்தி னுதந்தன்னித்

தன்மையுடன் னுதார மூலங்கண்டு

தொனென்ற கொங்கனைவ ரந்தநாதங்

சூழிப்பற்றிற் புதுவரை கண்டாரப்பர

தொனென்ற சைந்திரகம் திந்துதன்னை

துருந்துவிட யோகமதாற் கண்டுகொண்டால்

தானென்ற தத்தவர்கள் தானாய்வின்று

தாதாந்த புரணமாய் தேகமாமே.

கடைபிடிக்கா குணங்களுக்கும் இது

ஆமப்பா சனியனும் வாக்கெவரனும்
 ஆய்வாக்கிற் சாண்வதியுள் முடிந்தந்தால்
 ஆமப்பா அமலிமுற்ற மகிழ்ச்சிபுறந்தால்
 அறுபாட்டை யமல்பட்டோர் நாக், குகைகளு
 ஆமப்பா ஆண்ணுக்கு வளமுற்சேராமல்
 அப்பனே மனதுறுதி யாகநின்று
 ஆமப்பா கந்திரங்கள் செலிக்கும்போதில்
 அப்பனே சனிதோஷம் கிளப்பிப்போமே.

போருமடா நாவிலின்று தோஷமெல்லாம்
 புத்தியுட னச்சரங்கன் ஜெயிக்கும்போதில்
 எருமடா மதியமுதம் காலிலின்று
 இன்பமுட னந்தமுதம் கொண்டாயாநூல்
 வாகுடைய தோமடில் தோடோடென்றே
 வைத்தனே உன்வாக்கு அமுதவாக்கு
 பாகுடைய வரங்கதினாற் சொல்லும்வாந்தை
 பவிக்குமடா ஆச்சரத்தைப் பதிவாபேசுதே.

பதிவான சாகுவுட னாகநீமது
 பாலகனே சொல்லுகிறேன் விங்கம்கிங்கம்
 தெதியான விங்கமடா பிரமலிங்கன்
 வேசாத்திற் பூரணமா மமுதலிங்கம்
 விதியான விதிவளரும் விந்துலிங்கம்
 வேதாந்த அமுதசகல சொல்கும்லிங்கம்
 நதியான விங்கமதில் மனதைநாட்டி
 நடுவாமல் மனதிருக்கப் பூசைபண்ணே.

(57)

பூசையென்ன ஆந்தலிங்கம் தன்னிலேதான்
 பூரணமாய் நிறைந்துவரு மமுதம்சொல்கி
 நேசமுடன் சதாசரலம் பாணம்பண்ணி
 நின்றேன் தனக்குமொரு பகையுமில்லை
 ஆசையுடன் தேசமதைத் காக்கவேணும்
 அன்புவைத்து ஜெபதபங்கள் செய்யவேணும்
 வாசமுட னேதாந்த மாகநின்று
 வைத்தனே சாத்திரத்தைப் படித்த அந்தேதே.

(58)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

சேதுவது சாஸ்திரத்தாற் தேறவேனாம்
 சிவசிவா மதியமுடும் கொள்ளவேனாம்
 தேற வது புருஷனாகவும் கடைசேனாவதா
 தேர்த்துகொண்டே நிபடனதடி பார்க்கவேனாம்
 உதவது ஸசித்திஞர் ஞானப்பார்த்தா
 எகாந்த நமிகொடி கிருந்தகொண்டு
 சாதவது வெளிச்சோடே கொள்கொண்டேநீர்ந்துத்
 தன்மயமும் கிண்டவொன்றித் தானேநில்லை.

(59)

தானான தெய்வம் கொடுமென
 உன்மையுடன் சொல்லுமென்றன் மூலம்மூலம்
 மோனான மூலமடா புருஷாநாதன்
 குருவான ஆக்கினிகொண் டிருந்தனீயி
 னான ஆவ்விட்டிற் குடினம்மொம்ப
 உத்தமனே ஆதையறிந்து மனதைநாட்டித்
 தேனான ஓங்காரப் பிரணவத்தைத்
 திவந்தோறு மதிக்கிறுத்தி இம்மென்றோதே.

(60)

ஓதுவதா லதீயிருந்த குடினம்மீங்கும்
 உத்தமனே உனதேதம் பிரகாசிக்கும்
 னதுவீனா வந்தாலும் மூலம்பார்த்தால்
 னன்மகனே வாகினை யோகமாகும்
 மரதுபரி பூரணமே தானாயின்து
 னவந்தனே நவக்கிரகம் வலுபாய்நிற்கும்
 னதுதொழில் தனோடுநுந் தாதிபார்த்தால்
 துணக்குமடா அறுக்கொடும் நீதான்பாரே.

(61)

பாரடா நவக்கிரக நிலையுஞ்சொன்னேன்
 உதிவான ஆட்சரமும் லெக்கஞ்சொன்னேன்
 காரடா சீர்மதர்மம் கொண்டெஞ்சொன்னேன்
 மனத்தமிழ்ந கிராமமாகக் காக்கச்சொன்னேன்
 னூரடா யெனே பவையே யானுஞ்சொல்லார்
 ஆப்பனே நெய்வனிலே மாமதெவன்
 ரோடா ஆவிசமாய்ப் பாடிமூலமில்
 விட்சயமாய் நவக்கிரகத் தொழிலைப்பாரே.

(62)

தொழிலான வழி நிறைவு கொன்னவென்றும்
 சந்தமுடன் நவக்கிரகம் கருவெரி, தா
 தொழிலான ஆஷ்டகர்மஞ் செய்த, சந்தமுடன்
 சந்தமுடன் திரமதிலே யவன் தான்செய்தா
 தொழிலான பலதொழிகள் கருவினாலே
 தொந்தவினை தனையகற்றி யந்தம்பார்த்தான்
 தொழிலான சகலகர்மக் கிரகத்தாலே
 கருநிகண்டு சொருபதித்தி பெற்றேன் பாரி.

(62)

பாசப்பா பாரபாமா மகண்டத்தன்
 பதிவான மாகிடர்கள் தனக்குமைந்தா
 வீரப்பா கொண்டதொரு விவாதிக்கெல்லாம்
 விருப்பமுடன் புருஷதின் மேலாய்வின்று
 நோப்பா சந்தருவைத் தியானப்பண்ணி
 நேமமுடன் மும்பத்தம் விவெக்தேதான்
 காசப்பா விபூதியை நீ தியானப்பண்ணித்
 கர்மவினை நோயாளர் தனக்குக்கேள்.

(63)

கௌடா நோயாள ரெகிரெலந்தாற்
 கருபையுடன் விபூதியை நீ கடைக்கித்தப்பாற்
 கௌடா நோயாளி தன்னைநீயும்
 கெருடபா ருவையாக நன்றாய்ப்பார்த்தால்
 கௌடா சகலபிணி யொழிந்துபோகும்
 கெணிதமுடன் பூரணத்தைத் தியானம்பண்ணி
 கௌடா நவக்கிரகம் கக்கிஷத்ததைக்
 கெட்டியாய்த் திட்டமுடன் பூசைபண்ணே.

(64)

பண்ணப்பா இன்னமொரு கருவைக்கேளு
 பார்தனிலே பெண்களுக்கும் கெற்போகம்
 முண்ணப்பா செய்ததவம் குறையினாலே
 மூடியின்ற பாசமுது அகலக்கேளு
 விண்ணப்பா தரனோக்கி (நவக்)கிரகருடகம்
 மேன்மைபெறத் தானெழுதித் தியானம்பண்ணி
 னண்ணப்பா பெண்களுக்கும் குறைந்ாட்டி
 நன்மையுள்ள வரிசையென்று இன்னங்கேள்.

(65)

யோக ஞான சாஸ்திரத்திட்டம்

கேனடா மருஞ்சுழியில் நின்றபாசம்

செழுநாயுடன் ஞானவிலக மருந்துகேளு

கேனடா ஆன்மீகவீதிப் புத்தொருவனின்

மெய்க் கருடன் மட்டுமேயெனெனப் தன்னோவாங்கித்

கேனடா ஆந்தரான்னெனத் தன்மரிசேநான்

கேள்வியென்ன பெருக்காயத் தனாயுரைத்துக்

கேனடா பெண்ணுடம்பிற் படைத்தநானும்

மெய்க் காய்ப் புருடனாயும் பேசச்சொல்லே.

சொல்லடா சான்முன்று தினத்திலுமெந்தா

சுத்தமுடன் மாணந்தி தவக்குத்தாலும்

நில்லடா உயிர்போதே மருவுந்தங்கி

நேரவையுன்ன தென்பமதாய்ப் பிள்ளையுண்டாம்

ஆல்லடா இதின்கிபரம் மைத்தாநீயும்

ஆருக்குஞ் சொல்லாதே ஆறிவாய்கிலு

செல்லடா இந்தமுறை நரதன்சொல்லச்

செம்மையுடன் தானறிந்து தெளிந்தேன்பாரே.

தெளிந்துகொண்டு நவக்கிரக சங்கிலித்தைச்

செம்மையுடன் சற்குருயின் பாதம்போற்றி

ஆழிந்துமனக் கனிவதனுற் பூசைபண்ணி

ஆதார மூலமதை யன்பாய்க்கண்டு

நெளிந்துமன மலையாமல் வாசியேறி

தெந்திகடுப் புருவமையச் சுடரைப்போற்றிக்

ஞாயிர்ந்துவரு மமுதரசு பானம்பண்ணிக்

ஞானவான பதிதனிலே குவித்தேன்பாரே.

பரப்பா குவிந்துமனம் கொண்டுநல்ல

பதிவான கலைக்கியானத் தன்னைப்பார்த்துக்

காரப்பா சத்திபதம் பூசைபண்ணி

கனிந்துவரு மமுதரசு பானங்கொண்டு

நேரப்பா நின்றுதவஞ் செய்துகில்

நிலையான பூசனமும் நீதானாகும்

விரப்பா கொண்டதொரு புத்தியாலே

மெய்மறந்து நீன் பதிஞால் வீண்வாண்டென

கடைப்பிள்ளை ஞானக்கதிஷம் 30

கருணாப்பா ஹைதர்பூக்ஷை மெய்யுதற்குக்
 கருவான பூமியுட ளுளமைநோரு
 பூணப்பா குறிஞ்சிபிரு தீவியுமாரும்
 புகழான நெய்தரிஸம் அய்யுவுவாரும்
 பேணப்பா மருதநிலம் தேயுவாரும்
 பிலமான முல்லைநிலம் வாயுவாரும்
 வண்ணப்பா பாலைநிலம் ஆகாயந்தான்
 உத்தமனே அருஞ்சுரில்த் துண்மைதூரே.

உண்மையுள்ள பஞ்சநில மஞ்சிலேதான்
 உத்தமனே ஸூன்ருநில முண்ணையுண்மை
 நன்மையுள்ள ஸூன்ருநில மேதென்றாக் காண்
 நலமாகச் சொல்லுகிறேன் மைந்தரே ஒரு
 தன்மையுள்ள குறிஞ்சிநிலத் தித்தர்த்தாரும்
 தயவான கெவனிகட்குஞ் சார்வாழைந்தர
 தின்மையிலலா மௌனசுவ ஹேகிக் கெல்லாந்
 சிவசிவா குறிஞ்சிநிலந் திரந்தான்வாரே.

பாரப்பா இல்லைத்தேநா டெரத்தாநின் று
 பதிவான ஞானசிவ யோஜிக்கெல்லாம்
 நோப்பா மருதமுல்லை நிலநிரண்டும்
 நேர்மையுள்ள செபதமத்துக் குறுதிவாரும்
 காரப்பா சம்சாரிக் காகுயிந்தக்
 கருணையுள்ள நிலமதுதான் மெத்தநன்று
 வீரப்பா பாலைநெய்தல் நிலநிரண்டும்
 வெருகடினம் வெருகடினம் சுத்தப்பாரே.

சுத்தமுள்ள நிலமதிலே வஞ்சிஃமுன்று
 சுகமான அகமதிலே ஆழ்ந்துபாரு
 பத்திமுடன் பார்த்ததிலே பதிவாய்நின்ற
 பதியறிந்து கெதியறிந்து பதிவாய்நின்ற
 புத்தியது கோசரமாய்ப் பிரகாசிக்கும்
 பூரணமுங் காணமும் பொருந்திவாரும்
 சித்தமுடன் நிலையறிந்து நிலையப்பெற்றுச்
 சின்மயமாய்த் தன்மையுடன் நன்மைவாரே.

பேரவ ருநீகா சாஸ்திரித் திரப்டே.

யாசம்பா பதியதித்த ஞானத்தேபி

பத்திரபுடன் ஈனமிசைக் கங்கெறத்தே

நொப்பா பிசையித்த ஆற்றாக்கண்டு

பிசையான ஆறுபிசைக் காலையக்குள்ளே

காசம்பா பதாபயமாத் தாசுதாங்கெண்ணி

கருமையுடன் பாதமாய்ப் பூசைசெய்து

சாசம்பா சாசம்பிசை பூசிடவெண்ணிடால்

சகலவே பூசாநாயத் தாளுவாயே.

நது

தாளுவ பூசைகே திபாதிசோதி

தங்கமையப் பிசைத்திரு ஞானநிபம்

யாரு சாசம்பா ஆற்றாத்தாமி

மாதாநா காலமடா ஆதிபிடம்

கோளுன பிசையித் தடுபிலேநான்

ருகிந்தெழுந்த காதாடா வேதத்தந்தம்

தெனா காதமறி னந்தங்கண்டு

கிருவேற வருகிறைத் திரந்தானுமே.

திரமான தெகமடா சாதாரபம்

திருவாடு பூசைமாய் பிசைநாரபம்

பாமாந பூசைகை யாந்தாண்காண்பார்

பலவனே கோடியிலே யொருவன்றானும்

சாமாந சாமநின்று சாத்திலின்று

சந்திரிசை ரூபியனித் சாசப்பண்ணி

வாமாந கிருபிசைப் பிசைநாரத்தால்

வாமாநபென்ற கெணிபரம ரூபமாச்சே.

ஆச்சப்பா பாமகெணி பேரதமாச

ஆதிவேருந்து சகலகலைக் கியானம்பாரு

ரூச்சப்பா பிசைந்ததிரு வாரீபாரு

ரூபிபான ஆழிமுனையை நன்றாய்ப்பாரு

பேச்சப்பா மெகாந மெனாநத்தேரு

பெருகிசைத் துருதாச பானங்கொள்ளு

பிச்சப்பா பிசையித்த பேராகம்பாரு

பிசையிலே திரையுந் திரைவாய்பிலிலே.

ஸில்லென்ற கலைதனிசை வினைவாய்வின்று
 விசமான பிரணமாய் நிலைகண்டோர்க்குச்
 செல்லென்ற தசதீட்சை உடையதும்பண்ணித்
 திருவான பூரணமு மலையுக்கிப்பள்ளி
 சொல்லென்ற சாத்நிரனாத் திரமுமிப்பிற்
 சுருதியுள்ள மந்திரத்தின் முட்டையுடைய
 ஒல்லென்ற ஆதாரம் ஆருதாரம்
 ஒமென்ற அலுக்கிரச உண்மைதெய்வம்
 உண்மையுள்ள க்ரகமதை யழிந்துகொண்டு
 உத்தமனே சகலகலை வாயிதேயம்
 மண்மையுள்ள நாட்டமதாய் மயனம்பர்த்து
 எயனமென்ற மண்ணறிந்து விண்ணியோர்க்குத்
 தன்மையுடன் தன்னறிவு தானறிமயம்
 தன்னொழிவும் விட்டு நுண்ணு மொன்றாய்க்கண்டு
 இன்மையமுந் தன்மையமு மொன்றாய்க்க
 தெனிக் துலகி விவமயமாய்த் தெனிகாய்முற்றே.

கடைப்பிள்ளை ஞானக்கங்கிஷம் 80

முற்றிற்று.

திருச்செட்டூர் அமைதிப் பாலாய் தானந்தேந்திர சாஸ்வதி
 யதி அவர்களால் விளக்கித் தட்டிப் பதிவிடப்பட்ட இந்நூல் சாஸ்திரம்
 ஆகியிருக்கிறது.

முருகன் துணை.

ஐந்தாவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

சிவபோக ஞானம் 100.

காப்பு.

பூமகன் மலர்க்கண் வாலை பொருந்திய நந்தி காப்பு
மாமகள் மருனத் தாதி வாசுபுள் மூலம் காப்பு
நாமகள் கமலக்கண்ணுள் நாதார்த்தத் தந்தம் காம்பு
மூமகன் கிருபையாலே முன்னவன் காப்புத் தானே.

பூத்திடு மூருகன் காப்பு புருமமை யக்கண் காப்பு
சேத்திடு மருட்கண் காப்பு சின்மயக் கண்ணே காப்பு
வேத்திடு மையன் பக்சன் வேதார்த்தக் கண்ணி புக்கண்
நாத்திடு மொகிசன் காப்பு கடைக்கண்முப் பாற்கண் காப்பே

வேறு.

காப்புவி சீர்புவி கருத்தம் கோப்புவி
திப்புவி தின்றுநான் செத்து நின்றுகொண்
டாப்புவி புன்னுரை யடக்கிச் சூத்திரம்
சூப்புவி மருகுடி பூரிற் புக்குவாம்.

புலிபூரிற் கரடியென்றே அப்பாபூனை
புலிபோலே பாய்ந்துதடா பாச்சல்கண்டு
புலிபோலே பதிங்கியொரு புத்திற்சார்ந்தேன்
புற்றில்வார் குளியனது யெட்டிக்கொத்த
நலியாமற் புத்தரவு சீறிச்சிற
நானுமொரு கரடியெனங் புத்திலின்று
வலியாம லரவுபட மறித்துக்கொண்டு

வாயினுள்ள விஷத்தையங்கு வரங்கினேனே.

(1)

வாங்கியொரு சிவ்வினெட்டு எலியைக்கண்டேன்
வலுத்தளவி யெட்டையஞ்சு கடுவன்முன்னு
பாங்குபெற எலிக்குவழி பெண்டான்கோழை
பக்கமதி லிருக்குமஸைத் தெரங்காய்க்கண்டேன்
தாங்கியதிற்பெண்டாலில் வழிபேசெல்லாத்
தாட்டிகுமா யெட்டெலையும் துன்னிந்துன்னித்
ஒங்கியது பெண்டானில் வழிபேசுகோடி
ஒருமிக்க வந்துதடா ஒருமித்தேனே.

(2)

ஒருமித்தேன் பெண்டானி லெலிதானெட்டும்
ஒழுடிந்து போகவல்லோ வந்துதப்பா
தருமித்தேன் பெட்டையது அஞ்சில்முன்னு
தணிப்பட்டு வந்துதடா திரும்பவஞ்சும்
ஒருமித்துப் பஞ்சான்றன் மடுக்கைபார்க்க
ஒடாது அஞ்சில்ரெண்டு முன்னுந்நண்டாய்
ஒருமித்து எதிரேறிப் பெண்டானிறேடி
ஒரைந்து முன்றுமொன்றுச் சுண்டாஞ்சே.

(3)

சுண்டானைப் பெண்டானிற் சுட்டுத்தின்னேன்
சுட்டதிலே பச்சையடா வெடிவால்விசும்
சுண்டாது மூரிலுள்ளோ ரடிப்பாரென்று
சுரையடியி லொருபுறமாய் வெளியில்வந்தேன்
சுண்டான தோரடியில் மச்சங்கண்டேன்
சுரேகாகோ அம்மச்ச மாணேனப்பா
சுண்டானில் முன்னெலிபோற் சுருக்கிக்கொண்டு
சுவாசம்விட்ட குறையாலே வழிகண்டேனே.

(4)

வழியேதான் பாதையிலே குளியுன்பாம்பு
வால்மடித்துச் சிரசுபடம் விளிந்துக்கொண்டு
வெளியாடிச் சிறியங்கே பாதைகட்டி
விரட்டியது தூத்திமெத்த வேகங்கொண்டு
குளியான குளியினது அலைஞ்சாய்த்துக்
கொத்தயிலே கைவரசிக் குளிகைகொண்டு
தெளியான சித்தரென்று பிடித்தேன்பாம்பைச்
சிக்கியொரு பக்கமதாய்ச் சுடியமாச்சே.

(5)

சீவரக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டி.

சகிபமா யிருக்கையில்கூட எகிபனென்று
 சுருக்காக வந்திருக்கால் சுற்றிக்கொண்டு
 சகிபமென ஆதாயபலவு படமுமூக்கால்
 சகிபமெனப் பதறிவிடாரு அபடஞ்செய்தல்
 முகியவருமே யிதினாபடய மனத்தைக்கண்டு
 முழுமேசும் வந்துவென்று முழித்துக்கொண்டேன்
 வித்தமுடன் முலிகைகயாற் சிதியானங்கை
 வேர்படுக்கிச் சமுலங்கை படக்கினைனே.

(14)

அடக்கினே மாயவாடக்கஞ் சிதியாணங்கை
 அஞ்சாமைநி வாசனையு மெல்லையாடி
 விடக்கொண்ட படைமெய்க்கு சுருத்தெனெட்டெம்
 கிப்பெனெட்டெம் கொம்பெயி லூக்கினேடை
 புடைக்குமொரு சுருத்தெனெட்டெம் கொம்பெயி
 புடைக்குமொரு சுருத்தெனெட்டெம் கொம்பெயி
 நடுக்கமறிந் திடமறிந் திடத்தெயி ந்து
 ஒருமிக்க ஒருமையாய்க் கொத்தெயிபாசு

(15)

பிடிக்கையிலே பூராக மனைகமாச்சு
 புத்தியார் ன் கெவெடங்க கொல்லாம்போச்சு
 அடிக்கையிலே அடக்கமென்ற சிதியாணங்கை
 ஆராய் கொடுஞ்சுருத்து பூராகத்தைத்
 தடுக்குமது கையாமை மென்னுக்குள்ளே
 சுருத்தெயி பூராகத் தங்கப்போகே
 கொடுக்குமது கையாமை மென்னுக்குள்ளே
 கோடிமெய்க்கு கொத்தெயிபாசு கோடிதாவே.

(16)

தானான பூராகத் தங்கப்போகே
 சாயந்தெயிபாசு சமந்தெயிபாசு விமந்தெயிபாசு
 மாணான பூராகத் தங்கப்போகே
 மனனான பூராகத் தங்கப்போகே
 தேனான பூராகத் தங்கப்போகே
 வித்தெயிபாசு சுருத்தெயிபாசு
 மாணான பூராகத் தங்கப்போகே
 மனனான பூராகத் தங்கப்போகே
 தேனான பூராகத் தங்கப்போகே

(17)

விண்ணொளியிற் சிறிதெதிராக் கண்டனோயாரும்
 செய்கிறார் பொய்யெனினேயெனினும் துறவ
 விண்ணொளியிற் குறிப்பெழுந்த பகைப் பார்த்த
 ஹிப்போலிதோடுதான் சம்பந்தம்
 என்னெனயிதழ் கண்டதற்குச் சிறிதெனினும்
 கருதாதுமாதிரி தந்திருக்கோம் கண்டிப்பாக
 னீண்டினோகிற வேறுபாட்டை கண்டிப்பெனினும்
 ஒக்கோகோ பொய்யாகக் கண்டிருக்கோ.

மெய்யினுற் பொய்யொழிந்து புதிதெனினும்
 விழுகாகக் காதலிப்போம் பொய்யாகப்பெயர்ச்சி
 செய்கிறார் குறிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 நீர்க்கண்டிப்பெனினும் பொய்யாகப்பெயர்ச்சி
 அப்பெனினும் குறிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 அப்பெனினும் அப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 பொய்யினுற் பொய்யெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 புரணமாய் கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்

ஐச்சம்பா கதிர்மதியா வோக்பநலாச்ச
 ஆம்மதியின் கதிர்மதியார் வேகலாக்க
 பேச்சப்பா ஆட்சாரம் கண்டிப்பெனினும்
 மிஷ்டுமிஷ்டு முஷ்டுமிஷ்டு முஷ்டுமிஷ்டு
 முஷ்சப்பா கதிர்மதியார் கதிர்மதியார்
 மேகலிஷ்டு கதிர்மதியார் கதிர்மதியார்
 நீச்சப்பா கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 நிலைக்குமடா கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்

நிலைக்குமோ நிலையாதே கண்டிப்பெனினும்
 கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 தலைக்குமேம் கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 சமதலையா கதிர்மதியார் கதிர்மதியார்
 மலைக்குமோ கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 மனதலே மனதலே கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்
 கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும் கண்டிப்பெனினும்

மோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு.

கருக்குமடா பூரணத்தின் முனைகையப்பாரு
 சொல்லாலே தெரிமாறு முக்காலப்பா
 தருக்குமடா தருகாமல் தருக்கவென்றால்
 தன்வாயில் ஈர்க்கிறுக்க ஐமையாச்சு
 வெந்நாக்குமடா மனம்நிலைநுக்கச் சொல்லப்போமோ
 கொடுப்பிலுக்காப்பி பேசுகாக் குன்றாக்காமோ
 எருக்குமடா கறுநாக்குப் பவிக்குமப்பா
 கண்ணென் றும் பொல்லாது கடினந்தானே.

(14)

கடினமது திட்டிரெண்டு நொன்றிப்பார்வை
 கள்ளனடா கிருஷ்ணாவான் கபடஞ்செய்வான்
 கடினமவன் மடையவெனிக் கண்ணென்கண்ணன்
 கசடருக்குச் சங்கரா குற்றன்றந்தான்
 கடினமடா பிவர்களுட மூலமப்பர்
 கண்டவர்கள் கசடறுப்பார் கண்ணைக்கொண்டு
 கடினமடா யிதந்நுமொரு மூலங்கேளு
 கபடித்துச் சொல்லுகிறேன் கருத்தான்கேளே.

(15)

தேளப்பா கருவூறிற் கொள்ளைகொள்ளை
 கேட்டவர்க்குந் தேளாமற் கூககூக
 நாளப்பா யந்நாளில் நாவிலின்றேன்
 நான்செத்தேன் பிழைத்தனடா கட்டமென்ன
 கோளப்பா சொல்லியேன் கோலங்கோலம்
 கோலமெனக் கூக்குரல்போற் கூவுங்கோழி
 தேளப்பா கஞ்சையந் தெளிவாய்ச்சொன்னேன்
 தேன்கொடுக்கு மழியாட்டாற் கொட்டுந்தேனே.

(16)

தேனிருக்குஞ் சவரோர மடுக்கப்போமோ
 செத்தேருந் கருந்தேளுந் கொடிதாமப்பா
 ஆனிருக்குஞ் சிவக்கயிதை நிழலுக்குள்ளே
 ஆமர்திருக்குந் சாண்முழத்துக் கடைசியப்பா
 ஆனிருக்கு பிடந்தேடி பெழுந்தேள்மீறி
 ஆசைத்தவசத்து ஆசையாமல் நாலுராலும்
 கோளிருக்கக் கோளறுமோ கொட்டுந்தேளைக்
 கொட்டினுந் கொல்லுமனை கொட்டிக்கொல்லே

177

கொல்லத்திற் கொச்சியடா மஞ்சளிஞ்சி

கொடிதான தூலாவேற்று பிழைவைத்தண்ணிர்
கொல்லத்திற் கால்வாய்க்கடா விடக்காலூரே

கொடுஞ்சாருக்கு மடைவாயிற் சூழிழியாயும்
வல்லத்துக் கோட்டையடா மவுனராஜன்

வங்கனமாய் சிங்கமுக மாணுன்பாரு
சொல்லற்றுக் கூச்சுரல்போற் கூகூவெண்ணச்
சுமவுண் ராஜனவண் சோதிப்பாரே.

சோதிப்பான் சிங்கவங் கணமேசெய்தான்
சொல்லரிது மடைவாயிற் பட்டிபோலே

சோதித்து வருமச்சுந் கண்டிபாரு
தொந்தமென வந்துயிடு மைந்தாமைந்தா

போதித்து ராப்பகலாய்க் கண்டிபோதி
போகமென்ன சிவயோகஞ் சிவயோகந்தான்

பேதித்து வாழாதே போதம்போதம்
பேசாதே மவுனமது கூச்சலாமே.

கூக்கலென்ற லதன்பெருமை சொல்லப்போமோ

கூகமென்ன சொல்லுகிறேன் குமரிகற்பம்
பார்க்கவென்றும் கொடுமைபடா பஞ்சவர்னம்

பட்டமாம் பாலூறும் பஞ்சவர்னம்
மார்க்கமிது பெரியோர்க ளாருஞ்சொல்லார்

மாச்சரியம் மெத்தவுண்டு உண்மைசொன்னேன்
திர்க்கமிதை பறிபவனே சித்தன்சித்தன்

திறம்பேணும் மனதுறத்தார் நிற்முமாமே.

திறமான மனதுறக்கக் கருத்தான்கேருந்

சித்தருடன் மூனிலோருஞ் சொல்லார்சொல்லார்
அறமான தில்லறமே சொர்க்கஞ்சொர்க்கம்

அந்தரமே யளிதாக மாளுமாகும்
அறமான தில்லறத்தின் சூட்சுங்கேளு

அடிக்கடிதான் சொல்லவது போகமப்பா
உறமான தனுபோகஞ் செய்யும்போது

உற்பனமாந் தப்பாது உண்மைகேளோ.

யோக ஞ்சன் சர்வ்ஸ்திரத் திரட்டு.

உண்மையென்றும் உறுதியென்றும் திறந்தானென்றும்
உற்பனமாய் மனதுழந்துப் பார்ப்பேனென்றும்
தன்மையுள்ள மனத்தாலே புத்திமெத்த
தயவுண்டு கல்மிஷந்த எல்லையிலலை
தன்மையிது தானெனவே பெண்கள் தன்னை
நயந்தவரை உபசாரஞ் செய்துவிற்கைப்
பெண்மையவள் மையல்கொண்ட சாதம்வாக்கிப்
பிரியமுடன் வேண்டிதஞ் செய்வார்பாரே.

(22)

செய்வார்கள் கைமுறையாய்ச் செய்யமாட்டார்
செய்யோசஞ் சிவலிங்கங் காணமாட்டார்
கைவாசி சுத்தமென்று கொள்ளமாட்டார்
மருத்துவதைக்குக் கருநிடையங் காணமாட்டார்
மெய்வாய்கண் னெனியொன்று மவுனஞ்செய்து
விணருக்குத் தெரியாமல் விழலாய்ப்போச்சு
உய்வாய்தன் யோனிதனிற் பூசைபண்ணி
உபயமது சிவலிங்க மொன்றும்பாரே.

(23)

ஒன்றான லிங்கமா லிடையுமாகும்
உற்பனமாஞ் சித்தருட பூசையாகும்
ஒன்றான சத்தியுட பூசைமார்க்கம்
ஒகோகோ ஆனந்த மானமார்க்கம்
ஒன்றான திட்டசைவழி மார்க்கமப்பா
உலகத்தோ ரபியாமற் கெட்டார்பாரு
ஒன்றான பூசையடா வாதிசத்தி
உற்பனமாம் பூசையிது வுண்மைதானே.

(24)

தானான சத்தியுட திட்டசைபூசை
தானவனுய்ச் செய்வார்கள் கூடச்செய்வார்
மரணா பெண்ணையொரு கொடியபெண்ணை
மவுனத்தாற் நிபானித்து மகத்வமாறார்
தேனான திப்பூசை தேவிபூசை
ஜெகஜாலச் சித்தருக்குத் தோணுப்பூசை
ஊனான ஊண்மையடா பெண்ணுள்தேவி
உறவினமுறை குருமுறைபா யுரைக்கக்கேளே.

(25)

உரைக்குமுறை கருவறியா நிற்குல்பார்த்தால்
உள்ளின்று பகையறியா நுறவுமரகார்
உரைக்கமன துறக்கவல்லேர சொன்னேனப்பா
உன்கருத்தா லுள்ளமதி லுள்ளந்தேரணும்
உரைக்கமனத் தன்னிலேயே உறவுமாரும்
உள்ளமதி லபிஷேக மனமாம் பூசை
உரைபழுதாய்ப் பழுதொன்றுஞ் சொல்லவில்லை
உன்மனைத்தா யுன்மத்த மாணுள்பாரே.

(20)

பாரிதுவே பெரிதுசிறி திதுவேபூரும்
பதிவாகு முறவின்றிழைப் பண்புகாரும்
பாரிதுவே முறையோடே யுறவாங்கன்னி
பண்டிளதாய் நீபாகி வந்தயோனி
பாரிதுவே ஆணைகிப் பெண்ணுமாகிப்
பகலென்றும் இரவென்றுந் தோன்றுக்கண்ணும்
பாரிதுவே கண்ணை கண்ணோமக்கார்
பழுதில்லை பழுதில்லை கனியுந்தானே.

(21)

கனியாதே மனதுமிகக் கனிந்தாலப்பா
கசடருக்குட் கனிதோணுக் கன்னிகன்னி
இனிதான கன்னியடா யெந்தாயானுள்
என்மக்கா னாங்களுக்கு இவளேயானுள்
தொனியாதே பாதகர்க்குச் சொல்லவேண்டாம்
தோலாசை கொண்டவர்க்கு விள்ளவேண்டாம்
செனியாதே பேரின்ப வீதியுந்தால்
தெரியாது தெரிமடர பிண்ணங்கேளே.

(22)

இன்னமுமே வெளிநீதாணச் சொல்லக்கேளு
இன்பமுற்றுக் கேளாட்டாற் சிவமேகொன்பார்
முன்னையுமே சொன்னதெல்லாம் துறுங்கம்பாரு
முழுதுமது தெரியாட்டாற் பின்னேயாரு
கன்னமுமே தகரவடா அடித்துச்சொல்லீயன்
கருத்தொட்டுக் காட்டையிலே கருவாய்ப்பாரு
அன்னமுமே பொசித்தாக்காற் பசியுண்டாமே
அற்பிசியிற் கார்த்திகையில் அமைபுந்தானே.

(23)

பேராக ஞான சாஸ்திரத்திதரட்டு.

அமைந்ததுதான் மார்ச்சுழியாய்ப் போனவண்ணம்

அத்தையுமே மருமனாய் வசிப்பானான்
சமைந்தனங்கைத் தடையுத்தைத் தழுவினாக்கார்

சந்திரசூத மானசை மாற்றோபெண்ணோ
சமைந்தனங்கைத் தடையுமொழியச் சாருமப்போ
நனித்திருபெர் கண்ணோலை கண்டாற்றாட்சம்
சமைந்தனங்கைப் பார்த்துமெத்தக் கண்ணோகண்ணு

தல்கண்ணு மலர்கள் கண்ணுக் குருடாய்ப்போச்சே. (30)

குருடர்களு வநியாத குருடர்மெத்தக்

குருட்கண்ட கண்ணியார் குருவைப்போற்றார்

குருடாவர் கண்ணுக் குருடேபோட்டுக்

குத்திரமாய் வேடங்கள் தரித்துக்கொண்டு

திருடாவர் சத்திசுவ பூசைகொண்டு

தேசத்திற் சென்றலைந்து பணவளவாங்கி

வருடமலன் பெண்ணுற்பிள்ளை பிறைநிழற்காத

வாய்ப்பேச்சாய்த் திரிவரக்கர் மடைபுர்தானே. (31)

மடைபருத்தான் விப்படியே மெருபேருண்டு

மயக்கத்தால் வாய்ப்பேச்சால் மருளவேண்டாம்

அடைபருத்தும் கண்மணியே கண்ணுக்கண்டு

வைப்படியாய்ப் பிடித்தந்தக் கண்ணைப்பார்த்து

உடைபருத்தும் விக்கமா விடைபடுமென்று

உண்ணப்பா கண்ணப்பா உள்ளன்பேகண்

தடைபெருநான் வாராறு விக்கபூசை

சன்முயலாய்ப் பெற்றதிற்தப் பூசைதானே. (32)

பெற்றவனே வற்றிவிடத் தாரமானான்

பிசியாத பாக்கையினுற் பெண்மைபாணன்

கற்றவனே கடைக்கண்ணுற் பார்த்ததன்பார்த்தான்

கபடமாய்ச் செல்லலறியேன் கண்டேன்சண்டேன்

குற்றமகள் பூசையிலே ஒன்றுமாகா

சூழிசிறு பிள்ளையடர் கூச்சமிட்டான்

சற்றவனேத் திபாணத்தாற் பூசைசெய்யத்

தன்பேரு மலன்பேரு மெருபேராச்சே, (33)

ஒருவருக்குத் தெரியாது நூலாறாயம்

ஒருநாண்டா பெண்ணாகி புலகமாளான்
ஒருவருக்குத் தெரியாமல் மாண்டார்நோடி.

ஒருமுடியைய முடிந்தடைந் முறுவியார்

இருபேர்க்கும் முப்பேரா யிருந்தாளாந்தான்

எத்தனையோ பெரிசுட்டி எண்ணப் பேரமே

அருபேர்க்கும் அழமுதகா பொருந்தியானான்

ஆகார யிவள்ளேரை அறிபாரம்பாரே.

(24)

பாரதிய ஊரறியப் பரமசிவனியோப்

பற்றினபே ரெத்தனையோ ஆய்யோ ஆய்யோ

கூரறியச் சுறுயிள்ளை பெண்ணுள் கன்னி

குணமிவோப் பார்த்தகிற ஞானமேயானான்

ஆரறிய ஒழிலவி சூரியாடி.

அமர்ந்தயிடந் தெரியாம னைத்தொழார்

ஊரறியக் கைமிகுத்தாந் கவனைய-இ

உத்தமியா யிருந்தானை தொடுக்குறியை.

(25)

ஒடுங்குமன தொடுக்கமிவ ளடக்கங்கேரு

உள்ளமடா தெரியாந்ருக் கள்ளகள்ளம்

கடுகளவு முழியிருக்க முழியினுள்ளோ

கள்ளமுழிப் பார்வையதில் கண்ணொன்று

அடங்குகடை விழிப்புனலாம் குமிழியென்னாம்

அருடாடா கறுப்பாகும் நடுபேச்சைச்

இடங்கருவி லமைத்தபடி பெண்ணுள் கன்னி

இவள்கருவை யறியாதித் தனையுமாச்சே.

(26)

இத்தாறு கோணமுக கோணப்பந்தி

ஏகோமி மகாமந்தர மிவனேச ந்ருள்

கத்தருவி விவளொருந் தி முத்தியானான்

கண்டருக்குப் பெண்டாடிக் கண்ணுமாளான்

அத்தமவன் கையிருக்க முகத்தைப்பார்க்க

அவள்முகமே கண்ணாக யின்ருள்கன்னி

உத்தமனை யிவள்மனைக்குக் கத்தன்கத்தன்

உச்சத்தா விவள்பேச்சு மிச்சமாச்சே.

(27)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திட்டம்.

ஆச்சப்பா ஆகிலை பூசையாலே

அன்னவரு மொன்றாகத் தோறும் தோறும்
காச்சப்பா பழுத்ததொரு பழக்கநம்புபவலக்
கவிவான பொருளிகப்பா கண்டுநேரு
பேச்சுப்பா கொல்லா நே கொல்லேன் நேரு
பேரறிவே ஞானவியேன் மவுனத்தானை
வாச்சப்பா சந்திரிதப் பாகம்பிறன்

வரிசையு— சிறுத்தியொரு வலுத்தில்விலே. (38)

வில்லடா சற்புத்திர ஞானந்தேரு.

விந்நையிலே விருகையு மிலங்கேத்த
வில்லடா மனம்புத்தி நிரிவுமொன்றப்
நிறுத்தியே மனதிலொரு கருமைக்கேரு
ஆல்வடா முன்மவுன மரத்தான் தந்த
ஆழநமது ஷண்மையிலே அக்கைமொண்டும்
கொல்லடா பெண்கையப்பா பாபுக்கையும்
கொற்பமென்று என்னுதே கொல்லக்கேளே.

(39)

கொந்தேளாப் பிள்ளையென்றத் கொல்லவேண்டாம்
கொல்லேனல் தோஷமடா கிளையும்காசம்
மூற்றிகாதிப் பேசாதே மூலங்கேரு
மும்மூல மொன்றான மூலம்பா
சட்டிகாண வட்டமடா தனமாய்பாரு
சத்திலை வீடுமென வந்தமூலம்
இட்கோல மானசத்தி தனமிரண்டும்
இருவது ரானகுறி யின்னங்கேளே.

(40)

கேளப்பா பித்திராரி விருந்துகொண்டு

கிருகைபெற்ற சிவானந்தி தியானம்பண்ணக்
கேளப்பா குறிசொல்வேன் நினைவாய்க்கேரு
கிரியென்றும் ஸ்திரியென்றும் இரண்டுமூன்றாய்க்
கேளப்பா மும்மூகிறு டையுமானுள்
கிலைகிரி கொண்டேறும் மலைக்கவேண்டாம்
ஆளப்பா பிவள்தன்யம் இடனதன்யம்
ஆகிருஷ்ண னதற்குற்ற லெய்தும்பாரே.

(41)

கடைப்பிள்ளை சிவபிரகார ஞானம் 100

பார்க்கைகலிலே மும்முமினு மிரண்டிடையாகும்

பகலவனு மிராக்கிடு மாணவானும்

பார்க்கைகலே ஞாயிறுமே பறநான் இவ்வள்

பகலவனைத் திங்கலிலே மாறிப்பாரு

சேர்க்கையிலே ஆதிதீதன் சேருநீதன்

சேர்ந்திரண்டு மொன்றுதான் தன்வாழ்பா

மூர்க்கமிதைப் பூசைபண்ண முத்தியாமே

மும்மூன்று மொன்றுதான் ரூட்சந்தரனே.

(42)

ரூட்சமதைப் பார்க்கப்பால் வண்ணாரனார்

சுயம்பாக முனைத்தொழுந்த லெங்கமானார்

ஆட்சிவிவள் தன்னையுந்தா நறியுமுன்னே

ஆரகரா தலைவனையுந் கண்டாரங்கண்டார்

காட்சிவிவள் உண்டகடைத் தண்ணென்காட்சி

கண்ணென்றும் கண்ணுள்ளோ கண்டிரகாதி

ரூட்சமிவள் முழியறிந்து மரையபீக்கிச்

சோதித்துப் பார்க்கத்தெல்லா முத்தியாமே.

(43)

முத்தியு மொன்றுகி முனைத்தலிங்கம்

முனைத்தலிலே ஆஷ்டையு காணலிங்கம்

சத்திசிவ மாணசிவ லெங்கபூசை

சதானந்தி சச்சிதா நந்தியானார்

சத்தியமா பிப்பூசை சொன்னாராச்சி

தண்ணியத்திற் கண்ணுடையாள் கண்ணோபத்துச்

சித்திபெறு யிக்கண்ணை யறிந்தாற்பூசை

செய்யலாஞ் சிவபூசை தீர்க்கமாமே.

(44)

ஆமப்பா பிப்பூசை ஆச்சிக்குள்ளே

ஆடக்கடகா சித்தருடன் முனிவர்சொல்லார்

நாமப்பா வெங்குணற்குத் கண்ணோயாகி

நடுக்கண்ணிற் கடைக்கண்ணு லொளிபெயர்ந்தன்க்

காமப்பால் காணற்பா கெண்டுகங்கெண்டு

கண்கண்ட படியாலே சொல்லேனப்பா

ஓமப்பா பிப்படியே கண்டேங்குக்கல்லால்

உரையறிபா ரொளியறியா ருலகத்தீதாரோ.

(45)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

உலகமழில் வேண்படி பூசைசெய்வார்
 உன்னபடி வன்னல்செய னுணரமாட்டார்
 பசைகளை வேட்கையில் வென்றேமாண்பார்
 பற்றியார் சுற்றியுட நிடைசைபாரார்
 கலகமில் வார்த்தை தரிசுதம்பியின்
 கந்தபம்பொற் தர்க்கமிட்டுத் திரிவார்மாண்பா
 விலகிட்டு மயங்குந்தனைச் சண்டாலப்பா
 டெய்யான நந்தினைத் கண்ணிற்காணே. (46)

காணுத காட்டி யல்லவாய் கண்ணிற்காணும்
 கண்டனடைக் கண்ணுலே யொகியுங்காணும்
 நோணுத வேகாந்தப் பொருள் தான்தோணும்
 வென்றொத்த மின்றுலே லென்றமில்லை
 ஆணுத ஆண்டிவாரே யென்றேகேளு
 ஆங்கேறி கொங்கனரைக் கண்ணிற்காணு
 வீணுதத் திரியாதே மனத்தையூணு
 விட்டருறை வினாநானே வெளியுமாச்சே. (47)

வெளியொகியும் விண்ணுரை யண்ணோயண்ணே
 நெடந்தம் பாராமற் சும்மரவினே
 பழியாதே பெரியாரைப் பாவம்பரவும்
 பாராநில் விழாதே சொன்னேன்சொன்னேன்
 எழியான பாலதயடா யின் னூலப்பா
 மன்கையர்மே ளாசைகொண்டு மருளவேண்டாம்
 தெளிவான மனமிரண்டும் ஒன்றாய்க்காணச்
 விவாநந்தி மதிபார்க்கை வினாநான்காணே. (48)

இதினலே வொருஜோகி யில்லையிலை
 இப்பொருட்குப் பணங்காக செலவுயில்லை
 இதினலே காட்சியடா தனங்களுக்கோடி
 இப்பொழு முண்டாருந் தேகஞ்சித்தி
 இதினலே பாவங்க ளாற்பார் சித்தர்
 இந்தமுறை வேதார்த்தத் தாதிபந்தம்
 இதினலே பூரணமுந் கண்ணிற்கோணும்
 இடரொன்றும் வாராது திடமும்பாரே. (49)

திடமான் மனதல்லோ திடங்கானப்பா

திருவரன் லட்சுமிப்பெண் ஹாக்கமாறன்
ருடமான் கன்னியத்திற் பத்துக்கண்ணம்

கூர்விழியாக் கண்பத்து தனத்திரண்டிற்
சுடமான் கொங்கைக்குட் சண்டாளனே

சாத்திரத்திற் பெரியோர்கள் சொல்லாரப்பா
புடமான் மங்கையடா சொல்லக்கேளு

ஹுகாசா கொங்கைதன்னிற் கண்ணத்தேனே.

(56)

கண்ணுன் தொருகொங்கைக் கஞ்சேகண்ணும்

சத்திக்கேழற்க கொங்கைதன்னிற் பத்துக்கண்ணம்
ஒண்ணுன் கொங்கைக்கு ஒன்றேகண்ணும்

ஒன்றுமுதல் முன்றாக இருந்தால்நன்றும்
கண்ணுன் திருகொங்கைக் கஞ்சேகண்ணும்

கண்டா லு மெத்தவன் ஹா ஹாக்கண்ணோ
பெண்ணுன் கொங்கைக்கே கண்டாரப்பா

பிரியாம லிருந்துதென்றால் முத்தியாமே

(57)

முத்தியா மிப்படிக்கண் ஹா ஹாக்கண்டால்

முக்கியமாம் பூசைவிதி முறையுமாமே
சத்தியாஞ் சித்தியடா முகைகண்பாரு

சண்முகற்கு மமுதளித்த கொங்கைகொங்கை
புத்தியாய்க் கண்டறிவா மிந்தப்பூசை

புண்ணியற்கு பெய்துமடா கர்மிக்கிண்டி
உத்தியாயப் பராகே குருவைக்காரு

உன்மனத்தைக் கண்டுரு வுபதேசிப்பார்.

(58)

உபதேசம் வந்திருந் வாய்க்கவேணும்

உன்மனத்தா யமுதுகண்பால் கொள்ளவேணும்
உபதேசஞ் சற்குருவைக் காண்பதெப்போ

உந்தேசஞ் சத்தியமாய் வாழ்வதெப்போ
உபதேச மானதெட்டு மிரண்டிப்பதாய்

உட்கொண்ட தப்பா லு முதுகண்பத்தாய்
உபதேச மானதந்த முதுகண்பார்க்க

ஒருபிள்ளை பிழவாதேச வருவா பத்தானே.

(59)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

கருப்பத்தி யறுப்பத்துங் கண்ணெயினாய்
கைப்பத்திக் கொண்டதைநீர் முதுகண்பாந்து
உருப்பத்திப் பத்திலையும் வந்தாய்வந்தாய்
உற்பத்தி கண்ணிலே குருவைப்பாரு
நிருப்பத்தி கந்தியொளி கண்ணைகண்டாற்
சிவாவந்தி குருவாகுங் கருவைச்சொல்வாள்
விருப்பத்து ஆகைக்கேளு விண்ணைப்பாரு
விள்ளாதே கசடருக்கு வெளியாகாதே. (54)

ஆகாத பிள்ளையென்ற லடித்துத்தள்ளு
ஆந்தமுது கண்ணிறந்துண்டாகச்சேரு
வேகாத கால்தலையை யோதச்சொல்லு
விள்ளாதே வேதாந்த முடிவைச்சொல்லு
சாகாத தலையறிய முக்காச்சொல்லு
சமூலமாய்க் காண்பதற்கு மூலஞ்சொல்லு
போகாத புனல்காட்டி மதியைக்காட்டிப்
புத்தியாய்ச் சிவசத்தி பூசைசொல்லே. (55)

சொல்லக்கேள் வாதமுறை சூட்சந்தனைத்
தொடுகுறியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கருவாய்க்கேளு
கல்லுக்கு எத்தாலே பாரையுப்பைக்
கண்டுப்பைக் கண்டுமதி யுப்போடப்பா
புல்லுக்குள் நாதவிந்து உண்டுஉண்டு
புத்தியா யுப்பெடுத்து அப்புலவோடே
மல்லுக்கு யென்னோடே கைகட்டாதே
வாதுக்குச் சொல்லுகிறேன் வாதம்பாரே. (56)

வாததிரத் தாலேகால் வாதமாச்சு
வாய்ப்பாச்சு பொய்யென்றால் வீணாய்ப்போச்சு
நாதத்தில் விந்துவடா பூவிறுக்கு
நாக்குண்டு பேசுதற்குப் போக்கைக்கேளு
காதத்துக் கப்பாலே தூரமல்ல
கண்ணுக்கு மூக்குக்குச் செவிகோணு
குதத்துக் கதினலே யெல்லாந்தோணும்
சொன்னாலுந் தெரியாட்டாத் சம்மாபோமோ. (57)

போமோதான் ஞாகத்தில் வேதைதம்மா

போகத்தந்தாற் றுதமடா ஆந்தா ஆந்தா

ஆமோதா னிதினுவென் றெண்ணவேண்டாம்

அமுநியடா உப்பாலே குமரிநாதம்

வேமோதான் கோமுகத்தில் வேகம்வேகம்

வேகமா முப்புடக்குக் குடமாம்வேதை.

ஓமோமோ சரக்குவகை சொல்லவில்லை

ஒருசரக்கும் வேண்டாங்கா னுறுதியாமே.

(58)

உறுதியா வெட்டுக்கு எண்டபிண்டம்

உட்கருவும் வெளிக்கருவு மொன்றாய்க்காணும்

உறுதியடா வேதையிது வுண்மைபாரு

உட்புருந்து கருவிடையம் பார்த்தாற்கேளு

உறுதியடா கோமுகத்தில் வாதவித்தை

உப்பாலே ஆமெடா தொந்தங்கோடி.

உறுதியடா யிதைவிட்டா லொன்றுமில்லை

உத்தமர்க்கு உள்ளாமே யுள்ளத்தானே.

(59)

உள்ளபடி சாத்திரங்கள் சித்தர்சொன்னார்

உட்புருந்து முதுகண்பார்த் தொளித்தாரப்பா

கள்ளமன்றிச் சொன்னேனு னிந்தநூலிற்

கருவிடையம் பார்த்தினைக் கண்டாலப்பா

உள்ளமதிற் கன்னியடா ஓமசத்தி

உள்மணித்தாய் மணிகாட்டி யுரைப்பாளப்பா

விள்ளவென்று விதைப்பார்க்க விள்ளப்போமோ

வெளிதோணக் கருவிடையம் வெளியாய்த்தானே. (60)

வெளியல்லோ செவிக்குரைத்தார் குடச்சத்தாலே

விண்கண்ட தெந்தக்கண் கண்ணோகண்ணே

வெளியல்லோ செவியாலே நன்றாய்க்கேளு

வேதார்த்தஞ் செவிகேட்டக இன்னங்கேளு.

வெளியல்லோ மூச்சென்ற காலாற்றியை

வேகத்தால் மூட்டியல்லோ வெளியைக்கண்டால்

வளியல்லோ வாயிருக்க நாவும்பேச

வார்த்தையென்ன புருவமையம் நாவும்பேச.

(61)

பேராக ஞான சாவீர திருநெல்வேலி

ஸாவாலே பேசுதற்கு நரவுமுண்டோ
 நரதாங்கள் பேசாரகள் வேதாந்தத்தைச்
 சாவாலே செத்தாலே அந்தம்போச்சு
 சார்ந்துமின்ற ஸந்தமனு அந்தமெத்தப்
 பூவாயே நாலுமது மனமுமாச்சு
 புத்திவெட்ட மனத்தாலே வினாப்போச்சு
 ஆவாலே யுளவாட வுங்கைகொண்டு
 ஆலோக்கமட்டி காலாலே அமுதங்கொள்ளோ. (62)

அமுதமடா புத்திவெட்ட மாதேகேரு
 அப்புவடா ஆயிரத்தெட் டுதழாய்மின்ற
 அமுதமடா சத்தியமாய்ச் சொல்லக்கேரு
 ஆச்சரியஞ் சொல்லவென்றாற் சொல்லப்போமோ
 அமுதமடா முதுகண்ணாற் பாருபாரு
 ஆனந்தம் பொங்குதடா அருணிபாயும்
 அமுதமடா முதுகண்ணாற் கண்ணையுண்ண
 ஆரிவரியி னெழுத்தெல்லா மந்தமாச்சே. (63)

ஆச்சந்த மாதியடா முதலேசோதி
 ஆகுமடா சரவதி நரவுக்குள்ளே
 பேச்சென்று பேசாமற் பேசிக்கொள்ள
 பேய்மக்கா நங்களுக்குச் சூட்சுஞ்சொன்னேன்
 ஏச்சென்று யிந்துலைச் சொல்லவேண்டாம்
 ஏழையப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
 காச்சென்று காச்சிகிடு உலகத்தோரைக்
 கைக்குள்ளாய் வருமட்டுங் கருவைப்பாரே. (64)

கருவறிய விந்துலிற் கருத்தான்தோணும்
 கருத்துவைத்துப் பாராட்டாற் கருத்தோணு
 கருவறிய காமப்பால் கானற்பாலைக்
 கருச்சொட்டிக் காட்டாமற் கொள்ளச்சொன்னா
 கருவறியக் கண்டுகண்டு முதுகண்பார்த்துக்
 கண்டபடி கொங்கனார்தன் கண்ணையென்று
 கருவறிய வித்தைபுண்டோ கருவேய்யபா
 கண்காட்டுங் கண்காட்டு மென்றுகூவே. (65)

தண்டாட்டும் கன்னுகுகொங் கனாரே ஆய்யா
 உருக்காட்டும் டருக்காட்டும் கண்ணாகாட்டும்
 விண்யாட்டும் முற்றாலை வெளிநிலக்காட்டும்
 பெய்காட்டும் கைகாட்டும் ஏறல் வேரா
 ளாண்டியை அழியாநீல பொருளையக்காட்டும்
 ஏகாந்த விரோபாட்டும் குளிகைகாட்டும்
 புண்காட்டிப் பொதியாதே நானும்பூவும்
 பூவரிய பெண்கண்ணும் முழுகண்டிடே.

(66)

பூட்டாநா கண்ணெட்டு மிரண்டேகண்ணும்
 பூப்பட்டு முழுகுருடாய்த் தோணாவிலை
 காட்டான பூவொன்று கந்தியாவட்டம்
 கண்கண்ட பூவோடே சரிக்கவெள்ளி
 கூட்டான குளிகையது மூன்றுங்கட்டி
 குருடான கண்ணுக்கு குளிகையபாட்டு
 ஆட்டான காலாட்டைக் கண்ணிற்காண
 ஆய்யா சொங் கனா காரீ ருள் செயவீரே.

(67)

ஆருள்செயவீ ரென்னுந் பென்றுபோற்று
 ஆவாகா ஆருட்கண்ணு ளாருளைக்காண
 ஆருள்செய்வார் சதானந்தி குருவைக்காண
 ஆச்சரியம் கண்ணுலே பார்க்கப்போமோ
 ஆருள்செய்வார் கொங்கணந்தான் குளிகைகாட்டி
 ஆடுதற்குச் சதகோடி தொந்தமாட
 ஆருள்செய்வார் சிலம்பொலிதான் கண்டமூர்த்தி
 ஆறுபத்து நாலுசித்து மாடலாமே.

(68)

ஆடுதற்குக் காலகாட்டி மூலவளாட்டி
 ஆறுவரை மேல்மூலத நானுங்காட்டி
 ஆடுதற்கு ஆட்டாங்க யோகங்காட்டி
 ஆப்பாலும் லகிரிகொள்ளுந் குளிகைதாண்டி
 ஆடுதற்கு ஆண்டம்பை எல்லாங்காட்டி
 ஆனந்த ஸ்திரிகொண்ட யேறியேழிக்
 ஆடுதற்கு விநாயகாய் பிள்ளைசேறி
 குணமரிய விற்குணமாய்க் கூடுவாரே.

கடுவா ரைந்நூற்றி வயம்பத்தேழிற்

ஞுணமுடைய கடைப்பிள்ளை யாகத்தானே
கடுவார் பதினெட்டுப் பேரோரெட்டாய்த்

கோத்திரமுஞ் சூத்திரமும் பார்த்தபார்ச்சகம்
கடுவார் கடைக்காண்டத் தந்தத்தோடே

கோடியிலே நவகோடி சித் துங்கரண
நடுவார் கண்ணாட்டம் காண்பதேதான்
நாதாந்தப் பூரணத்தி னுலேத்தானே.

(70)

நாலான பூரணமே முதுகண்ணாகும்

நாதமடா நாதாந்த வித்தைத்தேஞ்

காலான பனிரண்டில் நாலேவிந்து

காலெட்டும் காயத்திற் சூட்சுமலம்

மாலான காயத்தில் சத்தில்லண்ணில்

மகாரத்தில் மாயையைத்தர னறுப்பார்கித்தர்

விவான வேலனுட கைவேல்சத்தி

வெத்திவே லெட்டான வேலுமரண்டே.

(71)

ரண்டெட்டும் பூரணமாய் நின்றவேலை

நாதாக்க னறுமுகமாய்த் கண்டாரவேலை

ரண்டெட்டிற் காலாலே பெண்காலோடில்

நாட்டினர் முக்காலும் வேலைக்கொண்டு

முண்டொட்டா தகரர்கிலே மாண்டுபோச்சு

முத்தியடா அறுமுகனார் கைவேலப்பா

ஒண்ணிடட்டா தகர்த்தத் துவந்தான்போச்சு

ஒரோறு மொருமுகமாய்த் கரணலாச்சே.

(72)

காணவே சாளுப சாயுஷ்யத்தைத்

கண்கண்ட சாளுபத் கண்ணோளுபம்

தோணவே சாளுபம் வேகாக்கலைச்

சொல்லுக்குட் பெரிவாது ளுபாளுபம்

ண்ணவே முதுகண்ணில் மனக்கண்ணாண

உட்காலும் முக்காலாய் ளுபங்காணம்

நாணவே நாணாதே சொல்லக்கேஞ்

நாச்சியார் நெற்றியிலே சர்லையுணை.

(73)

கா ஞானி மானயிலே முக்கால்சுரலாய்க்
 கண்ணாற்றித் தாமடா ஞானக்காணும்
 கா ஞானன் மூலத்தல யோகம்பாரு
 கருணாபுரி திருமூலர் பாதம்போற்று
 ஞாலான காலந்திரங்கள் பார்த்தாலென்ன
 ஞாறுதர மூபகேசன் சொன்னாலென்ன
 சேலான மூலருட போனென்கண்
 சிந்தமடா கொங்கணர்தன் செயலைப்பாரே. (74)

செயலான கொங்கணரே யெங்கள்நாயன்
 சித்தரான சித்கருக்குங் கிர்த்திசெய்தார்
 மயலான பெண்மையைக் கண்ணோக்குத்தி
 மனமான முதுகண்ணால் மனக்கண் பூட்டி
 நியமான நந்துகொ ண்நிபாதம்
 நிந்துகைய்க் கண்டநியத் தெண்டம்பண்ணி
 மயமான வழுதமடா ஷண்ணச்சொல்லி
 மவுனததாற் பேர்சொல்லி வழிசொன்னாரே. (75)

வழிசொல்லு முன்னேதான் பட்டபாடு
 வழியோடே சொல்லவென்றால் வெருநாட்செல்லும்
 தெளிவில்லாப் புனலாகி யன்றுகொண்டு
 தேசத்தில் வாய்வினை பேசிப்பேசி
 அளியான சேற்றில்மன மழன்றேனப்பா
 ஐம்பொறியாற பரிபைவிட்ட மிச்சமாகி
 வெளியேறி வருகையிலே வாதவூரில்
 வேதியன்போ லென்குருவும் வந்தார்பாரே. (76)

பாரப்பா அவ்வுழி லையனையன்
 பண்பாம்வே தியனுந்தா யாதியென்முன்
 ஆரப்பா தாயாதிப் பங்குதன்னை
 ஆர்கொடுப்பா ரென்றோடே பிறந்தாருண்டோ
 சீரப்பா வேதியன்று னென்னைப்பார்த்துச்
 சிதனமோ உன்தேட்டு யெங்கேயென்றான்
 பேரப்பா சொல்லறியே னையன்சொன்ன
 பேச்சாலே பிரட்டெல்லாம் சுண்டேன்பாரே. (77)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

கண்டேனே வேதியைக் கண்டேபாதே

கருப்பெல்லாம் வெள்ளையடா இவப்பிற்பச்சை
பண்டேனா னநியாமத் தின்புமிண்டாய்ப்

பார்ந்தேனான் தாயாதிப் பங்கைக்கண்ணன்
தொண்டனா னவேதியைக் தொண்டிபண்ணிச்
சொன்னாதினாற் றாயாதிப் பங்கைக்கண்ணன்
உண்டேனான் தாயாதிப் பங்கைக்கண்ணன்
உங்கையிலே கொங்கணந்தான் பொற்றினைனே. (18)

பொற்றினைன் தாயாதி யென்றுசொன்ன

பூணூல் வேதியென்பன் காலைப்பார்த்துப்
பொற்றினைன் முக்காலும் அங்கைகொண்டும்
பூட்டினே னெட்டுகிளை பூண்டேன் காலைப்
பொற்றினைன் தாவிக்கையா யொட்டியேயாட்டிப்
பேய்ப்பற்றிப் பிடித்தனடா முத்திகாண
மாற்றினே னுலகத்திற் சுரத்தையெல்லாம்
மாண்டுமனம் பார்த்தனடா பார்வைதானே. (19)

பார்வையிலே வெஞ்சுருக்கு விராவிராதர்

பார்த்தாக்கா லருணாநி மிச்சம்பபா
பார்வையிலே பிவர்கருட பார்வையொண்டும்
பகரிது கதிர்மதியா யொன்றேபார்வை
சேர்வையிலே சுழிநையடா கந்திபார்வை
சித்தருக்குள் திருப்புமழாய் கண்டபார்வை
கூர்மையிலே கூர்மையடா முதுகன் கூர்மை
குருடனுக்கு வழிமாறுங் குழிதான்பாரே. (20)

குறிபாரும் கிழாறுங் தூலமூலம்

கொள்மூலம் மூச்சேறி னுற்காஸப்பா
குறிபாரும் காலுநாத் காலுக்கல்லே
குற்றமில்லை மேல்மூலம் பிண்ணோபாரூ
அறிவாகு மூலமுத லஞ்சம்பாரூ
அண்டமடா கண்டவரை யஞ்சமொன்றும்
நெறியாக ஐயஞ்சா யஞ்சம்பார்க்க
நிலைத்தவஞ்சு மூன்றுமொன்றாய் நிலைக்குப்பாரே. (21)

நிலைத்தாக்காற் காவநின்று நின்றுமுன்
 நெருப்பாறு மயிரிப்பாலை மப்பாந்தேகுந்
 மலைத்தாக்கா லொன்றுமில்லை மனதேகண்ணாப்
 மதியத்திற் காலகஜிபக் காலகஜிபு
 உலைத்தாக்கா லுலையினை நந்திபத
 குகைகோ பற்பாடா கருவெய்யல்லாம்
 சிலைதாக்குந் கதிரோறும் லிடுநிவெண்ணு
 சிவசிவா கால்தலைபும் வாய்பாட்டி.

(62)

வாசியடா கைவாசில ஸாட மீதில்
 வதனம்சட் கோணமுத் கோணப்பா
 தேசியடா வுதையகிரி வட்டமேழிச்
 சிவசிவா வென்றல்லோ மாழிமாழி
 வாசியடா கண்ணுக்குந் செவியுட் ஸாட
 காலுமது காலாதி வந்திடுபதி
 விசியடா வாய்பேசி விசம்பலிகம்
 விதியிலே யறுவிதி வட்டமேழே.

(63)

வட்டமடா சூரியனே நந்திநந்தி
 மதியாலே யுள்ள மதில் மதியமுறும்
 வட்டமடா பிரணவமே யோநாவட்டம்
 மவுனமடா நாதாட்சன் சொல்லார்சொல்லார்
 வட்டமடா ஆறியிறகண் வட்டமடாதி
 மனக்கண்ணால் லைநாந்தம் பார்த்தமர்க்கம்
 வட்டமடா துண்மர்க்கம் நன்மர்க்கந்தான்
 வந்தவித மெந்தவித மந்தம்பாரே.

(64)

ஆந்தமடா ஆதிமுத லவ்வுஞ் சுவ்வாய்
 ஆந்தகுறி வட்டாங்க ளல்லவல்ல
 ஆந்தமடா முடிந்தவிட மறியப்போமோ
 ஆதிவென்ற நாதத்தால் விந்தேயந்தம்
 சொந்தமடா லுண்கொண்ட காயந்தன்னி
 தூலமுடன் சூட்சுமுமாய் பின்றதேதகம்
 வந்தவித மறியாமல் மாண்டேபோனார்
 மவுனமடா பிள்ளைகளை சொல்லக்கேளே.

(65)

சொல்லையிலே தெரியாட்டாற் றொட்டிக்காட்டு
 தொட்டுநீ காட்டையிலே தெரியாவிட்டாற்
 சொல்லையிலே கூட்டிப்போய்க் கையைக்கொண்டு
 குட்டிட்டுக் கைகொண்டு திரமாய்ச்சொல்லு
 சொல்லையிலே விப்படியுந் தெரியாவிட்டாற்
 செப்பப்படு வரினனமொன்று தெரியச்சொல்வேன்
 ஆல்பையடா சொல்லுகின்றன் விட்டைக்கொண்டு
 ஆஸ்தவிழி தெரியவன்பாற் கண்ணையெய்யே. (86)

எய்யையிலே முக்காணு மெய்தபாசு
 இப்படியுந் தெரியாட்டா ளெனினேற்றேனா
 கையதிலே பிறுசுவன்னி வரவிற்றோட்டுக்
 கத்தபமே பொபோவென் றடித்தத்தள்ளு
 நெய்யதிலே ஆறுவனையும் கண்டபாலை
 நெத்திரமாய்ச் சிதுப்பியதை வெள்ளையாக்கி
 ஆய்யதிலே கத்திரமி னுருக்கிக்கொள்ள
 ஆதியந்தச் சதானந்தி யாகுந்தானே. (87)

சதாவிதழும் நத்திகுரு வென்றேறின்று
 சலியாதே நலியாதே குருவைந்நாண
 மதாமிதமா யிருகாதே செகியேயேனா
 வாக்நாண நாக்நாலே நாலேகவும்
 பிதாவாதி நாதாந்த மூர்ந்தியென்று
 பிசகாதே முக்காலும் வாசுவாசி
 சதாவிதழும் கண்ணாசைக் கண்ணைகண்ணாய்ச்
 சாவான நாலேபுந்தா ஹள்ளன்பாலே. (88)

உள்ளன்போ டஞ்சமதை யுள்ளங்கொண்டு
 உருக்கிவிடு மணனாக வுருக்கமாகும்
 கள்ளன்பு வையாதே யுள்ளங்கண்ணாய்ச்
 கணிந்துவிடுந் தெனியான மணியாங்கண்ணில்
 உள்ளனிய பிதுவாம்பே ரின்பமாகும்
 உத்தமனே பொய்யலவே உண்மைஉண்மை
 விள்ளன்பாய் விள்ளாதே யமுததங்கொள்ள
 வெனியாதே மொனியாகும் மேவுந்தாலே. (89)

காலாலே நடப்பதற்குக் கண்டாள்வேறுநாள்
கண்பாத்தின நடவாட்டா மிட நன்காடும்
நாலாலே முன்னுன்காயச் சூட்சுநாலாய்
நாட்டாரிக் கட்டெட்டால் எட்டுநான்னாடல்
காலாலே யாறுகலம் கடக்தார்பாறு
கைக்ருன்னே தாலாறுங் கபடபிட்டு
சேலாலே செலுத்தினா வந்திடப்பா
சேர்த்திருப்பா ஸுன்னேகஞ் சேத்தியாலே.

(90)

சித்தியாம் யோகமுதல் ஸூக்யஞ்சித்தி
செப்புதற்கு மூலமுதல் வாதஞ்சித்தி
சித்தியாஞ் சிவசுத்தி பூசைசெய்யத்
திடன்மெத்தக் கொணுத்தின் குணிலாசெய்யக்
சித்தியா மெந்தெய்கப் பூசைக்குந்தான்
செய்முறைகள் தான்தாறு முகையொன்றேன்
முத்தியா மிந்நாலின் கருவைப்பாற்ற
முறையோடே செய்தாக்மால் முத்திகாரே

(91)

தானென்ற இந்நாலின் வேதார்த்தத்தைத்
தவறாமல் மூலமுதற் சூட்சுஞ்சொன்னேன்
தேனென்ற யோகமுதல் ஸூனபாதம்
தேர்த்தமட்டுத் தெனிலாகக் கருவைச்சொன்னேன்
வானென்ற சுகிம்மதியுஞ் சூழினையோடு
மந்திரங்கள் தியானத்தின் வழியுஞ்சொன்னேன்
நானென்ற மதுந்தாலே வாய்ப்பின்போம்
நாய்மட்டை கிளைக்கட்டம் நனிலாவ்றேனே.

(92)

என்றென்று வழியாத ஸூருவேதந்தி
யென்றென்று கெட்டபதற்குந் தியானஞ்சொன்னேன்
நன்றென்ற நாதாக்க ஸமுதங்கொண்ட
நாதார்த முதுகண்ணுற் கொள்ளக்கொன்னேன்
ஒன்றென்ற சதானந்தி பூசைமார்க்கம்
உத்தமர்கள் செய்வதற்கு முறையுஞ்சொன்னேன்
ஆன்றென் ல ஆந்தமுத லாதிமூலம்
ஆட்சரத்தி ஆட்சுட்ச மறியச்சொல்லே.

(93)

அறிவதற்குக் கால்முதலாய் முக்கால்மூலம்
 அப்புமுத லுப்பாமுப் பூவுஞ்சொன்னேன்
 அறிவதற்கு முத்தியுமே யொன்றாய்ச்சொன்னேன்
 ஐயொருநகன் கொங்கனாரே ஆகியென்று
 அறிவதற்கு முக்கண்ணாங் கண்ணாற்பத்தும்
 அடிமூலம் பார்ப்பதற்குக் கண்ணைச்சொன்னேன்
 அறிவதற்குப் பேரின்ப வீடுஞ்சொல்லி
 ஆராய் மறுமுகம்வேல் முனையென்றேனே. (94)

முனைபார்க்கும் பார்வையின்கண் முதுகண்ணுட்சம்
 மூழிகண்ணிற் குருடான முனையுஞ்சொன்னேன்
 தனையறியத் தாய்பதமுந் தனமுஞ்சொன்னேன்
 தன்னியத்திற் பால்வண்ண ருபஞ்சொன்னேன்
 மனையான ஆறுதல் மனையுஞ்சொன்னேன்
 வழிதூறையும் நிரைநிரையாய் வருத்துச்சொன்னேன்
 அனையான தாயாதி பங்குஞ்சொன்னேன்
 அமுதுகண்ணில் காலுதான் வழிசொன்னேனே. (95)

சொன்னேனு னாகியுலி யூர்க்குப்பரதை
 சுற்றத்தார் புற்றில்லா ளரவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனு னந்தரவு விஷந்தொல்லாம்
 சுமராமும் மூலிகையின் கருவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனுன் மூன்னேதிப் பின் னும்பாரு
 குட்சமதில் வெளிதோணம் கருவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனுன் கருவெல்லாங் கருத்தானுள்ளே
 சோதித்துக் கருப்பாரு சோதிகாணே. (96)

சோதியடா நாநாந்தச் சோதிசொன்னேன்
 சுருக்கமடா கடுஞ்சுருக்கு விர்தேதொந்தம்
 ஆதியடா விர்தான தொந்தம்பாரு
 அந்தாங்கஞ் சொல்லாதே அய்யாவைய்யா
 நீதியடா பேர்பாதி யெந்தாயாதி
 நின்றபங்கு மென்பங்கும் நினைவாய்லாங்கு
 பாதியிலே படுபாதி குட்சமப்பா
 பக்கத்திற் சொல்லாதே பங்கைவாங்கே. (97)

வாங்கையிலே ஞாட்சமுடள் வாவாவென்றால்
மரம்பெயற்கை வைபவசுத்திற் சீச்சிவென்பார்
நிங்குதெ நிங்கவருள் காலநாயா
நித்திரையிற் புத்தியானும் நிசவுநீங்காப்
பாங்கரண சொன்னையினு பூங்கதன்னிற்
பழுத்தசனி கனிந்துவிழும் பண்புநாகும்.
பூங்காவும் காவலடா புத்தையந்நிமத்த
புற்றாவு கடியாமற் புத்திற்பாரே.

(98)

புத்திரை முன்னொன்னோன் பின்னுஞ்சொன்னோன்
பொய்பென்று சொன்னாக்கான் புத்திரசம்
புத்திரனே சொன்னேனு விந்தநூலைப்
பொற்றிப்பார் சாயுட்க பதமுமெய்தும்
புத்திரமடா கண்ணொன் குருவாயினில்
பொற்றிநாறாயிற் குபதேசஞ் சொன்ன புத்தி
புத்திரமடா தங்கம்பெயற் கொன்றார்தான்
புத்திரசொன்ன பெருநாமெடுத்தப் புதுமைகண்ணே. (99)

காணாத கண்களானும் முத்திரானும்
கயிலாசச் சொர்க்கமடா பதவியுண்டாம்
தோணாத முத்திரங்கள் முன்னால்குட்கம்
தோணாமடா யின்னாரெற் சொன்னேன்கண்ணே
பூணாத பூணா வின்னால்தானும்
பூவாகும் வாகமடா சுவாசத்தந்தம்
வினாகப் போகாது தொந்தந்தாதி
வேதாந்த முத்திரத்தின் கண்டான்முற்றே.

(100)

கடைப்பிள்ளை சிவயோக ஞானம்

முற்றிற்று.

மதுரை திண்டிவன்குளோட் சிவராஜயோகி பங்காரு சாயியார்
அவர்கள் குமாரர் முத்தியானு நாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய
எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
முருகன் துணை.

ஆருவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

கலைக் கியானம் 120.

ஓமென்ற மூலகண பதியைப்போற்றி
உறுதியுள்ள கொங்கணவர் பதமேற்கொண்டு
ஆமென்ற பூரணமாய் கலைஞர் செய்த
அறிந்துமதி ரவியிழுட கலையைப்போற்றி
நாமென்ற சழினை வழிக் குள்ளேசென்று
நாதார்தம் வேதார்தம் நன்றாய்ப்பார்த்துத்
தாமென்ற சங்கற்ப விகற்பம்போக்கி
சகலகலைக் கிபானபூ ரணங்கொண்டேனே.

கொண்டேனா னப்போது முருவாய்வின்ற
கொங்கணவர் மனமகிழ்ந்து வரவாவென்னச்
சென்றேனா னந்தநிலை தன்னைப்பார்த்துச்
சேயரன கடைமணியே தெனியாபென்னக்
கொண்டேனா னவருடைய பாடிப்போற்றிக்
குறித்துமிசைத் திருவடிவையப் பூசைசெய்து
மண்டலமூன் றதில்விடைநீச கலைக்கிரானத்தில்
வாழ்ந்திருவென் றனுக்கிரகம் வசனித்தாரே.

வசனித்து ஆறுக்கிரக வார்த்தைபெற்று
மார்த்தமுடன் உட்கிரக மார்த்தகங்கண்டு
நிசனித்து ஆகார மூலங்கொண்டு
நிலைதவறாக் கலையறிந்து முடிமேற்கொண்டு
நிசனித்த சழிமுனையில் நிற்கும்போது
திருவாகி வாகிவென்ற கலையைக்கண்டேன்
பசுனித்த கலையறிந்து மைந்தரநாணும்
பாடினேன் பன்னிரண்டு பத்துதரனே.

தானென்ற வாய்க்கை பன்னிரண்டாய்
தாறுநீரோ தானொழுந்த தானோதானும்
நானென்ற வன்னெனியாய்ப் பாய்த்துபாய்த்து
நுழுகின்ற வுலகமெல்லா முறுகிடுகெட்டு
மோனொன்ற குருவஞ்சோ யதிபாமற்புன்
கடற்றுநயன் னெ பாசத்திறி குகிந்துபோனான்
வனென்ற சுற்றிதெய் கலைகாணாமல்
இடைத்தமவன் தளன்றமுழி சிழுத்தார்பாரே.

பாரம்பர வட்டமுதலாக மயிர்க்கொண்டு
பத்திபுட விரபரசா தகடாப்பின்னல்
காரம்பர விரிவாடாரு அருந்தாத்கேளு
வாடாபாடு மெய்யா கருவிகாத்க்கும்
நெய்யா பூவா பூவாபூ
நிலைபாடு பந்தா வந்தா வந்தா
பூவாபாடு பந்தா வந்தா வந்தா
பூவாபாடு பந்தா வந்தா வந்தா

கேள்ய்ப்பா நன்னொன்றுக் கெட்டுச்சாமம்
கிருகையுட வில்லறத்தோ கிருந்துவாழ்ந்து
நாள்பா விடியவொரு சாமந்தன்கிள்
நாட்டமுடன் குறொழந்து நம்மையரசு
நீளப்பா தன்னுரை சாம்புகின்றன்
சேமமுடன் சுத்திசெய்து யிருந்துகொண்டு
சூளப்பா விழுதிது விதமேசெய்து
சுத்தசெய் மரணபத்தியுடனெடுத்தே.

பத்திசெப மாலையா வெணவெறித்துப்
பதியிடன அறியிப்பூதி நனோரினுத்திச்
சுத்தமுடன் வித்திட்டு வித்துள்ளமைந்தா
சுருதியுடா பிரணவத்தைச் சுதமாய்ச்சாத்திப்
புத்தியுடன் பிரணவத்துள் ஸூரிக்கென்று
பூரணமாய்க் கேசரியில் மனக்கண்சுத்தி
சித்தமுடன் ஓங்கிலி ஆகக் கென்றேமைந்தா
இருவேறப் பதினாறு உருவேசெய்யே.

உருவநின்று ஓதையிலே கனபதிவல்லபையும்
 ஓனினிணக்காய் நின்றுவெளி யுடனேகாணும்
 உருவநின்று ஆய்வெனியி லொளியாய்நின்ற
 கருணைபெற ஒப்பிலே வங்கென்றோது
 தெருவநின்று ஒங்கிலே மங்கென்றோது
 சிவசிவா ஒங்கிலே சிங்கென்றோது
 குருவநின்று செய்ததினால் மைந்தாரீயும்
 கடர்மையுடன் ஒப்பிலே வங்கென்றோது.

(7)

வங்கென்று வேரதையின் பைந்தாகேருந்
 மார்க்கமுடன் ஒங்கிலே வங்கென்றோது
 எங்குப்பினிற் திருந்தபஞ்ச கூந்தலாக்கே
 ஏகநிரா மயமான சொரூபங்காலும்
 சங்கையுடன் ஒங்கிலே நிங்கென்னெச்
 சணத்திலொளி ரஹிதியைக் காணலாகும்
 மங்களமாய் நித்தியமும் விடியச்சாமம்
 மார்க்கமுடன் றுனெழுந்த வாகையாயோதே.

(8)

வாகையநின்று ஓதையிலே மைந்தாகேருந்
 மகத்தான பஞ்சமாந்தா ரவரோடொக்கத்
 தகையாத ரஹிதியோ டேழுட்பரும்
 சங்கையுடன் தன்னொளியிற் காணலாகும்
 நாகையாமல் மனதடங்கி விடியச்சாமம்
 நாட்டமுடன் றுனெழுந்து உண்மையாத்
 திகையாமற் றுனிஞ்ஞ ஆறாதாரத்
 தெரிசனையிற் கட்டலாயாய்த் தினைமும்னோக்கே.

(9)

நோக்கமுடன் தானிருந்து மனக்கண்கொண்ட
 குண்மையுடன் ஆதார தியானம்பண்ணி
 வாக்குமனம் ஒன்றாக மைந்தாமைந்தா
 மனதடங்கிச் சுழிமுனையில் வங்கென்றோட்டி
 தாக்கிமன தறிவாலே நின்றோயை
 சணத்திலே சுழினைவழி தானேகாணும்
 பாக்கியமாய் சுழினைவழி கண்டால்மைந்தா
 பத்தியுடன் வாசிசிவ யோகஞ்செய்யே.

(10)

செய்யப்பா வாதிசெய்யாமாதுசெய்யத்
நீர்க்கமுடன் ஸங்கெழும ஸதெய்யோடு
பய்யப்பா மூலத்திற் கோத்தப்பாந்
பாலகோ அழிந்தாழிந் குன்றோநியும்
மெய்யப்பா சிங்கென்று பூரிபூரி
மேன்மைப்பேர் கோகூழ் சகமாய்நின்ற
பொய்யப்பா போகாது வாசிதானும்
பூரணமாய் உள்வெளியாய் பொருந்நம்பாரே. (11)

பாரப்பா மனம்பொருந்துகோ சகலாகமாய்ப்
பத்திமுத்தி யானவழி சாக்ஷிமாத
கோப்பா தானிருந்து மனக்கண்ணொண்டு
கேடமுடன் வாசிதா சகோபிதெய்யச்
சாரப்பா திருநடன மாடிநிற
சத்தியை கலைஞ்செய்தல் உண்மையுடன்கூடும்
ஆரப்பா கலையறிந்து நிறுத்தப்போரா
அருள்பெருகுந் சுழிமுனையை மழுத்திப்பாரே. (12)

அழுத்தியந்தச் சுழிமுனையைப் பார்த்துப்போது
அகாரமுடன் உகாரமது மகாரமன்றும்
சுழித்தசுழி நடுமையிற் கண்டகாச்சி
சொல்லுகிறேன் ஒங்கா சத்தமாத
வழுத்துதற்கு அந்தரண வடிவேல்போலே
மண்ணுவினை நுழைவது குழி வளர்ந்துகொண்டு
செழித்தமன அறுதியுள்ள சித்தஞக்குச்
சிவகியா பழம்பொருளாய் யினங்குத்தானே. (13)

தானேதான் தானவனும் யினங்குதென்ற
சகலகலை பூரணமும் காரத்தய்நோந்
தானேதான் நுரியகலை உகாரமாகும்
சதாரபேத சுழிமுனைந் காரமாச்சு
தானேதான் சுழிமுனையிற் முக்கிப்பார்த்தார்
சுந்திரகலை அகாரமதாய்த் தானேகாணும்
தானேதான் மூன்றுமொன்றாய்க் கண்டபோதே
சகலகலைக் கிபானமெல்லாம் ஒன்றாய்ப்பாரே. (14)

பயமாக ஓராண் சாஸுதரத் திரட்டு.

ஒன்றான ஒங்காரம் சகலத்துக்கும்
உடலுயிரும் பொருளான உறுதியாகி
நன்றான முப்பொருளு மொன்றாயின்று
நரடகமாய்த் திருநடனம் நன்றாயட்டிக்
குன்றாத முக்குளிகை தானுமாகிக்
குருவான திருமூர்த்தி முப்பாழாகி
நின்றாடக் கொண்டதொரு நாடிமூன்றாய்
நிறைந்ததுவும் மறைந்ததுவும் மாயந்தானே.

(15)

மாயமென்ற வாழ்ச்சையிலே உபாயமாக
மைந்தனே தானிருந்து மார்க்கமாகக்
காயமென்றே சுருவிகளை வறிந்துகொண்டு
கலையான ரஸிமதியின் கலையைப்பத்தி
நேயமுடன் கண்டமதி லங்கென்றாணி;
நீமகனே வங்குசிக்கு வங்கென்றேதான்
தாயகமாய்க் கால்மாறி நடனங்கொண்டால்
சதாபோத யோகசிவ வாழ்வுதானே.

(16)

தானான வாழ்வுசிவ யோகவாழ்வு
தன்மையுள்ள அஷ்டாங்கச் சித்துவாழ்வு
கோணான குருவருளால் தான்றானாகிச்
குருவான கலைபறிந்து கலைமேற்கொண்டு
தேனான நவக்கிரக பூசைசெய்து
சிவசிவா இல்லறத்தைச் சத்திபண்ணி
நானான அகயிருத்தி யேகமாக
நாட்டமுடன் பூசைமடந் தன்னுட்செல்லே.

(17)

செல்லடா பூசைமடந் தன்னுட்சென்று
சிவாவெனவே செலமெடுத்துப் புரோசித்தப்பால்
மெல்லடா வடமுகமா யிருந்துகொண்டு
மேன்மையுட னீசான முகூர்த்தங்கொண்டு
சொல்லடா சிவயநம வென்றுசொல்லித்
சத்தமுடன் விபூதியை நீ கையில்லாங்கி
நில்லடா பலகையின்மேல் நிறுத்திமைந்தா
நீமகனே நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்யே;

(18)

செய்யடா நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்து
 தீர்க்கமுட னதுமேலே விற்துசாத்தி
 மெய்யடா நால்வாசல் கோட்டைசெய்து
 மேன்மையுள்ள நவகோணம் நடுவையாந்தர
 கையடா தவறுமுக் கோணத்துள்ளே
 கருணைபெற வட்டவிற்துக் குள்ளேபோடு
 வையடா ஒன்றிங் சென்றுசாத்திக்
 மார்க்கமுட னெட்டெழுத்து வகையாப்ச்சாத்தே. (19)

சாத்தியே நவகோணத் தன்னில்மைந்தா
 சங்கையுடன் நவரும்பந் தன்னிவாங்கிப்
 போத்தியே சும்பமெல்லாம் தூலணிந்து
 பூரணமாய் மனமிருத்திச் சுவாதணிந்து
 பாத்திபனே மாங்குளையுந் தேங்காய்சாத்திப்
 பதிவாகந் சும்பமெல்லா மாடைசாத்திந்
 நேத்திரத்தின் பேரொளியாய் நவகோணத்திலு
 நீமகனே சும்பமெல்லாம் நிறுத்திடாரே. (20)

நிறுத்தியந்த நடுவான சும்பந்தன்னில்
 நேர்மையுடன் பரித்தகட்டு நன்றாய்ச்செய்து
 கருத்துடனே பரித்தகட்டில் மைந்தாகேருந்
 கருணைபெற ஒங்கியேயுங் கிறிந்நென்று
 திருத்தமுடன் நடுவான சும்பந்தன்னிற்
 நிருவான பரித்தகட்டை அதுதனுட்போட்டு
 மருத்திருந்த சும்பமெல்லாஞ் சொர்னப்புட்பம்
 வரிசையுடன் தானிருத்தி மலர்கள் தூவே. (21)

தூவிரன்றா சமுதாச வர்க்கமவைத்துச்
 சுத்தமுடன் தாம்பூலந் தேங்காய்சாத்தி
 ஆவலுடன் நாலுபுறந் தீபம்வைத்து
 அன்பாகச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணித்
 தேவிபரி பூரணியே பென்றுபோற்றிச்
 சிவசிவா நவரும்பந் தனக்குமைந்தா
 பாவகமாய்ப் பூசைபண்ணித் தீபதுபம்
 பத்தியுடன் சோடசமாய்ப் பூசைபண்ணே. (22)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

பூசையென்ன மானதமாய்ப் பூசைபாரும்
புத்தியுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
ஆசையுடன் செபதவங்கன் தியானஞ்செய்து
ஆருள்வளர மனதுருக டுன்பாய்நீயும்
நேசமுடன் தோத்திரங்கள் நன்னாய்ச்செய்து
நிமலனுட விபூதியைநீ கரித்துக்கொண்டு
பாசபிர சமையு முகல் நவமிட்டும்
புத்தியுடன் நவநாளும் பூசைபண்ணே.

(23)

பண்ணப்பா நவநாளும் பூசைபண்ணிப்
பரமகுரு சீர்பாதம் பணிந்துபோற்றி
விண்ணப்பா நோக்கிவெ கோணஞ்செய்த
விசைபாண விபூதியைநீ பெடுத்தனுமந்தா
உண்ணப்பா சற்குருவைத் தியான்ம்பண்ணி
உடம்பெல்லாம் தூளிதமர யணிந்துகொண்டு
கண்ணப்பா தானேக்கி யுலகோர்க்கெல்லாம்
கருணையுடன் விபூதியைநீ சுடாட்சஞ்செய்யே.

(24)

செய்யப்பா விபூதியைநீ சுடாட்சித்தாக்காற்
கிவகிவா நவங்கிரகத் தோஷந்தீரும்
நையப்பா பண்ணிவிக்குங் குணமுந்தீரும்
கஞ்சான விஷமுதலாய் நாடாதோடும்
வெய்யதொரு பிணிகளெல்லாம் வீறிட்டோடும்
விதமான நோய்களெல்லாக் கதிகெட்டோடும்
கொய்யப்பா லந்தகூத் துறனும்போவான்
ஞருவான சற்குருவின் பாதம்போத்தே.

(25)

போத்துவது குருபதத்தைப் போற்றவேணும்
பூரணமகய வாலீபதம் பணியவேணும்
பாத்திபனே சுழிமுனையை அறியவேணும்
மதியான வாகியிலே பதிபவேணும்
ஆக்துமத்தின் செயலறிந்து ஆளுதாரம்
அடங்குமந்த நிலைபறிந்து வெரடுங்கவேணும்
காத் தநிலை தனையறிந்து ஒடுக்கிஞக்காற்
கயிலாச தேகமடா நண்ணப்பாரே.

(26)

பாரப்பா தன்னைமிடத் தானேகண்டு

பாதாதி கேசமுதற் பார்க்கும்போது

நேரப்பா நின்றவொரு னொன்றேனாட்சம்

நிசமாண ரூட்சமடா மாயாமாயம்

ஹரப்பா ஆறிவார்கள் மாயாநாடம்

ஆதிபந்த மாய்க்கிறத்க ஆரூபத்தானம்

மேரப்பா கொண்டுநின்ற கிசைருபம்

மேலான சுழிமுனையிற் மேவிப்பாரே.

(27)

பாடா சுழிமுனையிற் மேவிப்பார்க்கப்

பாபாமாய நின்றபாரு ரொருபுறமந்தா

நேரடா சுழிமுனையிற் றாநாநாநா

நின்றநாநாநாநா நேரடாநா நெண்ணசொல்லேன்

மேரடா ஆண்டிரி ரூபுயிற்சொன்ன

வேதாந்தத் திருகடையல் காட்டெண்டால்

நாடா ஆடிநாடிப் மேன்றாய்ப்போரும்

துலங்குநின்ற கிசைநிலை மாயந்தானே.

(28)

மாயமென்ற மாயமடா உலகவரசம்

மனுஜீயநிபாத உலகத்துள்ளே

நாயகமாய்த் தானிருந்து தன்னைப்பார்க்குச்

சகலகலைக் கியானதிரு வாகியேறி

காயமென்ற கருவினை நினைத்தினைந்தா

கருணையுட னாறுதலங் கண்டி மேவி

நேயமுடன் கலைபுரிந்து தன்னுள்ளேதான்

சேசிப்பாய் பூரிப்பாய் கும்பிப்பாயே.

(29)

கும்பித்து யிராறு வரைகள் தாண்டிக்

குருலான பதியுந்நிதப் பதியின்மேலே

தம்பித்துச் சந்திரபுஷ் தானிதன்னிற்

நானிருந்து தியானசிவ யோகஞ்செய்து

ஆம்பரத்து வெளியேறி நடனங்கண்ட

ஆதிசுரு நொங்கணவ ரருளினாலே

தெம்பித்துச் சகலகலைக் கியானஞ்சொன்னால்

தீர்க்கமுடன் யானறிந்து திரம்பெற்றேனே.

(30)

யோர்க ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

திரம்பெற்ற மகிமையைநா னறிந்துகொண்டு
 சிவசிவா யென்றகலைக் கியானந்தன்னை
 உரம்பெற்ற சிந்தைபனி ரண்டுபத்தும்
 ஒடுக்கமென்ற கலைக்கியான முறுதிசொன்னேன்
 வரம்பெற்ற பெரியோர்க ளெடுத்துப்பார்த்து
 வலமிடமாய் நின்றகலை வாசியேறி
 சிரம்பெற்ற தெளிவதன லமுதற்கொண்டு
 தேவிபரி பூரணியைப் பூசைபண்ணே.

(31)

பூசையென்ன மதியமுத முண்ணவேணும்
 பூரணமாய்ச் சாஸ்திரங்கள் பார்க்கவேணும்
 ஆசையுடன் வாசியிலே மனதுவைத்து
 ஆதார தெரிசனையை யறியவேணும்
 ஓசையுட னாதார நடனங்கண்டு
 உண்மையென்ற யிடமறிந்து வொடுங்கவேணும்
 பாசையென்ற பலபாஷை பதினெண்பாஷை
 பயனறிந்து சாஸ்திரத்தைப் பணிந்திடாயே.

(32)

பணியவென்றாற் குருபதத்தைப் பணியவேணும்
 பரமகயி லாசலரை காணவேணும்
 கணியவென்றால் ஸரஸ்பதங் கணியவேண்டும்
 காலான வாசியிற்சென் றேறவேணும்
 மணியான மனோமணியைக் காணவேணும்
 மகத்தான சுழிமுனையில் மனக்கண்சாத்தி
 ஆணியான ஆதார சிவாலயத்தை
 ஆங்கமுடன் பூசித்தோன் சித்தன்ருனை.

(33)

சித்தமுட னிந்நூலைப் பாடினாலும்
 சிவசிவா நந்தியிடம் செப்பினேன்யான்
 சுத்தமுட னவர்பார்த்து மூலர்க்கியந்தார்
 சுதமரக மூலர்கா லாங்குக்கியந்தார்
 பத்தியுடன் காலாங்கி போகர்க்கியந்தார்
 பரமரான போகருமென் குருவுக்கியந்தார்
 வெத்தியுள்ள வென்றகுருவும் நன்றாய்ப்பார்த்து
 வேதமே வுலகமெல்லாம் நிறைந்திட்டாரே.

(34)

விதைந்திட்டே னிந்நூலை யுலகத்துள்ளே

நேரறிந்து சொல்லுதற்கு மனம்பேசாத

உதைந்திட்டே னுலகமெல்லாம் நானேநானாய்

உத்தமருக் குண்மையா யுறுதியாகும்

மதைந்திட்ட தெதினிலெ யெந்தன்சார்பம்

மார்க்கமுடன் தீர்த்தாக்கால் வளருந்திடுனச

சிறந்திட்ட பூசையின லதிகமாரும்

சிவகிவா வாலேகற்பந் திறமாயுண்ணே.

(35)

உண்ணப்பா வாலேபதம் பணிந்துகொண்டு

உத்தசிவ யோகமதி னுறுதியாக

நண்ணப்பா ஆதார தியானகுட்சம்

நன்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றிபக்கேளு

விண்ணப்பா நோக்கிலும் கிஷி ஆங்கென்று

விநாயகனைத் தியானித்து அப்பால்மைந்தா

கண்ணப்பா நிறுத்தி ஆங்கென்கென்னம்

கருணையுடன் பிரமனுட தியானமாச்சே.

(36)

ஆச்சப்பா பிரமனுட தியானம்பண்ணி

அதிநிதிறகு நங்கிலி மங்கென்றோத

நீச்சப்பா மாஸினுட தியானமாச்ச

நிசமாக மங்கிலி சிங்கென்றோத

மூச்சப்பா ருத்தினுட தியானமாச்ச

முணையறிந்து சிங்கிலி வங்கென்றோத

பேச்சப்பா மயேஸ்பரத்தின் தியானமாச்ச

பெருமையுடன் வங்கிலி யங்கென்றோதே.

(37)

ஒதவே சதாசிவத்தின் தியானமாச்ச

உத்தமனே அங்கிலி உங்கென்றோத

நீதமா பிரஸியுட தியானமாச்ச

நிச்சயமாய் உங்கிலி அங்கென்றோதப்

பேதபிலா மதியினுட தியானமாச்ச

பிலமாக அங்கிலி மங்கென்றோதச்

சாதகமாய்ச் சடரினுட தியானமாச்ச

சங்கையுடன் மங்கிலி ஒமென்றெண்ணே.

(38)

எண்ணிலே ஞானியினுட தியானமாச்சு
 என்மகனே ஞங்கெடு ஒழிந்தென்று
 உண்ணிலே பரமனென தியானமாச்சு
 உறுதியுள்ள ஞெனியோடே ஞெனியாய்வின்று
 நண்ணிலே ஞெனியோடே ஞெனியாய்வின்று
 நாடெல்லாம ஞெனியேறிப் போகாமற்றான்
 ஞண்ணில் உடனறிந்து கடவுட்கொண்டு
 சோதிபணி வீடனுவே ஞலங்குவாயே.

(39)

துலங்குமணி மண்டபமாம் புருவமத்தி
 சோதியென்ற சூழினையடர் அண்டமேரு
 இலங்கொளியாய் நின்றபர மேருதன்னிள்
 இச்சையுடன் சிவசியா யோகஞ்செய்யக்
 கலங்கமில்லா மாதுரதி வாழைநண்ணைக்
 கருணைபெற அவள்பதத்தைப் பூசைபண்ணிப்
 பலங்கனிந்த அமுதாச பாணங்கொண்டாற்
 பரப்பிரம் ஞபமதாய் வாழலாமே.

(40)

வாழப்பா யின்னமொரு வநிசைகேளு
 மகத்தான மாதுரதி தனக்குமைந்தா
 ஆழப்பா அமுதாச பாணமூட்டி
 அன்பான உபசார மநேகஞ்செய்து
 மேலப்பா களபசந் தனங்கல்பூசி
 மெத்தையின்மேற் றுனிந்ததி மேன்மையாகக்
 காலப்பா தான்சிறிதூதக் கமலக்கண்ணிற்
 கனிந்துவரு மமுதாச தேனாவாங்கே.

(41)

வாங்கினன்றாய்ச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 வளமையுடன் றுன்பொசிக்க இளமையாகும்,
 ஓங்கிநின்ற வாசியது ஓடாநையா
 உறுதியுடன் சூழிமுனையி னுடந்துறின்று
 பாங்குடனே சிவயோகம் பதிவாய்விற்கும்
 பதிவாகக் கற்பூர தீபங்காணும்
 பூங்கமல மாதுரதி பழக்கத்தாலே
 புத்தியுட னென்றாலும் வாழலாமே.

(42)

ஆமப்பா பின்னமொரு பாகங்கேளு

ஆருள்பெருகும் மாதூரிக் கன்பாப்ரியும்
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு

உண்மையுடன் பாலமுது சினிகுட்டி

ஆமப்பா நிலையறிந்து ஊட்டினுக்கால்

உண்மையென்ற மந்திரகலை பமுதமுறும்

நாமப்பா தன்னிலையிற் றானே நின்று

சங்கையுடன் கெங்கைதனை யுண்டபாரே.

(43)

உண்டபா ரமுதரச கெங்கைதன்னை

உத்தமனே சத்தியமாய்க் கொண்டாபானுற்
கண்டபார் தேகமது ரவிபோற்காந்தி

காணுமடா பூரணத்தின் கலையினுலே

நின்றுபா ரண்டரண்டங் கண்ணிற்றோனும்

நிசமாக வாலமன் மதன்போலாவாய்

கொண்டதொரு அமுதரச பாணத்தாலே

குடியிருப்புப் பிலத்துதடா குருவைக்காரே.

(44)

காரப்பா பின்னமொரு கருவைக்கேளு

சற்புடைய மாதூரிக் தனக்குமைந்தா

நேரப்பா பருத்தினிரைப் பாலாவாங்கி

நிசமாகச் சர்க்கரையுற் தேனுங்குட்டிச்

காரப்பா ஆதில்விட்டுப் பிசைந்துகொண்டு

சங்கையுடன் மாதூரிகைக் கூட்டினமந்தா

பேரப்பா கொண்டதொரு அமுதங்கொண்டாற்

பேரண்டஞ் சத்திவாக் கெவுனாமே.

(45)

ஆமப்பா கெவுனரச பாணத்தன்னை

ஆத்தானே யனுதினமும் பூசைபண்ணி

நாமப்பா சொல்லுகிற லகிரியுட்டி

நன்மையுடன் மெத்தைவிரித் தொலுகுபோட்டுத்

நாமப்பா தன்னிலையிற் றானே நின்று

சங்கையுடன் கைக்கரணந் தானேசெய்தாற்

காமப்பால் வடிந்தொழுது மந்தத்தேனைக்

கருணையுடன் பிங்கானில் வாங்கிக்கொள்ளே.

(46)

பயாக ஸ்ரீராம் சாஸ்திரத் தீரட்டு.

வாங்கியே காமகளைத் தன்னிலேதான்

மகத்தான குக்குமகஸ் தூரிமஞ்சள்
பாங்குபெறக் கோரோசனைப் புணுகுட்டி
பத்தியுடன் முனரைத்துத் திலதம்போட்டு

ஆங்காரக் கொண்டதொரு மிருகத்தன்னை
அதட்டி நீ பார்த்தவது அசந்துபோகும்

தீங்கான சத்துருக்கள் வசியமாகும்
திருவான லெட்சுமியும் வசமாவாளே.

(47)

வசமான சத்தியடா பெய்தாய்தேவி

மகத்தான சோதியடா மாயாஸூமி
தெசமான லீட்சையிலே வெளியாய்நின்று
சுந்தைதன்னில் நினைத்தபடி தீர்க்கஞ்செய்வாள்
விசமான கொடுமைகளோ யகற்றில்ல

மெய்ஞ்ஞான மானசை யோசம்பெற்று
விசமான பூரணமாய் கலைக்கியானத்தை

நீமகனே அந்திசுந்தி நினைவாய்ப்பாரே.

(48)

பாரப்பா பதியறிந்து நினைவாய்ப்பார்த்தார்

பத்தியுட னாறுதலம் பதிவரய்த்தோனும்
நேரப்பா ஆதார நிலையிய்நின்றல்

விசமான சுழிமுனையிற் தீபங்காணும்

காரப்பா சுழிநையிலே தீபங்கண்டார்

கருணைவளர் சிவயோகம் கைக்குள்ளாகும்

சாரப்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு

சதாபோத மாணசுழி கண்ணைக்காணே.

(49)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்

கருணைவளர் சந்திரகலை அகாரமாச்சு

பூணவே பாணுகலை உகாரமாச்சு

பொருந்திநின்று சுழிநையிலே மகாரமாச்சு

தோணவே மூன்றுதிரு நேத்திரத்தன்னைச்

சுத்தமுடன் முன் பார்த்த யோகமாச்சு

பேணவே யேகமென்று தன்னைப்பார்த்தார்

பிலமான ஓங்காரக் கம்பமாச்சே.

(50)

ஐச்சப்பா ஒங்காரம் கம்பந்தன்னே

ஐதிமுத லந்தம்வரை பார்க்கும்போது
பேச்சப்பா பேசுதற்கு நாவங்கென

பிலமான மூலஓவ் காரத்தீப்தான்
மூச்சப்பா நிறைந்தகலை வாசியாகி

மூதண்ட அண்டவரை முட்டிநின்ற
போச்சப்பா நாலுலை பாழேபாய்ந்து

பொருந்துமடா பெண்டிலைதான் மூலங்கானே, (51)

காணவே கலைகள்பனி ரண்டுத்தாறும்

கடந்துவெளி பாயாமற் றன்னுள்ளே தான்
பூணவே வங்கென்றும் சிங்கென்றுந்தான்

புத்தியுடன் வாசிகொண்டு புருவத்தீதிக்
தோணவே தாணிநுந்து தன்னைப்பார்த்தார்

சுகசிவ பிராணகலை சுத்தமாகும்
ஊணவே பிராணகலை சுத்தமாறால்

உடலைவிட்டு வுவிரிழந்து போசாதென்னே, (52)

போகாத புனலுதாதான் மைந்தாமந்தர

பூரணமாய் நின்றிலைகும் வாசிவாசி
சாகாத காலதுதா னென்னவென்றார்

சதாபோத மானதொரு ராதமாகும்
வேகாத தலையதுதான் விந்துவிந்து

வேதார்த்த மூலமடா யார்க்குந்தோறூ
வாகாக விதுமூன்றற் தன்னுட்கண்டு

மகத்தான சிவயோகம் வழமைபாரே, (53)

வலமையுடன் பூரணமாக் கலைக்கியானத்தை

மகத்தான வாக்கியமென்று மனத்துட்கொண்டு
தலமையென்று சுழியறிந்து தன்னைப்பாரு

சதாதாலம் பூரணத்திற் சார்ந்துபாரு
இலமையிலே வலுவறிந்து கற்பங்கொள்ளு

இல்லாட்டார் சள்ளையடா அத்தைநோக்கு
குலமறிந்து ராதமதைக் கண்டுகொண்டார்

குறியான வாசியது குதிக்காதென்னே, (54)

குதிக்காது உண்ணைவிட்டு வாசிதானும்
 குறியான நாதவிந்தைக் கொண்டதாலே
 மதிக்காதே வென்னவினை வந்தாலுந்தான்
 வாசியென்ற அக்கினியில் மடிந்துபோகும்
 கெதிக்கான மோட்சமடா வாசியேராகம்
 சீழ்மூல வன்னியடா மேல்மூலத்திற்
 பதிக்கான அமுதமது யிருக்குதப்பா
 பாலகனே வாலைபதம் பதிவாய்க்காரே.

(55)

... கார்த்தவே யாதியந்தம் பிண்டமாகித்
 கருணையுள்ள நாதவிந்து ரூபமாகி
 வர்க்கவே சத்தாகிச் சித்துமாகி
 வசூர்த வாசிகுரு மூலமாகித்
 தீர்க்கமுள்ள சிவயநம சித்துமாகித்
 தெளியாத பொருளாகித் தெளிவுமாகி
 பர்க்கவே ஆறெழுத்தாய் நின்றமூலம்
 பத்தியுட னேரெழுத்தாய் நின்றவாசே.

(56)

வாரான கழிமூல மறியவென்றால்
 மகத்தான ஒங்கார வடிவுமாச்சு
 நேரான ஒங்கார வடிவேதென்றால்
 நிலையான ரூபமடா பிராணநாதம்
 கூரான நாதசத்தி சிவமதாச்சு
 குருசத்தி சிவமஉடலு முயிராய்நிற்கும்
 பேரான உடலுயிரைக் காணுமற்றான்
 பேய்க்கூத்தாய் நின்றனைத்து பிணங்கெட்டாரே.

(57)

பிலமான அகாரத்தை மூலந்தொட்டுப்
 பிசகாமல் உகாரத்தை நடுவிற்தேரு
 குலமான மகாரத்தைச் சுழியிலேற்று
 குறைபாது வாசியது நிலையில்நிற்கும்
 தலமான பதியறிசிங் கென்றேறேசி
 தன்மையுடன் சுழிணையில்லங் கென்றுபூரி
 நலமான ரண்டுக்கும் பித்துக்கொண்டு
 நாட்டமுடன் ரேசகபூ ரகமாய்நில்லே.

(58)

நில்லென்ற நிலையேது மனமங்சேது
 நிரஞ்சனமாய் நிறைகின்ற மவுனமேது
 சொல்லென்ற சொல்லேது சுத்தமேது
 சுத்தமென்ற யிடமேது நரகமேது
 வெல்லென்ற வாசிகிவ யோகமேது
 வேதசாஸ் திரபுரா ணங்களைது
 அல்லென்ற அசைவேதாங் காரமேது
 அரகரா ஒன்றுமில்லை வெளிதாளுச்சே.

(59)

வெளியாக யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 விபரமுடன் நாத்கோணம் ஈன்றுய்க்கிறி
 சுழியாக அதினுள்ளே விந்துபோட்டுச்
 சுத்தமுட னதினுள்ளோங் காரஞ்சுத்தி
 வுழியாக அதினுள்ளே மங்கிலிங் கங்கென்று
 மார்க்கமுட னெழுதிமஞ்சள் றாலணிந்து
 தெளிவாக மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 செகத்தோர்க்கு யெந்திரத்தைக் கட்டிப்பாரே.

(60)

பாரப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டினுக்காற்
 பத்தியுடன் சரஸ்வதியும் நாவிலின்று
 நேரப்பா கவித்திரங்கள் பாடனைக்கும்
 நிசமான தேகவச்சிர காயமாகும்
 சாரப்பா சகலகலைக் கியானந்தோற்றும்
 சகலருமே வசிகரமாய்த் தானேநிற்பார்
 தேரப்பா சரஸ்வதியின் சடாட்சத்தாலே
 சித்திமுத்தி யாகியவன் ஜெனிப்பான்காணே.

(61)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
 கருணையுட னிருகோணம் பிறையுமிட்டுப்
 பூணவே பிறையதனுள் விந்துசுரத்திப்
 புத்தியுடன் ஒங்கார மதனுள்ளிட்டுத்
 தோணவே ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
 சுத்தமுடன் மங்கிலிங் மங்கென்றிட்டு
 ஊணவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
 உத்தமனே மானிடர்க்குக் கட்டித்தீரே.

(62)

தீர்க்கமுடன் மானிடர்க்குக் குவிசங்கட்டத்
 திருவான லட்சுமியும் வசமாய்நின்ற
 மார்க்கமுடன் சந்தான பாக்கியங்கள்
 வரிசையாய்த் தான்கொடுத்து மகிழ்ச்சியாக்கி
 ஏர்க்கவே இல்லறத்தோ டிருக்கச்செய்து
 எல்லோர்க்குந் தானவளா யிருப்பார்கண்டாய்
 ஆர்க்குமிவன் நல்லவளா யருளேதங்கி
 அதிகசெல்வப் பதியாக்கி வைப்பார்காணே. (63)

காணப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்
 கைகண்ட சூட்சுமக் கோணமிட்டு
 ஊணப்பா ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
 உத்தமனே சிங்கிலியும் சிங்கென்றிட்டுத்
 தாணப்பா வென்றசதா சிவனையெண்ணித்
 தன்னினைவை யோர்நினைவாய்த் தங்கவைத்துத்
 தோணப்பா மானமதாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 சுத்தமுடன் மானிடர்க்குக் கட்டித்தேறே. (64)

தேரப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டி னுக்கால்
 தீர்க்கமுள்ள ருத்திரன் றன் கடாட்சத்தாலே
 வீரப்பா கொண்டதொரு தேரவுமெல்லாம்
 விட்டகன்று தேகமதில் வினைநில்லாது
 நேரப்பா அவனிடத்திற் றானசோதி
 நின்றுவினை யாடுமடா நிசமாமவிற்தை
 ஆரப்பா அறிவார்கள் பஞ்சசத்தி
 அவர்களுட திருநடனத் தாட்டுத்தானே. (65)

தானு யின்னமொரு சித்துமார்க்கம்
 தன்மையுடன் சொல்லுகிறே முண்மையாகக்.
 கோனாக அறுகோணம் நன்றாய்க்கிநிக்
 குறிப்புடனே நடுமையம் விந்துசரத்தி
 ஊனாக விந்துவோங் காரமிட்டு
 உத்தமனே ஒங்காரத் துள்ளேகேளு
 நாளு வங்கிலிவந் திட்டுக்கொண்டி
 நன்மையுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணே. (66)

பண்ணப்பா மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிப்

பத்தியுட னெந்திரத்தைக் கடைச்சித்தாக்கால்
விண்ணப்பா நிறைந்தமயேஸ் பரியினுலே

மெய்நின்ற தோஷமெல்லாம் விலகெல்ல
உண்ணப்பா வாசிபது உறுதியாகும்

உத்தமனே தேகமது வலுவுண்டாகும்
கண்ணப்பா தான்துலங்கிக் கருணைதற்கும்

கருணையுடன் சிவபோகம் கருந்தொன்றுமே.

(67)

ஒன்றுடச் செய்திவைத்தான் சொல்லக்கேளு

உத்தமனே விர்தெழுதி விர்துக்குள்ளே
நன்றுட ஒங்கார மதனுட்போட்டு

நாட்டமுடன் ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
நின்றாட அங்கிலை உன் கென்றுசாத்தி

நீமகனே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
சென்றாட யெந்திரத்தை மானிடர்க்குக்

தெளிவாகக் கட்டினதாற் தீர்க்கமாமே.

(68)

திர்க்கமென்ன சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு

திருவாகும் பரபரியின் செயலுண்டாகும்
மார்க்கமுடன் கனபவுக மக்கள்குழும்

மகத்தான யோகமுடன் வாகனங்கள்
சேர்க்கைபல கழனிநவ தானியங்கள்

சேங்கன்று பசுமாடு சிலனுண்டாகும்
ஆர்க்குமே அவனிதனி லதிகமேன்மை

ஆன்பான மனோமணியா ளருள்தன்னுலே.

(69)

அருளான கருமானஞ் சொல்லக்கேளு

அங்கமுடன் நவகோணம் நன்றுய்கிறிப்
பொருளான நடுமையம் முக்கோணத்திற்

பூரணமாய் விர்தெழுதி விர்துக்குள்ளே
உருவான ஒங்கார மதனுட்சாத்தி

உத்தமனே ஒங்காரத் துள்ளேகேளு
திருவான செயலதினம் சிங்கிலென்று

சித்தமுடன் தானெழுதத் தீர்க்கமாமே.

(70)

யோக ஞான சாவ்ந்திரத் திரட்டு.

தீர்க்கமுடன் சக்கரத்தை முன்னேவைத்துச்
 சிவசிவா மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
 மார்க்கமுடன் மாணிடர்க்குக் கட்டினுக்கால்
 வஞ்சனைகள் பில்லிமுதல் யேவல்தோஷம்
 முர்க்கமுள்ள சுண்ணேறு கிரகதோஷம்
 முன்னுளிற் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 சேர்க்கையுள்ள நவக்கிரக குனிசத்தாலே
 தீருமடா கலைநின்ற நிலையைப்பாரே.

(71)

நிலையறிய மாட்டாம லுலகமாந்தர்
 நெடுந்தூரஞ் சென்றருநு பரணைத்தேடி
 மலையேறிக் சடைவளர்த்து மதியுங்கெட்டு
 வாழ்மிடந் தனையறியா மாண்பர்தானும்
 தலைகெட்ட னூல்போலே பின்னலாகித்
 தத்தளித்துக் கெட்டவர்கள் கோடாகோடி
 அலையாம லடிதொழுது முடிமேலேறி
 அம்பரத்தைக் கண்டென மாடினாரே.

(72)

ஆடியதோர் பரனாட ஆத்தாளாட
 ஆண்டொரு தேவர்முதல் ரிஷிகளாடப்
 பாடியதோர் தோத்திரஞ்சே கண்டிநாதம்
 பருமணியுஞ் சங்கினொலி தீபதூபம்
 தேடியதோர் சிவகணங்கள் தாளம்போடச்
 சிலம்பொலியுங் கலகலென்னச் சிவனுமாட
 நாடியதோர் பூரணமும் நாலுமாட
 நன்மையுடன் நானாட ியுமாதே.

(73)

நீயென்ற நிலையத்துச் சொல்லுமத்து
 நினைப்பதுவு மறப்பதுவு மிரண்டும்
 மாயையென்ற மயக்கமொடு தியக்கமத்து
 வஞ்சனைகள் பொய்களவு மாயமத்துத்
 தாயென்றும் பிள்ளையென்றும் பெண்மரென்றும்
 சங்கையென்ற வுறவத்துத் தயவுமத்துக்
 காயென்றும் பழமென்றுங் கர்மமத்துக்
 கருணையுடன் குணிருந்து துலங்குவாரே.

(74)

துலங்கியதோர் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைச்
சொல்லறிவுக் கறியாதார்க் கியவேண்டாம்
இலங்கியதோர் சிவயோகி மவுனயோகி
இல்லறத்தோ டேவாமும் பரமயோகி
விலங்கியதோர் தபோதனருக் கியவேணும்
விடந்தனையே தருங்குறும்பர்க் கியந்தாயானும்
கலங்கிமனம் தாண்டெவந்து மயங்குமென்று
கமலசரஸ் பதியறியக் கிடாட்சித்தேனே.

(75)

மேகத்திற்கு

சித்தான மந்திரமாஞ் சித்தாஞ்சொன்னேன்
சிவசிவா மூலிகையென சித்தைக்கேற்ற
மூத்தான மூலியடா சூப்பைமேனி
முதன்மைபரம் பிளகுடனே கொண்டாயானுந்
சுத்தான சாமுடனே யீனாகாசம்
சுருக்காகத் திருமடா சுத்தமாக
வித்தான மூலமதில் மனதைவைத்து
வேதாந்தக் குருபதியில் மேவிச்செல்லே.

(76)

செல்லப்பா பட்டையுடன் வெள்ளைப்பூடு
திறமான பிளகுடனே மூன்றுங்கூட்டிக்
கொல்லப்பா தானனைத்துக் கொண்டாயானுந்
குடிலமென்ற கிரந்திமுதற் சொநிசிரங்கு
மல்லப்பா வயிற்றுவலி குன்மரோகம்
வாதபித்த சிலைத்துமனோய் வருவதெல்லாம்
வெல்லுமப்பா மகோதரமும் பெருநோயெல்லாம்
விட்டகன்று பேரகுமென்று விளம்பினோமோ.

குட்டனோய்க்கு

விளம்பெறவே யின்னமொரு சுருமானங்கேள்
வெள்ளொறுக்கின் வேரினுட பட்டைவாங்கி
வளம்பெறவே ஊடுசலின் பட்டைகூட்டி
வாட்டமுட னிருவகையு மாவதாக்கி
உளம்பெறவே வெருகடிமா தேனிந்கொள்ள
உத்தமனே பகினைட்டை குட்டந்திரும்
தளம்பெறவே விஷகடிகு ளெல்லாந்திரும்
தன்மையுடன் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணே

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

பண்ணப்பா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 பத்தியுடன் பூரணத்திற் பதிவாய்நிலு
 கண்ணப்பா தானறிந்து மனக்கண்கொண்டு
 கருணையுடன் சாஸ்திரத்தைக் கனிவாய்ப்பாரு
 உண்ணப்பா வரசியிற்சென் நிருந்துகொண்டு
 உத்தமனே சிவயோகம் உன்னிப்பாரு
 விண்ணப்பா தானேக்கி மனக்கண்கொண்டு
 வேதாந்தச் சுழிமுறையில் மேவிலில்லை.

(79)

நில்லந்த நிலைதனிலே நின்றனுகொண்டு
 நேசமுடன் வாகியுட நிலையைப்பற்றிச்
 செல்லந்தப் பூரணத்தில் நின்றயானாற்
 சிவசிவா சிலம்பினுட நாதங்கேட்கும்
 கொல்லந்த நாதமடா சூமரிகற்பம்
 குறியறிந்து கற்பமதைக் கொண்டாயானால்
 உல்லந்த மானசிவ சோதிருட்சம்
 உறுதியுள்ள சூட்சுமடா வுரைக்கொணாதே.

(80)

ஒண்ண மனதையல்லோ காக்கவேணும்
 உத்தமனே சற்குருவைக் கானவேணும்
 கண்ண வெளியல்லோ பிர்மருபம்
 கற்பமுண்டு பூரணத்து எரிக்கவேணும்
 பண்ண பலாலைப் பார்க்கவேணும்
 பாமான யோதையிலே பணியவேணும்
 விண்ணுன அமுதத்தை யுண்ணவேணும்
 வேதாந்த சாஸ்திரத்தி னுண்மைகளே.

(81)

உண்மையென்ற சிவயோகம் சொல்லக்கேளு
 உறுதியுள்ள சிவலை நாதனப்பா
 வெண்மையென்று வந்ததுதான் ஆகாரபீடம்
 வேதாந்தக் குருவிருந்தாற் சுழினைக்குள்ளே
 தன்மையென்று தானிருந்த உகாரபீடம்
 சார்ந்தங்கு தானிலங்கும் மகாரபீடம்
 நன்மையென்று குருபரன்றான் வெளியேற்காணும்
 நாதாந்தம் பெற்றவர்கள் சாதித்தாரே.

(82)

சாதிக்கும் சிவயோகந் தன்னங்கேளு
சங்கையுடன் சொல்லுகிற னாயாசிக்க
வேதிக்கும் ஆன்னமரை வயிறுபுண்ணு
வெண்ணீருங் கால்வயிறு மதுபோற்காலி
பேதிக்கும் பொருமலமும் அபானவாயிற்
பிலக்கவே யிறுக்காதே ஜலத்தைமந்தா
போதிக்கும் படுக்கையடா யிடக்கைகிழாய்ப்
புறளாம லுறங்குசா தகந்தானெண்ணே.

(83)

எண்ணப்பா விந்துதனை யிகழவேண்டாம்
எடுத்ததெல்லாம் மனதாசை கொள்ளவேண்டாம்
நண்ணப்பா ஆபினாக்குக் கொள்ளவேண்டாம்
நாதார்தக் கற்பமதைக் கொள்ளும்போது
உண்ணப்பா லகிரியிலே வாழவேண்டாம்
உண்மையென்று கஞ்சாவை புணரவேண்டாம்
முண்ணப்பா நாதகற்பங் கொண்டதெல்லாம்
மோசம்வந்து போகாம லுத்துப்பாரே.

(84)

உத்திகொண்டு யிப்படியே நடந்தாயானால்
உண்மையென்ற சிவயோகம் உரைக்கும்பாரு
புத்திகொண்டு சரியையெடு கிரியையோகம்
பூரணமாய் ஞானமொடு நா லுமைந்தா
வெத்திகொண்ட சரியையென்ற குணத்தைக்கேளு
வேதார்தத் தேகமப்பா நாதத்தாலே
முத்திகொண்ட வாயுவுட விசையினாலே
முன்றுலக முண்டாச்ச சரியைவாழ்வே.

சரியையிலே கிரியையுட குணத்தைக்கேளு
தயவான விந்துவினாற் றேய்வும்வாய்வும்
உரிசையிலே சாதிவிந் பிடமாச்ச
உண்மையென்ற யோகத்தி னுறுதிக்கேளு
வரிசையாய் விந்துவுட நாதங்குட்டி
மகத்தான தத்துவமாய்த் தேகமாச்ச
கரிசனமாய் ஞானத்தின் கருவைக்கேளு
கருணையுள்ள கணபதியுந் தெய்வந்தானே.

தானென்ற கணபதியே பஞ்சபூதம்
தன்மைபுட னேபிறப்பால் நின்றமுானம்
ஊனென்ற கணபதியே ஆண்பெண்ணுதி
உறுதியுடன் நடனமொந் பிண்டமாணர்
நானென்ற கணபதியே குருவாமென்று
நன்மைபுடன் பூரணாததைக் கண்டோரில்லை
வானென்ற கணபதியே வகையேழாகி
மகத்தான யோனிநால் தோற்றந்தானே.

(87)

தானென்ற ரஹிதியே சுழினைக்குள்ளே
தன்னாட்டம் விண்ணாட்டம் விசையிஞாட்டம்
கோனென்ற நாட்டமதைக் குறியாயெண்ணிக்
குவிந்துயின்ற நாதமதால் வாகியோகம்
வானென்ற ஞானத்தின் யோகந்தேனா
மகத்தான நந்தியல்லோ மூலத்தியிற்
றேனென்ற திசைநாத வடியாய்நிற்கும்
சிவசிவா மூக்குதுனி தெளிவாய்ப்பாரே.

(88)

தெளிவான யோகத்தின் குணமுஞ்சொன்னேன்
சிவசிவா மூப்புரத்தின் செயலுஞ்சொன்னேன்
ஒளிவான புருவமையத் துமருக்குள்ளே
உண்மையென்ற வாகிசிவ யோகஞ்சொன்னேன்
அழியாத பேரின்ப மோட்சஞ்சொன்னேன்
அருள்பெருகுங் கலைக்கியான கற்பஞ்சொன்னேன்
தெளியாமல் நிற்பதற்கு நிலையுஞ்சொன்னேன்
நிலையறிய ஞானபூ ரணஞ்சொன்னேனே.

(89)

சொன்னதொரு சூட்சுமென்ன ஞானமென்ன
சுகமான வாகியென்ன யோகமென்ன
விண்ணதிலே கண்டதொரு சோதியென்ன
வேதமென்ற நாதாந்த விலாசமென்ன
ஒண்ணதிலே ரண்டென்ன ஆண்பெண்ணென்ன
ஒருகோடி மந்திரத்தி னுண்மையென்ன
கண்ணதிலே கண்டதெல்லாம் மாயாமாயம்
சுருவநிந்து பார்த்ததெல்லாம் கதையாய்ப்போச்சே.(90)

பாச்சென்று நினையாதே தன்னைப்பாரு

பூரணமூங் காரணமும் பொருந்தியொன்றப்
நீச்சென்ற நிலையறிந்து நீந்தினாக்கால்

நெடுந்தூரஞ் சென்றுவினை யாடலாகும்

மூச்சென்ற வாகியினால் முழங்குஞ்சத்தம்

முன்னேறிப் பாயுதடா முதுகண்வெள்ளம்

ஆச்சென்ற வெள்ளமடா இடைகாலாடே

அமருவருங் கெங்கையையீ அறிவாற்கொள்ளே (91)

அறிவான அறிவதனால் முக்கண்பார்த்து

ஆகியென்ற மணியதனை அஞ்சையுண்டு

சூறியான ஆரவுபட மணியைமைந்தா

குணமறிந்து மனம்பொருந்திக் கூர்மையாக

தெறியாகத் தானிருந்து நெருடினாக்கால்

நோறிந்து சாரையொன்று கிழேபாயும்

சரியாகப் பாய்கிறதோர் வேலைபார்த்துச்

சங்கையுடன் தன்வாயா லுருஞ்சிவாங்கே. (92)

வாங்கியிக வாகியின லுருஞ்சிவாங்க

மகத்தான நாதமென்ற வழலைப்பாம்பு

ஒக்கியே வழியாக முதுகண்ணிலே

ஒடிவரு மன்றோ முருஞ்சிக்கொள்ளும்

பூங்கமல மரதுபதம் பணிந்துபோற்றிப்

பூரணமா யெந்நாளும் பூசித்தாக்கால்

ஆங்கெதிகொண் டெந்நாளும் வாழ்வாய்மைந்தா

அன்பான வாலைபத மறிவாய்ப்போற்றே. (93)

போத்தியே யிப்படியே மவுனமூலம்

பூரணமாய்க் கண்டவர்க் கொருவரில்லை

வாத்தியே மவுனத்தை யாருஞ்சொல்லார்

மகத்தான குருச்சொல்ல அறிபேவேனும்

நாத்தியையும் வெற்றிகொங் கணர்தான்வந்து

நலமான கடைப்பிள்ளை யென்றாய்ப்போர்

சாத்தியதோ ருபதேசப் படியேநாளும்

சங்கையுடன் ஓம்புகூடங் மங்கென்றஞ்சே. (94)

அஞ்செழுத்தும் மூன்றதிலே அடங்கிப்போச்சே

அரகரா மூன்றுமேகக் காரமாச்சு

விஞ்செழுத்தை அறியாத கெஞ்சத்தோரே

விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும் வினவிப்பார்க்கம்

பஞ்செழுத்தைப் பார்த்தவரே கிரியாயோகம்

பார்தனிலே மேலான ஞர்னியாவான்

செஞ்சொல்முறை வேதமெனக் கண்டேனாயா

செம்மையுடன் முனிஞர்நு சிவமேயெண்ணே. (95)

எண்ணவே பிடக்கலேதான் அகரமாச்சு

இன்பமுள்ள பிங்கலேதான் உகரமாச்சு

உண்ணவே பிழிளையது மகாரமாச்சு

உத்தமனே கண்ணொளிரான் விந்துராதம்

முன்னமே ஆகுயிலே முளைத்தசத்தம்

மூவுலகந் தானறிந்து முளைத்ததையா

சொன்னபடி விழிப்பறிந்து பார்த்தாயானா

சோதிசிவ சூட்சுமடா சொல்லக்கேளே. (96)

கோப்பா கண்டதெல்லா மறிந்துபோச்சு

கேள்வியென்ன ஒளிரெளியே நிசமதாச்சு

வாளப்பா அருபமென்ன சுழினை காந்தி

மக்களே சுழினையிலே மனதைவ்வுணு

வேளப்பா நிற்குணமே துவாதசாந்தம்

மெய்யான நிற்குணமே மூலசூட்சும

ஆளப்பா நிற்குணமே ஒளிதான்தேகம்

அப்பனே கத்திநடு ஆடும்பாரே. (97)

ஆடுமடா ஒங்கார வாளின் கூர்மை

அரகரா வேதாந்த மானதேகம்

நாடுமடா பூரணத்தை நாடிநாடி

நலமான சுழினையிலே நாடிப்போச்சு

ஒடுமடா ஒட்டம்பூரணத்தினுட்டம்

உத்தமனே அண்டபகி ரண்டத்தாட்டு

பாடுமடா ஓசைபாரா பரையின்நாதம்

பத்திகொண்ட கித்தமதின் மோட்சம்பாரே. (98)

பாரப்பா மோட்சஞ்சின் மயத்தைக்கண்டாற்
பதிவான சிவயோகம் ஞானமாச்சு
தோப்பா ஞானியென்றால் ஜடத்தைப்பேணுன்
சிவசிவா ஜீவநிலை யறியமாட்டான
காரப்பா சித்தன்கற் பத்தோடொன்றிக்
கைலாச பாசமதாய்க் கருதிவாழ்வான்
நேரப்பா கற்பமதை வுண்டுதேறி
நிசமான வாசியிற்சென் றிருப்பான்ருனை.

(99)

தானான தானவனாய் நின் றுவாழ்வான்
சதா கோடி நானுமொரு நாளாய்நிற்பான்
நானான காயாதி கற்பமெல்லாம்
உண்டுகரை யேறியவ னுறுதியாவான்
வானான அண்டபகி ரண்டமெல்லாம்
வரைகடந்து திரையகற் றி வந்துசேர்வான்
தேனான மொழியுடையா னமுதுபானம்
தினந்தோறுக் கொண்டவனே சித்தனாமே.

(100)

ஆமப்பா வாலையுட திட்டுசைதன்னை
அருள்பெருகச் சற்குருவி னிடமேகேட்டி
தாமப்பா தன்னிலையிற் றுனைநின்று
சங்கையுடன் பூரணியைப் பூசைபண்ண
நாமப்பா அவளாகு மவள்நானாகும்
நாட்டமுட னறுபதுக்குட் சித்தியாகும்
ஓமப்பா அறுபதுக்குள் மேலேமைந்தா
ஊனுறுதி கானுறுதி உழன்றுபோமே.

(101)

உழன்றுசெடம் போகாமற் காத்தோன்சித்தன்
உண்மையென்ற வாசிகண்டா லவனேயோகி
குழன்றுமனம் போகாமற் காத்தோன்ஞானி
குறியறிந்து கொண்டவனே கெவுனியாகும்
அழன்றுசெகற் தனைமறந்து அுகைந்தபேசி
அம்பாத்தைக் காணாமல் ஐயோவென்று
தழன்றுகெதி அறியாத மூடவோடே
தானிருந்து பேசாதே தன்னைக்கானே.

(102)

யோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு.

காணப்பா பூரணமாங் கலைக்கியானந்தைக்
 கருத்துறவே தான்பார்ந்துக் கலைகொண்டேறி
 ஞானப்பா போய்வாய்வு இவமதாரூம்
 உள் ஞானரீந்த வாய்வதுவே சுந்தியாரும்
 பேணப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணிப்
 பின் டமுதல் அண்டவாரை கொண்டாயானுந்
 பூணப்பா பொற்கமலத் தன்னிலைதான்
 பூரணமா மமுதநடம் பொங்கும்பாரே. (103)

பாசப்பா பதியறிந்து புருஷததேகிப்
 பதிவான் சுண்ணின்மலர் கண்ணுலேதான்
 நேரப்பா வளிந்தொழுகுஞ் செந்தேன்தன்னை
 நிசமாக அனுவனவு கொண்டாயானால்
 ஆரப்பா உனக்கீடு ஆருமில்லை
 அமுதரசந் தான்கொடுத்த ஆத்தாள்தன்னை
 வீரப்பா கொண்டிமதி கெட்டாயானால்
 விண்ணிடிந்து தலைதெறிக்கும் மெய்தான்பாரே. (104)

மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் மெய்யும்பொய்யும்
 விளங்குதடா உலகத்தி லதினுல்மைந்தா
 பொய்யாகப் போகுதடா மனிதர்வாழ்வு
 பொய்யகற்றி மெய்யாக பிறுந்துதானால்
 கையரந்தக் கண்டபலன் மெய்யாய்நிற்கும்
 கண்ணறிந்து பாவமதைச் செய்யவேண்டாம்
 ஐயாகே ளறிவுவந்து பாவஞ்செய்தால்
 அவன்தலையைக் காக்குமடா அறிவாய்க்கேளே. (105)

கேளப்பா அஞ்சான வயதுதன்னிற்
 கெருவமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 ஞானப்பா தாயிடமே கேருங்கண்டாய்
 சுத்தமுடன் பத்தான வயதுதன்னில்
 வேளப்பா செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 மெய்யாகத் தகப்பனிடம் மேவும்பாரு
 ஆளப்பா பதினஞ்சாம் வயதுதன்னில்
 அவன்செய்பா வஞ்ஞவுக் காகுங்காரே. (106)

கார்க்குமடா பதினாறு வயதுதன்னிற்
கருத்தறவே செய்ததொரு பாவந்தானும்
வர்க்குமடா தெய்வமது காத்துக்கொள்ளும்
என்மகனே பதினாறு வயதுக்கப்பால்
தீர்க்கமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
சிவசிவா செய்தவனைக் காக்கும்பாரு
பாரக்கமுட னிதையறிந்து அறிவுகொண்டு
மகத்தான புத்தியினால் வாழ்வாய்பாரே.

(107)

பாருமப்பா பகுத்தறிவு வந்தபோது
பாழான கொடுமைகளைச் செய்வாயானுற்
சேருமப்பா பாவமெல்லா மவனைக்காத்துச்
சீக்கிரத்தில் நாகமதைச் சேர்வானையோ
காருமப்பா சத்தியத்தைக் காக்கவேணும்
கருணையுடன் செபதவங்கள் செய்யவேணும்
சேருமப்பா நிலையறிந்து குருவைத்தேடி
நித்தியமுஞ் சுழிமுனையை நேர்ந்துநிலிலே;

(108)

நில்லப்பா வாகிதிரு வாகியேறி
நின்றதொரு பூரணமாந் கலைக்கியானத்திற்
செல்லப்பா சென்றிருந்து வாகியேரகம்
தீர்க்கமுடன் நிலையறிந்து கெண்டாயானால்
அல்லப்பா உள்வெளிபாய் நின்றவாகி
அடங்குமடா யிருதயத்தி லுதாதான்போதம்
சொல்லப்பா சொல்மெநழியை மறவாமற்றான்
சுருதியுடன் நாதமதில் வாழ்வாய்கானே.

(109)

காணவே யின்னமொரு ஞட.சங்கேனா
கருணையுடன் வாலையரீ பூசைபண்ணி
தோணவே யெச்சாதி யானாலென்ன
சந்தரமாய் நின்றதொரு வாலையெண்ணிப்
பூணவே பூரணமாய்த் தொழுதுபோற்றிப்
புத்தியுடன் மனதுவர கடந்துகொண்டு
ஊணவே அமுதரச வர்க்கயீயின்று
உகர் சுமன மருகிடரீ பூசைபண்ணே.

(110)

பண்ணப்பா வாலேபதம் பூசைபண்ணிப்
 யத்தியுடன் தானிருந்து வரும்போதையா
 பெண்ணப்பா தண்ணையுமே ஆறியுங்காலம்
 சிரியம்நீ ராட்டியா பரணம்பூட்டி
 நண்ணப்பா ககந்தமுடன் களபடயிந்து
 நாதார்தப் பூரணிக்ருத் தாம்பூலங்கள்
 உண்ணப்பா தாடியிந்து மகிழ்ச்சியாக
 உத்தியுடன் ருதமறில் ரசத்தைவாங்கே.

(111)

வாங்கியே பூரணமாய்ப் பூசைபண்ணி
 மாதவமாய்ச் சிவயோக வாழ்க்கையானும்
 பூங்கமல மாதசெயல் தன்னுலந்தப்
 பூரணமும் காரணமும் பொருந்தினன்றாய்
 ஓங்காரக் கம்பமதி லுறுதியானல்
 உண்மையுட னென்கரனும் உகந்துவாழ்வாய்
 சாங்குமதாய் தனையறிந்து சுழியில்வின்றும்
 சதாபோத மானசிவ யோகமாமே.

(112)

ஐம்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு
 அருமையுடன் வாலேபதம் பூசைபண்ணிக்
 காமப்பா லமுதரசங் கொண்டாயானும்
 கருணையுடன் நாதார்தத் தேகமாகும்
 காமப்பா சொன்னபடி யறிந்துகொண்டு
 நாதார்தப் பூரணமாந் கலைக்கியானத்தைத்
 தாமப்பா தன்னிலையிற் றுணைநின்ற
 தன்மையுடன் பூசித்துத் தண்ணைப்பாரே.

(113)

தண்ணைத்தா னறியாத மூடர்தானும்
 தாரணியிற் பலவேடந் தானேபூண்டு
 விண்ணைத்தா னறியாத மூடர்மெத்த
 வேண்படி சாஸ்திரத்தை விரும்பிப்பார்த்து
 உண்ணத்தா னறியாம லுமுன்னுகத்தி
 லவ்வழியே நாய்போலே உருபிக்கொண்டு
 கண்ணைத்தா ன் விண்ணிழந்து காக்கமாட்டார்
 கழுதைகலோட் கண்டாக்கா லடித்துத்தள்ளே.

(114)

அடியறிந்து முடிமீதில் விற்கவேணும்
 ஆசைகொண்டு சாஸ்திரங்கள் பாகக்கவேணும்
 முடியறிந்து மோனநிலை காணவேணும்
 முத்திபெறச் சிவயோகத் திருக்கவேணும்
 பிடியறிந்து கதிர்மதியிற் சேர்க்கவேணும்
 பிச்சலையு பிடகலையுந் தெரியவேணும்
 வடிவறிந்து வாலைபதங் காணவேணும்
 மகத்தான சிவயோக வளமைகளே.

(115)

காணவே பூரணமாங் கலைக்கியானத் தைத்
 கருத்தறியா மாந்தருக்கு ஈயவேண்டாம்
 தோணவே ஆதாரஞ் சொல்லவேண்டாம்
 சுத்தமுடன் வாசினிலை காட்டவேண்டாம்
 ஊணவே ஆதியந்தப் பொருளாயும்
 உற்றிருந்த ரகசியங்கள் பேசவேண்டாம்
 பூணவே தன்னறிவைத் தானேகண்டு
 புத்தியுடன் சித்தமதாய்ப் பொருளைப்பாரே.

(116)

பாரப்பா பொருளறிய வேணுமென்றார்
 பதிவான சற்குருவைக் காக்கவேணும்
 நேரப்பா நினைவைபொரு நினைவாய்வைத்து
 நிலைபெறவே தலமறிந்து நீயும்நன்றாய்ச்
 சாரப்பா சார்வறிந்து குருவைமேவிச்
 சந்திரனைச் சூரியனிற் சாரப்பண்ணி
 மேரப்பா ஆண்டாண்ட முடிவிற்கென்று
 மெய்யான அக்கினியில் மேலிநிலே.

(117)

நில்லப்பா அக்கினியே வாசமாகி
 நேமமுடன் நித்தியா னுஷ்டானங்கள்
 சொல்லப்பா விடியவொரு சாமந்தானும்
 சிவசிவா வேளைநிஷி யானவேளை
 நல்லப்பா ஆவ்வேளை தனிலெழுந்து
 நாட்டமுட னாதார தியானம்பண்ணி
 ஆல்லப்பா உதயாதி உச்சிநோம்
 அனுசரிப்பாய் சிவபோகம் ஆன்பாய்த்தானே.

(118)

தானேதான் அவனையும் சிர்கவேணும்
தன்மையுடன் குருபதியிற் சாரவேணும்
வானேதான் தெதியெனவே வாசியேறி
மந்திரபஞ் சாட்சரத்தில் மனதுகூர்ந்து
கோனேதான் தானாக அந்திசுந்தி
குறிபதிக்கு ஆகார நிலையிலின்று
உனனேதான் தானாக உறுதிபெற்று
ஒழுங்கு பட்டனாத்தி லொடுக்கமுற்றே. (119)

முத்தான பூரணமாம் கலைக்கியானத்தை
முலையுதிந்து பன்னிரண்டு பத்தும்கொன்னேன்
பத்தான வயதைதா எதிர்ந்துகொண்டு
பன்னிரண்டு பத்தையுங் குறுக்கிமைந்தா
சுத்தான சோலியென்று அறுபதுக்குட்
சுருக்கிவைத்துச் சூஸ்திரத்தைச் சுகமாய்ப்பார்த்துச்
சித்தான சித்தெடுத்து வெத்திகொண்டு
சிவசிவா சிதம்பரத்திற் நெளிவாய்முற்றே. (120)

கடைப்பிள்ளை கலைக்கியானம் 120

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம்
ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்
பிரதியின்படி. இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
முருகன் ஹரிஃ

பழுவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

ஞான தீட்சாவிதி 16.

ஆதியந்த முங்கடந்து வெளியுந்தான்டி.

அகண்டசக்கி தானந்தத் தப்பால் ஞானம்

ருதியந்த மாகியெங்கும் நிறைந்தேதானம்

ஓலிடான கொய்கணவர் பாகம்போற்றி

நிதியந்தம் பூரணமாந் பிடைசைதன்னை

நிச்சயமா யோதிரோ மயத்தினுள்ளோ

விதியந்த மானஅறு கோணத்துக்கும்

விநாயகனும் முன்னிருந்த விதியேகாப்படி.

ஆனந்த மானசிய நந்திமூலர்

அருள்பெருகுங் குருமுனிகோ ரக்கநாதர்

தானந்த மாகச்சர் கொங்கனற்குத்

தாயான போகரிடைக் காடரோடு

வானந்த மாகும்புண் ணாக்குச்சித்தர்

வாசமுனி கமலமுனி சண்டிகேசர்

கானந்த சுந்தரா னந்தர்பிரமர்

கயிலாசச் சட்டைமுனி பாதந்தானே.

(1)

தானென்ற கருவூரார் கொங்கனற்குச்

சமர்த்தான உரோமருட பாதந்தன்னை

நானென்ற ஆணுவமும் மலங்கள்போக்கி

நாயடியேன் கிரத்தினுங்கள் பாதந்தானும்

வானென்ற வெளிகடந்து மவுனத்துள்ளே

வைத்துபதே சித்ததொரு பிடைசைதன்னைப்

பானென்ற இரவிமதி சுழினைமூன்றிற்

பாடுகிறே னுறுமுக மஞ்சிறுனே.

(2)

பேராக ஞான சாவத்திரத் திரட்டு.

அஞ்செழுத்தி லாளுன ரூட்சந்தன்னை
 அறைகிறே னன்புடைய ஆறிவுள்ளோர்க்குப்
 பிஞ்செழுத்தாய்ப் போகாமற் பிஞ்சிற்பூத்துப்
 பிலமாகி யுட்புகுந் திட்சைகண்டால்
 வஞ்செழுத்துப் புருவநடு விருந்தவுண்மை
 மவுனமுட னுமையுந் வாகிவந்து
 கொஞ்செழுத்தாய் நின்றபொறி யெழுத்துட்பாய்ந்து
 கும்மென்ற இருள்நீர்க்குஞ் சுவாசந்தானே. (3)

வாசமென்ற சுவாசமதாய் வந்தமூலம்
 வலமிடமாய் மாறிபெழுந் தந்தத்துள்ளே
 நேசமென்ற பன்விரண்டாய்ப் பிநிந்துநாலும்
 நேர்நிரையி லெட்டுநா லாகியின்று
 பாசமென்ற எட்டுள்ளாய்ப் பிநிந்துநாலும்
 பாமாகி ஆவ்வெளியிற் பாய்ந்துவோடும்
 விசமென்ற எழுத்தாலே எட்டிற்சேர்ந்து
 விண்ணொளியைக் கண்ணொளிபால் மேலிக்கானே. (4)

காணப்பா யிதுவழியே திட்சைசொல்வேன்
 கங்கென்ற நந்திதரு மூலத்திட்சை
 பூணப்பா போகருட திட்சைசங்கம்
 பொருந்துமுக மொன்றாகி ரெண்டிற்கேரு
 நாணப்பா குருமுனிக்குத் திட்சைஒவ்வாம்
 ஞானமுள்ள கொங்கணற்குச் சுழிமன்றாகும்
 பேணப்பா சட்டைமுனி டகாரந்தானாய்ப்
 பேறுபெற்றார் மூன்றுமுகந் தன்னிற்கேளே. (5)

கேளடா சுந்தரற்கு ணகாரமாகிக்
 கிருபைதருந் தகராமடா சண்டிகேசர்
 ஆளடா சுருஷசார் பகராத்நுள்ளே
 ஆகியின்றுந் நாணன்கா முகத்துக்குள்ளே
 வாளடா பிரமமுனி மகாரத்துள்ளாய்
 வாழுகின்ற ரேரமரிஷி ரகாரந்தானாய்ப்
 ஞானடா ஆவ்வெளியில் ஆகராஞ்சாயச்
 ரூட்சமாய் நின்றபஞ்ச முகத்துட்பாரே. (6)

பாரப்பா அஞ்சான முகத்துக்குள்ளே
 பதித்திருந்த லகாரமடா புண்ணாக்கிச்
 நேரப்பா வகாரத்தி லிடைக்காட்டார்தான்
 நேரான நிகாக்கர் முகாரதிட்சை
 மாரப்பா ஆறான முகத்துக்குள்ளே
 மவுனவெளி யுள்ளிறைந்த வரசனுக்குத்
 தேரப்பா நகாரமடா தீட்சையாகி
 செழுங்கமல முனிநகர மிளமைதானே.

(7)

இளமையென்ற கயிலாச ரமுகண்ணிக்கு
 ளனஞ்சேர்ந்தா னிருசுழியில் நாதமாடு
 பளமையென்ற ஆறுமுகச் சடாட்சரத்துள்
 பதித்திருந்தார் மும்மூன்று யநுகோணத்துள்
 களமையென்ற நோளாறுத்து வெளியில்நின்றார்
 கண்டுகொண்டு தெரிசிப்பாப் தன்னுட்டாலும்
 உளமையென்ற பதினெட்டுள் ஞறவுமாக
 உரைத்திட்டேன் தீட்சைபதி வெட்டுந்தானே.

(8)

தானென்ற பதினெட்டுள் பதினைழ்சொன்னேன்
 சாற்றவில்லை மூவருக்குக் ககாரந்தானும்
 தேனென்ற தீட்சையடா சாங்களெல்லாம்
 திறமாக மூலருட தீட்சைகூட்டிப்
 பானென்ற ரவிமதியாம் சுழினைமூன்றிற்
 பாயுமே அதுமூவா யிரமுஞ்சேர்ந்து
 வானென்ற சுழிமுனையி லொன்றாய்க்கூடி
 மாசற்ற வெளியி ணுள்ளே சோதிகானே.

(9)

சோதியொளி கோடியையா ரவியோகோடி
 குழமதி வன்னியுமே கோடாகோடி
 ஆகிபரை யாகிலின்ற ஒளியைத்தன்னுள்
 ஐங்காணக் காணுதற்குத் தீட்சையானும்
 ஒதினென் பதினெட்டும் மூன்றுக்குள்ளே
 ஒன்றான பதினெட்டைத் தெரிசிக்கத்தான்
 நீதியாய்ச் சமரசமாய் மவுனந்தாக்கி
 லிலைத்துநீ தெரிசிக்கக் காணுவாயே.

(10)

காணுவாய் பதினெட்டுந் தாயேதன்னேக்
 காணுதற்குக் கண்கூசங் கண்டாயானால்
 தாணுவாய் நிறைந்தசிவ யோகியாவாய்
 தாயுன்னேத் திரும்பியவள் கண்டாலையா
 ஆணுவாய் நின்றமல மாதமுத்து
 ஆரணுவாய் நின்றமெய்ஞ் ஞானியே
 பேணுவாய் பரமனையும் பதினெட்டொன்றாய்ப்
 பேசினதால் திண்ணிது யானவாரே.

(11)

வாருன திடுசையுரைத் திட்டநாதர்
 மனமகிழ வந்தருநு தேசிகாரி
 ஆருன வரையினுள்ளே பதினெட்டொன்றாய்
 அங்கனே தாயாகக் காட்டினாப்போல்
 பேருன திடுசைபதி னெட்டுக்குந்தான்
 சிலத்துநின்ற மூலத்தைப் பேசுவாய்நீ
 பாருன வெளிகடத்து சிலம்போசைக்குட்
 பாய்ந்துவந்த ஞாபரவிரப் பலிந்தேனையா.

(12)

ஐயனே கடைப்பிள்ளை யாகிவந்து
 ஆனதினாற் கேட்டதெல்லா மருவிச்செய்தோம்
 துய்யனே பதினெட்டு மூலங்கேளுந்
 ரூட்சநிலை அரியெழுத்துக் கெட்டாரெண்டை
 மெய்யனே அழிந்துநிங் சிங்கென்றேதான்
 விளம்புவாய் சரபமதை நீக்கிமைந்தா
 தையனே தையலட் சரங்ககொல்லாம்
 கூணத்திலே காணுமையா தங்கம்பூணே.

(13)

பூணவே பூசைவிதி நாற்பான்மூன்றிற்
 பூரணமாம் வாலையுள் சுற்பந்தன்னைப்
 பூணவே யான்சொன்னேன் பூண்டுக்கொண்டு
 புலத்திபன்றன் பதம்பினாற்று திட்டரைதன்னே
 பூணவே அண்டாண்டஞ் சித்தியெல்லாம்
 பொருந்தியின்றே வுன்னுக்குள் ளாடுமையா
 பூணவே சிவயோக ஞானியென்னப்
 பூதலமெல் லாம்வணங்கும் புனிதங்காரே.

(14)

காணப்பா திட்சைவிதி கருவாய்ப்பார்த்துக்
 கண்டுகொண்டு கரைகண்டோ ரனத்தங்கொடி.
 ஆணப்பா பிறந்தல்லோ ருளிகைகட்டி.
 ஆண்டரண்டங் கடைந்தவனா தாண்டியேறி
 லீணப்பா லிழைந்தசிவ சோதிதன்லோ
 லிராமமாய்க் குலந்துநின் றோர் கோடாகொடி.
 வேணப்பா வேண்பேர் திட்சைபெற்று
 வெளியேறிச் சுயம்புக்குட் பிச்சைதரணே.

(15)

தானேதான் சுயம்பில்வந்து பிச்சையேந்தேதார்
 சதாகோடி நவகோடி கோடாகோடி
 வானேதான் வெளிகடந்து வெளியிலுயர்லோ
 மாசுற்ற பிரமமாங் கோடாகோடி.
 தானேதான் ஆலையாமற் சூட்சுஞ்சுணவேடன்
 தன்னினைவு முடியுநித்தேன் கமலாசத்தை
 நானேதான் திட்சைவிதி பதினாறு முந்
 நரயகமாய்ச் சொல்லியவந்தேன் திட்சைமுற்றே.

(16)

கடைப்பிள்ளை ஞான திட்சாவிதி 16

முற்றிற்று.

கடைப்பிள்ளை ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்பிடம் அநேகம் ஒலை
 ஏட்டுப் பிரதிகளிருப்பினும் தற்போது இத்திசிலைதை அச்சிட்டிருக்க
 கிலேமும் மற்றவைகள் அடுத்த பாகத்தில் வெளியிடக்கூடும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாஸ்திரிகரிகிஷி
 கோத்திரம் வை, சிவகுருநாத மூப்பனாடீடம் யாக்கிய ஏட்டுப்பிரதி
 யின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதனை.

எட்டாவது

ஜெயமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திர ஞானம் 37.

ஆதியிலே பரப்பிர்ம மொன்றாகி

அதிலிருந்தே சகலதெந்துத் குயிர்நரனாகி
சோதிநனைத் தான்பதென்று வெளிநீதாவல்ல
சுத்தசித்தத் துடன்பார்க்கா ஸுபிலாகும்
சேதியல்ல பலநிகாடிக் கொருவனுண்டு

தெளிந்துமனம் விரியாமல் நிலைநிறுத்திப்
பேதியா திருந்துசுழி முனையின்ருட்சம்
பேரறிவார் கண்டறிந்தார் சித்திகளானே.

சித்திபெற வேண்டுமென்றால் விதற்பகற்பம்

சுந்தையினிற் கோபமொடு குரோதமோகம்
பத்தியதோர் கொலைகளவு மதமாங்காரம்

பாதகமா மென்றசெய லனைத்தும்போக்கி
நத்திடுவாய் நற்செய்கை யுள்ளதெல்லாம்
நானிலத்துன் பொருளெனவே கொள்ளுகொள்ளு
வெத்திபெற விற்பனர்கள் சொன்னதூலை

மேலிப்பார் மற்றதைப் பார்த்தால்வினே.

(1)

வினப்பா வேதமென்றும் சாஸ்திரமென்றும்

விளம்பினார் வயிற்சிறைழக்க மெய்யைப்போலக்
காணப்பா ஆவைமுற்றும் உலகத்தோர்கள்
கையாண்டு மெய்சலித்து மாண்டுபோனார்

பூணப்பா அவர்களைப்போல் நியாகாமற்

பூரணத்தை நாடிநிற்பாய் புகலக்கேளு
தோணப்பா வொன்றறியா மடையொல்லாம்

சோதியில் உண்டறிந்தோன் போலப்பேச்சே.

(2)

பேச்சப்பா பேசிமார் தரைமயக்கிப்

பேராசை கொண்டுநாய் போற்றிநிந்து
ஆச்சப்பா ஆச்சரிய மையன்கூத்தை

ஆகாச வென்றெறங்கும் பல்லைக்காட்டி
விச்சப்பா விச்சிதெனப் பணம்பரித்து

விருதாவாய்த் திரிவானே கள்ளஞானி
மாச்சப்பா அவர்ஞாடன் சேர்ந்திடாதே

மகத்தான நிலையைக்கண்ட பப்பாவில்லை.

(3)

ஆப்பணை ஆதிநிலை யறிவதென்றால்

ஆரிதரிது கண்டிடுவான் வினையன்றானும்
தப்பிதயி தல்லபரை கனிபழுத்துத்

தான்கனியுள் ரசம்போல மனங்கனிந்து
ஒப்புயர்வாம் பருவமதில் விதைவிதைத்து

உத்தமனே வளர்த்திடுவாய் பரிசைநன்றாய்க்
கொப்புதவ நிலைபூபிஞ் சாரமுன்னே

கொடுமையுள்ள வேடர்வெட்டிடுவார்பாரே.

(4)

பார்த்திடுவா யவர்களுக்கு அஞ்சிடாமற்

பராகுரு தனைமனதிற் றியானஞ்செய்து
சேர்த்திடுவாய் சேனைகளா தாரமாகச்

சேர்த்திடவே வேடரஞ்சி யோடுவார்கள்
பூர்த்தியடா நினதுசெய்கை நாட்டம்பாரு

பூண்டிடுவாய் நித்தமென்ற பூடணத்தை
நேர்த்தியடா நின்பெருமை சொல்லப்போமோ

நினைவொன்றித் தெரிவதென்ன வென்றாற்றேனே.

(5)

மேளடா தாய்தந்தை கடும்போது

கொற்பத்தி னுருவான தெற்கவஸ்து
நாளடா நீயறிந்து தொழுதுநிலு

நலமில்லா மூடருக்குத் தோணுதப்பா
தாளடா காணுதல்கோ டுங்கொருத்தன்

தன்மனத்தி னுலலவேர தெரியவேணும்
வேளடா வேளவனை நீக்கவேணும்

மேன்மைபெற மனம்விட்டால் மோசம்போச்சே.

(6)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திசட்டு.

பேச்சப்பா முந்தினதோர் குருக்களெங்கே

போராடுஞ் சாதிவென்ற குலந்தானெங்கே
நீச்சப்பா நானென்ற சடலமெங்கே

நினைவான நினைவுங்கூட டழிந்ததெங்கே
பேச்சப்பா அடங்கிவின்ற விடந்தானெங்கே

பித்தமுண்டார் மாயையென வழியாமற்றான்
கூச்சப்பா கூச்சலிட வுயிர்பேசமுந்தன்

கூட்டிடோடே போச்சேரசொல் முச்சுத்தானே.

(7)

சொல்லப்பா அடங்குமிட மாருங்காணார்

சோதிநிலை யறிந்தவனே காண்பாண்காண்பான்
நில்லப்பா அண்டத்துச் சிவிலைசென்று

நித்தியா னந்தகாக வதித்ததன்னிற்
சொல்லப்பா பவவினைக ளெல்லாமரீங்கும்

செக்சோதி யுன்றனக்கே தோணுந்தோணும்
அல்லப்பா வொன்றுமில்லை யறிவுதானும்

ஆதியத்த மில்லாதந் சோதிகாரணே.

(8)

காணடுவ இன்னமொரு வசியஞ்சொல்வேன்

கணபதியின் வசிமடா கண்டுதேறு
தோனாவே பதினெண்க ணைசென்று

சொன்னாலும் அதிற்சிறந்த திந்தமார்க்கம்
பூணவே நியதினைத் தியானம்பண்ணு

பூசலத்தி லேதமற்றந்தர் புகழூண்டாமோ
பேணவே ஓர்நினைவாய் நின்றுகொண்டு

பிசகாமல் மந்திரத்தைச் செய்யுகந்தே.

(9)

ஆதி கணபதி வசியம்.

உகந்தெளிய வசீகரத்தின் கூட்சங்கேளு

உத்தமனே வடதிசையை நோக்கிமைந்தர்
அகந்தெளிய விபூதியுக் தளையப்பூசி

ஆணகலை யாசனமே லேருந்துகொண்டு
முகந்தெளிக் குந்தராட்ச மணியைவாங்கி

முத்திபெற ஆதிகண பதியைநன்றாய்ச்
செகந்தெளியச் செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைச்

செப்புகிறேன் சிவஓய்ரீங் ஆங்கென்றோதே.

(10)

ஒகவா பிரத்தெண் ஹா ஹருவேசெய்தால்
 வடவையென்ற ஆதிகனை பதிகான்மைந்தா
 நிதமா யுள் மிடெத்தில் மிட் ஹசொண்டு
 நிமினைத்த மாரியங்கள் வசியஞ்செய்வார்
 வேதமாம் புராணமொடு சாந்திரங்கள்
 விளங்கிநின்ற மந்திரங்கள் வசியமென்று
 சாதகமா யுத்தனுக்குத் தெரியச்சொன்னேன்
 தன்னிலையிற் குணிருந்து செய்யலாமே

(11)

ஆரப்பா தேவரொடு முனிவந்தானும்
 ஆடங்காத பிசாசுமுதற் சக்துருக்கள்
 ஒம்பா மிருகமுதல் ஆஷ்டநாகம்
 ஒடுங்காத பட்சிமுதற் சகலமெல்லாம்
 தாமப்பா ஆதிகனை பதியின்சூட்சுமம்
 தன்மையுடன் தியானித்துத் தானேயின் னூண்
 காமப்பால் காணற்பால் வசியமாகிக்
 கருணையுடன் சகலமுமே வசியங்கானே.

(12)

மகாகனபதி மோகனம்.

கானவே வசிகரத்தின் மூலஞ்சொன்னேன்
 கணக்கான மோகனத்தின் கருணைகேளு
 பேணவே கீழ்திசையை கோக்கிமைந்தா
 பிரணவத்தால் விபூதியையுத் தளமாய்ப்பூசித்
 தோணவே வெண்புலியா சனமேற்கொண்டு
 சுத்தமென்ற துளசிமணி கையில்வாங்கிப்
 பூணவே செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைப்
 புலமகா கனபதியின் சூட்சந்தானே.

(13)

தானென்ற சூட்சுமது சொல்லக்கேளு
 சங்கையுடன் ஒங்கிவி சிங்கென்றதான்
 வானென்ற குருபதியில் நின்றகொண்டு
 மார்க்கமா பிரத்தெண் ஹா ஹருவேசெய்தால்
 கோனென்ற லிக்குனைச் சுரன்றான்மைந்தா
 குருவான இருதயத்திற் பிரகாசிப்பான்
 ஊனென்ற இருதயத்திற் பிரகாசித்தால்
 உத்தமனே சர்வமோ கனமாய்பாரே.

(14)

பாரப்பா ரிஷிமுனிவ ராளுளாலேதான்
 பசுநுகிறன் சண்பதியின் தீயானத்தாலே
 காரப்பா கடிவிஷங்கள் சகலநீரையும்
 கண்டவுடன் பறந்தோடிப் போகும்பாரு
 நோர்ப்பா மிருகமுதற் பட்டிமெல்லாம்
 நின்றவுடனும் தோயுள் கண்டால்மந்தா
 வீரப்பா வொடுந்ருமோ களீரோபாகும்
 வேதமகா கணபதியின் வீரகையாச்சே.

(15)

நடனகணபதி தம்பளம்.

ஆச்சப்பா மோகனத்தின் அருமைசொன்னேன்
 அரகரா தம்பனத்தின் பெருமைபாரு
 கரச்சப்பா மேல்திசையை நோக்கிமைந்தா
 கருளையுடன் விழுதியுமுதற் தளமாய்ப்பூசி
 பேச்சப்பா தானிருத்தி மவுனமாகப்
 பெருமைவாக் தெற்பையா சனமேற்கொண்டு
 மூச்சப்பா மிருத்தித்தா மரைப்பூதன்னில்
 முற்றாணி யாற்செயிக்கும் முறமைகளே.

(16)

கேளப்பா நடனகண பதியி டுருட்சம்
 கிருபையுடன் ஓம்பூதியும் கிளியென்றேதான்
 வாளப்பா தானிருத்தி மைந்தாகேரு
 மகிமையா பிரத்தெண்ணா றுருவேசெய்தால்
 வேளப்பா நடனகண பதிதான்மைந்தா
 மேன்மைபெற விதயத்தில் நடனஞ்செய்து
 ஞானப்பா உன்னிடத்தி விருந்துகொண்டு
 சுத்தமுடன் தம்பனத்துக் கருள்செய்வாரே.

(17)

வாறான தம்பனந்தா நென்னவென்றால்
 மகத்தான துஷ்டரொடு மிருகமெல்லாம்
 நீறான உன்னிடைய சமூகங்கள்கண்டால்
 நேர்மைமன தெரடுங்கித்தம் பனமேயாவார்
 டேளுன வாய்வுடனே நெருப்புத்தன்னார்
 பிரானமற் றப்பிக்கும் பெருமைபாரு
 கூறான நடனகண பதியினுலே
 கூர்மையுடன் சகலமுந்தம் பனமாம்பாரே.

(18)

சத்திக் கணபதி உச்சாடனம்.

பாரப்பா நம்பனத் தைச் சொன்னேன் மந்தா
பதிவாழுச் சாடன தைச் சொல்லக்கேளு
நோப்பா தென் திசையை நோக்கி மந்தா
நேர்மையாய் விபூதியை யுத் தளமாய்ப்பூசி
காரப்பா கலைமொனா சனமேற்கொண்டு
கருணைபெறச் சங்குமணி கையில் வாங்கிச்
சாரப்பா சத்திகண பதியின் சூட்சம்
தன்மையுடன் ஒங்கியும் சன்னென்றெண்ணோ. (19)

எண்ணியா யிரத்தென்னா முருவேசெய்ய
வகாந்தச் சத்திகண பதியினாலே
உண்ணியுச்சா டனமுந்தான் மைந்தாமைந்தா
உறுதியுடன் சத்திமய மாகும்பாரு
நண்ணியுச்சா டனமுந்தான் சித்தியானால்
நானிலத்தில் ஞானியடா சொல்லக்கேளு
நுண்ணிமையாய் சுண்டதெல்லாம் முச்சாடிக்கும்
நோக்குமனக் கண்ணதினுற் றன்னைப்பாரே. (20)

பாரப்பா ரவிதனிலே யிருந்துகொண்டு
பத்தியுடன் சிவயோகந் துதிக்கும்போது
வீரப்பா பலவிதமாய்க் கொண்டநோய்கள்
விஷமூடனே பில்லிசூ றியங்கொல்லாம்
நோப்பா உணர்க்கண்டாற் காணுதோடும்
நீடுலகிற் சகலசித் து மாடலாகும்
தோப்பா சத்திகண பதியினாலே
தீர்க்கமுச்சா டனமுந்தான் சித்தியாமே. (21)

வாலெக்கணபதி ஆகிருஷ்ணம்.

சித்தியுடன் நாலுமுச்சா டனத்தைச் சொன்னேன்
தீர்க்கமுரா ஆகிருஷ் ணத்தைக்கேளு
முத்தியுடன் வடகிழக்கு முகமிருந்து
மோனமுடன் விபூதியுமுத் தளமாய்ப்பூசி
பத்தியுடன் பட்டுலஸ் திரமேற்கொண்டு
பதிவாகப் படிசுமணி கையில் வாங்கிப்
புத்தியுடன் வாலெகண பதியின் சூட்சம்
பூணமாய் ஒப்பியும் கிளியென்றோதே. (22)

ஒதிடவா யிரத்தெண்ணு றுருவேசெய்தால்
உத்தமமா இருஷணந்தா னுறுதியாகும்
நீதிடமா இருஷணந்தான் சித்தியானால்
நினைததபடி நினைவினா யாமும்பாரு
சோதிபென்றே சன்றுவினா யாதெற்றச்
சொல்லுகிறேன் வாலகண பதியினாலே
ஆதிபென்ற வினாகளால் மகன்றுபோகும்
அடங்காத வினாகளால் மகன்றுபாரே.

(23)

பாராண பரிகாரினை அஷ்டகர்மம்
பத்தியுடன் செய்துவினா யாமும்பாரு
வினா மாதந்திர கருவெல்லாம்
விட்டகந்தா போருமட விண்ணநோக்கும்
நேரான லெயு மனக் கணனுல்லியும்
நேர்மைபுடன் குருபதியில் நின்றபாரு
பேரான வாலகண பதியினாலே
பெருமையா இருஷணத்தைப் பேணிப்பாரே.

(24)

உச்சிட்டகணபதி வித்துவேசனம்.
பாரடா இருஷணத்தைச் சொன்னோன்மைந்தா
பதிவாய்வித் வேசனத்தைப் பகரக்கேளு
சாரடா தென்மேற்கு முகமிருந்து
கருணையாய் விபுதிபுமுத் தளமாய்ப்பூசி
சாரடா வெள்ளாவன் திரமேற்கொண்டு
சுண்ணையுள்ள பவனமணி கையில்வாங்கி
நேரடா உச்சிட்ட முன்னுள்ளுட்கார்
நேரமையுடன் சொல்லுகிறேன் நின்வாய்க்காணே. (25)

கண்ணவ ஓம்பூதியும் கிரியுமென்று
கருணையா யிரத்தெண்ணு றுருவேசெய்தால்
பூணவே வித்துவே சனநதான்மைந்தா
பூரணமாய்ப் பூதலத்திற் சித்தியானால்
தோணவே நின்றவினா யாடுஞ்செய்து
சொல்லவித்து வேசனத்தைத் தியானஞ்செய்து
பேணவே பெண்டாருக்குக் கட்டாட்சித்தாக் கா
பெருமையுள்ள இருநீர்முற் செற்பமாமே.

(26)

கெற்பமென்ன உற்பனந்தான் சித்தியாகும்
 கிருபையா யுன்கரத்தா லேதானாலும்
 உற்பனமா யுன்கரந்தொட் டியந்தால்மெந்தா
 ஒன்றுபத்தாய்த் தானவளரும் உண்மைஉண்மை
 விற்பனமும் விவேகமுட னிருந்துகொண்டு
 வேதாந்த சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 அற்புதவுச் சிட்டகண பதியைப்போற்ற
 அடுத்திருந்தோர் காரியமுஞ் சித்தியாமே. (27)

உக்கிரகணபதி மாரணம்.

சித்தியுடன் வித்துவே சனத்தைச்சொன்னேன்
 தீர்க்கமினி மாரணத்தைச் செப்பக்கேளு
 பத்தியுடன் தென்கிழக்கு முகமிருந்து
 பாலகனே விபூதியுத் தளமாய்ப்பூசி
 வெத்தியுடன் வேங்கைகா சனமேற்கொண்டு
 வேகமா மெட்டிமணி கையில்லாங்கி
 முத்தியுட னுக்கிரகண பதியின்சூட்சம்
 மூர்க்கமாய் ஒம்மீயும் நசியென்றெண்ணோ. (28)

என்னப்பா ஆயிரத்தெண் ணூறுருத்தான
 இணக்கமாய்ச் செய்திடவே என்னசொல்வேன்
 நன்னப்பா மாரணந்தான் சித்தியானால்
 நாடுமுன்னே சகலிணி மாண்டுபோகும்
 இன்னப்பா எதிர்த்தசத் துருவின்பேரை
 எடுத்தெழுதித் தியானமதா யுருச்செபித்தால்
 முன்னப்பா குண்ணியவன் நோயதாவான்
 மூர்க்கமுடன் மாரணத்தை போதிப்போ. (29)

ஓதியதோர் நாழிகையில் மைந்தாகேளு
 உதிரமதி லக்கினிதா னுடனேபாய்ந்து
 விதியென்ற தெருத்தோறும் அலைவான்மட்டை
 விஞ்சையென்ற மாரணத்தை நெஞ்சுள்வைத்து
 நீதியுடன் விபூதியை நீ கடாக்கித்தாக்கால்
 நேர்மையுடன் சகலிணி மாண்டுபோகும்
 சோதியென்ற உக்கிரகண பதியின்சூட்சம்
 சுத்தமூடன் மாரணத்துக் குயிருமாச்சே. (30)

மூலகணபதி பேதனம்;

ஆச்சப்பா மாரணத்தைச் சொன்னேன்மைந்தா
அரகார பேதனத்தை யருளக்கேளு
காச்சப்பா வடமேற்கு முகமாய்க்கொண்டு
சுருணையுடன் விபூதியுமுத் தளமாய்ப்புகி
மூச்சப்பா தானிருத்திக் குருவைப்போற்றி
முத்திபெற வேகிருஷ்ண சலமேற்கொண்டு
பாச்சப்பா மூலகண பதியின்சூட்சம்
பத்தியுடன் ஒழிந்த ஆம் மெனவேயெண்ணே.

(31)

எண்ணடா மிளஞாலி தன்னுலமைந்தா
இன்பமாய் சத்தென்னுடா நுருவேசெய்தால்
உண்ணடா பேதனந்தா ஹனுதியாகும்
உத்தமனே அறினுடைய சித்திகேளு
கண்ணடா அறிந்துபே தனத்தையோது
கருத்துடனே சிவயோகத் திருக்கும்போது
நண்ணடா உந்தனுட சொரூபந்தானும்
நாட்டமுடன் விதவிதமாய்த் தோனும்பாரே.

(32)

பாரப்பா பாரதனித் பகரக்கேளு
பத்தியுடன் பேதனத்தைத் தியானம்பண்ணி
நோப்பா லின்றியினி யாளருக்கு
நிவிபூ தியுமெடுத்துக் கொடுத்தாயானால்
சாரப்பா சாரதோஷம் வீக்கமில்லாம்
சுஷணத்திலே பேதிக்கும் விருதுபோடு
தோப்பா மூலகண பதியினிலே
திர்க்கமுடன் பேதனந்தான் செம்மையாமே.

(33)

அஷ்ட கணபதி.

செம்மையதாம் அஷ்டகர்ம மெட்டுக்குந்தான்
திர்க்கமா யஷ்டகண பதியின்சூட்சம்
இம்மையதாய்ச் சொன்னனடா நயந்துபாரு
எல்லோர்க்கு மிந்தவழி கிட்டாதப்பா
கொம்மையதா யஷ்டகணசக் கரசாய்வின்று
கொண்டுவினே பாடுதற்கு இதுவேசூட்சம்
தம்மையதாய்க் காணுவது சாஷிபாகத்
தானிருந்து அஷ்டகர்மந் தான்தானமே.

(34)

ஆமப்பா அஷ்டதிகைச் கரகாய்மின்று

அருமையுள்ள சித்துயினை யாடப்பாரு
ஓமப்பா ஆதிகை பதிதானென்று

உறுதியாம் மகாகை பதிதானென்று
தாமப்பா நடனகை பதிதானென்று

சங்கையுள்ள சந்திகை பதிதானென்று
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு

நன்மையுள்ள வாலகை பதிதானென்றே.

(35)

ஐன்றமுச் சிட்டகை பதிதானென்று

உத்தமனை உக்கரை பதிதானென்று
நன்றான மூலகை பதிதானென்று

நாட்டமுட னஷ்டகை பதிக்குமொன்றாய்க்
குன்றாத மூலமந்திர ரூட்சந்தனைக்

குறிப்புடனே சொல்லுகிறேன் கூர்ந்துகேளு
நின்றமும் மூலமடா ஆதிமூலம்

நிலையறிந்து ஒங்கிவி அங்குங்கென்னே.

(36)

என்னமோ சொன்னேனென் றெண்ணவேண்டாம்

இகத்துக்கும் பாதத்துக்கும் இதுவேமேன்மை
முன்னமே சிலமுனிவர் மொழிந்தமார்க்கம்

முறைகள் பல விருந்தாலு மிதனுக்கீடோ
பின்னமொன்றும் வாராது செய்தபாரு

பிராமணர்க்கும் அகுதிபா தேசிகட்கும்
அன்னமொடு அறுசுவைபா லமுதனிப்பாய்

அதனாலே அருளுண்டா மறிந்துபாசே.

(37)

ஜெயமுனிவர் திருமந்திர ஞானம் 37

முற்றிற்று.

திருப்பமுனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபிரகமகாநிஜிஸ்வர
சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பாம்பரை 225வது
பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி நிஜிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து
வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரமபதி ஹிணை.

ஒன்பதாவது

கல்லுளிச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானந்த குஸ்திபம் 19.

அப்பனே பரபரையால் பாதங்காப்பு
அடிமுடியும் கடுவான மூலக்காப்பு
இப்புவியில் மனோமணியாள் அருளேகாப்பு
சுரேட்டி ஸரடுகின்ற கணைசன்காப்பு
செப்பமுள்ள பென்ருருவாம் கொண்டிச்சித்தர்
திருவாக்கால் கல்லுள்ளிச் சித்தனென்றே
எப்புவியும் கீர்த்திபெறச் சொல்லிவிட்டா
இயல்பான சித்தனென்று இயம்புவாரே.

(1)

இயல்பாகச் சூட்சுத்தில் மோட்சஞ்சொல்வேன்
என்மகனே பெய்களவு கொலைசெய்யாதே
சுயமாகக் கோபத்தைத் தள்ளிப்போடு
சுந்தரம்போல் புண்ணியத்தைக் கருதிக்கொள்ளு
செயமான பெரியோர்கள் மொழிதட்டாதே
செப்பியனால் வேதமுந்தான் பாருபாரு
பயயில்லா தேயுலகில் ஞானங்கண்டு
பார்த்தறிந்து நடந்துகொள்வாய் பாரிற்றானே.

(2)

தானேதான் கால்வேதம் படித்துத்தேறு
சமத்துவமாய் ஒங்கார வட்டம்பாரு
கோனேதா னிதுநான்குத் தெரிந்தபின்பு
ருண்டலியின் மூலசத்தி தோணும்பாரு
கூனென்ற ஆன்மாவும் ரீயேயாகும்
நன்மையுடன் பிரணவத்தை யாருங்காணு
ளானென்ற நிலையறியப் போரூரப்பா
எண்ணிய கோடிமிலே யொருவன்பாரே.

(3)

பாரேதான சுயரூபந் தெரிந்துகொண்டி

பற்றமுனை யொழிந்தகரதார் ஞானியல்ல
தேராமற் பிரிவார்கள் ஞானியென்றும்

தேசத்தி லலைவார்கள் சித்தகனென்றும்
ஓரான தாய்தானும் ஒன்றேதெய்வம்

சிறப்புடனே தாய்தகப்பன் சேரும்போது
நேரான கருப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து
நிலைத்ததோர் சுயரூபந் தெரிந்துகொள்ளே.

(4)

தெரிந்துகொண்ட தெய்வமதை வணங்கவேணும்

சித்துடனே பூமியிலே யிருக்கவேணும்
அறிந்துகொண்டு சிவயோகஞ் செய்வவேணும்

அப்பனே ஆங்கார மடக்கவேணும்
பிரியமுடன் ஆட்டாங்க யோகந்தன்னை
பெரியோர்க ளாற்றெரிந்து கொள்ளவேணும்
சிறியதொரு மந்திரம்கற் றநியதேணும்

தெரியாம லலைவார்கள் சிவபேரப்பா,

(5)

அப்பனே மோட்சத்தின் வழிதானெங்கே

அடைவாக முன்னிறந்தோர் குறிப்புகென்கே
செப்பமுள்ள சூருக்களென்கே குலங்களைக்கே

செத்தவர்கள் கூடழிந்த தென்கேளக்கே
இப்பவே யிறந்தவர்க ளென்கேபாரு

என்மகனே கூடழிந்தால் மூச்சுப்போச்சு
ஒப்பவே யிதைவெனியா யுனக்குச்சொன்னேன்
ஓங்கார மூலவட்ட மடங்கிப்போச்சே.

(6)

போச்சேதான் உயிர்போன இடமுங்காணார்

பூவுலகில் வந்தவர்க ளிருப்புங்காணார்
மூச்சடங்கி யிருந்தநிலை யாருங்காணார்

முன்னிருந்த திருக்கூத்தை யாருங்காணார்
ஆச்சுதென்று வெட்டவெளி நன்றாய்ப்பாரு

அப்பனே வேதாந்தம் வெனியாய்ப்போச்சு
பேச்சப்பா கருமைப்பின் படியேயாகும்

பேணிப்பார் தெரியுமல்லா லறிவாய்ப்பாசே.

(7)

பாரேதான் அண்டத்தி விரவிகோடி

பரமனுட படைப்பென்பார் கோடாகோடி

கூரேதான் மண்டலத்திற் பிறவிக்கோடி

கூட்டைவிட்டு அழிந்தார்கள் அனந்தங்கோடி

சேரேதான் வெளிப்பொலியின் மூடிவைக்கண்டு

செப்புகண் டாகாசந் தவ்விப்பா

சேரேதான் தெரியு உறு வெவ்விப்பத்தானே

நேர்த்தியுடன் கண்டுகொள்வாய் நிலையில்லின்றே. (8)

மின்றேதான் அஷ்டாங்க நிலையில்லு

நீஷ்டையுடன் சபாநிதிட்டி விலைபராதே

அன்றேதான் அஷ்டாங்க யோகஞ்சித்தி

அதிலேருந்து முருகடர்க்கி யிருந்தகொண்டு

சென்றேதான் பார்த்தகாக்கால் ஞானக்கோற்றும்

தெரிந்துகொள்வா யிதன்சூட்சுந் திவமையாக

ஒன்றேயெய் தோயிருப்பா யறிபார்தானும்

உலகத்தி லெட்டிலென்பர் பரிவிதாமே. (9)

ராகநூலா மாத்திரை.

பரிவுரசு கற்பூரம் பலமதொன்று

பண்பாகத் தேன்திலே சுத்திசெய்து

எரிவான சம்பழத்தின் சாற்றினிலே

இணக்கமுடன் சுருக்கிவா யிரண்டுசாமம்

தெரிவான மூலைப்பாலா யிரண்டுசாமம்

தீர்க்கமாய்ச் செய்தபின்பு கல்வததிட்டு

விரிவான வெண்மினாசு பலந்தானென்று

விளக்கவே சேர்த்தரைக்க வழிசொல்வேனே. (10)

சொல்லுறவாய் சம்பழத்தின் சாற்றால்சாமம்

சுருக்காக வரைத்துபணிப் பயறுபேலை

வெல்லுறவாய் மணிமணியா யுருட்டிக்கொண்டு

விவேகமுடன் நிழலில்வைத்து வுலரச்செய்து

நல்லுறவாய் சூழல்தரிலே அடைத்துதேவ

நாதாந்தச் சடவுள் தண்ணீத் தெண்டம்பண்ணி

பல்லுறவாய் வாய்வுபக்கச் சூலைகுத்தல்

பார்வான குளிர்தனக்குக் கொடுப்பிந்தானே. (11)

கொடுத்துவிட்டு அந்தச் சந்திரன்னைவிடேவோ
 குறிப்புடனே திரிசுக்கு தேனிற்றோனும்
 ஆடுத்துவரும் வாய்வுமுதற் குடைச்சலெல்லாம்
 அணுகாமல் நீங்கிவிடும் அறிந்தபாரு
 எடுத்ததொழில் தப்பாது வெருசமர்த்து
 எவ்விதமும் நல்லகுண மாக்குமப்பா
 விடுத்தசொல்லை மனதில்வைத்துத் தெளிந்தபேர்க்கு
 வினவியநற் பாசுமது விளங்குந்தானே. (12)

நற்பாகத் துடன்செய்வா யின்னங்கேளு
 கலமான சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
 பொற்பாக அறிவிடையம் கூறாத் தீக்காய்
 புழுப்பெரிய வெட்பாலை சிறுநாகப்பூ
 வற்பாக லவங்க முக்காட் டாந்திப்பூவும்
 வளமான சினத்தின் பட்டையோமம்
 சிற்பாகச் சிங்கத்திரோ சாணிக்கு
 சிதறாத புளியன்னைதால் காககட்டி. (13)

காககட்டி மையுரின் சஞ்சாவித்து
 கருதரிய பெருங்காயம் அசமதாகம்
 ஆசுகளில் லாததிரு பேர்சொல்லாது
 ஆடவுடனே வதைக்குவதை பலமதாகப்
 பேசுகிறேன் திர்க்கமுடன் கேளுமேனா
 பிரபலிக்க வரலிவிட்டு யிடித்துநன்றும்
 பூககின்ற கல்வத்திற் போட்டுக்கொண்டு
 புளிக்குமெனு பிச்சைபழச் சாற்றாஸட்டே. (14)

ஆட்டியபின் விளாவினுட பிசினிதா னும்
 அன்பாகப் பலமரைதா னதனிற்போடு
 நீட்டியதோ ரபினைதுகாற் பலந்தான்போடு
 நேர்த்தரைப்பா பொருசாமம் நிலைமையாகப்
 பூட்டிவிடு லிங்கமரைப் பலந்தானப்பா
 புளிதழுள்ள கெந்தகழு மரைப்பலந்தான்
 நாட்டமுடன் தேனதனா விரண்டுசாமம்
 நலம்பெறனே அரைத்தபின்போர் பாகங்கேளே. (15)

கேளப்பா மறுபடியும் நிறுத்தியேதான்
 கிருபைபெற வொருசாம மரைத்துக்கட்டு
 நாளப்பா விப்படியே மூன்றுநாள் தான்
 நலம்பெறவே வழித்தெடுத்துப் பாணிதன்னில்
 கோளப்பா வாராம லடைத்துக்கொண்டு
 குணம்பெறவே மன இல்லைத்து விவரமாகத்
 தாளப்பா வந்ததென நொளிமத்தம்
 தடவல்செய்யும் கோய்தனக்குக் கொடுப்பித்தானே. ()

பிரமாணம் சுண்டக்நாயனவு

தாளப்பா வியாதியது தீர்வதற்குத்
 தயவாகத் தேவிலிந் பயிமோயில்லை
 வேளப்பா சர்க்கரைகற் கண்டிலாதல்
 விசிதமுட னதிலிடையக் கியாழந்தன்னில்
 தேனப்பா ஆரிசியுட னபாழமாதல்
 சேர்த்துவிடு நல்லோமங் கருகல்செய்து
 பாணப்பா காற்பலநற் சீரகத்தைப்
 பாகமாய்க் கியாழங்கற் கண்டுசேரே. (17)

கற்கண்டு சர்க்கரைப்பா லூற்றிக்கொள்வாய்
 கருத்துடனே கொட்டியதைக் கூட்டியுண்ணு
 கெற்கொண்டு கோதுமையைக் கஞ்சிசெய்து
 நீதானும் சீனியிட்டிக் கூட்டியுண்ணு
 சற்குணமாப் வரழைக்கசல் பூச்சிராவும்
 சமைத்துமிகக் கொடுத்து அனல் மெத்தகன்று
 பொற்கணமாம் ஆட்டிதைச்சி கரடையாகும்
 பொருதியிதைப் பத்தியமாய்ப் பார்த்துச்செய்யே. (18)

பார்த்தபடி சொன்னதல்லால் மறைப்பொன்றில்லை
 பதறாமல் ஓமமிட்டு வெந்நீர்தன்னில்
 காத்தமிகத் தலைமுழுங் யசனஞ்செய்யக்
 கடவுளர்தன் கிருபையினும் சவுக்யமாகும்
 சேர்த்ததிற்தப் பாகமது மெத்தகன்மை
 செழிப்பாகக் குணங்கொடுக்குந் தேவத்திற்கு
 வர்த்தபடி பண்டிதற்குச் சுருவதாச்சு
 யெடுத்ததொழிற் பெய்யாது யிணக்கந்தானே. (19)

கல்லூரிச்சித்தர் ஞானானந்த ஞஸ்திரம் 19

முற்றிற்று.

முருகன் ஹணை.

பத்தாவது

கல் லுளிச்சித்தர் பாடல்.

பிரம் சொருபத்தை நாடு

உன்

கர்ம வினையோட வழிதனைத்தேடு

ளட்டி பழுத்தாலு மென்ன

காக

யிபாத லோபிகள் வாழ்த்தாலுமென்ன

கட்டி வராகனிருந் தென்ன

ஆதைத்

காவங்கள் பேரட்டிலீ காத்தி நந்தென்ன.

(1)

நீரிலாக் கிணறிருந் தென்ன

மனது

நேராய்நடவாத பிள்ளையிருந் தென்ன

ஊரிலா ஆற்றிந் தென்ன

நமக்

குதவியில்லாத மணித முறவிருந்தென்ன.

(2)

தவமது செய்தாலு மென்ன

ரீ

சமத்தனென்றேபே ரெடுத்தாலு மென்ன

சிவபூசை செய்தாலு மென்ன

ஆரன்

சேவடியை மறவாம லிருந்தாலுமென்ன.

(3)

காசிபேரய் வந்தாலு மென்ன

பெரிய

கனகதண்டிகையேறித் திரிந்தாலு மென்ன

வாசியைத் தெரிந்தாலு மென்ன

நானும்

மகராஜனென்றுபேர் பெற்றாலு மென்ன.

(4)

புராணம் படித்தாலு மென்ன

இந்தப்

பூலோகத்தன்னில் மறைந்திருந் தென்ன

திராசுநிலை பாயிருந் தென்ன

கிணம்

சிவசிவாவென்றே கொடுத்தாலு மென்ன.

(5)

வித்தைகள் பலபடித் தென்ன

மென்மேலுஞ் சாஸ்திரம் கற்றாலுமென்ன

சித்துகள் தெரிந்தாலு மென்ன நானும்
 சிறப்பாக வார்த்தை யுரைத்தாலுமென்ன. (6)

பெண்டாட்டி பிள்ளையிருந் தென்ன முதிர்ந்த
 பெரியோர்கள் பாதத்தைப் பூசித்துமென்ன
 னுண்டாகப் பெரியிருந் தென்ன ி
 துலையாத குழிமாட்டிட கட்டியிருந்தென்ன. (7)

மாடிமேல் வீடியிருந் தென்ன இந்த
 வைபவத் தோர்மையுக்க வாய்ந்தாலுமென்ன
 கூடிந் குடியிலிருந் தென்ன கையெடுத்துக்
 குய்மிட்டுக் கட்டிவாடித் தெரிந்தாலுமென்ன. (8)

தாய்தந்தை துலையிருந் தென்ன உற்ற
 ஜனங்களு முபகார மாயிருந்தென்ன
 நாய்போ லலைத்தாலு மென்ன வரும்
 நமனுக்குத் தப்பி யொழிந்தாலுமென்ன. (9)

சரியை எடர்க்கிடவும் வேணும் இந்த
 சகத்தினுட மாயை யொழித்திடவும்வேணும்
 கிரியையைப் பார்த்தறிய வேணும் மனவாக்குக்
 கெட்டாத சொகுபத்தைத் தெரிந்திடவேணும். (10)

யோகத் தெரிந்திட வேணும் உனக்
 ருண்டிமுத லானதைச் சுருக்கிடவேணும்
 பாகமது தெரியவே வேணும் குரு
 பாதமதை மறவாம லிருந்திடவேணும். (11)

கொலைகளவு நீக்கிவிட வேணும் உலகில்
 கொடியோ னெனும்பேரைப் போக்கிடவேணும்
 புலைகளைத் தொலைத்து விடவேணும் இன்று
 பொல்லாத மாயையை விலக்கிவிடவேணும். (12)

சோதியைக் கண்டறிய வேணும் வேதச்
 சுடரெனப் தீபத்தைப் பார்த்தறியவேணும்
 ஆதியிற் மந்தெறிய வேணும் அதை
 அன்புடன் சாஸ்திரத் தாற்றெறியவேணும். (13)

ஞானநிலை தெரியவே வேணும்
கால்வேத வுண்மை தெரிந்திடவேணும்
மோனநிலை தெரியவே வேணும்
முடிவான வஸ்துவை முன் தெரியவேணும்.

இசில்

யோக

அட்டசுரு மந்தெரிய வேணும்
காதார மானகலை தெரியவேவேணும்
திட்டமாய் வாசுநிலை வேணும்
தெரிந்துகொண் டாட்சித்த னுகவேவேணும்.

அத்த

(15)

பந்தங் கடந்தவனே சித்தன்
பஞ்சமா பாதகத்தை விட்டோனே பந்தன்
இந்தவிதந் தெரிந்தவனே சித்தன்
லென் லிலமை கண்டவ னேறிவமுத்தன்.

பாநில்

அதி

(16)

கல்லுளிச்சிந்தர் பாடல் 16

முற்றிற்று.

திருப்பதவியிலுமிந் திறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷிஸ்வர
கவாமிபவர்தன் ஆதின ஸ்ரீசோமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது
பட்டம் மீதி கொண்டவன். கவாமிபவர்களிடமிருந்
வாங்கிய ஸ்ரீசோமம்

பரமபதி துணை.

பதினோராவது

கஞ்சாமலைச்சித்தர் திருவாய் மலர்த்தருளிய

கலைக்கியானம் 23

மூலவட்ட மானகுரு பாதங்காப்பு

முத்திக்கு மித்தான முதலேகாப்பு

நூலவட்டம் தங்கிமதி யமுதங்காப்பு

நான்முதலும் நாரணனும் ருத்ரண்காப்பு

காலவட்டச் சுழிமுனையு மிடையுங்காப்பு

கதிர்முனையும் பிங்கலையும் வாசிகாப்பு

கேசவட்டக் குமரிபுட பாதங்காப்பு

குருபாதம் மறவாத குணங்காப்பாமே.

(1)

காப்பொன்று தப்பாக்கை காட்டிக்கண்டாற்

கண்டெட்ட குருடனுக்குத் தோணும்தோணும்

கோப்பொன்றும் வேண்டாம்மெய்க் குகைக்குட்செல்லக்

கூசாம லொருமன்தாய் நின்றுதேறு

எப்பொன்று மில்லைப்பா பெந்தன் னூலில்

என் சொல்வேன் வேதமுறை யியம்பக்கேளு

மாப்பொன்று மில்லைப்பா வகையதான

வழியொன்று யிருபாதை வழியைக்கண்டே.

(2)

கண்டுக்கொண்டு சித்தரெல்லாம் மனதிரங்கி

களளம்வைத்துக் கண்டிறந்து வெளிபாய்ச்சொன்னார்

கொண்டுகொண்டு ஆவரலர்கள் பாஷையாலே

கொட்டினார் வெருகோடி தேசபாஷை

விண்ணெய் வெருகோடி சாஸ்திரத்தை

விளப்பினார் கோணத்தி லிருந்துகொண்டு

பண்டுபண்டு பலநூல்கள் படித்ததெல்லாம்

பார்க்கவிறு தசமூக நிற் பலனைப்பாரோ.

(3)

பலனேது ஒன்றுமில்லை பார்த்தறிந்தால்
 பாமகுரு வெளிகாணும் பார்க்கும்பாது
 புலனேது ஒன்றுமில்லை பூமிதன்னிற்
 புத்தியுள்ள மாஸிடரே புலனக்கேளு
 கலனேது ஒன்றுமில்லை அழைப்பதற்குக்
 கலங்காமல் மயங்காமல் கருதிப்பாரு
 தலனேது யவ்விடத்தி லேடமுமுண்டோ
 தாயாரைத் தனிவிட்டிற் றுக்கிப்பாரே.

(4)

விட்டிலேநூற் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சி
 விளையாட வரவுரைத்தேன் மெய்யுள்ளோரே
 நாட்டிலேநூற் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சி
 நலமாக இருகாலைப் பிடித்தாயானால்
 வாட்டிலேநூற் தாயிதனை யெங்குந்தானாய்
 ஏகாந்த வெளிகாண்பாய் இருளோக்காண்ப்
 பாட்டிலேநூற் தாலென்ன படுக்குமோடா
 பாக்கான பொளிமலையிற் பாய்ந்துபாரே.

(5)

பாரப்பா கண்மூக்கு மத்திக்குள்ளே
 பதனாமற் பார்த்திருந்தாற் பசிதாணுண்டோ
 காரப்பா அடிமுடியும் நடுவுக்காணும்
 கலங்காமல் நானுமதிற் குள்ளேசேரும்
 ஆரப்பா யிந்தமுறை பார்க்கப்போரார்
 அருளான தாயெனக்குச் சொன்னவித்தை
 ஆரப்போ யலைந்தாலுஞ் சொல்வாருண்டோ
 சூட்சுமிந்த வழிகண்டு தொழினைப்பாரே.

(6)

பாரப்பா வேதமுறை பதியிற்பாரு
 பதினாறும் பன்னிரண்டும் ஆதாதான்வேதம்
 மூரப்பா அஞ்செழுத்திற் பிறந்தவேதம்
 முகமதன்பின் னஞ்செழுத்தின் விபரங்கேளு
 வேரப்பா அஃது உளவு அஞ்சம்
 விதமான வேதமென்ற தாய்தானப்பா
 சாரப்பா நால்வேத மதினாலாச்சு
 சத்திவிவ மென்றறிவிற் நாலினாலே.

(7)

காலென்று சொன்னமொழி யேதென்றாக்கால்
 கல்லமனப் புத்திமுடிபு டாபஞ்செய்தும்
 வாலென்றத் தலைநிலைநா முடிமாசுப்பா
 வலென்று பெழுத்தொழும் காசனமீது
 கோலென்று கழிமுடிநான் நடுவதாசன்
 குலமான யிடைமிக் கலைநடி முடிசாருச்சு
 பாலென்று அமுதவையா நினைவதாச்சு
 பதினாறும் பனிரண்டும் பதிந்துபாரே.

(8)

பாரப்பா ஒளிக்கப்பா லொன்றுமில்லை
 பதிசுடந்து அப்புகத்தே போனாபானல்
 சீரப்பா உண்ணிடத்தி லுணரிப்பார்த்தாந்
 செகமல்லாரு சிற்றண்டத் துள்ளேகாணும்
 ஊரப்பா வுலகத்தி லுள்ளதெல்லாம்
 உண்ணுடம்பிற் றனித்தனியே காணலாகும்
 காரப்பா கல்லுமாந் குளங்களுக்கோவில்
 கண்மூக்கு மத்தியினுட் கருத்திற்காணே.

(9)

கருத்திலே காணாமடா வேதாந்தங்கள்
 காலென்றத் தலைபென்றும் மாறிச்சேர்த்தால்
 பொருத்திலே காணாமடா சத்திமூலம்
 பொருத்திலே காணாமடா மெய்பொய்யாகும்
 வருத்தினு லாணந்த பால்காண்பாய்
 வண்டொல்லாம் வாய்வினாறுப்த் தள்ளுவார்கள்
 குருத்துக்குள் இலைபூகாய் பழமுமாகும்
 குறியான குலைசாயுந் குன்றும்பாரே.

(10)

இராசபதங்கம்.

குன்றான ரசபதங்கம் கூறக்கேளு
 குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன் மணிபதாக
 நன்றான செங்குறுப்பு விடித்துத்தூளாய்
 நயப்பெயர்வ சட்டிக்குட் பாடியிட்டே
 மன்றான குலகதனியே நடுயில்லவத்து
 மணம்பெறவே ரசமதனை யூத்தியேதான்
 நின்றான மோலுமிந்த டுப்பிட்டேதான்
 நிதானமாய் மேற்சட்டி கவிழ்த்துமுடே.

(11)

குடியேய ஆகண்டகொரு அடுப்பின் மேலே
 குயத்திலெழ வெற்றிலென்றத் தோயமுட்டி
 காடியே தூவுபா வெறித்தநிலும்
 கற்பக ஆதியின் னெடுத்துப்பார்க்கத்
 தேடியே மேத்சுட்டி மேலேறித் துத்
 திற்பாள் பாதங்காது படிசும்பொலாம்
 சாடியே வாழ்வினும் வாழ்க்கொடுக்க
 தன்மைபுடன் பாதவிசயி னடைத்துவைப்பே.

(12)

அடைத்திருந்த பதங்கமொழிப் படுவெல்லத்தில்
 ஓர்சரிசு விடைபாடு கொழுகாப்பி
 நடைமிகுபதன் காராபிற் குடைச்சல்மற்ற
 நலமில்லாப் பாக்கிமுதற் றுழைப்போடு
 தடைமில்லாத் தடையெனும் கணியினுட்கு
 தனமுமற் பாத்கஞ்சி மிகவேந்திடு
 இடையீதி வாய்பிடிக்கால் விவலம்பட்டை
 வெணுங்கொழுங் கொம்பளிப்பா புரந்துதானே.

(13)

உகந்தவயச் செந்தூரஞ் செப்பக்கேளு
 உண்மையாய் லாடமதை ராவியேதான்
 இகந்துவிடா மற்படிக்குப் பலந்தானேந்து
 இன்பமுடன் சம்பளத்தின் சாற்றிலீட்டு
 புகந்தவாய் மூன்றுநா ளானபின்பு
 புன்மையிலாத் தண்ணீர்விட் டரைத்தெடுத்துச்
 சுகந்தரவே வெண்வேலாம் பட்டைச்சாற்றால்
 சோம்பாம லைந்துபுடும் அரைத்துப்போடே;

(14)

புடமிநிலாய் நெல்லிக்காய்ச் சாற்றிலப்பா
 புழுச்சுப்புட னுறுபுடற் தீர்த்துப்போடு
 அடவுடனே பார்த்திதனை யெடுத்துக்கொண்டு
 அதிவிதமாய் வெற்றிலையின் சாற்றாலப்பா
 திடமுடனே பத்துபுடற் தீர்த்தாயானால்
 திவ்யமதாய்க் கண்டுகொள் சிவப்புமாகும்
 கடவுள்பதற் தொழுதேற்றிக் குழலில்வைத்துக்
 கனத்தபித்த வாய்வுதனை யெடுத்துப்பூட்டே.

(15)

எடுத்துபல சோகைகலிக்கல் வாந்திபாண்டு

எதிர்ந்துருண வெண்புருக்கி யினைத்தமேனி

அடுத்ததொரு கழிச்சலன்னத் துவேசம்யாவும்

அகன்றுவிடச் செந்தூரார் தட்டிக்கேட்கும்

தொடுத்தகிடு மலுப்பான மறிந்துமேலாய்த்

தொடர்ந்துசெய்தா லின்னம்வெகு நோய்கள்தன்னைச்

செுத்தமிட்டுத் திர்க்கும்பா ரசபதங்கம்

சமர்த்துடனே யித்தொழிலைச் செய்வாய்மீயே. (16)

தொழில்பாந்துச் சுளுவாகச் செய்துகொண்டால்

தோற்றத்து பலவிதமாய்ப் புத்திநானும்

விழியதனால் நோக்குமொள்ள அறிவைத் தூண்டி

வியப்புடனே கைபாக் மேற்றிவின்றால்

ஒழியாது அயிழ்தமதின் மார்க்கமப்பா

ஒதுவாய் பலவிதமாய்ப் பேசுவார்கள்

வழியிதுதா னிலேசான முறையிற்றேர்த்து

வகுத்தபடி பண்டிதத்தைப் பார்ப்பீர்தாமே. (17)

பார்த்திதனை நோயான ருண்ணும்போது

பண்புடனே செய்பாலும் வெண்ணெய்யாகும்

தேர்ந்தாட்டி னிறைச்சிகிச் சடியுமாகும்

தித்தித்த திராட்சியென்ற பழமதாகும்

ஏர்த்தபடி கோதுமையின் ரொட்டியாகும்

இன்பமுடன் கொண்டவர்க்கு ஏற்குமேற்கும்

சீர்த்துமாய் தெரிந்துணர்ந்து பார்த்துநின்றால்

தெய்வகித்தப் படியெதுவு மாகுந்தானே. (18)

வேறு சந்தம்.

ஆகிய சொல்லே தென்றால் அடைவுடன் புகலக் கேளு

பாகிய சந்த னுதி பண்புறுத் தயிலத் தன்னை

பூகியாய் ஸநானஞ் செய்ய வுற்றதோர் பிணிகள் நீக்கும்

யோகிக ளெனக்குச் சொன்ன வச்சித மொழியி தாமே. (19)

மொழிந்தசொற் றவறி டாமல் முனிந்துநோர் பாசங் கண்டு

அழிந்திடச் செய்யும் கோவை அடட்டியே நீக்கும் பாரு

தேளிந்திடத் தேகத் தன்னைத் திறப்படப் போற்றி நிற்கும்

ஒழிந்திடாத் தேக மென்றே வுணர்வீர் தாமே. (20)

படர்ந்தது அனேக மென்று பார்ப்பது வென்று தானே
தடமிது வேதென் நெண்ணித் தவறிடா திருத்தல் நன்று
அடவுடன் சென்று சத்தா லாகிடு மனந்த மார்க்கம்
சடமறு தெளிவுப் பூங்கிச் சுகமும் நன்மை யாமே. (31)

நன்மையாய் நான்தான்சொன்ன நடத்தையயறிந்தமேலோர்
இன்பமாய்க் கண்டு தேர்ந்து யிவ்வித பாக மொப்ப
அன்புடன் செய்வோர்க் கெல்லா மதிகநற் குணம் தாகும்
முன்புநாம் மொழிந்த வியாய முறையிது கீசம தாமே. (32)

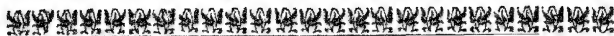
முறையது சுளுவி தென்று முனிவர்க ளென்றஞ்ச் சொன்னார்
நிறைவுட னின்றால் யானும் நிகழ்த்தினேன் அருமையாக
மறைபொரு ளறிய வேண்டி மானிலத் துதித்தோர்க் கெல்லாம்
குறையிது வறுகி டாது குணந்தருங் கனக மாமே. (33)

கஞ்சமலைச்சித்தர் கலைக்கியானம் 23

முற்றிற்று.

மதுரை மேலமாகிவிதியிலிருக்கும் பார்த்தியனார் கிராம முன்
பிப் சொக்கலிங்கம்பிள்ளை குமாரர் நாடகஉபாத்தியாயர் சங்கியோ
பிள்ளை அவர்களிடம் வரங்கிய ஐட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஷ்
கிரம் அச்சிடலானது.

குருவேதனை.

பணிரெண்டாவது

கஞ்சமலைச் சித்தர் பாடல்.

பரிபூர னுணந்த போதம்-சிவ
பரப்பிரம் மான சதானந்த பாதம்

உரிதாம் பரம்பொருளை யுள்ளு-மாய
முற்ற பிரபஞ்ச மயக்கத்தைத்தள்ளு
அரிதான சிவநாமம் விள்ளு-சிவ
ஐடியார்கள் பணிவிடை யன்பாகக்கொள்ளு. (1)

துச்சமு சாணி சாரம்-அற்ப
சுகமது துக்கமதாம் வெகுசோரம்
நிச்சய மானவி சாரம்-ஞான
நிர்மல வேதாந்த சாரமேசாரம். (2)

கற்பனை யாகிய ஞாலம்-அந்தக்
கரணங்க ளாலே விளைந்தவிசாலம்
சொற்பண மாயிந்திர ஜாலம்-அன்று
தோன்றி விட்டாலது சூட்சுமானுகூலம். (3)

அற்பம தானப்பிர பஞ்சம்-அது
அனுசரித்தாலே வுனக்குது கொஞ்சம்
நிற்பத றுள்மேலி நெஞ்சம்-அன்று
நிகரில்லை நிகரில்லை மெய்ஞ்ஞானந்தஞ்சம். (4)

ஆங்காரத் தால்வந்த கேடு-முத
லாசையைக் கட்டோடே அப்பாலேபேரி
தாங்காம லானந்த விடு-அன்று
தாக்கும னெலயத் தானாகக்கூடு. (5)

தத்துவக் குப்பைக ளேனு-சித்தி
சாத்திர மான சுடங்குகளேனு

பத்தி யுடன்மற வாது-குரு

பாதத்தைக் கண்டாற் றெரியுமப்போது.

(6)

கூராதி னூரங்க ளில்லை-அத்தைத்

தொட்டுப்பிடிக்க வென்றால்வெகு தொல்லை

காரண தேசிகள் சொல்லை-கம்பித்

கருத்தில் நிறுத்தியுந் காணலாமெல்லை.

(7)

ஆறுவத் தால்வந்த கரையம்-அதில்

ஐவரிருந்து தொழில்செய்யும்-ஓராயம்

காணவ மாம்போரு மாயம்-நன்றாய்த்

கைகண்ட ருந்திரஞ் சொன்னேனுராயம்.

(8)

முட ருறவு பிடியாதே-நாரி

மோக விகாரத்தால் நீமடியாதே

ஆடம் பரம் படியாதே-ஞான

அமுதமிருக்க விஷங்குடியாதே.

(9)

தானென்று வாது கூறுதே-பேசி

தர்க்கங்களிட்டுச் சளன்று சீறுதே.

ஊனென்ற பாச மாறுதே-பேரனல்

உன்னுணை யுன்மனஞ் செத்துந்தீறுதே.

(10)

வந்த பெருளைத் தள்ளாதே-நீயும்

வாராததற்குவி னுணை கொள்ளாதே

கிந்தை வசமாய்த் துள்ளாதே-கம்மா

சித்திரம் போலிருந் தொன்றும்விள்ளாதே.

(11)

தேக பாசபவ பந்தம்-அப்பொருள்

கிறின்ப மானது சீச்சீதுந்கந்தம்

பாகம தானலே தாந்தம்-பெரருள்

பாவிற்றுப் பார்க்கி னுனக்கிதுசொந்தம்.

(12)

வஞ்சிய ராசை யாகாதே-அந்த

மயக்கமாளுற் கொஞ்ச மட்டிம்போகாதே

அஞ்சி யமன்னைச் சாகாதே-கெட்ட

ஆசாபாசமந் நெருப்பில் வேகாதே.

(13)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

கல்கி மயக்கங் கடந்து-எல்லாங்

சற்றேறெமென் மெண்ணங் கசட்டைத்தொலைந்து
சொல்வெப் பிணிலே கிடந்து-இரு

ருட்சாதி ரூட்சத்தி லாசைபடந்து.

(14)

ஒடித் திரியுங் கருந்து-அதை

ஒடாமற் கூட்டிப் பிடித்துத்திருந்து
நாழிக் கொண்டம்பைப் பொருத்து-அந்த

நாதார்த வெட்டவெலிக் குளநிருத்து.

(15)

சாண்வயிற் றுலலை யாதே-நிதம்

சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே மலையாதே
ஆணுவத் தாலுலையாதே-உனங்

காணந்த முத்தி யதுநிலையாதே.

(16)

அபிமானி யாகிய ஜீவன்-அவன்

அஞ்ஞானத்தாலே அழிவுண்டு போவன்
தபம்நினைந் தாற்போதம் சார்வன்-நிலை

சார்ந்து கொண்டாற்சத்தி ரூபமாவன.

(17)

நற்குரு சொன்னதே சொல்லு-தம்பம்

நாட்ட மென்மூல்வன்னி நிலையிலேநின்று
தற்சம யங்களை விளநு-உண்டு

தன்மயமாகவே தானேநீ கொள்ளு.

(18)

துன்ப விற்பங்களைத் தொட்டு-அந்தத்

தொத்தங்க ளெல்லாந் துருசுறச்சுட்டு
பின்பு பாசத்தைக் கைவிட்டு-ஒன்று

பேசாம லந்தம் பெருமையையிட்டு.

(19)

பேசதினா லென்னென்ன தேரணும்-சுமமா

பேசப்பேசப் பிழையல்லோ காணும்
வாச்சுதர லாலம்பு பூணும்-நல்ல

மாசற்ற ஞான விசாரணைவேணும்.

(20)

ஆநித்திய மாணா தேகம்-அதி

லாசையு மொன்று லடங்காது மேகம்

தனித்திருந் தாவந்த போகம்-ஒன்று
தானாகி நிற்பது வேலையேசகம். (21)

விருப்பாசைக் கிடங்கள் கொடாதே-நாய
வேதனைக் குன்றேநீ சுட்டுப்படாதே
திரும்பச் செனன மெடாதே-குரு
தேசிகன்பாதத்தி லன்பு விடாதே. (22)

கோடான கோடி தவங்கள்-அக்கக்
கோவிலைச் சுற்றிச் செழிக்குஞ் செயங்கள்
பாடான தல்லோ பவங்கள்-இது
பண்ணாமுன் னண்ணுமத் துன்பமலங்கள். (23)

அந்தந் கரணவி லாசம்-அதை
யாராலுந் தள்ளாக்க டாதுபிரயாசம்
தொந்தித்து நிற்பதே பாசம்-அதின்
ரோன்றமந் ரோன்றுஞ் சயம்பிரகாசம் (24)

நாமசொ ரூபமே சித்தி-அதை
நாடித் தெளிந்தகொண் டாலல்லோ முத்தி
நேம சொரூபமே சித்தி-எங்கும்
நிட்சப மாறும் பிரந்தாவஸ்து. (25)

கஞ்சமலைச்சித்தர் பாடல் 25.

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஜிஸ்வர
சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது
பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஜிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து
வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பாமபதி துணை.

பதிமுன்னுவது

புலிப்பாணி முனிவர் திருவாய்மலர்த்தருளிய

புராவிதி 50.

அத்திமுகள் றணையளித்த ஆரணேகாப்பு

ஆகிலமெங்கும் நிறைந்துயின்ற அருளேகாப்பு

முத்திதரும் வேதாந்த முதலேகாப்பு

முப்புரத்தைத் தகித்தெரித்த பரணேகாப்பு

சத்திபொரு பாகப்வைத்த ஆரணேகாப்பு

சங்கரணே அம்பரணே ஞானமூர்த்தி

வெத்திபரம் சிதம்பரத்தின் பூசைமார்க்கம்

விளம்புகிறேன் கணேசனுட பாதங்காப்பே.

(1)

காப்பென்ற பிருதிவிரி லொன்பதாகும்

கனமான அப்புதனிற் பதினென்றாகும்

வாப்பென்ற தேய்வுதனில் நாலதாகும்

வளருகின்ற வாய்வுதனிற் பதினைந்தாகும்

தாப்பென்ற ஆகாவந் தனக்குடையந்தா

தன்மையுட லீரரறு தானையாகும்

நாப்பென்ற நடனமிடுஞ் சிதம்பரத்தின்

நல்லதொகை யைம்பத்தொன் றாகத்தானே.

(2)

ஆகமாய்ப் பாடுமுன்னே நவசித்தாதி

அதன்பிறகு நவகோடி கோடாகோடி

பாகமாய் ஆச்சுதென்று பேசிக்கொண்டு

பரமசிவன் சரபமிட பாவித்தார்காண்

ஏகமாய்ச் சரபமிட்டார் வரமத்துக்கு

இயல்பான ஆட்சாங்கன் தீட்சைமார்க்கம்

போகமாய் உயிர்களைத்தான் வாங்கிப்போட்டார்

போட்டதனால் நூல்களெல்லாம் பொய்யாய்ப்போச்சே.

போச்சுதென்று ஆலையாமற் சிவனுத்தாரம்
 பூட்டியே கேட்டுநா னித்தநாலில்
 ஆச்சுதென்று மறைத்ததெல்லாம் அருளிச் செய்தேன்
 ஆரகரா சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்தேன்
 மூச்சுதென்று பொகாமல் முறைதப்பாமல்
 முன்னேதோ பின்னேதோ வென்றெண்ணாமல்
 காச்சுதென்று காச்சிவிட்டேன் உலகத்துள்ளோ
 கண்டவருக் கிந்நூல்தான் சித்திமுத்தி.

(4)

முத்தியிது மோட்சமிது சித்திகோடி
 மூடருக்கும் விணருக்கும் கரட்டொணுது
 சத்தியிது சம்புவிது ஒன்றாய்ச்சொன்னேன்
 சகலநூற் கெல்லாந்தான் குருநூலப்பா
 எத்தினார் சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து
 எத்தினார் தீட்சைதா நெளிதிலாகும்
 புத்தியுட னிந்தூல்தா னுக்குக்கிட்டப்
 புண்ணியருக் கிதுகிட்டும் பொருளாப்பாரே.

(5)

பொருளான சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்யப்
 புகட்டினேன் சாபமது பொய்யாபோக
 அருளான சிவவகம் அம்உம்என்று
 அப்பனே சிம்கிலீம் ஸ்ரீம்ஓம்என்றே
 மருளாமல் சம்மம்யம் ஓம்என்றேதான்
 மாட்டுவாய் லட்சுமரு வேற்றினுக்கால்
 இருளான சாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்
 ஏகமாய்ச் சொல்லிவிட்டே னியம்பக்கானே.

(6)

காணப்பா ஆறுவரை குறுக்கேகீறி
 காங்கமில்லா தாறுவரை நேரேகீறி
 ஆணப்பா யிருபத்தஞ் சரையுமாச்சு
 அடைவான முனைதோறும் சூலம்போடி
 தாணப்பா முதலையில் நாலுகோணம்
 தயவான நகரமொடு ஆகாரங்கூட
 வாணப்பா ஐயோடு உகாரந்தோணும்
 வளமான லக்கமது ஒன்பதுகாமே.

(7)

ஆரம்பா அடுத்தரையிற் பிறைகாண்கோணம்
 அடைவான் மகாரமொடு இகரங்கூடத்
 தாமப்பா இவியோடு வகாரந்தானும்

தயவான லக்கமது பதினென்றாகும்
 வாமப்பா அடுத்தரையில் முக்கோணந்தான்
 வளமான இகரமொடு உகாரந்தானும்
 நாமப்பா சம்புடின் நகாரந்தொட்டு

நலமான லக்கமது ஐயுமாமே,

(8)

ஆமடா பிதனருகே அறுகோணந்தான்
 அடைவான் வகாரமொடு னகாரந்தானும்
 தாமடா ஸ்ரீமுடனே யகாரங்கூடத்

தயவான லக்கமது பதினெந்தாகும்
 வாமடா பிதனருகே வட்டம்போடு
 வளமான யகாரமொடு ஓகாரந்தானும்
 நாமடா ஹரிலும் என்னுநாட்டி

நலமான அகாரலக்க மீராருமே.

(9)

ஆரப்பா தம்பனத்தின் மகிமைமெத்த
 அப்பனே தம்பனம்போ லுண்டோலித்தை
 வாரப்பா அஞ்செழுத்தின் பிசஞ்சொல்வன்
 வளமான இகரத்தில் நகாரம்வை
 நாரப்பா யகாரத்தில் மகாரம்வை

நலமான வகாரத்தில் இகாரம்மாட்டு
 காரப்பா மகாரத்தில் வகாரம்மாட்டு

கணக்காக நகாரத்தில் யகாரமாட்டே.

(10)

மாட்டடா அஞ்செழுத்துக் காணும்பெண்ணும்
 வரைதோறும் பிசத்தை அணுகமாட்டு
 வரட்டடா பிசமில்லா விட்டால்லைந்தா
 வளமாகப் பரியாது பிசம்விட்டால்
 ஆட்டடா அஞ்செழுத்தின் தொகைதான்கேளு
 அகாரமுதல் நகாரம்வரை ஒன்பதாக்க
 கூட்டடா மகாரமென்ற மால்தனக்குக்

கொள் அகர முதல்மகரம் பதினென்றாக்கே.

(11)

வச்சப்பா கிராமென்ற ருத்திரற்கு

இகரமுதல் கிராமவரை நாலதாரும்
பாச்சப்பா வகாரமென்ற மகேசனுக்குப்

பதினாறு முதல்வகரம் பதினாந்தாச்ச
விச்சப்பா வகாரமென்ற சதாசிவற்கு

மேல்அகரம் முதல்வகரம் யிராறாகும்
காச்சப்பா ஐம்பத்தேதா ரொழுத்துந்தானாய்

சுருதிநின்ற சிதம்பரற்குக் கண்டதான்மூன்றே,

(12)

மூன்றான நடுவணையை எடுத்துமாறி

மூன்வரைந்த சக்கரமோ நிருபத்தஞ்சில்
நானாறு ரூலத்தி னிடைகள் தேறும்

நாபகனே நியுர்நீயும் என்றுமாட்டு

பான்றான ரூலமுனை ஸ்ரீமம்போடு

பண்பான திரிவட்டம் பாங்காச்சுருட்டு

ஊன்றான உள்வட்ட மிதழ்காள்முன்று

உத்தமனே யிருவட்ட மிதழீரெட்டே.

(13)

எட்டான திரிவட்டம் எண்காண்கப்பா

இதமாக நடுவட்ட முதலாம்ஆதி

சட்டான அகாரமுதல் ஓகாரமட்டும்

கனிவாக ஐம்பத்தி யொன்றுமாச்சு

கிட்டான உபரேகை வாசல்நாறு

கீழ்வாசல் கணபதிக்குக் கங்குநாட்டு

நட்டான மேல்வாசல் வடுகன்மீசம்

நாபகனே வங்கென்று நாட்டிடாயே.

(14)

நாட்டியே தென்வாசல் பிந்திரீசம்

நலமாக இம்மென்று நாட்டுநாட்டு

கூட்டியே வடவாசல் மதியின்பிசம்

குணமாகச் சம்மென்று குறித்தும்போடு

ஆட்டியே உபரேகை வீதிக்குள்ளே

அடைவாக இந்திரனில் லம்மாம்பாரு

வாட்டியே அக்கினியில் ரம்மென்றப்பா

வளமாக பெயணிற்சம் மென்றுபோடே.

(15)

பேர்த ஞான சர்வதிரத் திரட்டு.

போடவே நிருதியிலே உம்மேபாகும்

பொலிவான வருணனிலே ஸம்மேபாகு
சாடவே வாய்வதனில் பம்மேபோடு

சார்வான குபேரனிலே ஸம்மேநாட்டு
விடவே மிகான்யம் சம்மேசேரு

விதமான அஷ்டசிக்குப் பாலராச்ச
ஹ்ருடவே போசருட கடாசுத்தாலே

அப்பனே புஷேப்பாணி பாடினேனே.

(16)

பாடினேன் தமிழெழுத்தில் அகாரம்தொட்டு

பண்பான பிரணவத்தின் வரைக்கும்போடு
கூடியே தமிழெழுத்தில் அகாரந்தொட்டு

கொற்றவனே ஒவ்வரைவி னுயிராய்ப்பாரு
ஹ்ருடே தசாங்கமென்ற எழுத்தேரபத்து

அப்பனே சக்கரத்திற் சுத்திப்போடு
நாடியே சக்கரத்தில் சுத்திப்போட

நலமாக வீரஞ்சு எழுத்துமாச்சே.

(17)

ஹ்ருச்சப்பா அசபையுட எழுத்துச்சம்அம்

அடைவாக மேல்வாசல் குழேபோடு
பாச்சப்பா வலமங்கி சுத்திபிசம்

பண்பாக அம்மென்று பதித்துப்போடு
வாச்சப்பா மிடம்பரா சுத்திபிசம்

வளமாகக் கிறோமென்று குறித்துப்போடு
விச்சப்பா வலப்பாக மிடப்பாகந்தான்

விதமான ஐயும்சுடியும் சவ்வுமாமே.

(18)

ஹ்ருமடா அம்இம்உம் எம்ஓம்மென்றே

அய்யபஞ்ச பகலியிரு புறமும்போடு
வாமடா அம்சம் ஸ்ரீயும்மென்று

வளமாக மங்குடனே நனியென்றோது
தாமடா கிறிம்முடனே நீமுங்குட்டித்

தயவான விம்முடனே அங்கியென்று
நாமடா நவக்கிரக பிசமாச்சு

நலமான சக்கரத்திற் சுத்திப்போடே.

(19)

போடப்பா சொனியென்ற வெழுத்துமப்பா
புகழ்தருவம் கிலியல்லோ மதனபிசம்
நாடப்பா கீழ்வாசல் மேலேயுப்பா
நலமாக விசிறண்டும் பதித்துப்போடு
கூடப்பா சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்யக்
கூத்தாடுங் கணங்கள்முத லெல்லாமாடும்
ஆடப்பா போகருட கடாஷத்தாலே
ஆடைவாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(20)

பாடியே அகாரத்தி லாகாரமிட்டுப்
பண்பான ஒங்காரங் கொண்டுக்கட்டி
நாடியே அதன்மீழ் மகாரமிட்டு
நலமாக வதினமேலே ஸிங்காரத்தான்
கூடியே அரியெழுத்து மேலேதாக்கிக்
குணமாகச் சூலமிட்டு ஸ்ரீமம்நாட்டு
ஆடியே சிங்குவங்கு பென்றநாட்டு
ஆடைவாயே காட்சரத்தைப் பதித்துப்போடே.

(21)

போடுகிந்தா மணிக்குச்சி காரமிட்டு
பொங்கமுடன் மகாரமொடு யகாரம்போடு
ஆடவே அகாரமுடன் விந்நைப்போட்டு
ஆடைவாஞ்சக் கரத்தில்திரு வாகிழுட்டுக்
கூடச்சின் தாமணிக்குப் பிசமாச்சு
குணமான சக்கரத்திற் பதித்துப்போடு
நாடியே போகருட கடாஷத்தாலே
நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(22)

பாடியே வலப்புருவம் அகாரம்போடு
பண்பான இடப்புருவம் ஆகாரந்தான்
நாடியே வலக்கண்ணு இகாரம்போடு
நலமான இடக்கண்ணு ஈகாரந்தான்
சாடியே வலக்காது ஊகாரம்போடு
சமத்தான இடக்காது ஊகாரந்தான்
வாடியே வலக்கண்ணம் இரோம்நீபோடு
வடிவான இடக்கண்ணம் ஈரோம்நாட்டே.

(23)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

நாட்டடா வலமூக்கு இல்லாவென்று

நாயகனே இடமூக்கு ஈல்லாவாரும்

ஐட்டடா மேலுதடு ளையப்போடு

அடைவான நேழுகடு ளையப்போடு

கூட்டடா மேற்பந்தம் ளுவைப்போடு

குணமான சிழ்த்தந்தம் ளுளவ்வையாட்டு

மரட்டடா நாவதிலே அம்மென்றப்பா

மணியான கண்டத்தில் அநாரமென்றோ.

(24)

எண்ணவே சக்கரத்திற் பதித்தமின்பு

இகமான சாபங்கள் நின்றத்தெய்து

நண்ணவே பிராணமி நிற்படைசெய்து

நளினுவோம் பூசைசேச டசமுஞ்செய்து

அண்ணவே சுகந்தபரி மளங்கள் புஷ்பம்

அடைவாக வர்ச்சித்துக் கனிகளோடு

தண்ணலே பலசாரம் பரமான்ந்தம்

தாம்பூலம் இளரீரும் பாறுத்தேனே.

(25)

தேனான பரவக்கம் அன்னத்தோடு

தெளிவாகு மாறுகவை வஸ்துசுத்தி

தானான சுருவமும் சுத்திவைத்துத்

தயவாகப் பூசித்துத் தியானமோது

வானான சுற்பூரத் திபமேற்றி

வணங்கவே அஷ்டசித்துத் சித்தியாகும்

மாறான அஷ்டசுத்தி நடனஞ்செய்வாள்

வானவரும் லோகமெல்லாம் வசியமாமே.

(26)

ஆமேதான் பரமசிவ வசியமாகும்

வளமான நமசிவய தம்பனந்தான்

தாமேதான் மசிவயந மோகனந்தான்

தன்மைபெற சிவயநம மாரணந்தான்

நாமேதான் வயநமசி யுச்சாடானம்

நலமான யவசிமந பேதனந்தான்

பாமேதான் நமவசிய வித்துவேஷம்

பண்பாக வசிமநய அழைப்புமாமே.

(27)

ஆமடா காரியம் வகியமாகும்
 ஆப்பனே பித்தனோமோ கனமோசுத்தி
 நாமடா பகம்பொன் னா னாழம்பதா கும்
 தயவான செழ்பதம் பவநேரெய்யும்
 வாமடா வென்றியம் உச்சாடி க்தும்
 வளமான்வெங் கலம்வித்து வேஷனந்தான்
 போமடா யிரும்புபே தனமோயாகும்
 பொங்கமுடன் இவன்விரா ரணந் தானோமே.

(28)

நானென்ற தலைஞ்சள் கொடியு மாவும்
 தயவாகத் தான்நீசி வுரைப்போதி
 னானென்ற மூப்புரவி மதியின்பிசம்
 உந்தமனே புடன்கூட்டித் தயலிலம்வாங்கி
 ஆனென்ற ஷஷ்டகம மெட்டெட்டுக்கும்
 அடைவான தொழில்முறைக்கு மெல்லாமாகும்
 நானென்ற போகமுட கடாட்சத்தாலே
 நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(29)

பாடியே மோகனதம் பனவசியம்
 பண்பான அழைப்புமுத விலைவாாலுக்கும்
 வாடியே ஆள்காட்டி விரலேரினம்
 வளமாகப் பெருவிரலி னகலம்ப்பா
 சாடியே மாரணபே தனவித்வேஷம்
 சார்ந்திடுமுச் சாடனங்க விலைவாாலுக்கும்
 கூடியே பவுத்திரவிரல் நீளம்ப்பா
 குணமான சிறுவிரலி னகலமாமே.

(30)

ஆமடா விரையாறு வீசமாகும்
 ஆப்பனே பன்னிரண்டு அரைக்காலாகும்
 நாமடா மூவெட்டுக் காலேயாகும்
 தயவாக இதிலிரட்டி அரையேயாகும்
 வாமடா யிதிலிரட்டி முழுதென்பார்கள்
 வளமான கனமப்பா நெற்கனந்தான்
 நாமடா வீசமது ஒருநெல்லாகும்
 நலமான சிதம்பரத்தின் பூசைகானே.

(31)

வராம.

காணப்பா ஞாயிறதில் வசிபமாரும்
 கண்மணியே செவ்வாய்மே சனமாரும்
 தாணப்பா விபாழனுமூச் சாடனந்தான்
 தகமைபெரும் திங்கன் தம் பனமாரம்பாரு
 வாணப்பா புகனில்மா ரணமதாரும்
 வண்மைவெள்ளி வாரமதி லைழப்பதாரும்
 நாணப்பா சனியில்வித்து வேஷணந்தான்
 நலமான ஞாயிறுபே தனந்தானுமே.

(32)

திக்கு.

நாமேதான் ஈசரன்யம் வசிபமாரும்
 நலமான அக்கினிமே சனமாரம்பாரு
 தாமேதான் நிருதிவிலுச் சாடனந்தான்
 தலமைபெரும் இந்திரன் தம் பனமதாரும்
 வாமேதான் ஏமன்மா ரணமதாரும்
 வளமான வருணனது ஆழைப்பாம்பாரு
 காமேதான் வாயுவித்து வேஷணந்தான்
 கனமான குபேரன்பே தனமாம்செய்யே.

(33)

செய்பவே ருத்திராக்ஷம் வசிபமாரும்
 செயலான மிளகுமணி மோகனந்தான்
 அப்பவே துளசிமணி உச்சாடானம்
 அப்பனே தாமரைதம் பனமாரம்பாரு
 நையவே நாகமணி மாரணந்தான்
 நலமான சங்குமணி ஆழைப்பதாரும்
 வைபவே யெட்டிமணி வித்துவேஷம்
 வளமான பேதனம்வெண் முத்துத்தானே.

(34)

பலகை ஆசனம்.

தானென்ற பலப்பலகை தம்பனந்தான்
 தன்மைபெரும் மாம்பலகை மோகனந்தான்
 நானென்ற வில்வமது வசிபமாரும்
 நல்லபேய்த் தேத்தான்பே தனமதாரும்
 கானென்ற எட்டிவித்து வேஷணந்தான்
 கண்மணியே அத்தியும்மா ரணமதாரும்
 வானென்ற ஆழைப்புவெண் நாவலாரும்
 வளமாவ்வெப் பாழையுச்சா டனமாரம்பாரே.

(35)

பாரப்பா மல்லிகைதான் வசியமாகும்
 பாரப்பா மல்லிகை தனமமாகும்
 ஆரப்பா துய்யப்பா, தச் சாடனந்தான்
 ஆரப்பா ஆரப்பா நெடுகணந்தான்
 வாரப்பா காக்கணத்தி விரிவுமாகும்
 வளவான பேதன்மு மத்தம்பூவு
 காரப்பா கடலைப்பூ மாரணந்தான்
 நலமான தாமரைதம் பனந்தானுமே.

(36)

பட்டு வஸ்திரம்.

ஆரப்பா செம்பட்டு வசியமாகும்
 ஆப்பனே மஞ்சளது மேகனந்தான்
 காமப்பா பச்சையுந்தம் பனமதாகும்
 நலமான வெள்ளையது பேகனந்தான்
 காமப்பா கருணைதிறம் வேடனந்தான்
 கண்மணியுச் சாடனந்தான் பஞ்சவர்ணம்
 வரமப்பா ஆந்தைதவரணம் ஆழைப்பதாகும்
 வளமான கறுப்புமா ரணமாங்கேளே.

(37)

ஓமகுண்டம்.

கேளப்பா மணலில்கவ கோணமாகக்
 கீழப்போட்டு மணலாலே கட்டிக்கொண்டு
 வாளப்பா கிழக்குமுகம் பார்வையாக
 வளமான மணலாலே பரப்பிக்கொண்டு
 ஆளப்பா நவகோணம் நடுவேமைந்தா
 ஆப்பனே சாண்டிகளஞ் சதாரந்தோண்டி
 நாளப்பா சமுத்துவகை சொல்லக்கேளு
 நலமான ஆரகிடுண்டு மாவின்சுப்பி.

(38)

கப்பென்ற புங்கினுடு அக்திக்கொம்பு
 சொல்லெட்டி வேர்விழா மிச்சியோடு
 அப்பென்ற ஆலுடன்மல் லிகையின்சுப்பி
 ஆப்பனே செல்லிசுப்பி நவ்வல்சுப்பி
 கப்பென்ற ஆத்திசுப்பி யிலுப்பைசுப்பி
 கண்மணியே பேயத்திச் சுப்பிலோடு
 கப்பென்ற கடுகுரோ கணியுங்கூட
 நலமான பெருக்கினுடு கள்ளிக்கொம்பே.

(39)

கொம்பாம்பன் னுறுமா ரணத்துக்காகும்
 கொடிதாம்பைப் பெண்ணெம்பமா ரணத்துக்காகும்
 நம்பான பெண்ணாவிற் சமித்துமென்றெனப்
 நம்பவொளிப் பில்லாமற் நிறந்துசொன்னேன்
 ஆம்பான சிதம்பரத்தின் நடனங்காண
 ஆப்பினே ஸுசகிதி ஸ்ரீரூபச் சொன்னேன்
 யாம்பான போகருட சித்ரபாகாஹல்
 வளமாகச் சிதம்பரத்தின் பூசைபாரே.

(40)

ஒரலாந்திரம்.

வசியம்-ஓம் யநமசிவ ஆரிதம் ஐயும்கிலியும் சுவாகா.
 தம்பனம்-ஓம் நமசிவ ஐயும்கிலியும் சவ்வும் சுவாகா.
 மோகனம்-ஓம் நமசிவ ஐயும்கிலியும் சவ்வும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
 மாரணம்-ஓம் சிவசும சவ்வும் ஸ்ரீயும் ஆரிதம் சுவாகா.
 உச்சாடனம்-ஓம் வயநமசி ஸ்ரீயும் ஆரிதம் ஐயும் சுவாகா.
 பேதனம்-ஓம் வவசியந ஆரிதம் ஸ்ரீயும் சவ்வும் சுவாகா.
 வித்துவைஷ்ணவம்-ஓம் நமசிவ ஐயும் கிலியும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
 அனுழப்பு-ஓம் வசியநய ஸ்ரீயும் சவ்வும் கிலியும் சுவாகா.

பகவதி தியானம்.

பாரப்பா இன்னமொரு திட்சைமார்க்கம்
 பத்தியுள்ள பாலகனே சொல்லக்கேளு
 நேரப்பா பகவதியாள் தியானத்தனை
 நேர்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நிசமதாகச்
 சாரப்பா தன்சார்பு நிலையில்லின்று
 சக்சையுடன் ஒழிந்து உங்கென்றேதான்
 காரப்பா புருஷனிக் கமலத்தேகி
 கருணையுட னுயிரத்தென் னுருவேசெய்யே.

(41)

செய்யடா மரணதமா யுருவேசெய்யத்
 திருவுருவாய் நின்றபக வதியாள்தானும்
 மெய்யடா வுனதிடமாய் நடனஞ்செய்வாள்
 மெய்ஞ்ஞானக் கருணைவிழிக் கண்ணாற்பாத்துக்
 கையடா கூப்பியடி பணிந்துகொண்டு
 கருணைபர தேவதா பகவதிவாவென்று
 வையடா அமுதாச பானம்வைத்து
 மார்க்கமுள்ள ராஜராஜேஸ் பரியேயென்னே.

(42)

என்னம்மா ராஜராஜேஸ் பரிபேயென்று
 ஏகபிர மயமாகத் தியானம்பண்ணிக்
 கன்னம்மா கமலாபி மந்திராந்நி
 கமலசித்த ஸுசிசிவ சோதித்தாபே
 முன்னம்மா நியிருந்து பெண்ணக்காத்து
 முத்தியுடன் நினைத்தபடி சுத்தமாகப்
 பன்னம்மா யிதசுமய மென்றுநீயும்
 பதிவாக விதிபூயைநீ தரித்துக்கொள்ளே.

(43)

கொள்ளடா விபூதியை தியானம்பண்ணிக்
 கசாமல் கொற்றியிலே அணிந்துகொண்டு
 நிலைடா வுன்சூகந் கண்டேடார்க்கெல்லாம்
 நீக்காத பாவமெல்லாம் நீங்கிப்போகும்
 சொல்லடா உன்வசனம் நன்மையாகும்
 சோதிதிரு பகவதியாள் அருக்கினிலே
 அல்லடா உன்மனதை நோகப்பண்ணும்
 அவர்கள்குடி செந்தியிலே அமுந்தும்பாரே.

(44)

பாரப்பா பகவதிசென் திருக்கும்நாடு
 பாதாள மலையாள நடுநாடாகும்
 காரப்பா மலையாள நடுநாடையா
 கண்ணுக்கு மத்தியென்ற வுச்சிவட்டம்
 நேரப்பா வுச்சிவட்ட மலையாளத்தில்
 நிலையான பகவதியை யார்தான் காண்பார்
 காரப்பா அறிவார்க ளாறுமில்லை
 அந்தமலை யுச்சியடி வாரம்பாரே.

(45)

பாரப்பா உச்சியடி வாரமான
 பதிவான மலையாள பகவதிதன்பிசம்
 நேரப்பா சொல்லுகிறேன் ஸ்ரீமதீங்கென்று
 நிலையான மலையாளத் துருவபீதிந்
 காரப்பா சாரந்துமந்த அடிவாரத்திந்
 சந்திரனைச் சூரியனிற் காரப்பண்ணிக்
 காரப்பா அக்கினிகொண் டொவையேறிக்
 கண்ணரியக் கண்ணூரத் தியானம்பண்ணே.

(46)

பண்ணப்பா பகவதியைத் தியானம்பண்ணப்
 பாஞான கேசரியிற் பாரொன்றேதான்
 உண்ணப்பா நிறைந்த இருக் கண்ணிற்றோனும்
 உச்சிதரு மஹிவொளியில் நின்றுபாரு
 மண்ணப்பா சூழிந்மலை யாளந்தன்னில்
 மக்களோ வெருடுதிகள் காணலாகும்
 எண்ணப்பா அதனிலவெரு சேசுகொழும்
 எங்கிலும்தன் னாகவேந் நின்றுபாரே.

(47)

நின்றுமிதப் பார்க்கையிலே மைந்தரமைந்தா
 நிசமாக வருளோடு பெருளுந்கண்டேன்
 அண்டரொடு முனிவர்களும் ரிஷிகள்கித்தர்
 அநேகவிதம் விதவிதமா யங்கேகண்டேன்
 பண்டுடைய யேதமொடு சாஸ்திரங்கள்
 பலவிதமாய் நின்றுவினே யாடல்கண்டேன்
 கண்டதொரு காட்சியெல்லா மங்கேகண்டேன்
 கலந்துவெளி வெளியான கருக்கண்டேனே.

(48)

கருக்கண்டு கருவறிந்து உண்ணும்போது
 கருவுருவாய் நின்றதொரு நாதங்கண்டேன்
 உருக்கொண்டு நின்றதொரு நாதந்தானும்
 ஒழுடிந்து நின்றவிடம் பார்க்கும்போது
 இருக்கண்டு ஆடியது முடிந்துதப்பா
 சிவசிவா வென்னசொல்வேன் விவளிதானுச்சு
 மருக்கொண்டு நின்றவெளி தன்னைக்கேளு
 மகத்தான அண்டவெளி உச்சிதானே.

(49)

உச்சியென்ற மூலமடா ஆர்தான்காண்பார்
 உண்மையென்ற ரகசியத்தை வெளிவிடாதே
 பட்சியென்ற பட்சியடா அண்டாரண்டம்
 பாய்ந்துநின்ற மத்தியடா புருவமத்தி
 குச்சியென்ற கோலதனு ளளந்துபார்க்கக்
 கொடிமுடிக்கும் அடிப்படைக்கும் மிச்சமாச்சு
 உச்சமென்ற மாளிகையில் நின்றுபார்த்தால்
 ஒங்காசக் கம்பதுணி மிச்சமாச்சே.

(50)

ஐச்சப்பா மிச்சமதாய் நின்றமிச்சம்
 அண்டமென்ற சுழிமையிலே நின்றுபார்த்தேன்
 காச்சப்பா கம்பநுனி மிச்சம்பார்த்தால்
 கம்பநுனி கற்பூர தீபம்போலே
 பேச்சப்பா பேசாத சேரதியாச்சு
 மிரணவமாய் நின்றதொரு சோதித்தாயே
 மூச்சப்பா நிறைந்ததிரு வரசியாலே
 முனைகண்டு கம்பமதி லேறினேனே.

(51)

எறினேன் சவுதகிரி வட்டமேறி
 யேகாந்த வெளியொளியைப் பார்த்துமைந்தா
 மீறினேன் அகாரமதிற் செயல்தன்னாலே
 மின்னொளியி னமுந்தரசு பாணங்கொண்டு
 தேறினேன் சாகாத கால்மேல்நின்ற
 தெலிந்துகொண்டு போகாத புனலைக்கண்டு
 ஆறினேன் வேகாத தலையைக்கொண்டு
 அடங்கினே னப்பொழுது அடக்கினேனே.

(52)

புலிப்பாணி முனிவர் பூஜாவதி 50

முற்றிற்று.

சாப்பீர் ஆரமணையார் களஞ்சியத்தில் வசிக்ரும் கணபதிப்பா
 தசியவர்களிடம் வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 சீசிடலானது.

பரமபதி துணை.

பதினாலாவது

கௌசிக முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானகுஸ்திரம் 30.

ஒங்கரரச் சுழிமுனையி லொளிவுமாகி
ஒன்றாகி யிரண்டாகி யுலகமாகி
நிங்கரரப் பெருவெளியா யனுவதாகி
நிரந்தரமா யருவுருவா யல்லாதாகி
ஆங்கார மத்துவித நிலையதாகி
அற்றதுவும் உற்றதுவும் பெற்றதாகி
பூங்கார நடுவணை முச் சுடருமாகிச்
சித்தான வஸ்ததனைச் சிந்தைசெய்வாம்.

(1)

அகாரமல்லோ கருவுடனே விந்துமாச்சு
அகாரமல்லோ அன்னை பொடு தந்தையாச்சு
அகாரமல்லோ ஆடுகிற வித்தையாச்சு
அகாரமல்லோ கண்காணு தெட்டதாச்சு
அகாரமல்லோ மதியுடனே விதியுமாச்சு
அகாரமல்லோ அகண்டபர வெளியுமாச்சு
அகாரமல்லோ குருவுடனே சீடனுச்சு
அகாரமடா வுபதேசப் பொருளுமாச்சே.

(2)

ஆச்சப்பா அகாரமுட னாகாரமாகி
அருளொளியா யிருந்தானே ஆத்தாளாத்தாள
பேச்சப்பா வயதுபத்து னெண்ணியின்றாள்
பேராண ராகிகன்னி விண்ணீச்சோதி
நீச்சப்பா பூர்வமெனுந் தசமிதன்னில்
நிராமயத்தின் பேருரைத்து யெனையழைத்து
மூச்சப்பா ஆதிவென்ற பொருளதாகி
முழங்குகின்ற மூலமந்திரஞ்சொன்னுனே.

(3)

சொன்னபதி சென்றிருந்து வாழ்ந்தேனப்பா

சுத்ததத்து வந்தொண் ணுநத் தோழப் பேரார்
இன்னலம் நிச் சார்ந்திருக்க வேண்டிக்கொண்டேன்

இனங்காதா லவர்கொயுஞ் சுட்டுவிட்டு
அன்னையின் நன் சந்ததிபக் குவத்தேநின்றேன்

அதன்மேலென் னுடன்பேசப் பனிரண்டாண்டு
நன்னயமாய்ச் சென்றயின்பு பேசாப்பேசுகை

நவின் றாப் பொருள்நன்று யறிவேன்பாரே.

(4)

பாசடா ஆம்மெனஉளம் மென்றேனரித்தைப்

பகருதற்கு ஆண்டுபதி முன்றேயானால்
சோடா மற்றசொற் சொல்வதெப்போ

தென்றயின் தெரிந்துகொண்ட வுண்மையாலே
நேரடா பதிபாடாக் கண்டுக்கொண்டேன்

நிலையாகப் பதிமூன்று கோணத்துள்ளோ
சிரடா வெனதன்னையிருந்தருட்சம்

செப்பவென்று லெட்டாத பொருளினாமே.

(5)

ஆமப்பா தாயவனும் வளருங்விட்டில்

அரணோடு புருவமையத் தேகமாக
தாமப்பா தலமாறு சரோருகத்திற்

சதிராகப் பதியுடனே நடனந்தானும்
தோமப்பா வென்றாடுங் காலைக்கண்டேன்

சொருபமுட னடமாடுங் காலைச்சொல்ல
காமப்பா மாசற்ற துரியாதீத

நடனவொலி யானதையுந் தெரிந்துகொள்ளே.

(6)

கொள்வதென்ன கேள்வீட்டி மடக்குங்காலின்

குறிப்பறிந்து தாய்ப்பைநிலை தனிலேநின்று
கள்ளமன் லிக் கால்திறக்குந் திறவுகோலைக்

கண்டுகொண்டாற் பூரணத்தின் புதுமைகாணும்
தெள்ளமுத வெள்ளமது பழமையாகிச்

சிந்துமடா வாறுதலத் துள்ளேமீறி
வள்ளஞ்செல் விதமிரண்டு கரையுஞ்செல்லும்

வகைகண்டு பதினெட்டுப் பேருந்தானே.

(7)

தானுன நவமாகி யறுமூன்றுகித்
தன்மையருட் புனலதனிற் படிந்திட்டாரே
வேனுன மூவர்களு மொன்றேயாகும்
வெளிதோனு தெவர்களையு மேச்சுப்போட்டார்
நானுன விட்டகுறை மார்க்கங்கண்ட
நல்லவர்க்குச் சரபமதை நிவர்த்தியய
வானுன அக்காரத்தைத் தியானியென்று
வழுத்தினார் மந்திரோப தேசமென்னே

(8)

என்ன சொல்வேன் பெரியோர்க்குப் பெருமையாச்சு
இதையறியா மாந்தர்களுக்கு கழிவுண்டாச்சு
மூன்னமே பதினெண்பேர் சொன்னநூலை
முற்றுமுணர்ந் தேசோதி நிலையினுடு
கண்ணமாய் மனதொருமை யாகக்கண்டேன்
நற்செம்பு கந்தாரே யெல்லாம்நீரே
சொன்னநீர் கனலாச்சு பற்பமாச்சு
சோதிசெய லுற்றிடவே மெய்யென்றொப்பே.

(9)

ஒப்பிடவே மூன்றுபொரு ளொன்றதாச்சு
உற்றபேச் செல்லாமங் கொடுக்கிப்போச்சு
ஆப்பனே லகிரியென்ற புரவியேறி
ஆப்பாற்செல் பொய்நீங்கி மெய்யேயாச்சு
செப்பாதே செகந்தோர்க்குத் தெரிந்தாற்போச்சு
செயலான சொல்லதும் பொய்யாப்போச்சு
தப்பாதே நூற்பார்க்கத் தெளிவதாச்சு
தன்மூச்சால் மூச்சற்ற யிடத்தைக்கானே.

(10)

காணவே முக்காலுந் தப்பிடாது
கணக்காக அஷ்டசுத்தி யிதனாலாகும்
தோணவிற்த நூலறியாக் கொன்றுமில்லை
சுத்தமுட னெட்டிரண்டு மறிந்துபாரு
நாணமற்று நூலறியா மனையரோடே
நாடிநீ கூடாமல் முத்திசித்தி
பேணவே வாலேபதி மூன்றுள்ளாகப்
பெருமையுடன் மதியமுத மங்கையுண்டே.

(11)

உண்டி ருப்பா யகனைமிட்டு மாயைதன்னில்
உழந்து பொருள் தேடிநா னினில்வியாதே
கண்டிடுவா யித்தான் ள் றாணத்திற் சேர்க்கும்
கதிவிட யுந் தருகும்பன் மூன்றாங்கோணம்
விண்டிடுவா யெட்டிாண்டும் விதியமைப்பும்
விட்டருளுந் யுந் தேனாஹம் நகிபன்மூன்றில்
பண்டான மலங்கழிய மூழ்கினுக்காற்
பவமகன்று முத்திரிவின சித்திகேசே.

(12)

கேளப்பா பன்மூன்று பதியினுள்ளே
செடிபார்க்குந் தாவுணர்ந்து ள் றாணத்தை
பிளப்பா பொங்காயற் காத்தாயானால்
விதமான காணமுடி யெவ்வியேவியும்
வேளப்பா யோடிமதி சுதிருந்தோனும்
மேவியதோர் சோதியதைக் காணக்கடும்
காளப்பா னுதயகதி ரிளமைவியும்
நாடிப்பார் சொருபசித்தி மெய்யுமாமே.

(13)

மெய்யான மண்டலமுங் குருவுமாக
மேவியந்தச் சோதியதந் துலங்கும்பாரு
செய்யாமற் றயங்காதே சத்தியஞ்சொன்னேன்
சிந்தைமகிழ்ச் தின்னமொரு கருவைக்கேடு
வைபவமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சேர்க்கையாக
வளமான நாதமதை மூன்னேதானும்
மெய்யப்பா வாக்மிகுதி யுப்பினோடு
மேவுபொரி காரமிந்த மூன்றுமொன்றே.

(14)

ஓன்றான இடைதசநா தத்தினோடு
உற்றபுழு கும்பழச்சார் பலந்தான்மெந்தி
நன்றான வேழகனற் கண்டேன்வேதை
ரகசியம் தெரிப்பெற்றான் மெச்சிக்கொண்டான்
வென்றியித னுடனிற்க் கோபஞ்சோ
விதமான கருவெட்டு மறைக்கும்போது
கன்றுடனே பசுச்சேருந் தன்மைபோலக்
கனவேந்தன் சாந்துளியிட் டேற்றுவாயே.

(15)

ஏற்றசரக் சுறுபுத்தி காலஞ்சாகும்
 இதைமதியாற் காணநட மாடுமவேதை
 போற்றுவா யிறுகிருந வாசியுண்ணைப்
 புரணத்திற் செக்துவிடும் பொய்யீதல்லை
 சாற்றியதை நம்பாம லலைத்திடாதே
 தானினுப் பசவுக்குக் கன்றங்கேது
 காற்றிரமாய் ஊமைமயட் சரத்தையேறி
 கள்ளமிலா வொன்பதுக்கு மாகுமெண்ணே.

(16)

என்னவெட்டி ரண்டாலே சசந்தான்கண்டு
 இயல்பான மனந்தேறிப் பாருபாரு
 நன்மையிந்த தூற்பார்க்கக் குருவுமாச்ச
 காடுமே ரணுவாச்ச அதுமேமாச்ச
 தன்மையா மவுனமல்லே ஊமென்றாச்ச
 தலையனே அறிவீன லறிவைப்பற்றி
 ஒன்றிடவே அதிகமடா தூரியாதிகம்
 உற்றுமனக் குவித்துப் பூரணத்தைக்காணே.

(17)

காணவே அன்னையுனக் கருகமீய்வாள்
 காரணமா மறுபிறவி யில்லைப்பா
 தோணவே சொரூபமது வொன்றேயாகும்
 சுத்தெழுத்து விரூபத்தி யொன்பதாகும்
 பூணவே அருட்கண்ணை ரூட்சம்பாரு
 புகலான வுனதகத்தி லகத்தைக்கண்டு
 மாணவனே ஆச்சரிய மைம்பத்தொன்று
 மகத்தான விரூபத்தி யொன்றதாமே.

(18)

ஆமப்பா சிவலிங்க மானமூலம்
 அளவற்ற தேகமதற் கெல்லாமாதி
 தாமப்பா யோண்டொன்றஞ் சுயம்புஸ்தானம்
 தற்பரத்தி வீருபத்தொன் றாகும்பாரு
 நாமப்பா நவகித்த சரியைசித்தி
 நலமான மண்னும்விண் ணுனமூலம்
 வாமப்பா மற்றதில்லை யிதனின்மூலம்
 வளமான நவமூலஞ் சுயம்புதானே.

(19)

கயம்பதுவே முன்னின்று முடித்தபேச்சு
 சூட்சுமெனும் மூலமதே யெல்லாமாச்சு
 வயமான முப்பொருளோர் வடிவமாச்சு
 வல்லவிடற் தண்ணமுத கற்பமாச்சு
 பயனறியார் தமக்கிதுவே நரகமாச்சு
 பாலமடா மயிர்ப்பாலம் நெருப்பாறுச்சு
 கயமான பதியறியக் கூதியுண்டாச்சு
 நாட்டிலே பேச்சொன்றும் பேசொண்ணாதே.

(20)

ஒண்ணுது பேச்சதனால் மோசமாகும்
 உற்றமூச் சடக்கியுட் கருவைத்தொட்டு
 அண்ணலெனும் சூருவோடு மூலத்தொட்டு
 ஆச்சென்று தொட்டவிடம் பொன்னுமென்று
 வண்ணமுடன் சூருசொன்னார் யானுஞ்சொன்னேன்
 மண்டலத்தில் மற்றவர்க்கு விண்டிடாதே
 விண்ணமிலா பூரணத்தின் காலேப்பாரு
 மேலான வழிவிட்ட வெட்டும்பாரே.

(21)

வெட்டியே எட்டிரண்டால் வித்தைக்கட்டு
 விளங்கவே காலநூல்தொற் கருவைப்பாரு
 எட்டுதிரு வெழுமசைப யேழுக்குள்ளே
 ஈசனுடன் சத்தியிரண் தேசம்பாரு
 வெட்டவெளி கண்டதொரு சித்தர்மெச்சு
 விளம்புகிறேன் மறைப்புவித்தை தீர்க்கமாகத்
 திட்டமுடன் மாதளம்பூ மலரும்பத்து
 செப்பும்பூ வாடியேக போகத்தானே.

(22)

நானுன பூவும்பேய்ப் பிரக்கன்மூலம்
 தனிசித்தா மணக்ருசம் நானுஞ்சேர்த்து
 வேனுன சமவிடைபா யரைத்துவாங்கி
 வையமதில் மணுளனுமே யிறந்தபோது
 மானுன மாதரமூன் கண்ணீரோடு
 வகையுண்ணப் பாலுடன்மூற் கருவுஞ்சேர்த்து
 கோளுக அதன்பின்பு மறைத்துவாங்கி
 ஞானியானை யஞ்சுபத்தும் வருத்துப்போடே.

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

பேர்ட்டெப்பே ரண்டவெண்ணெய் யேழுக்கட்டிப்
 புகலான யிருட்டறையிற் கலத்துத் தூரில்
 நாட்டமுடன் மத்திக்கும் போதுசொல்வேன்
 நான்முகத்தோன் சொன்னநால் வேதமொன்றாய்
 தேட்டமுடன் கண்டறியா வெழுத்ததான
 சிறந்தமொழி யேகமென்ப தூமைபுமை
 வாட்டமில்லா துன்னியே மத்தித்தாக்கால்
 வருநிறஞ்செம் மைப்பிர்ம வித்தையாமே. (24)

வித்தையாம் மாதுமா தளம்பூவாலை
 வேண்டிமுன் மறைத்ததையும் வெளியாய்ச்சொன்னாள்
 ரித்தனாய்ச் சுகாலுபல மிதிலேகா னும்
 நினைவாகக் கருமையைச் சிமிழில்வைத்துச்
 சத்திபதம் தியானித்துச் சரீரத்துள்ளே
 தானுமறைந் திருகழியு மொன்றாய்நின்ற
 பத்தியாய் நங்கிருந் நாகுமலம்
 பார்த்தம்மா வென்றுபல விதமாய்ப்போற்றே. (25)

போற்றியே கருவிருந்த சிமிழைப்பாரு
 புகழான சிமிழ்விழிக்குத் தோற்றதப்பா
 சாற்றிடுவேன் சிமிழ்தோணத் தியானந்தன்னைத்
 தானேழு வெழுமசபை யிலங்கின்று
 வீற்றிருக்கும் கிரிமாவே லகிமாவென்று
 வேண்டியகி மாமதிமா வாவாவென்றே
 மாற்றமிலா கிரிகைசித்தி வாதசித்தி
 வாவென்று யேழுதாஞ் சொல்லிப்பாரோ. (26)

பார்த்திடவே சிமிழுனக்குத் தோணுமெய்யாய்ப்
 பண்பான கடிக்கையே மூக்குந்தானும்
 நேர்த்தியுடன் னினையறிந்து கருவாமையை
 நீதிலதம் பணவிடைதான் புருவமையம்
 சீர்த்தியுடன் திலதமிடப் புவியிலுள்ளோர்
 தேடியுனைப் பார்த்தாலும் யாருக்காணார்
 சூர்த்தியாம் வெளிகண்டோ ருன்னைக்காண்பார்
 புகழான குருவருளாற் பவீதந்தானே. (27)

தானை நிலநமிடப் பசாசுபூதம்
தன்னிரவும் பசுநுணக்குக் கண்ணிற்கொனும்
வேனான பல்லோர்வாழ் கூட்டந்தன்வரில்
வேணபடி சென்றசுத்த மிட்டாநந்தான்
கோனான வுன்றையு மொருவர்காணர்
குறிப்பறிவாய் நந்திக்குரு மூலர்மைந்தர்
வானான கருவூரார் செய்தவித்தை
வகிழ்வாய்ச்செய் யோகிபடா சித்தனும்.

(28)

ஆமப்பா சிவயோகிக் கிம்மைவேனும்
அவனிதனில் மானிடர்க்கு வியந்திடாதே
தேமப்பா சித்தர்க்குச் சித்ததாமம்
நீதமுள போகர்மன மறிந்தகாரும்
தாமப்பா பூரணத்தோ ளெள்ளதானாய்த்
தாராதலத்தில் மூவேழந் தெரியலாகும்
நீமப்பா பிரகாசிக்குஞ் சத்திசூபம்
நிலையான மூப்பாமூக் கப்பால்நீய.

(29)

நீயறிந்து நிற்குணத்தின் குறியைக்காண
நிராமயமே குருவாய்முன் பாகத்தோன்றித்
னாயவெளி நிர்த்தனத்தைத் தோணச்செய்வார்
சுத்தபிரம் சற்குணமும் நீயேயாவாய்
தாயகமா யட்டசித்தி மெய்யிற்காணும்
தானவனே நீயாகிச் சுகிர்தனவாய்
சேயனே யின்றுல்தான் மெய்மைபாகும்
சேகரமாய்க் கண்டறிவா யீதுமுற்றே.

(30)

கொளிகமுனிவர் ஞானசூஸ்திரம் 30

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த வத்திராயிருப்பு அ. மு. பாண்டி
யம் பிள்ளையவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாண்
திரம் அச்சிடலானது.

மூருகன் துணை.

பதினேந்தாவது

மிருகண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானம் 30.

ஆதிபரமானருந் பாதத்தன்னை

அனுதினமும் மனதிருத்தி யருளைப்போற்றிச்
சோதியாம் மெய்ஞ்ஞான முணர்ந்துணக்குச்

சொல்லுமொரு காரணசத் குருவைபண்டி
நீதியுடனெந்நாளும் காத்துநின்று

நினைவுகெட்டுநீனைப்புமழந்து மகிழ்ந்திடாமற்
சேதியொன்று செப்புமுனை பணிவாய்ச்செய்து
தேசிகற்குப் பத்துமிரண் டாண்டுதொண்டே.

(1)

தொண்டுசெய் திடப்பின்னே காட்சரத்தின்
ஐயப்பொருளி தென்றுகித்தி முத்தியோடு
பண்டுபரி வாசியமூன் றக்கரத்திற்

பற்றியதோ ரெட்டாரண்ட தாகுமென்றும்
கண்டுநோர்நீ யென்றுகலை நாலுக்குந்தான்

கணக்கான வழிதுறையு முபதேசிப்பார்
ஆண்டுமித முயிரத்தெட் டானபிட

மானதிரு வாசிடனைப் போற்றிநில்லே.

(2)

நில்லப்பா மானதமாய்ப் பூசைசெய்து

நிலைபுருவ மத்தியொளி யறிந்தால்ஞானம்
வெல்லப்பா ஆசையென்ற பாசந்தன்னை

விலக்கிடவே நின்மனதும் பாத்தைப்பற்றும்
அல்லப்பா வாசிடனை மூலத்தூணு

அப்பவல்லோ பாவெளியைப் பற்றுமாயை
செல்லப்பா பலவழியும் பார்த்தரபானுல்

சிலம்பொலியின் நாதமதுந் தோற்றலாச்சே.

(3)

ஆச்சப்பா ரேசகத்தை முடிவெய்யாக

அறிந்துகொண்டு பூசகத்தைப் போற்றித் திவ்வு
பேச்சப்பா சும்பகத்தை யுணர்ந்துபாரு

புகழுறுதி யுண்மையிடம் தன்னைக்கேளு
நிச்சப்பா பழகுவது கடினமென்க

நேர்மைசொன்னால் மூன்றினுட நிறைந்தைக்கேளு
வாச்சப்பா குணங்குறிமூன் றுக்குஞ்சொன்னால்
வகையாவி யுடல்பொருளைத் தததஞ்செய்யோ. (4)

செய்யவுட லுயிருமா சொன்றுபாரு

சிறப்பாகும் பொருளுட னுற் றுருமாரு
பையவே நின்றகுரு பரத்தினே

பகருமா தாரமென்ற வாறும்பாரு
வைவத்தே விழியொழியும் வெளியினே

விரான காலடங்கி நடனஞ்செய்யும்
துய்யமணி யானகொரு கருவிபாரு

சுத்தசித் தாந்தவே தாந்தந்தானே. (5)

தானென்ற முத்தர்களுக் கிரண்டுமொன்றே

தன்மையுடன் நாதவொளி கண்டால்மைந்தா
நானென்ற வகம் போச்ச மாயைபோச்ச

நாதாந்தக் களஞ்சியமாம் வாமபூசை
வேனென்று சும்பித்து வுள்ளேரே

விளங்குமொளி கீதமொடு நாதங்கேட்கும்
பானென்று மூன்றறிய மனமடங்கும்

பார்த்திவா பின்னமொரு ரூட்சங்கேனே. (6)

கேளப்பா மனந்தானே புத்தியோடு

கெடியான வாங்காரஞ் சித்தமாச்சு
வாளப்பா கதிர்தியு மண்டபிண்டம்

வகையாக மனந்தானீ சுரியுமீசன்
நீளப்பா மாயைமெய்ஞ்ஞானமாச்சு

நிலையான வாசிபா பிரித்தோடு
கோளப்பா வன்றிமனம் விந்துநாதம்

குணமான ரூபத்தோ டரூபமென்னே. (7)

என்னவே நிலநீர்த்தி காற்றுமிண்ணும்

இயல்புமன முதித்தொடுக்க மானவாறும்

இன்னவகை பென்றுதேள் குருவைத்தானும்

இதையறிந்து வங்கென்று முள்ளேரேசி

நன்னயமாய்ச் சிங்கெனவு முள்ளேபூரி

நாடியே அங்கென்று முள்ளேகும்பி

சொன்னயமாய் அம்மும்பும் சிம்மம்மென்று

சின்னதநினைந் தேதியானஞ் செய்குவாயே.

(8)

செய்துநடு நாடிக்கண் பிசபையேற்றச்

சிறப்பாக அம்மும்பும் வம்மும்மென்று

பையவே ஒம்மும்பும் கிளியுச்சும்பும்

பரவாசி வாலையாம் பரைகிவாவென்

றய்யவே ரேசகம் முப்பத் திரண்டும்

சுயமான பூரகம்பதி னுறதாரும்

வைபவமாய்க் கும்பகமும் அறுபான்நாளு

வகைகயாகப் பிராணபங் குருவைக்கேனே.

(9)

கேளப்பா பத்தென்ற நாடிதானும்

கெடியான தாரணையாய்ப் பிலமறிந்து

நாளப்பா யோகமென்ற நிலையைப்பறி

நன்மையுடன் கண்ணின்ற மீடமறிந்து

வாளப்பா வாமமென்ற பூசைசெய்து

வஸ்தான கருவறிந்தால் யோகமாச்சு

நீளப்பா அம்மும்பும் வம்மும்மென்று

நெறியான யவசின வென்றுதானே.

(10)

தானை வைந்தெழுத்தை மாற்றவேணும்

தன்மையுடன் னிடகலையிற் சிவ்வம்பங்கன்

தானுங் ஒம்மம் யவசியென்று

சுத்தான சிகரமதை யறியவேணும்

தானைச் சுழிமுனைக்கு ஒம்மங்கன்யக்

சதாவந்சிங் ஒம்சிவய நமஓமென்று

தானை நகாரமதை யறியவேணும்

சதானந்த சுழிமுனையி னெனினவைப்பாரே.

(11)

பாரப்பா பவளபச்சை நிலத்தோடு

பசுமைபட்டன் வெண்மைமெய்ந் தைந்திடுநீடு

சேரப்பா கதிராவன் னுதயம்போலச்

சேகரமா பொலிபென்னக் கார்திகாநூம்

நேரப்பா பிறர்கையிற் கொடுத்தபொன்னை

நிலைவுடனே பன்முறையா யீட்டல்போலத்

தேறப்பா வைந்துருவொன் றுணமுலம்

தெரிசிக்கத் திங்கில்லா தருளதாமே.

(12)

அருளான வன்னிகதிர் மரியுங்குடி

அசைவறவொன் றாய்நிற்கப் பூரணந்தான்

வெருளாம லந்பவனே முத்தனுவான்

விதமுறைத்தோன் குருவென்னு மாசானாகும்

இருளகற்றங் கிரணவொளி யுதிக்கும்பாரு

இநழாயி ரகதெட்டின் மேலாக்கற்பம்

பொருளான தறிந்துண்போன் யோகியாகும்

புகழான காலறிந்தோன் சித்தனாமே.

(13)

ஆமப்பா சாகாத காலினீடு

அருளான வேகாத தலையறிந்து

நாமப்பா கூடியே புனலைக்கண்டு

நன்றாக வுண்டிசற் குருவைப்போற்று

தாமப்பா மூன்றையுந்தான் தனக்குள்ளாகத்

தானறிய லட்சியத்தைத் தெளிந்துபாரு

நேமப்பா வாகாத தொன்றுமில்லை

நிகரில்லாச் சித்தான பொருளாம்பாரே.

(14)

பாரப்பா சிறிதுபெரி தின்பமென்னப்

பற்றிவரு கின்றதுமுக காலமென்ன

சாரப்பா சத்தோடு சித்தானந்தம்

சடமான பொருளதுவு முயிர்தானென்ன

வோப்பா வித்துமா மானதென்ன

வேண்டியதோர் பஞ்சலோ கந்தானென்ன

நேரப்பா பெட்டிடனே ரொண்டுமென்ன

நிலையான ரகசியமாம் விந்தைக்கட்டே.

(15)

கட்டியே கடுகாடி வெளியைப்பாரு
 கண்ணோகை தன்னுடனே சுழியைப்பாரு
 வட்டமென்ற 'வொங்காரந் தண்ணைப்பாரு
 மகிமையுள்ள பஞ்சவெழுத் ததனைப்பாரு
 கெட்டிவிந்தை விட்டிடாக் கட்டுகட்டு
 கேசரயா யதோ முகத்தி லிருந்துநோக்கு
 விட்டிடா தேவிந்தை விட்டாற்போச்சு
 மேவியதை நீகயிற்றூற் கட்டித்தானே.

(16)

தானான மூன்றுடனே வைந்தைச்சேரு
 தயங்காதே பெய்ட்டுடனே விரண்டைச்சேரு
 வேனான பத்தோடு வெவ்வேறச்சேரு
 வேறன்றிச் சேர்ந்துமே யேதமாகக்
 கோனான துவா தசாந் தத்திற்சேர்ந்தால்
 குணமான சுழிமூலனைக்கா தாரந்தோன்றும்
 வானான தீட்சைபத்துந் தெளிதாய்க்கேளு
 வழங்கொளியாய் பூரணத்தைக் கண்டுநோக்கே.

(17)

நோக்கிடுவாய் கொங்கணர்சொற் கடைக்காண்டத்தை
 றுண்ணறிவாய்க் கண்டுகொள்வாய் பூசைதிட்சை
 பாக்கியம்பால் பழஞ்சீனி தேன்கற்கண்டு
 பஞ்சசுவை யுண்டருசி போலக்காணும்
 வாக்கியமாய் குருமந்திர மமுதந்தன்னில்
 வகையாக நியரசவிதம் யாவுஞ்சொன்னார்
 தேக்கியதோர் கால்தலைபா னியங்காணு
 தேடிவிழி செவ்வாசி யறிந்துகடே.

(18)

கூடியே கண்டம்சித் தரிபைக்கண்டு
 குலவுபுரு வத்தினுடு வெளியைப்பாரு
 காடியண்ட வெளிதோணு மதினிருந்து
 நான்குதிசை யானதுவும் நன்றாய்ப்பாரு
 ஒடிதுண்டத் தின்முனைகுண் டலியைப்பாரு
 உத்ததொரு மூலவா தாரம்பாரு
 தேடியே மூலவட்டக் கரத்தினுடு
 தெளிவான சடாட்சரத்தின் மகிமையாரே.

(19)

மங்கையா மரியமன் றன் னெழுத்தைக்கண்டால்
வழியான கோங்காரக் கம்பங்காடும்
ஆகிலத்தில் மாண்புருக்கு வாசிதாழும்
ஆதிந்தவொய் யகல்வகுகென் றேதியாசி
பகிர்ந்திவாய் ஒம்ஆங் கென்றேழுணி
பதியிலே அங்கங்கட் சாத்தைச் சூட்டி
வகிர்ந்திவொய் பாழ்வெளியிற் பொன் னும்பசுசை
வாடிடாப் பிங்கிலையின் சுழியைச்சுத்தே.

(20)

சுத்தியே நந்திகம்ப மதனைப்பாரு
சுருக்காக ஒங்காரஞ் சீம்கம்மென்று
வித்தனே யம்மம்மென் றேறினென்று
நின்மலமா மூலமெனுந் தலத்தைநாட்டி
சுத்தியே பஞ்சகோண மேலேவட்டம்
நாடிதழிட்ட டக்கரத்தை யமைப்பாய்ப்போடு
புத்தியுடன் வாசிபிரா னுயலஞ்செய்ய
புகல்மூல கலைசனவல் லபைப்புக்கானே.

(21)

காணப்பா அத்தியெனு மூலம்பார்க்க
காரியமாஞ் சித்தெல்லா மகின்மேலாகும்
தோணப்பா பிருதிவியும் சுவாதிஷ்டானம்
சொல்லிறம்பெரன் நாற்கோண மிதழ்தானாறு
வேணப்பா வாசுவைத்து ஓம்நம்மென்று
வினையமுடன் பிராணுயஞ் செய்யகன்று
பூணப்பா சதுர்முகன்கர மகளிந்தோற்றம்
புனிதமுடன் நாடோறும் வித்தனாமே.

(22)

ஐம்பபா நடனபரா பரியின் பூசை
அனுதினமு மந்திசுந்தி நினைவாய்ச்செய்யே
தாமப்பா பிரமநிறம் பசுமையாகும்
தாரணியில் மாந்தரிதை யறியார்க்கானே
ஓம்பபா மணியான பூரகந்தான்
உற்றபிறை வட்டமிதழ் பத்தேமாயன்
வாமப்பா மாலான பூரகந்தான்
மங்குநிறம் லட்சுமியும் மாணுமாச்சே.

(23)

ஆச்சுமர கதமேனி யருணன்காந்தி
 அமைப்பான புரிவட்டம் வாசிதேசி
 நீச்சப்பா சுகந்தியா லம்பொசித்து
 நிலையாக ஸ்வம்மம் உம்மென்றேதான்
 பேச்சப்பா பிராணாப வரிசையாரும்
 பிராணா பதியாசன் முன்னேதோன்றி
 மாச்சுலேஸா சுகலசித்து முணர்த்திவைப்பார்
 மகத்தான நினைவெல்லாம் வசமதாச்சே.

(24)

வசமாக மலர்ப்புத்தி சுத்திசெய்து
 மகிழ்வான தியானமது புரியவேணும்
 வசமாக உணர்வுபற்றி யதற்குப்பின் பு
 வல்லசுவன் திரிகோண வட்டமேலே
 வசமாகப் பன்னிரண் டி தழ்தாந்நிற்கும்
 வரைகடந்த ருத்திரன்ருத் திரிதானுன் றன்
 விசமாக ஆம்உப்தம் ஆம்மென்றேற்று
 மஞ்சனே வாசிகொடு ரேசியாதே.

(25)

ஆதரவா யறிவிக்கும் ருத்திரன்ருன்
 அவனுருவுஞ் சரிநாமம் டசுமையிலம்
 நீதமுட னனுகத்தமாஞ் சுழுத்திவிடு
 நினைவான அறிவுக்குள் லிங்கபீடம்
 போதமீ தன் நிவே தேதுமுண்டோ
 புகல்பிரிக்க லொண்ணுச்சின் மயமதொன்று
 நாதனவன் செயலறிந்தாற் சித்தன்முத்தன்
 நன்மையுடன் ரிகிமுனியென் றுரைக்கலாமே.

(26)

உரைக்கலாம் விசுத்தியறு கோணமாகும்
 உற்றநிறங் சுறப்புமேல் வட்டந்தன்னில்
 உரைக்கலா மீரெட்டு யிதழேயாரும்
 உண்மையேய்ஸ் பரன்மயேய்ஸ் பரிதாய்ரூபம்
 உரைக்கலாம் ஆம்உப்தம் வய்யம்மென்ன
 உத்தமனே காலடக்கி யோகஞ்செய்ய
 உரைக்கலாம் தாய்க்கதிகந் தந்தைகாந்தி
 உயர்வாகும் நம்பினபேர்க் கருணாண்டாமே.

(27)

மீருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30

உண்டாரும் சகலசித்தி நாவகித்தி
 ஓகோநா தாக்கல் தெரி சகி இடைக்கும்
 கண்டினே விடாவாடல் நாமகித்தி
 கருணைமொழி துக்கினே சந்தவட்டம்
 பண்டாரண்டா மிசாரும் பிழம்புநம்பு
 பருதியா காமவருக் கிரகநேதர்தம்
 விண்டு இம்மம் துர்ஷம் மென்றுமேனி
 விடையமுடன் லட்சியத்தால் போகஞ்செய்யே. (28)

செய்யவே சதாசிவத்தின் நோற்றங்கண்டு
 தெரிசிப்பாய் மனோமணியா மாத்நாள்ரத்தி
 வெய்யவன்ற னெளகிகோடி போலத்தோற்றம்
 மிக்கிரண்டு மொன்றாய்ச்சேர் புருவர்பாரு
 நையாது அய்விடக்கா னுகிரிடம்
 நலமான சதாசிவத்தி னெளகிவக்காணப்
 பையவப்பா கண்கூசம் பார்க்கப்போகா
 பாதைமுத்தி தவிற்நுவா நசுமதா'வே. (29)

ஆமப்பா முத்தியுட னங்கடசித்தும்
 அடிமுடியென் றுரைப்பதற்கு வழிமுறையும்
 நாமப்பா விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும்
 நலமாக விடாதெழுத்துந் குருவைக்கேளு
 தாமப்பா ஆகாரக் கருவைக்கேளு
 தன்மனது னுறுதியாதே மாணவெல்லும்
 தேமப்பா அம்பலத்தை முய்வேகாண
 சிற்றப்ப லம்போற்ற அநிபுண்டாமே.

அறிதான தேசிகன்றான் வாகியான
 அம்பலமாஞ் சித்தநிந்தா லகண்டகோதி
 அறிவான அம்பலையும் உம்பரன்னான்
 அருள்வடிவ மாகவங்கே உதயமாவார்
 அறிவான அம்பலத்தின் புதுமைதோணும்
 அடிமுடியாம் புருவமையத் தொளிவுக்காணும்
 அறிவான அம்பலமு முயிருங்கண்டு
 அழியாத முத்தனுமா யிருப்பாய்முற்றே.

மீருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30 முற்பிறப்பு. _

குருவே துணை.

பதினாறு வது

குருராஜர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான ரத்தினாபரணம் 50.

ஆரகரா வெணுமெழுத்தாய் நின்றதுவேபோற்றி
 ஐயரெனு மெனையாண்ட ஐயனுக்கேபோற்றி
 திரிபுரையாய்ச் சகலமாய் நின்றவர்கேபோற்றி
 செகசால மெடுத்தாடு மத்தனுக்கேபோற்றி
 ஒருபொருளாய் உலகமெலாம் நிகறந்தவர்கேபோற்றி
 யோககெனப் பலவிதமா யுணர்பவர்கேபோற்றி
 கருவறிந்த தனையறிந்தோ மென்பவர்கேபோற்றி
 காகினியி லனைவருட கமலபதம்போற்றி.

(1)

வேறு சந்தம்.

ஒன்றாகிப் பலவாகி உபயமாகி
 உண்மையுமாய் வெளியாகி யுறவுமாகி
 நன்றாகித் தீதாகித் துயரமாகி
 நாதமெனும் பேராகி நடுவுமாகி
 பொன்றுவதாய் நிசமாகி நடுவுமாகிப்
 புதுனுவதாய்ப் புகலாத பொருளுமாகிக்
 குன்றாத பேரின்ப வீடாய்நின்ற
 குருவருளே யெவனுலங் குறிக்கலாமோ.

(2)

சொல்லவரி தெனச்சொன்ன ஆசானையா
 துயரமெனும் விஷப்பாம்பைச் சுவெதெப்போ
 வல்லபமா மரணுவங்கள் கெடுவதெப்போ
 மகத்தான மனக்குரங்கு மடிவதெப்போ
 னல்லியில்லாப் பெருவெளியி லிருப்பதெப்போ
 இச்சையெனும் கானல்வெள்ள மிறப்பதெப்போ
 துண்டிதமாஞ் செகசாலந் தெரிவதெப்போ
 சுதமான சுதத்திலின்பஞ் சொல்லுளிரோ.

(3)

அருள்பெறவே வணங்குகின்ற கேட்டமைந்தர

அறிதகிது ஞானவழி அறிவதார்க்கும்
பெரிநடெரி தந்துநானக் காணக்காட்டைப்

பிரிவுசெய்து நீங்கிது பெரி யோராடும்

குருவருளா லப்பொருளைப் பக்குவமாய்க்காணக்

குணஞ்ஞாபகம் பெரி யோரந்தே பரமபுகந்தெரியும்

தெரிபொருளைத் தெரியவென்று நாமுழன்றுவாகா

செகத்திலே குருவருளாற் செப்பக்கேனே.

(4)

ஆசையெனும் கிரியைவிதம் ஞாற்றாட்டப்பா

பொருந்துகித்தி மனப்பேயின் புலையாட்டாச்சு

பாசையிலே பதினெட்டு ணமையென்றும்

பதட்டல்லால் வேறேனும் பழகிக் காணோம்

பேசையிலே பனிகோடி நூல்கள்கற்றும்

பிறங்குபல சமையங்கள் பிணக்கதாச்சு

ஆசையுள்ள தந்தாவித்தை அனைகங்கோடி

அத்தனையும் நிரம்பார்க்க அகந்தைதானே.

(5)

தாயகமா யுலகமெல்லாம் மயக்கஞ்செய்யும்

சல்லியத்தின் மகிமைமெத்தச் சாற்றப்போமோ

ஆயிமனங் கூர்ந்தறிநில் விழலாமப்பா

அறிந்தவர்க்கு மசகமப்பா யகிசைத்தி

நேயமுட னிளையெல்லாம் பிறவியென்றே

நிண்ணயமா யஷ்டாங்க யோகந்தன்னுள்

வாயுவுட யோகவித மொன்பத்தாறு

மனமடைந்த யோகவித மொன்பத்தாறே.

(6)

ஹீனன ஆசையெல்லாம் நீக்கிமேலாய்

மேலான யோகவிதந் தெரிந்துகாடிப்

பேறான குருவருளாற் பழக்கமாகிப்

பிணக்கறவே மனம்வாழப் பேச்சுநீக்கி

கூறாத பொருளதனைக் கூடலாகும்

குருவருளே யல்லாது கூடலாமோ

வாறான யோகவிதம் ஞாற்றெட்டுக்கும்

வகைகதெரிய நாமுரைப்போம் மகிழ்ந்துகேளே.

(7)

ஆதார மொன்றுக்கு விதமாறாக

ஐயபாறு விண்ணதனில் மூவெட்டப்பா

வாதான குண்டலேக்கு லொட்டுவிதம்பா

வகையொன்றுக் கனந்தகித்தி மதிக்கலாகும்

தூதான இதயமுன் டலிவ்யச்சாமன்

சுகவகையொன் பிற்புணரித்த சித்திசோடி

சூதான வாதா குண்டலேயுய்யோகம்

துலங்குவித மையாறுந் துணிர்துபார்மகனே.

(8)

அடக்கமுள்ள மூப்பதுக்கு லொட்டுவிதமைந்தா

ஐயபுட திருக்கூத்து அதிகதொனிகாணும்

ஓடுக்கமுள்ள அமுதமுண்ணும் யோகவிதம்ரண்டாம்

உத்தமந்திகை யல்லாம துலுத்தருக்கோகிடைக்கும்

கிடத்துடனே அமுதமுண்டு வெகுதோடிதாலம்

தேகமழி யாதிருந்து திரமறியலாகும்

மடக்கம்வரத் தெரியாமற் காயசித்தியென்பார்

மலமருந்தோ வுச்சடத்தை மதிக்குமவர்தானே.

(9)

நெத்தியென்றும் விழிபார்க்கி லகிலமெல்லாமுருகும்

நேத்திமெத்த நேத்திமெத்த நிலைகண்டன்பார்வை

புத்தியுள்ள சேமங்க ளாழிந்ததித்தப்பாதை

புலையறிந்த பாதைவறிந் புத்திகெட்டுமலைப்பார்

சத்தியமாய் மனத்தைபுண்ணிப் பார்க்கும்வகையறியார்

தன்மையை மின்கொடறச் சற்றருவென்றவைவார்

நித்திரையில் லாதவிடம் தானுமதுபாரார்

நினைவுநிந்தாந் சித்திமெத்த விரக்குணமம்பாரே.

(10)

மேலான பாஞ்சுடரைப் பார்த்தவரேசித்தார்

விசித்திரமா மூலகமெல்லாஞ் சணப்பொழுதிலப்பா

மாலான மனிதரெட்டு மாடுபலமிருகம்

மங்கலல்லாய்க் கெடுத்திடலாம் மரங்கல்லேயுயிராம்

நாலேண்டு சித்தியது நயந்தெரியலாகும்

நாடிபின்று குருபாதம் நாமறியலாகும்

கால்மேலுந் தலைமேலும் நடப்பதுவுந்தெரியும்

காரணசற் குருவருளாந் காரணவர்க்கேகிசமே.

(11)

யோகமென்றல் தீநிந்தலிவார் வகையறியாமாதர்
 யுகங்கோடி கவஞ்செய்தோர் யோகமெறிசீசர்வார்
 யோகஞ்செய் கழுவுதகனும் யோசமறிபவரோ
 புதுதெகட்ட மாதர்கனும் யோகமறிபவரோ
 தேகமறி ஸையோகந் துன்பமற்றகொழிவாம்
 சித்தமற்ற யோகமதாற் சித்தமெத்தப்பெறலாம்
 மோசமற்ற பெரிபவரோ தூயவருஞ்சித்தர்
 மூடமற்ற தூயவரோ யோகிகளாஞ்சித்தர். (12)

வெளியாக யோகவிடம் விளிந்துரைத்தோமானால்
 மேலான பெரியோர்கன் சாபமெத்தப்பலிக்கும்
 களிகூறச் செகசாலம யோகவிதமனநிற்
 கருதாம ஹாரப்பவரவாய கனலெழ்த்துருமும்
 பவியாக றழிபட்டும் கராமதினுழல்வார்
 பஞ்சபா நகச்செனன் மெடுத்தொளியாய்ப்பாவம்
 தெளியாத மூடருக்கு உண்மைனைச்செப்பார்
 திரமுடைய மனத்தனுக்குச் செப்புவார்களோரோ. (13)

கற்பமுண்டு மருந்துமுண்டு சாதகமுமுண்டு
 கருத்தொடுக்கத் தந்திரமு மந்திரமுமுண்டு
 உப்புடனே புளிப்புவிட்டாத் கராமதுபிலமாம்
 உற்றநடு வளைதிரமாம் யோகமதுதிரமாம்
 மெய்ப்புடனே யிந்தனாக நிற்கில்நெறியென்பார்
 வினா ஷடம்பைநம்பி மெய்யுணர்வுண்டாமோ
 சர்ப்பணையாய்க் குடிசெடுக்குங் குருக்கன் தனைநம்பி
 சளக்கான பிறவிபி லே சாறுவரேனல்லோரோ. (14)

ஏதப்பா ஹசைபெனும் பேய்கள்பிடித்தலைந்தால்
 எலாப்பா யோகத்தி லின்பமுற்றுவுணர்வார்
 வாதப்பா பெரிதாங்கிச் சாஸ்திரங்க்கர்கற்று
 வழியான பேர்தனையும் மயக்கிவிப்பாற்புல்லோர்
 குதப்பா பெரிதாச்சு வாய்பகட்டுமாச்சு
 துருத்திகளை மினிக்கெட்பும் தூர்த்தருவாச்சு
 ஏதப்பா மினியுலகில் வாய்பேசலாமோ
 எல்லாரும் ஞானம்வந்து பிறந்துகெட்டவாரோ. (15)

ஆசாரத் தொழிலாகி நோம்பிருந்துதெய்வம்
 ஆனுகரித்துப் பலமிருகம் அறுத்துப்பெலிபூட்டிக்
 கூசாமல் நிர்வாணச் செபமுருவேசெபித்து
 குறியாய்த்தன் னுடற்கிழித்து நாபெலியெகொடுத்து
 மாகாண ஆஷ்டகர்மம் விவாபாடுஞ்சக்ரம்
 மாச்சலெனத் தனமணத்தை மாய்த்துலயமாக்கிப்
 பேசாமற் கணப்பொழுதி லுலகமெல்லாம்பெயாய்ப்
 பித்தறிவிக்கும் மாயைசெதி பேசவொருதுகையோ. (16)

சித்தியென்றால் மருத்துவமாய் மருகியலையாதே
 ஜெகத்தைபெல்லாம் செடுத்திடலாம்தொடிக்ருமுன்னே
 புத்தியுள்ள நல்லோர்க்குப் பூசைசெபம்வேண்டாம் [திரமாய்
 புலனமதிற் கடைப்பேயா பொய்யுறவுவேண்டாம்
 சத்தியமாய்ப் பலகோடி சித்திகள்செய்திடலாம்
 சாதத்தார் செகத்தொர்க்குச் சத்துறவாய்ப்புடியும்
 நித்தமுதிக பழிபாவன் கொடுமைபயம்பேண்டாம்
 சீதியுள்ள நல்லோர்க்கு நினைந்திபுற்சித்தியுமே. (17)

பேசரிது சித்திகள் தான் நான்மறைக்குமுடிவு
 பேராளி தவஞ்செய்தோர் சித்திகளைப்பெறுவார்
 ஆசில்லா மனத்தவர்க்கே சித்திகள்வந்தெய்தும்
 ஆகந்தைப்பேய் பிடித்தவர்க்குச் சித்தியனுகொடுமோ
 பாசமுள்ள மனத்தவரே சித்திகள் பெற்றதனால்
 பலபேர்க்குத் தீங்குசெய்து படுநாகில்லீழ்வார்
 வேசையர்போல் தனைப்பகட்டிப் பெருமைசெயுங்கயவர்
 மேலியசித் தியுங்கொடிதாய் மேலோர்க்கும்நகையே.

சித்தியினால் மயங்கினவர் சேவன்முத்தியடையார்
 சேவன்முத்தி யடைந்தாலும் செடத்தின்முத்தியடையார்
 புத்தியுடன் செடத்தின்முத்தி பெற்றவர்தானெனினும்
 பிறர்தனக்கு மெய்ஞ்ஞானம் போதனைசெய்தறியார்
 சித்தியுடன் பிறர்தனக்குப் போதனையாலவரைச்
 சேவன்முத்தி கொடுத்துவைத்த திரமுடையாரெனினும்
 எந்தனைசா தஃமிருந்துஞ் செத்தவிடத்திருக்க
 எவராலும் முடியாது பிறுப்பதுவுமென்றிதே. (19)

கிட்டாத ஞானவெளி கட்டுவதேபெருமை

கிடையாத மதுபானம் கிடைத்தவரேபெரியோர்
கட்டாத மதயானை சுட்டினபேரரசர்

கசப்பில்லாப் படைக்கலங்கள் சுட்டினபேர் ரூர்
எட்டாத கனியதனைப் புசித்தவரே சித்தர்

எழுதாத மறைப்பொருளி விரியல்பரிந்தோர்புலவர்
மட்டில்லாச் சிவலிங்க மறிந்தவர் பூசகரும்

வாய்ப்பேச்சி னுலையும் வருவதுண்டோபலன்றான்.

பெருமையுள்ள நூற்றெட்டுக் கிரியைபித்தந்தனக்கும்

பிரிப்பறந்த நூற்றெட்டுப் பொருத்தத்தனக்கும்
அருமையுள்ள தந்திரவித்தைச் சுவையங்கள் தனக்கும்

ஆதியாம் பரையொருத்தி யாட்டுவன்மாய்மாலம்
தெளிபொருளாய் திரிபுரையை வணங்கியகல்லோரைத்

திரிலோகஞ் செயித்தவர்கள் செகசாலந்தெரிந்தோர்
குருவருளாற் பூசையினை தெரிந்தபராபரையைக்

கூசாமற் றெளிந்தவரே கூடுவர் மெய்ஞ்ஞானம். (21)

ஆத்தானை யறியாத பூசையென்னபூசை

அம்பிகையைச் காணாத காட்சியென்னகாட்சி
பார்த்தானும் பசியுண்டோ பாவிமகள்கோலம்

பாதகர்க்குக் கிடைத்திடுமோ பராபரையாள்சேவை
வாழ்த்தியென்ன பூசைசெய்யச் சக்கரத்தானென்ன

மனோமணியைப் பூசைசெய்ய மனோலயமேகோவில்
சாத்திரங்கள் கோடிசுற்றும் சாம்பலியைக்காணார்

தாயையல்லாற் பூசையுண்டோ சண்டாளர்தனக்கே.

அகிலாண்டம் பலகோடி யவட்குமொருகோணம்

அப்படியே காற்பத்தி முக்கோணம் அடைந்தாவி
புகழான மாலயனும் ருத்திரன்மாதவரும்

பூரணியை யல்லாமற் பூசையும்வேறறிவார்
உகந்தவளைப் பூசைசெய்யத் திரிதேவர்மூனிலோர்

ஓகோகோ பலகோடி யுகந்தோ றும்பணிந்தார்
சகலமூமாய் நின்றவள்தன் கோலமெவரறிவார்

தண்ணையறி யாதவனைத் தான்கெடுப்பாளிலே. (22)

வேறு.

பேசாதே மகனே நீ உலகந்தன்னிற்
 பேசினுற் பேயருக்கும் பெரியபேய்கள்
 ஆசைகொண்ட பேய்களுடன் பேசலாமோ
 அவர்செயல் ஷீனெனவே யறிவாயப்பா
 வாசலாக ளநின்றுகெட்ட பேய்கள் கூடி
 மாதங்கி திருவடியை வணங்கிப்போற்றார்
 நேசம்தில் திரிபுரையை வணங்கிநகரண
 நித்தம்விடீசப் பத்தருங்காரம் நிசமாய்ப்பாரே. (24)

பாரப்பா மனோலயவோம் கராமவள்பீடம்
 பாதகத்தி குடியிருந்தாள் நிங்காசனத்திற்
 காரப்பா வுண்ணைவிட்டு நீங்காமற்காளி
 கடந்துவிட்டா லெவராலும் காணவரிதாகும்
 சோப்பா அவன்பதத்தி னுன்னறிவுவந்தாற்
 செகசாலன் தெரியாதோ சிவன்முத்திபுறம்போ
 ஆரப்பா ஆத்தாள்தன் திருக்கூத்துக்காண்பார்
 ஆச்சரிய மாச்சரிய மவருடைமாய்மாலம். (25)

சட்டையிலலாப் பாதகர்க்குக் கிட்டுவனோதாய்தான்
 சாத்திரப்பேய் சுற்றவர்க்குக் கிட்டுவனோசமர்த்தி
 மட்டிலலாக் காழகர்க்குக் கிட்டுவனோவம்பி
 வல்லமைசெய் மூடரிடம் வருந்துவனோதிருடி
 பட்டமரம் பால்கொரியும் பழிகாரிநினைந்தால்
 பச்சைமரம் பாழாகும் பத்தினிதான்னகெடுத்தால்
 சட்டடகண்டு குதித்திடுமே நீவிபதிகாரம்
 ஹைமகளைக் காணாத ஹயாமெங்கேதிரும். (26)

கட்டளைகள் படியாதே வீட்புகள் பேசாதே
 கானென்றுஞ் சுதந்தரங்கள் கனவில்நினையாதே
 கிட்டநின்று பேசாதே சபைதனிற்செல்லாதே
 கேடுகெட்ட வுடலைநம்பி கிடைபொருள்சொல்லாதே
 தெட்டியுண்ணும் புசிப்பாலே வுண்மைகள்சொல்லாதே
 தேசம்தில் மகுத்துவமாய்ச் சித்திகள்பண்ணாதே
 எட்டிமரக் கனிதனைப்போல் உதவிதவியாயாதே
 எத்தனைதா னறிந்தாலுஞ் செத்தவர்போற்றிரியே. (27)

நீயிழைத்த வகையறியாய் பிறந்தனக்கே ஞானாப்பாய்
நிலையாத பெருங்கடலில் நிலைப்பார்களோமூடர்
வாப்ப்பகட்டித் பெருந் பரிக்கச் சிவன்முத்தியாமோ
மனக்கசட்டை அறிவார்த்து வாய்மதங்கனாமோ
பேய்ப்பகட்டித் திரிந்தாப்பாந் திரிவதென்னஞாயம்
பேருலகில் ஞானமல்லால் பிழைக்கவனையிலையோ
தாய்பகட்டி யறியாமற் தனையறிந்தோமென்றால்
சுதராயுகம் வெகுதோடி சாராயோகையில்.

(28)

வெள்ளோலை தனையெழுதிச் சூழித்ததினிலென்ன
விசுடமுள்ள சாஸ்திரங்கள் சார்ந்தினிலென்ன
உள்ளமனக் கசடறியார் ஞானியாரகுவரோ
வாண்சுடந்தைப் பகுத்தறியார் யோகிகளாருவரோ
கள்ளருந்தித் தித்தென்பார தன்மனதேதன்றது
காசலரின ஸ்ரீநிலநிற்கார் வள்ளல வெய்ந்தது
துள்ளான மனக்குரங்கு துள் ஒழும்பவையறியார்
தொல்லுலகிற் சித்தரெனச் சொல்லுவதுதெரியோ.

(29)

பாமேன்பார் பரையென்பார் பாங்கறியாமாந்தர்
பாமேது பரையேது பரைநடனமேது
கோளான மனமல்லோ பாழாகிக்கெடுக்கும்
குறித்தமன மாயையதே கூர்ந்தபரையாகும்
தாள்தனிலே தரையுமவன் தானிருந்தாளானால்
தனிப்பாழாய் நின்றதிலே தாக்குமிடமேது
பாழ்தனிலே தாயிருந்தால் தரையெவ்வறிவார்
பாரேது வின்னோது பகரவகையேதே.

(30)

ஊகவெளி கோடிமதி பெந்தாய்க்கும்வீடு
எண்ணவொண்ணச் சூரியன்போ லெந்தாய்தன்கோலம்
மோகமுள்ள பாதகர்க்குப் பாழ்போலேகாணும்
முத்தியில்லா அவத்தருக்கு மறைவன் முழுநீலி
சோகமற்று ஆசையற்றுத் துயரமெல்லாந்தீர்த்து
தொல்லுலகிற் பிறவியெல்லார் துன்பமெனப்பயந்து
தாசமுள்ள நல்லோர்க்கே தரையும்வெளிப்படுவார்
சற்றருவா லறிபவர்க்கே தர்ப்பும்வெளிப்படுவார்.

(31)

சந்தானை அறியார்க்கு யிருப்பிடந்தானேது
 சந்தவிதஞ் சுகமறிவா ரெப்படிவீடறிவார்
 தந்தாய்போல் வடிவெடுப்பாள் தராமெனவருவாள்
 சந்ததியுந் கிளைபொருளாய்ச் சத்துருவாய்வருவாள்
 சொந்தமனந் தானாவாள் நோக்கவலையாவாள்
 நோக்கரிய செல்வமுடன் நோக்கியேவாழ்வோர்க்கு
 வந்துமனக் கசடதுவே காலனுமாய்விடுவாள்
 பாபாவி செயலெயெவர் மதிக்கவுமவல்லேரோ. (32)

ஆசாரக் கள்ளியவ ளார்க்கும்வெளியாகாள்
 ஆசையற்ற வன்பருக்கே அவனும்வெளியாவாள்
 கூசாதே மகனேநீ உலகம்நகைப்பதற்குக்
 கோருலம்போல் யிருகமெல்லாங் கூடுமுறவாரீ
 பேசாதே மவுனமென்றும் பெருமைகளெண்ணுதே
 பெத்தவன்போல் பெண்களெல்லாம் பிணிப்பறவேநினை
 ஆசையென்ற சங்கமெல்லாம் ஆறப்பகைவாய்விடுத்தே (பாய்
 ஆங்குமூரீ மாத்திரமா யலைவதுவேகுறியே. (33)

லுகையறியா மூடரல்லே மனவிசுத்தியென்பார்
 வகைக்காரர் சத்தியுடன் வாழ்வதுவுமென்பார்
 திகையரமற் சிவனுடனே சத்தியுந்தான்கூடி
 செகம்படைத்தார் நாமுமந்தத் திரமுடையோரென்பார்
 தொகைப்படைத்தோல் நரம்புசதை படைத்தவுருவந்தோ
 தோகையரைப் பராபரையைச் சொல்லவும்வாய்வருமோ
 நகையாரோ பெரியோர்கள் மனமடியார்மாந்தர்
 நாரியரைப் பொருளாக நாய்போலேயலைந்தால். (34)

பெண்ணைசை கொண்டவாக்கு ஞானமெப்போதெரியும்
 புத்திகெட்ட மூடருக்கோ புலையருக்கோதெரியும்
 மண்ணைசை கொண்டிருந்த மாண்பருக்கோதெரியும்
 மதுகெட்ட மாந்தருக்கோ வம்பருக்கோதெரியும்
 கண்ணைக் கண்டிருந்துங் காணாதார்போலே
 காதல்கொண்டு சிலேற்பனத்தி லீப்போலேகலங்கிப்
 புண்ணாகி மனங்கரையப் புறவியிலேயுழல்வார்
 புத்தியில்லா வீணரைப்போற் புலையருண்டோபுனியில். (35)

ஓடவுமொட் டாதுபிடி கொடுக்கவுமொட்டாது
 ஒளியாது காமப்பேய் உலுத்தருக்கேபிடித்தால்
 வாடுவது மகிழ்ச்சினுந் காமக்கோட்டால்
 மடிவதுவும் பிறப்பதுவும் காமக்கோட்டால்
 பாடுவதென் படிப்பதுபெண் னுசையெல்லாம்மனதில்
 பற்றற்றால் நிசப நியப் பாதையெல்லாம்சுத்தித்
 தேவெதே னிருந்தவிடந் தானிசமாகாதோ
 தேன்மொழியா ராசைகொண்டு திரித்தலைத் தும்பலனே

தன்னுலே யாகாது பெண்ணுசைமறக்கச்
 சாத்திரங்கள் கோடிசுற்று தனையுறந்தோமென்பார்
 பொண்ணுசை மண்ணுசை நீங்கியாழமடர்
 புத்திசொல்லிப்பிழிபிடத்திற் பொருள்நையேற்பிப்பார்
 என்னசத்தும் பொருள்பதிக்கப் படித்தகிந்ததானே
 இடைந்தமனத் துயரமெல்லாம்பொருள்பதிக்கத்தானே
 தன்னையதி னோர்க்குமித்தப் பகட்டேதுக்கப்பா
 தன்னுடனும் பகையானற் சற்குருவும்வெளியாம். (37)

நிறுத்தப்பா னுசையெல்லாம் நீயெனவெண்ணுதே
 கெட்டுரப் பெண்களுட நினைவையெல்லாந்தள்ளு
 மறுத்தப்பா குரோதமெல்லாந் தானெனவெண்ணுதே
 மாய்மாலக் காரருடன் வாசனைசேராநே
 பொறுத்தப்பா வாசனையைப் பொல்லாங்காங்கிங்கு
 புத்தியில்லா தானல்லிலா புகுதுவர்வாசனையில்
 நிறுத்தப்பா பாவினையைக் கனவிலுமெண்ணுதே
 நீங்குவது கடினமது வெளிதுடனேநீங்கே. (38)

ஆசான்சொல் தன்னுறவு கூடுவதுங்கடினம்
 ஆப்பவல்லோ நிசந்தெரியும் அனுபவமுந்தெரியும்
 பேசாதே தெளிந்தவர்போல் தலையசைத்தாணமோ
 பெத்தவிடம் அறிபாதார் பேச்சுமெத்தப்படிப்பார்
 வாசனையும் பாவனையும் மனத்தைவிட்டுநீங்கி
 மாருத்த திணமுகில்போல் மாய்வதல்லோனாயம்
 நேசமதில் மயக்கமத்தாற் றன்னுருவங்காணும்
 விஷ்டையில்லாப்பாதகர்தான்விஷ்டையெங்கேயிருந்தார்

தன்னையத்த பெரியவர்க்கு நிஷ்டைவிதந்தெரியும்
 சாந்தகுணம் பொறுத்தவர்க்கே சாந்தநிலைதெரியும்
 மின்னுறவில் ஸாதவர்க்கே சாங்கிஷ்முந்தெரியும்
 பேதங்கள் வெறுத்தவர்க்குப் பேருணர்வுந்தெரியும்
 ஆன்னயமுஞ் சந்தரமுங் கலந்தவிடம்பஹிபாம்
 ஆப்பதியைப் பார்ப்பதற்கு ஆருணைப்பார்ப்பிஷ்டை
 உன்னியின்ற பதங்காணப் பேதகஞ்சந்தாமோ
 ஒப்பாது மனக்கசடு வுள்ளபொருள்காணை. (40)

வாஸாவின் வாயிலுமல் மண்டிகம்போலும்
 கருக்கெருடன் வாயதனில் மருளாவம்போலும்
 கோளான உலகாசை தனக்குமப்பரபாய்ந்து
 குறிகஞ்சக்துந் தவறாமற் குருவருளோநாடி
 பாளான உலகிலுள்ளோர் நகைத்துமெத்தக்கேடாய்ப்
 பழிப்பதற்கு வெட்காமற் பரம்பொருளேபெரிதாய்த்
 தேளான இச்சையத்து மருளுமணந்தெளிந்த
 சித்தமுரு வென்றாகச் செகத்திருப்பார்நல்லோர். (41)

ஊத்தையப்பா திரண்டுகளுக் கரணியாவதுபோல்
 உள்ளமதி லெள்ளவும் உகந்திபாவணையால்
 எத்தமுள்ள கற்பனையா யிச்சைபலவாகி
 எண்ணமொடு துயராகி பெனிதுபெரிதாகி
 பார்த்ததெல்லாந் தனதாஓப் பந்தமுக்கற்பனையாய்ப்
 பாசமுமாய் ஆசையுமாய்ப் பண்டுபுதிதாகி
 வார்த்தைபை பேராகி யுலகமயல்பிசமாய்
 மறந்தாலும் மறக்கவொண்ணு வல்லீருளாய்கிலைக்கும். (42)

சாந்தியென்ன வேறுமோ பேதமெல்லாப் பீங்கிற்
 சத்துவமான் குணமாதிக் தன்னுருவைப்பார்த்தால்
 மார்த்தர்மனம் நயமாகும் மனோபைமேலிசமாம்
 மறந்தாலும் பேரின்கு மார்த்தவழிதெரியும்
 சேந்தமனக் கசடருக்குஞ் சிவத்தியானமாமோ
 செகமெல்லாந் திரிந்தலைந்து சித்திசெய்தாலாமோ
 காந்தமனத் துயராமற் பெரும்பதிரைநோக்கிக்
 கண்டாலு முரைப்பதுவுந் கடினவித்தைகாரணை. (43)

எத்தனைநூல் படித்தாலும் மனந்தனக்கேநன்மை
 ளதுசித்தி படித்தாலும் மனப்பெயர்க்கேதூயம்
 கத்திமெத்தக் திரிவகெல்லாம் மனப்புரேக்கேபொகிப்பு
 கருத்தரிய வாசாரஞ் செய்வதெந்தக்காலம்
 மித்தால மனத்தாசை மெள்ளமெள்ளநீங்கிப்
 மரியான பேதமையைப் பேரறிவாற்றினித்துச்
 சுத்தவெளி வெகுதூரஞ் சூட்சுமவலுவாகித்
 தோன்றாத புருவமையஞ் சுகம்பெற்றீபாரே.

(41)

பாரப்பா எட்டுரெஸ் டொன்றாய்கின்ற
 பதியிலித்தாற் றாரரேது பரசுமேது
 ணரப்பா யேதுமிக்கே பேருயிலலை
 உண்மையதாய் ஆப்புறமும் உருவிப்பார்த்தாத்
 சேரப்பா பெருகரசுச் செத்தவிடம்கனர்காங்
 திகைப்பெது பசியேது சித்துநிசையேது
 நேரப்பா றயாரேது சோபனையேது
 நீங்காத காதலுண்டோ நீனைத்திருத்தற்பாரே.

(45)

வகையேது சேர்க்கையென்ன நிஷ்டைபலவேது
 மனவருத்த முண்டானால் மசுகடப்பாமாயை
 துகையேது தெறியேது குருவருளேப்பெற்றால்
 தோத்திரவெல் லாம்ஞானன் துடருமப்பாபாதை
 புகையான காமமெனும் புகைகளதுமுடிப்
 புத்திமலைத் திருத்தவர்கா பொருளாதையேசேரார்
 புகையான மன்மதனை யெளிதாக்கப்பார்க்கிற
 பரம்பொருளும் யெளிதாகும் புத்தியதுபாரே.

(46)

எட்டாத பொருளெனவே யெட்டியெட்டிய்பார்த்தால்
 எப்படியும் பொருளறியார் யெண்ணிறத்தகாலம்
 தொட்டையும் பொருளெனவே யெளிதாக்கெஞ்சிற
 ரோற்றமெல்லாம் அறுத்தளித்துச்சொருபமதிற்பார்க்கில்
 ஒட்டாது பொருளெனவே ஒட்டியதோரெட்டும்
 ஒம்பபா வறுமையெல்லாம் ஒன்றுமில்லாதவனைக்
 கட்டாணி பணிமுத்தைக் கண்டவர்க்கேயின்பம்
 காகினியிற் சரியுண்டோ கண்டதுநீபாரே.

(47)

பொய்யாது போகின்ற சரீரமுதற்பொருளும்
 பொருமையென்ற விசித்திரமா மூலதமதல்யாவும்
 பொய்யாகு மிகனிலொன்றை நிசமனவேயெண்ணிற்
 பொருந்துமுடல் தனையறிந்து புத்திகள்கற்பதுவும்
 செய்யவுல கிளிற்பெரி யோன் செல்வனெனவாழ்வும்
 சோவெரும் பாழல்லாற் சேரும்பலனில்லை
 அய்யமறக் குருவருளே நிசமனவேயெண்ணில்
 அவனிமுத லரசையெல்லா மதற்றுவதுபலனே, (48)

நிசமில்லா வுடலெம்பேர மறைந்திடேமாதவனுல்
 நெடுமிறவிகொழும்பொருளாம்பந்தமெல்லாம்பெருகும்
 வசமாநப் பேரழிவே கிடவொண்ணுப்பலந்தான்
 வலுவாயை யென்னவெல்லாம் மாசறவேதள்கி
 அசைகில்லாப் பரம்பொருளே யறிவாநல்லோர்தெளிவாய்
 ஆசையுள்ள முழுமுடர்க் காயிரஞ்சொன்னாலும்
 நிசமான பொருளறிய மனவ்ருந்திப்பாரா
 நீதியுள்ள நல்லார்க்கே நிண்ணயமாம்பொருளே, (49)

அழியாத ஆணந்த வெள்ளமதுபெருகி
 அருள்சிறந்த மனம்பொருளே அநிகருகிக்கனியே
 தெளிவான குருராச ரத்தினபரணம்
 செப்பியது லொட்டிடவே இப்படியோர்தழைக்கச்
 சுழிமுனைபா முச்சிவினி லட்சரமாமொன்றிற்
 சுழிசுழித்து முனைவாசல் வழிவருமாதேகி
 விழிமுனையி லேநாட்டி விடலியருளாலே
 விளக்கொளிபேர லிந்துலை விளங்கவுரைத்தேனே, (50)

குருராஜர் ஞானரத்தினபரணம் 50

முற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம் புத்தக வியாபாரம் வை சிவகுருநாத
 மூப்பனாரிடம் வாங்கிய எட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

செவ்வியல் திருவாய்மலர் திருவள்ளிய

பாம்புத் துறை.

பதினேழாவது

குருநாஜர் திருவாய்மலர் திருவள்ளிய

சிவயோக சிந்தாமணி 50

தந்திமுதன் பதம்போற்றி லேவநீ பதம்போற்றி

தயவாக என்னியில் ந வாலையகம்போற்றி

கந்திருகு பதம்போற்றி ஏறலாபகம்போற்றி

காதாக்கள் பாடிவைத்த யோகந்தன்னோச்

சிந்தாத மனிரத்த மாக்லகீனப்போலை

செப்புகிறேன் பாணுக்கா தெளிவாய்க்கேளு

கந்தன்முன்னு வாகத்திசும் ளுரை கதயோகம்

காட்டுகிறேன் குருநாஜ பண்டிதனுன்காணே.

(1)

பண்டிதனுன் பாடிவைத்த யோகநூற்குப்

பதினெண்பேர் மொருமொருத்துந் கூடியொன்றாய்க்

கண்டவன்போற் சொன்னதென்ன மறைவில்லாமற்

காகினியி லெல்லோரும் சித்தனுக்கச்

சண்டாளா கிறித்தெனியி இந்த நூலைத்

தாரணியிற் காட்டாதே சாபமீய்யோம்

உண்டான பொருளையெல்லாம் வெளியிற்போட்டால்

உலகமெல்லாம் ஞானிகளா யுபயவார்தானே.

(2)

உயர்ந்தாக்ஷா லெங்குருட வெளியிட்டும் பி. பி. பி.

ழகோகோ சித்தனென்ற மொரு பதம்போற்

உயர்ந்தமாத் தாலியைப்பப்பத் திகுந்தும்மொளையார்

ஊரிலெங்கன் நூல்களைப் படிக்கமாட்டார்

அயர்ந்தவன்னைப் பொருள்பொலி எங்கனயோகம்

ஆவதற்கோ சிவராஜ யோகஞ்செய்யுநாய்

கயர்ந்தவனே என்றடித்தார் ஆத்தான்பார்க்குந்

கண்கெடுத்து சித்தரையும் கோபித்தாளே.

(3)

கோவித்து உங்களுக்கே னிந்தவாறு

சுவலயத்தி லெனைப்பணிந்த குழந்தைகட்குப்
பாவித்த சிவயோக வாழ்க்கைஞானம்

பாஷிப்பாய் என்றுரைக்கப் பாடினான்கேள்

காலுத்த வுக்களைப்போ லவன்றானென்று

நயத்துடனும் பயத்துடனுஞ் சொன்னதாலே

சாவுத்த பேர்களுமே சித்தராணர்

தயாபரியே குருராஜ னிவன்றன் னாலே.

(4)

தன்னுலே யேட்டிடனே சேர்க்கமாட்டார்

சுவங்கலுக்குத் தெரிந்திடவே தற்பரத்தை

உன்னுலே காட்டிவித்தாய் தம்பியென்று

உத்தமர்கள் மனச்சடவாய் ஒதுங்குகொண்டார்

நின்னுலே மறைப்புவித்தை யோகமெல்லாம்

நிசங்கண்டோ மென்றெந்தன் செலிகள்மெச்சப்

பன்னுலே சொல்லுகிறேன் வாலையம்மார்

பதம்போற்றி இடகலையைப் பரிவுற்றேனே.

(5)

பரிவுற்ற இடகலையே மூலம்மூலம்

பதமாஞ்சந் திரவென்றும் உகாரமென்றும்

தெரிவுற்ற விந்துவென்றும் வழலையென்றும்

செயமான சேரீரின் வாதமென்றும்

அறிவுற்ற மனமென்றுஞ் சத்தியென்றும்

அரகார பதினாறி டைக்கமென்றும்

குறிவுற்ற குண்டலியின் வட்டமென்றும்

கூறுவார் வல்லபநா னிதழ்தானென்றே;

(6)

இதழான பஞ்சகலை யிருக்குந்தானம்

இதுகாலம் ஏமனென்றும் இருளாம்மாயை

அதமான கள்ளென்றும் மயில்தானென்றும்

அனேகவிதஞ் சொல்லுவார் மதியைமைந்தா

பதமாக இதைப்பிடித்துப் பிசகிடாமற்

பலகோடி யெண்ணத்தில் வீழ்ந்திடாமல்

நிதசரிதா னிரவுபகல் ரேசிரேசி

நினைவைவிட்டா லொன்றுமிலை நிசஞ்சொன்னோமே. (7)

சொன்னதொரு பிங்கலையின் மார்க்கங்கேளு

சூரியன் தன் வட்டமென்றும் அகாரமென்றும்

வன்னியென்ற முக்கோண வாலையென்றும்

மதியுண்ட விதியென்றும் அண்டமென்றும்

கன்னியுட காதமென்றும் வந்துவென்றும்

கனமான திராகுகமாத்ருளிகையென்றும்

உன்னியே கயிலாச மேருவென்றும்

ஓாறிவாய் விளங்குகின்ற பிரமமொன்றே.

(8)

ஒன்றான பிரமத்தின் அமுதசாரம்

உத்தமனை பூரித்து எப்போதுந்தான்

தன்றான பேதமில்வல் லாரையென்றும்

காற்பத்தி முக்கோணத் தில்லையென்றும்

கன்றான வாசியென்றும் கடுங்காயென்றும்

கருஞ்சாரை வெண்சாரை கருத்தெல்லாம்

நின்றருந் கஞ்சாவும் அமுதமென்றும்

நிகழ்த்தினார் பாணவென்றும் மதுவென்பாரே.

(9)

மதுவென்றுஞ் சுத்திருண் டலியாமென்றும்

வாலையென்றும் புலனைசிவ ரூபமென்றும்

இதுவென்றும் பெண்ணென்றும் ஆண்டானென்றும்

இகாரமென்றும் மொரமுண்ட வெழிநீரென்றும்

அதுவென்றும் அனந்தமென்றும் ஏகமென்றும்

அம்பரமே அழிவில்லா வீடேயென்றும்

சுதர்முகனாச் சிருட்டிப்புப் போலேமைந்தா

சாற்றுவார் வெருகோடி பேர்களுதானே.

(10)

தானான பெருமைபிக் கலையினூடே

சந்திரானுமிடகலையை பொன்றாய்ச்சேர்த்து

வேனான ரேசகபூ ரகமுகும்பம்

விடிந்துதய மாருமட்டுஞ் சலிப்பில்லாமல்

மாளர்கள் மயக்கத்தில் வீழ்ந்திடாமல்

மைந்தனே முச்சுடராஞ் சுழினைபார்த்துக்

கோனான கந்திதெரி சண்முகம்கும்

கூடழிந்து போகாது கூடுகடே.

(11)

கடிகிற இந்தமுறை தெரியாமாண்பர்
 கூறுகெட்டு யோகதர ாணைகள்செய்து
 மாடுபோற் பெருநெஞ்ச விட்டுவிட்டு
 மைந்தனா ரகெடுவான்றும் நாடென் றுந்தான்
 நாடுதொறும் ஓட்டாறாய்த் களித்தினோத்து
 நாய்போலே ஊவந் தகலா இரையுமாகி
 விடுதொறும் மேச்சிட்டு நாய்ப்பண்பிஞ்சி
 வீருதாவி றெறந்திட்டா ன் வெகுபெர்நானே.

(12)

வெகுபெர்க ளெத்தனையோ மாண்டார்கோடி
 விதவிதமாய் வாசனைபத்தான் பெருக்கப்பேசி
 அருதமாய் அஞ்செழுத்தை மூக்கில்மாறி
 அதற்கடுத்த ரெண்டெழுத்தைப் பின்னுமாறி
 உகிதமாய் ஆரவக ரம்ஒங்காரம்
 உத்தமனே மந்திரயோ கங்கள்செய்து
 விசிதமிடை பிங்கலையைக் காணாதேரவும்
 விட்டுவிட்டார் சடத்தையுமே வீணர்தானே.

(13)

வீணை காமிக்கும் ஆங்காரிக்கும்
 வேகமுள்ள கோபன்லோ பிக்குஞ்சாந்தம்
 காணாத புல்லனுக்குந் தர்க்கவாதி
 காரியத்துக் காய்வணங்குந் கள்ளவாதி
 கோணை குருவைநிந் தனையேசெய்து
 குறைசொல்லிச் சொத்தியாக் குருடருக்கும்
 பூணை சிவசிந்தை பில்லானுக்கும்
 புகட்டினுந் பலியாபூ ரணமென்றோதே.

(14)

பூரணமே தெய்வமென்ற உறுதிவேணும்
 புண்ணியமார் தருமத்தின் புகழுமவேணும்
 காரணமார் குருவுக்குட லாதிபோலும்
 கைக்குநீர் வார்த்தொன்றாய்க் கலந்தெப்போதும்
 நாரணும் லக்ஷிமிபோல் வாழவேணும்
 நயமவேணும் பயமவேணும் நடபுவேணும்
 ஆரணமார் கருவிடையந் தோணவேணும்
 ஆன்புசிவ சிந்தையுந்தா னதிகமாமே.

(15)

அதிகமாம் புண்ணியம் நீடு இத்தயோகம்

அசுப்படுங்குண் பழநிநாமத்து ஞானதப்பா
வதிநித்யம் நோ நோமம் இலையெல் மோகம்

வநுநீதுநி யாரகோ மால்பாதம்

சத்திநயம் உயோந்நினுந் சொன்னாதுண்டோ

சுய்யாதே மெய்யாதே கோனியாதே

செதிபெறவே வேறுமென்று துணிந்தகொண்டால்

கேசரியன் கணபர்த்து செட்டுப்போயே.

(16)

பானென்றும் பனாமென்றும் பனாவியென்றும்

பழிகாசி உயமகாசி புயமபாமென்றும்

நானென்றும் ஞானமென்றும் சகிதானென்றும்

கமலாமென்றும் சம்மாசு குந்நியென்றும்

நானென்றும் குந்நியாந்நியா நுந்நியென்றும்

சுந்நியென்றும் காலசால் நோமாமென்றும்

கோனென்றும் ஞானமாமென்றும் பு

கொண்டோரை செட்டுக்கும் குமரியாமே

(17)

ஆமடா பிவளைவிட்டு யோகம்பெற்று

அப்பனே கண்டதில்லை ஞானப்போக்கு

ஓமடா வாராது முத்தியில்கூ

ஓவியாது காமப்பேய் ஒருநானுந் தான்

நாமடா பிவளைமுந்தி அர்ச்சிதகீதத்தி

நலமான பலிரண்டு வரையுந்தாண்டி

காமடா வென்றுமன வரையுந்தாண்டி

கர்ப்பகித்தி யோககித்தி கடராசரித்தானே.

(18)

கடாட்சித்த படியாலே மல்க்கம்போச்சு

கருவிகா னுதியெல்லா மாண்டுபோச்சு

உடாச்சித்த புரியட்சு ரத்தம்போச்சு

ஒன்றுபொரு ளென்றெண்ணித் தெளிவதாச்சு

அடாச்சித்த பயங்கோபம் வீறும்போச்சு

அஷ்டமா சித்திபெற அறிவுமாச்சு

படாச்சித்த மாயையெல்லாம் பறந்துபோச்சு

பரம்பொருளே செதியென்று பணிந்திட்டோமே. (19)

ஓமென்ற ஆய்சரமும் வாலையாச்சு

ஒருத்திவயித் துலகமெல்லா முதிக்கலாச்சு

ஆமென்ற பேருக்கு அருளுமாச்சு

அறிவில்லா மூடருக்குக் காலனுச்சு

நாமென்ற அகங்கார மத்துப்போச்சு

நமூனின்ற குணம்போச்சு உறுதியாச்சு

பேரமென்ற சேவர்களுையும் மெய்க்கலாச்சு

பூணியும் என்வசமா யிருக்கலாச்சே.

(20)

இருக்கமட்டும் நான்கேட்ட வாகங்களெல்லாம்

இறையனவு தப்பாமற் கொடுக்கலாச்சு

அறுக்கமட்டும் பாசத்தை யோகமார்த்தம்

அடிக்கடியே அவள் வந்து சொல்லலாச்சு

பளுக்கமட்டுங் குஞ்சியைத்தான் சிறகால்கொண்டு

பாதுகாத்த ருக்குடம்போற் பேணலாச்சு

பொருக்குமட்டும் பிடைபின்னே வெளியிலேத்தி

பேரகாமற் பிங்கலையிற் புக்கினேனே.

(21)

புக்கினேன் சுழிமுனையில் மனக்கண்ணாட்டிப்

பொருத்துறைந்தே னேகாமல் வாசிகட்டி

சிங்கினே னென்றமன மொன்றிநிற்கச்

சிவசிவா அண்டவுச்சி யமுதமுறும்

நக்கினேன் அமுதத்தை யுண்டுதேறி

நாட்டிலுள்ள கிரியைவிதம் நன்றாய்க்கண்டு

மொக்கினேன் பிரபஞ்சம் பொய்தானென்று

முத்திபெற்றேன் சித்திபெற்றேன் மூச்சுள்ளாச்சே (22)

ஆச்சுதடா ஓரணாடில் வியாதிபோச்சு

ஆப்பனே செண்டாண்டில் மோகம்போச்சு

வாச்சுதடா முன்றாண்டிற் சாந்தியாச்சு

வைதாலும் புதழ்ந்தாலும் நிதானமாச்சு

போச்சுதடா நாலாண்டில் விஷமேறாது

பொய்வென்ற தேகமது மெய்யதாச்சு

தாச்சுதடா பூகாயுங் கனியதாச்சு

கருதிப்பா ரஞ்சினிலே பொரிவென்றேனே.

(23)

பொரிவென்றேன் ஆறுண்டில் எமனுமாண்டான்
 பூரணத்தாய் பதத்துக்கு ஆளுமானேன்
 நரிவென்று என்னையெய்த்த மனைதயேழில்
 நன்றாக வென்றுவிட்டு அறிவைக்கண்டு
 பரிசுருவாக் தங்கத்தின் மகிமைகண்டு
 பதைப்பறவே அஷ்டாங்க யோகம்பார்த்து
 வரிவரியாய் எட்டாண்டில் நிஷ்களத்தின்
 மலரடிபைப் போற்றிமனம் மகிழ்த்திட்டேனே. (24)

மகிழ்ந்திட்டேன் கித்தித்த படிநூழ்த்தேன்
 வரலெயனுந் துரைப்பெண்ணுள் மகிமைபாலே
 புகழ்த்திட்டேன் நிராமயத்தை யெந்நாளுந்தான்
 போக்குவரத் தெரழித்தந்த நிலைபெறாமல்
 இகழ்த்திட்டேன் மயங்கமெல்லாக் கீழேதள்ளி
 எனக்கொருவ ரிணையே எனுமெச்சி
 அதழ்த்திட்டேன் அண்டத்தைக் கண்டுதேறி
 ஆரறிவா ளவளறிவா ளதிதந்தானே. (25)

அதிதகாம் ஒன்பதிலே நடந்தமார்க்கம்
 அறைகிறேன் அழகுடைய மைந்தாதேனா
 நதிதமாய் காகியிலே நடக்குஞ்செய்கை
 நான் தெரிந்து கெவுனசித்தர் தண்ணைக்கண்டேன்
 பதிதமாய் தூரதிஷ்டி யெண்ணிப்பெற்றான்
 பகலவனுஞ் சொல்லேவந்த பண்புங்கண்டேன்
 விதிதமாய் மனிதருட நிகலுந்தோன்றி
 விதிவிதமாய்ப் பாடியே விளங்குகின்றேன். (26)

விளங்கினேன் பத்தாண்டா யிளத்தேட்டண்டம்
 விசாலமெல்லாம் ஒருநொடியில் மேவிப்பார்த்தேன்
 துளங்கினேன் பிரமலோ கத்திற்சொன்ன
 சுமமான சரளவதி நிலையுங்கண்டேன்
 வளங்கினேன் பொன்னுலகத் தேவரெல்லாம்
 வணங்கவே வரம்பெற்றேன் மரபனுத்தன்
 களங்கமில்லா வைகுண்டத் தன்னிற்சென்று
 கயிலாசக் கரைகண்டு களிப்புற்றேனே. (27)

களிப்புற்றேன் சிவனாசை வணங்கியிந்தக்
கயிலாசத் தனைத்தாண்டி அப்பாலேக
விளிப்புற்ற ஞானிகையொன்று வேண்டுக்கேட்டேன்
விமலனார் ஓனைப்பார்த்து மெச்சிக்கொண்டு
ஞளிப்புற்ற கயிலாசக் கைக்கொண்டாரே
ஒருவருந்தா னனைப்போலே வருவார்காணேன்
அளிப்புற்ற பிரபஞ்ச மயக்கப்பட்டு
அறிவுண்மை நிராசையினு அறிவுற்றாயே.

(28)

ஆயிவல்ல பத்தாலிவ் வளவுக்கண்ட
அருமையுள்ள சுப்ரமண்யம் நியேயென்று
தாயிடத்தி லென்னுங்கேள் நாளுனக்குச்
சாத்தகிதேன் முப்பதிலே சவுமியமோனம்
நீயிதற்கு அப்பாலே போசுவென்றால்
நிருவாணி கோஷிப்பாள் நில்லென்றெண்ணி
நாயனார் புத்திசொல்லி சாங்கியயோகம்
நவின் நிருக்கேன் தாயிடத்திற் கேடொன்றாரே.

(29)

என்றவுடன் மறுபடினை லாசந்தன்னில்
எனையின்ற புவணியுட பதத்தைப்போற்றி
நன்றியுள்ள மாதாவே மேருக்கப்பால்
நான்சேரக் குளிகையொன்று நக்கன்பக்தல்
வென்றியுடன் கேட்டதற்கு சாங்கியயோகம்
விபரமுற வறிந்தாக்கால் வெளிபாழ்தன்னிற்
பொன்றாம லேறிடலா மிப்போனன்றி
பொறுகாது உறுதியில்லை போவென்றாரே.

(30)

உறுதியில்லாப் பிள்ளைகளை யேன் தான்பெற்றாய்
உத்தமியே பத்தினியே உமையேஆம்மா
விருதாவி வித்தனைநாள் பட்டபாடு
விதியெழுத்தின் படியோநா னுண்ணக்கண்டும்
சுருதாமல் அரைகுறையாய்ப் போகநன்றே
காரணியே பூரணியே கருணைபூண்டு
குருவருளரற் சாங்கியயோ கத்தைச்சொல்லும்
குழப்பகமே தம்பமெனக் கும்பிட்டேனே.

(31)

மும்பிட்ட னைந்தனோக்கள் குருஜர்யா

கடறுகிறேன மூன்றொணை கழிநீரையோகம்
அவ்விட்ட மின்னகட்டுஞ்ச் சொல்லுகொல்லு

அவற்றும் தனிவாதே சாங்கியநோகம்
எம்பிட்ட மடியாமே உணக்குச்சொன்னேன்
நடுநிலை முடிவில்கலை அடியுமிக்கலை

தெம்பிட்டப் பார்ப்பதற்குச் சந்தமிழ்க்கலை

கிவகிவா மனமிக்கலை வெளிநிபயோகியே.

(82)

வெளியொளியாம் அருண்டவெளி அல்ல அல்ல

விசற்பயத்த மனவெளியாம் அல்ல அல்ல
கனிவுற்ற பூக்கவெளி அல்ல அல்ல

கண்ணுற்ற மின்னவழி அல்ல அல்ல
அளிவுற்ற ஆகாச வெளியுமல்ல

அவ்வுடம்பிசா மெண்டிமகடும் வெளியுமல்ல

மொளியிற்ற மனவெளி வநுக்கயோகம்

முக்கடலின் கண்டமு தநிவீதா மே.

(83)

அறிவான மூப்பாமூல் கடந்துவெளியொளியாய்

அந்தொய்தல் கடந்துநின்ற அருளொளியாம் உண்மை
பெருவெளியாம் அறிவுற்ற வெளிகடந்தப்பாரே

பெரியோர்க்குப் பஞ்சநந்ததா ஐவருமேயறிபாக்
குருவெளியாம் கவிஸாசத் தப்படிமாய்மையுட்கே

உருத மோனவெளி சாங்கியமாமதபோப்
பருவந்தொண் ணுறுத்தாநைப் பழகிப்பார்த்துவந்தால்

பகர்மோட்ச மூர்த்தியுமுன் பாரிலுன்றன்பாமே. (84)

பரமான உக்கலையர் எனக்குமுன்னுள்

பகர்ந்திட்ட சாங்கியயோ கத்தினுலே

அறமான மூப்பத்தி ரெண்டுஞ்செய்து

ஆறுமுகன் கணேசனுக்குச் சாங்கியஞ்சொல்லி
வருமான பொருளியிந்து ஆகாரகளைவெல்ல

வடிவேலைக் குகனிடத்தில் மனதோடய்ப்பதேன்
தாமான கிரவுஞ்ச கிரியைவென்று

தானவரைக் கண்டுவிய்த்தான் சத்தியமாய்த்தானே. (85)

சத்தியமா யிருந் தவர்க்கு இந்தயோகம்
 தவறாது சாக்ஷியந்தான் வருந்தன்னாலே
 முத்திபெற வேணுமென்றால் என்னைப்போற்று
 முழுமுதலாம் உங்கலாயர் தன்னைப்போற்று
 சித்திபெற வேணுமென்றால் பெரியாகாது
 செடமிநீக்க வேணுமென்றால் சஞ்சலமாகாது
 பத்தியுள்ள என்மகனே என்றுஅம்பாள்
 பசர்த்திட்டம் பாவெளியிற் பாய்த்திட்டாளே. (36)

இட்டாளே இவ்வண்ணம் யோகமென்று
 என்றனக்குப் பிள்ளைதொண்ணூற் றாறுபேர்க்குத்
 திட்டமுடன் சொல்லிவைத்து அவரவர்க்குச்
 சிவவர்க்கம் வெருகோடி கண்டோரில்லை
 அட்டதிசை பெங்கிலும்பேரய் அண்டமெல்லாம்
 அவர்கூடி விளையாடி அறிவைப்பெற்று
 பட்டபிடுங் கழிந்துபோற் செவுனத்தாடி
 பகரண்டங் கடந்துவெளி பரங்கண்டாரே. (37)

பரங்கண்டு புண்ணுடையுங் கண்டுபேசி
 பண்புள்ள கொங்கணரும் நந்திமூலர்
 திரங்கண்ட சேய்க்குருகு ராஜன் பிள்ளை
 திடமெத்தத் தாடிமெத்தச் சிவமுமெத்த
 உரம்மெத்த இவர்களுக்கோ குளிகையில்கை
 உண்மையினால் ரசமணியின் வேதத்தாலே
 வரம்பெற்றார் பதினெண்பேர் மாரக்கமெல்லாம்
 மாயையென்று எந்தனையும் மெச்சினாரே. (38)

மெச்சினார் நவகோடி சித்தரெல்லாம்
 மேலுலகும் கீழுலகும் நடுக்கண்டத்தும்
 நச்சினார் குருராஜ னெங்கேயென்று
 நாணவர்க்கு யேழைழைப்போல் நயந்துகொண்டு
 துச்சமுள்ள சித்தருக்குப் பிடிசொடாமற்
 சோதிதனை நம்புண்மை யுணருவோர்க்கு
 அச்சங்கள் தனைத்திர்த்தம் பரத்தைக்காட்டி.
 அரகரா தொண்ணூறு யுகங்கண்டேனே. (39)

கண்டேன்றான் வெகுசோடி காலம்வாழ்ந்து
 கண்மணியாம் நாம்பெற்ற பிள்ளைக்கெல்லாம்
 விண்டேன்றான் இந்தமுறை யோகமெல்லாம்
 விஸிப்போர்க்குச் சூரிபன்றன் வெளிச்சம்போல
 பண்டேன்றான் பதினெண்பேர் வாதவென்று
 பகர்ந்தசிவ யோகசிந்தா மணியையப்பா
 கொண்டேன்றான் சதுரகிரி சார்புசித்தர்
 கொடுவென்று கேட்டார்கள் கொடுத்திட்டேனே. (40)

கொடுத்திட்டேன் கலியுகத்திற் போழ்ந்திமை
 குணமாக அழங்கிற் நாலாமாண்டில்
 விடுத்திட்டேன் காசியிலே சமாதிசூழ்
 மேவினென் மூவாயி ரத்துச்சொச்சம்
 ஆடுத்திட்டேன் பரவெளியே நாமெயென்று
 ஆசைச்சுலந்து வெகுசூலஞ் சென்றபின்பு
 படுத்திட்டேன் பாவநாசக் தெற்குமூலே
 பார்பொதிகை சார்புதனிற் பண்புற்றேனே. (41)

பண்புற்றேன் சாதிமிலே வசிவன்ருத்திரன்
 பகருவா ரெந்தகப்பன் நந்திபாட்டர்
 கண்புற்ற எந்தாயோ சிவகாமிவாமி
 காங்களுமே உடன்பிறந்தோர் பத்துப்பேர்கள்
 தென்புற்ற எந்தாயார் கிருபையாலே
 தீவினைகள் தானகற்றித் திறமையானோம்
 ஆன்புற்ற என்பேரோ வேதமூர்த்தி
 ஆக்டடங்க சாங்கியமும் பார்த்தபின்பே. (42)

பின்பல்லோ குருராஜ வெணப்பேர்பெற்றுப்
 பெரியோர்கள் தங்களுக்கும் பிரிதியாகி
 ஆன்பல்லோ வாலெபெற்ற மைந்தனாகி
 ஆருளாலே முண்ணம்பத் தொன்றுபாடி
 நன்பல்லோ ரத்தினு பரணமென்று
 காட்டினென் அதன்மிறகு இத்தறுலை
 ஒன்பதுபேர் பிள்ளைகட்கு ஆன்போடின்று
 உருக்கமுடன் பாடிவைத்த துண்ணியானே. (43)

ஆமப்பா முன்பட்ட பாட்டைக்கேளு
 ஆகிருரு வம்பலவ ரிடத்தில்கூடும்
 தாமப்பா மந்திரத்தி லாறுகேடி
 சாதித்தேன் பலதகையாம் யோகமார்க்கம்
 நாமப்பா வென்றிருரு பரமானந்தர்
 நாதரிடஞ் சாசாதாம் நன்றாய்க்கற்று
 ஓமப்பா சிவபோக வாழ்க்கைதன்னில்
 ஒருத்திவந்து சொல்லஆதைச் சொல்லினேனே. (44)

சொல்லாமற் சொன்னருரு வாக்கியம்வேணும்
 கருதியில வேதாந்தம் பார்க்கவேணும்
 கல்லாமற் கற்றுணர்ந்து கொள்ளவேணும்
 கால்கண்டு கண்டொண்டு நடக்கவேணும்
 வெல்லாமல் வெல்வதற்கு வேலும்வேணும்
 விசற்பமுள்ள மனதையம் பண்ணவேணும்
 அல்லாமற் பொய்தள்ளிப் பழகவேணும்
 அறிவுருரு வாய்ப்பதவும் அருமைதானே. (45)

அருமையென்ன பெரியோரை அடுக்கவேணும்
 அடிபணிந்து சேட்டதெல்லாம் கொடுக்கவேணும்
 பொருமையென்ன ஆளவில்லாச் சாந்தம்வேணும்
 புத்திமதி புண்ணியமும் கரணவேணும்
 வெருமையொன்று மில்லாம லிருக்கவேணும்
 விசாசமொடு கோபத்தைத் தள்ளவேணும்
 சிறுமையென்ற கொலைகளவு காமம்போனற்
 சிவபோக மாணதுவுஞ் சித்திதானே. (46)

சித்தியுண்டாம் இந்நூலைப் பார்ப்போர்க்கையா
 சிவஜிவா திருவுளமே கெதியென்றாக்கால்
 மூத்தியுண்டாம் மயக்கமற்ற பேர்க்குமோட்சம்
 முச்சூடரின் னுச்சிவெளி திறக்கும்மூலம்
 பத்தியுண்டாம் பரம்பொருளுள் கிருபைசெய்வார்
 புலகாலம் பார்வதியைப் பணிந்ததாலே
 வித்தையுண்டாஞ் செல்வமுண்டாம் அருளுமுண்டாம்
 வேண்படி யிருந்துவினோ யாடலாமே. (47)

ஆடலாம் அடியுந்து காதுகித்து
 மூலம் பாய்ந்திடுவதா ஸாஸ்தெல்லாம்
 பாசுலாம் பாய்ந்திடுவதா சிந்திக்குவோம்
 பாசுலாம் பாய்ந்திடுவதா சிந்திக்குவோம்
 காடெல்லாம் காசுலாம் பாய்ந்திடுவதாம்
 கவனித்துக் கருக்கலே தங்கமாகும்
 காடெல்லாம் வயித்தியன்முன் சொன்ன சொன்ன
 கருவெல்லாம் குருவாகக் காணுந்தானே.

(48)

தானேதா னுருமடா வாலெபாதம்
 தஞ்சமென்று நம்பிடிவே தவறவொட்டான்
 கோனேதி திரியாதே சாதகத்தாதக்
 கூடியிரு நின்றகாலம் போக்காமற்றான்
 காணேந் யாமிருந்து போகம்பாரு
 காசுலாம் னுருமடா கன்மைகன்மை
 வேனா பூலோக வாழ்க்கைபொம்பொய்
 விட்டுக்கே பட்டமாம் வெளிப்பக்காமே.

(49)

வெந்தியோ கந்தியோ தந்தியோதான்
 விருதாமோ சாதசாதி விமலத்தாயோ
 செந்தியோ கந்தியோ கண்டதில்லை
 சிவமயமாய் நின்றதிரு சின்மயந்தான்
 வந்தியோ வன்றழைத்த என்னையாண்ட
 மனோமணிபுக் குருபாதம் வாழியாகச்
 சந்தியிலே முச்சந்தி தன்னிற்போட
 தமிழுக்குக் குருபாணம் காக்கமுற்றே.

(50)

குஞ்சாறு சிவயோக சிந்தாமணி 50

முற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம் புஸ்தக வியாபாரம் வை. சிவகுருசாத
 மூப்பனாடம் வாங்கிய எட்டுப் பிரதிகின்படி இந்த காஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

உ
முருகன் துணை.

பதினெட்டாவது

இராமசிவ திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவ யோக ஞானம் 18.

சூதியாக் கின்றமனோ கணியைப்போற்றி

அஞ்சல்பட்டி வானபொரு ளாதனைப்போற்றி

சோதியாக் கின்றபூ ரணத்தைப்போற்றி

சொல்லுகிறேன் காதாக்கள் பாதம்போற்றி

சீதிலாய் கின்றகித்தர் பாதம்போற்றி

கிதைந்திருந்த மறைமுனிவர் பாதம்போற்றி

விதியாம் கடுவீதி கமலைதுள்ளே

விற்றிருந்த கந்திருகு கணேசன்காப்பு

(1)

உத்தமனே மனப்புரவி பென்றதோடு

உரிமையுன்ன வாகியெனும் யோகத்தன்னை

கித்தியென்ற பூரணத்தி லிலங்கூற்றிபம்

தெரிசித்து மயக்கமென்ற லெகிசொகண்டு

வெத்திபறக் காயாதி சுற்பஞ்சேரு

வீரப்பா அடிமூடியு முகந்துபாரு

புத்தியுட னிர்த்து லைனைப்பார்த்துப்

புகழாகும் அறுசமயம் நன்றாய்க்கானே.

(2)

காணவே மேருவதிற் றிப்பந்தோற்றுங்

கலைபான மதியவனுந் தேய்ந்தேற்று

தோணவே கதிரவனுந் சேவையாகும்

சுகிர்தமதி குறைந்துரு ரியனைக்காணப்

பூணவே மதிமறைந்த செயலைக்கண்டு

பொருமையுடன் வாக்குமன தெரன்றதாதி

ஊணவே மதிமுழங்கூந் தன்மைதன்னை

உற்றுணர்ந்து பார்த்திடவே சீரதாமே.

(3)

சீரப்பா ஞாயசக் திரிணக்காணச்
சேருமடர சிவபோதக் உண்ணையாகப்
பேரப்பா காமப்பால் காண்பாரனும்
பிரியமுடன் சித்தர்களுக் குகந்தவரூழ்
வோர்ப்பா தாமெனுமேவர் மதத்தினாலே
விரான வாகியென்ற கம்பந்தன்கோ
நோர்ப்பா அறிந்துகரை சேர்ந்தாரானால்
நிலையான வாசிடனைச் சேரலாமே.

(4)

ஆமப்பா பெந்தவித மானாலுந் தான்
ஆனந்த மானபா வெளியிற்சுடர்ந்து
காமப்பா கலையானந் தலையுணர்ந்து
நலமான வாசிடனைக் கூர்ந்துநோக்கித்
தாமப்பா மதியாகதி ரவனிலேற்றத்
தன்மையுள்ள புரவிலெனும் வாசிடனை
நோமப்பா கற்றிவரச் சாதிசெய்து
நினைவான விடமெங்குஞ் செல்லலாமே.

(5)

செல்லலா மெப்பதியும் வாசிட்டித்
திரமரக ரோசகபூ ரகமுஞ்செய்து
வல்லிட மாகக்கும் பகத்தேறின்று
வறிந்தோட்ட மாகநேர் சோதிகண்டு
சொல்லந்த மானசத்த வண்டந்தன்னிற்
சுடரொளியாய் நின்றகுளு பாதம்போற்றி
கல்லாகத் தேசத்தின் கசடைபெல்லாம்
கவற்கொளுத்தித் கோலாலே சுட்டுப்போடே.

(6)

போடப்பா கசடற்றாற் சுத்தமாகும்
பூமிதணிற் பகிர்கருகுஞ் செயலிக்கண்டு
நாடப்பா சாகாத கல்விதன்னை
நலமாகக் கற்பதற்கு வுண்ணத்தேற்று
தேடப்பா வழுதகலை தன்னினேறித்
தீயாறு மடிப்பபாசை தின்னேனாகச்
சாடப்பா ஆசையைநி விட்டுவிட்டால்
தனல்பற்றா மடிப்பாசை செயமதர்மே.

(7)

செயமான பாலமதின் மீதிலேறிச்

சித்தான விட்டைவெகு வாகந்தாண்டி
வயமான விதியாலே மதியைப்போக்கி

வருமந்த ரகிதனிலே பதிவாய்நின்று
சுயமான மூந்தியத்தி சோதிவிட்டிற்

கடமாக மூல் பிறந்து விழிந்நப்பாரு
நயமாக வியாபிக்குஞ் சொருபசேதி

நன்றான தீபமதைப் போற்றிப்பாரே.

(8)

போற்றிடுவாய் நின்களங்க மாசசுற்றுப்

பூணமாய்ச் சுயஞ்சோதி யானதீபம்
சாற்றிடுவாய் மேருவின்மே லானதீபம்

சார்ந்துகிழ் மேலாக விளங்குந்தீபம்
ஏற்றிடுவாய் வாலையி ராபிரதம்

இணங்கினு டைட்டித்தி யெல்லாமிடம்
நாற்றிசையு முனைபோல்மற் றெருவருண்டோ

நலமான் ஆறிவல்லோ தீபந்தானே.

(9)

தானான அகாரமடா தீபமாகும்

தன்மயமாய் நின்றதுவும் வாகந்தீபம்
கோணன சோதிசுறி யாகக்கண்டாற்

கூச்சுமில்லே நீச்சுமில்லே பேச்சுமில்லே

நேணன குறியோடே காலாலேறித்

கேற்குடி யிருந்திறந்த யிட்டத்தைப்பாரு

வேணன மூலமுழுப் பாழதாரும்

விசனமற்ற இடமன்னை விடதாச்சே.

(10)

ஆச்சப்பா மூலத்தாய் உகாராருமி

அளவில்லாக் கந்தமொடு செல்வாக்குள்ள
மாச்சரியம் மாயையென்ற மாயாராமி

வளமாக மயக்கமென்ற லகிரியுள்ளாள்

பேச்சறியாள் மூச்சறியாள் மதியயக்கம்

பேயாகிப் பேசவறி யாமல்நிற்பாள்

வாச்சுமதி வழுதுண்ணு ளந்தப்பேதை

வல்லமைசேர் பூணியை வணக்கஞ்செய்யே.

(11)

செய்தடிமை யாகிமன மகிழ்ந்துநின்றால்
 சித்தூடைய சத்தியவ ஞர்ந்தனோரி
 வைபவமாய் வினையாடி யுறவாய்தீர்ப்பான்
 மகத்தாபி ரொழுத்துமோ ரொழுத்தஞ்சொய்நான்
 வைவகத்திற் றுணநல்மாய்க் குருவைப்போற்றி
 வாழ்வதற்குக் கூருடனே குறிப்பைக்கண்டு
 பைபசணம் கனைப்போலே திரிந்தரலென்ன
 பாருகழி முனையுமவழி துறையாய்த்தானே. (12)

ஆய்ந்தறியார் சடமென்ற அருளாததானும்
 அஞ்ஞான பூரணத்தி னடியைக்கண்ணார்
 தோய்ந்தறிவாய் சஞ்ஞானி முடியிற்றானும்
 சுகமாய்ச்சென் றக்கிரியின் முடியைக்கண்டால்
 வாய்ந்தமுடி மீதினிலே குகைதானுண்டு
 வளமாய்க் குகைதனிலே வாசினேவர்
 வாய்ந்துதவஞ் செய்திடுவார் வாசியென்று
 பண்பாக அவர்பதத்தைப் பூசிப்பாரே. (13)

பூசிப்பாய் கவக்கிரக மறிந்தேனந்தப்
 புலனறிய வனுக்கிரக டெய்க்கேயென்று
 கேசிப்பாய் சிவமகிமை தன்னுற்றானும்
 நிலைபெறவே அனுக்கிரகம் கேராரும்
 பேசுசிப்பாய் நந்தியொளி தன்னிலின்று
 போற்றிடுவா யனுக்கிரகப் பதிவைத்தானும்
 வாசிப்பாய் பதியறிந்து-பதியிற்செல்ல
 வாசியென்ற பரவாசி பற்றியேறே. (14)

ஏறிடவே டோனமெனச் சொன்னேனந்த
 இயல்பான கேசரத்தின் கிரியையாரே
 மீறிடவே பிரபையொளி தன்னிலேறி
 வினையமுடன் ரவியொளியி லமுதன்காணு
 னாறிடவே மதியன்பூ ரணமேயென்று
 துரிதமாய்க் கண்டேநீ யிருந்துபார்த்துத்
 தேறிடவே பதியறிந்து அத்தலத்தில்
 தென்பாக நிற்றையிலே வாசினேவர். (15)

தேவேரி யானுலின் பெருமைதன்னைச்

செப்பமுடி யாதவரம் பலத்தைக்கண்டால்
பாவனையுடைய வண்டாது சமாதிரித்திட

பண்பான பெட்டிரண்டும் பத்ததாரும்
தேவையுடன் பத்தையுடைய பற்றியேறிச்
செய்யலற்றது பத்தையுடைய பத்தைக்கண்டு
செய்யவசெய்து பூரணத்தைச் சிமிழில்வாக்கிச்

சிவமான பூரணத்தைக் கையிலேந்தே.

(16)

எந்தியே கித்திரண்டு மொன்றாய்க்கும்

இயல்பான நேரமதி லொளியென்சொல்வேன்
பூந்தொரு பூரணத்தைக் கண்டதாலே

பூரணமாய் முத்தனென்று பேரேவாய்க்கும்
சாந்தமுடன் பூரணச மூலம்வாக்கித்

தன்மையுள்ள ரகிபிசங் கூடச்சேர்த்துக்
காந்தியாய்க் கரையாதி கற்பமென்று

கண்மணியே சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணே.

(17)

பண்ணவே ருருபதத்தைப் போற்றிசெய்து

பண்பாக வழுதமெனக் கொண்டேனக்கு
உண்ணவே சிவயோக ஞானமார்த்தம்

உரைத்தேனே மக்களுக்கே யுலகமீதில்
எண்ணவே சிவமயத்தைச் சார்ந்துரியும்

இயல்பிலேவோ செந்துபர வெளியைச்சேர்ந்து
வண்ணமுடன் சிவரூப மாகவின்று

மகத்தான நிலையறிவா வீதுமுற்றே.

(18)

இராமரிஷி சிவயோக ஞானம் 18

முற்றிற்று.

பூதிலில்லிபுத்தூர் மம்மதுசாயபுபுரம் எட்மாஸ்டர் ஆன்பிரான்
போஸ்ட்டி மாஸ்டர் M. V. இராக்கப்பிள்ளை யவர்களிடமிருந்த
எட்டும் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரமபதி னனை.

பத்தொன்பதாவது

அத்திரிமகாசிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிய

உண்மை ஞான போதகம்.

அரியென்ற அட்சரத்திற் காடியாகி

அண்டபிண்டத் தப்பாலும் முப்பாழாகி

அரியாகி அயனாகி அரனுமாகி

அருளாகி இருளாகி யொளியுமாகி

அரிதாகிச் சிறிதாகிப் பெரிதுமாகி

அற்றதுவும் உற்றதுவும் பெற்றதாகி

அரியனையே வேதாங்க பிடமேவும்

அம்பரத்தின் செம்மலர்த்தா ஞமைக்காப்புகமே. (1)

ஆமப்பா சரியையதே உரியதென்ன

ஆமர்த்தசடா தான்றனது வரையைக்கட்டி

நாமப்பா மூலமெனும் பரையைப்போற்ற

நலமாச்சு சுகலகித் தியுமுண்டாச்சு

வரமப்பா வாலையனைக் காண்பதென்றால்

வழியறிந்தோர்க் கண் றிமற்றோர்க் செய்திடானா

தேமப்பா யெட்டிரண்டு வயததாகித்

திகழ்கின்ற சோதியுரு வானுள்பாரே. (2)

பார்க்கவென்று நெருப்பாறு கட்டத்துசென்றால்

பரையவளுந் தனித்திருப்பா ளொருவரின்றிச்

சேர்க்கவே யிவ்வழியைச் சிந்தரொல்லாம்

தெரியவொண்ணா தேமறைத்துத் தியங்கச்செய்தார்

தீர்க்கமுட னாயிரீங்கும் போதிற்றாணும்

சிறந்திருந்த வைம்பூதம் பிரிவதாகி

ஆர்க்கவே யினத்தோடு யினமதாக

ஆடையுமென்று கூறிடுவார் மனடபாப்புகமே

தானாகப் போவதற்கு வழிவெண் நிலை
 சடந்தனிலே யுறங்கும்பேர தெளிந்துதேர்ந்தும்
 கோனா டிருதிகியே மலமதாச்ச
 கூறுகின்ற அப்புவினே ஜமைதாச்ச
 வானுன தேயுவதே வீந்துமாச்ச
 வனையாக வாய்வதுதான் கழிபலாச்ச
 தேனா வாகாயம் முச்சுமாச்ச
 தினந்தேரறுங் கழிவெ லென்னபாரே. (4)

யாரப்பா சடலமது தளர்ந்துபோச்ச
 பதரிது பரவான்மா சீவான்மரீவும்
 ஓரப்பா சத்திவிவ மென்பதாச்ச
 உண்மையிவர்க் கிராருபோதுஞ் சாவதில்லை
 நேரப்பா கண்மைந்தை வீடாய்க்கட்டி
 நிலைகலை போன்றவிந்த சடலத்துள்ளே
 சிரப்பா ஜீவனுழி கிரண்டதாச்ச
 சித்தநிந்தரல் நான்முகன்ற ஞண்மைபோச்சே. (5)

போச்சப்பா பூதகது கழிந்தபோது
 புதமுான சடலமது கிலைதளர்ந்து
 நீச்சப்பா ஜீவான்மா தேகமாகி
 வின்றபா வான்மரவு முட்கலந்து
 ஓச்சப்பா ஞஞ்ஞமமர் தேகமாகி
 கூற்றுசெற்பும் பூகாயங்க் கனியதாகி
 காச்சப்பா பழுத்துவிழந் தன்மைபோலக்
 கனிந்தபின் பதுபிறக்கும் பூதக்கடே. (6)

கூடியே தரிக்ககிர சத்தின்வேறா
 குறிப்படிந் ஞண்டாச்ச அந்தக்கட்டி
 நாடியிரு வருஞ்சென்று வெவ்வேறாக
 நயந்திருப்பா ரவர்களை புத்தியாலே
 தேடியொன்றுய்ச் சேர்த்துயிரைப் பற்றிக்கொண்டால்
 சித்தநிந்தாய் சடலம்விட்டு வெவினாம்பி
 ஓடியெந் தொருகட்டிற் யுத்தலாருங்
 உண்மையுடா தேவனுமீ யாவாய்கானே. (7)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மை ஞானபோதகம் 30

காணவே கடிதைதனி லண்டமெல்லாம்
கண்ணெற்றி வந்திடுபாய் வேதன்னுநே
தோணவுளை யென்செய்வான் லிபியென்செய்யும்
சத்தபிங்கத் துயிராடங்கு மென்றோரான
நாணமில்லா தெமதுத காலபாசன்
நாடியுயிர் கவர்வனென்ப ரய்வாறல்ல
பூணவே விண்ணின்முன் காலஞ்சக
புகழான கோட்களுந்தா னேமனென்னே.

(8)

என்னப்பா ராசியல்லோ தூதனாகும்
இயலான தேகம்வா கனமுராசன்
நன்னயமாய்ச் செனிக்கும்போ திருந்தகோட்கள்
நடுநிலையாய்த் தருமவயது சென்றதானால்
விண்மதாய்த் தேகமது அழிந்துபோகும்
விஞ்சையென்ற யிருவனாடி மொன்றுசேர்த்தால்
உன்னியுண்ணிக் கொல்லாவின்ற வாயுதக்க
னொன்றுமில்லை யெனகன்று யுணர்ந்துகொள்வீ

கொள்ளப்பா பிடிப்பதற்கு ஓமனேது
ருவலயத்திற் பிறப்பிக்கப் பிரமனுக்கு
விள்ளப்பா ஒண்மையே தண்டந்தனை
விறயனமாய் சிருஷ்டிகர்த்தன் பிண்டத்திற்குள்
கள்ளப்பா ஒன்றுமிலா திருவராகிக்
கணிந்திருந்தா நிதனையார் கோவிலென்பார்
தள்ளப்பா மிதனாலே இயானுமில்லை
சடலத்துட் சத்திசிவந் தனைக்கண்டோரே.

(10)

கண்டவர்க்கே தவமாச்சு பிறப்பும்போச்சு
கலந்தொன்றுப் பிரமத்தோ டிருக்கலாச்சு
உண்டப்பா கைலசெசர்த்த மண்டராண்டம்
உற்றுப்பார் பிரமத்துள் னயிந்தமாச்சு
விண்டார்கள் சடலமுரு வாகும்போது
விகற்பமிரு கிரகமொன் றாகச் சேர்த்தார்
தொண்டப்பா அதிசெருவன் கவகொடுப்பான்
தூற்றியதை மற்றொருவன் தெடுப்பான் பாறே.

(11)

பாரப்பா யிவ்விதமாய் நேர்ந்ததாலே

வண்பான் வாயுந்நிறை நெருவனீங்
வீரப்பா கொண்டு நெருவன் மாளச்செய்வான்

விதிதவறி மாண்டவன்முன் கிரகந்தந்த
சீரப்பா வாயுவரை சூக்ஞமதேகத்

திடம்பெற்றுப் பசுசுரெனத் திரிவார்பீன்கும்
நேரப்பா சுடலத்துட் புதுதனென்றால்

நெட்டிதள்ளிக் குட்டிவொன் புகுதொட்டானே.

ஓட்டானே வயிநெழுத்தைக் கண்டோறானால்

உண்மைமாய் முனியுடனே தேவனாவான்
நினைவிலே மோகமுடன் தியானஞ்செய்தோன்

நெடுநெய்யார் தங்கனாயும் பற்றிக்கொள்வான்
சுட்டமுள்ள வயிரெழுத்தின் தன்மைவானே

சுகமைந்திரங்களுஞ் சூடங்கரனப்பா
திட்டமுள்ள தேவர்களுந் மாந்தராவார்

செகமனிதர் தேவர்களுந் காணாச்செப்பே.

செப்பிலெசுப் கிரகமைந்தட் சரமேயாகும்

திருக்கின்ற நகரமல்லோ ஆதிவாரம்
ஒப்பியொய் மகாரந்தான் திங்கனாகும்

உறுதியுள்ள செந்ரமடா சேயனாகும்
உயிர்மீட்டுவென்னி வகாசமாகும்

பெருந்தான் வகாசமான பொன்னனாகும்
பெருந்தான் வகாசன்தர னைவராவார்

பெருந்தான் சனியாகு முற்றுப்பாரே.

உற்றுமுன்கோ ணப்பருவச் சழிபுதன்றான்

உகந்தவா ரமதான வெழுவருந்தான்
நற்றவஞ்சே ரக்கரத்தின் ரூபமாவார்

நாடியவோங் காரமிரண் டக்கார்தான்
பெற்றிசண்டு பாட்பாச்சேகாந் காரத்தோரம்

பேணிதனு வுயிருடனே பேருமாச்சு
சுற்றவர்க்கு ஆட்சாரந்தான் நேனுமன்றிக்

சுடரிதைக் கண்டறிந்து வெல்லெண்ணுதே.

அத்திரிமகாரிஷி உண்மை ஓரணியோதகம்

வெல்லமற்றே நில்லையே தேவமாதர்

வேண்டுக முடிப்பதற்கு மயங்காதார்

கொல்லடா சாருடனே கொன்றார்

சுடரான கதிரவனும் மதிமென்றேறு

வில்லடா வாரமே முறைமாச்சு

நிலைக்குவா மிரண்டுக்கீழ் மேலாயாடு

வல்லதொரு வாரமடா தேவமாச்சு

வந்தீரூபாம் படிநுடியுஞ் சுற்றும்பாசே.

பாரத்திலொய் பிழைநிலை யறிந்தோரில்லை

பண்பதவீழ் சுழன் தெழுந்து வலமாப்ச்சுநதி

நேர்த்தியா யண்டுகிண்ட சுபாலபூட்டி

நிமிடமதில் வெளியினிலே வந்துபோகி

சீர்த்திவலப் புறமண்டத் தேயுறைத்தா

செனித்திடது பக்கமார் பவனித் துதலு

பூர்த்தியிரு பாயிரன் சுவையறாநுன்

புகழ்பற்றி யடக்கவதிர் மதிநெய் ன்றேறே.

ஓதபாம் படங்குபெட்டி சுபாலாரதும்

உற்றடக்க விட்டாகக்கான் தேவமாலும்

நீதசர்ப்ப மிடக்கீழ்தேய் வதற்குமுன்று

நின்றுபா தாளமெனும் வாயலாரே

சேதமுடன் சிறிதுசிறி தாய்க்குறைந்து

தீபனத்தி யேழுதுவும் பற்றிய்பின்பு

பேதமினாப் பிழமுடன் கணைச்சுற்றப்

பேணியுந்தி குழாக நதியுண்டாச்சே.

(18)

உண்டாகச் சிவமாமக் தினியேகொல்லும்

உலையான வாயுவடா வேந்தித்தள்ளும்

விண்டரவி மதியதுவும் லோகந்தன்னில்

விதமாகச் சுருளதைப்போந் சுற்றும்பாரு

கண்டதப்பா கன்னிவல மார்பிற்சுற்றி

கதித்தண்ட பிண்டப்பா லத்திழமுட்டிப்

பண்ணுவை திடமார்பிற் சுழன்றுநின்று

பற்றியெழுந் தேய்வைசுற்றி யகன்றுபோமே.

(19)

ஆகத் ததவா மார்பதனிற் சுழன்றதாலே

ஆனபலிபீ டமதாசுச் சிருட்டிப்பாச்சு
சுகவல்ல ஸூட்டிவட கோலந்தன்னிற்

செவ்நிருக்க விந்துபேரற் சுழன்றதாலே

ததவாபுள்ள அரோணி உட்பி டத்துள்ளாச்சு

தாகு துரிட் டாஸ்துர்த்த ரூபமாச்சு

உகந்துசிவ சுழிற்சக் கிஸந்தான்லிற்சும்

உத்தசுரோ ணிதஞ்சமுத்தி நிற்குந்தானே.

தானெழுதாற் றுற்றேதச் சுரைதாண்டூட்டி

சுதநி பக்த டைந்துபொழி பூரணத்தின்

வேனென்ற தினம்பார்க்குக் கபாலந்தன்னில்

மேவியுநின் நிரங்குவாண் புறத்தடங்கும்

கோனென்ற வளர்பிறையில் விந்ததாறிக்

சுட்டியே பூரணத்தில் நிறைந்துநின்று

தேனென்ற தேய்பிறையி ஸழிந்துபோகும்

செயலநியா விட்டாற்குத் தவமும்பேரச்சே

போச்சென்ற சக்ஸரோ ணிதமுங்கூடிப்

பொருந்தினிற் சத்திசிவ மாகுமென்பார்

ஆச்சிவிட்டுச் சிவன்றானே வெளியிற்சென்றால்

ஆமர்திருப்ப தில்லையுயிர் விந்துக்குத்தான்

பேச்சென்ன விந்தகந்துப் பேரநேகம்

பிறங்குநா தந்தருவாள் சிவன்றானென்றும்

நிச்சென்ன பொருளோடு சித்தனென்றும்

நிகழ்த்துவா ராதிவஸ்ஸ தேகமென்னே.

என்னவே ஆதிவஸ்து உயிருமாச்சு

சுதிரண்டும் நிலைப்பதற்கு மார்க்கங்கேளு

கன்னயமாய்ப் பூரணநா ளாதிவஸ்து

நாடியே பராபரையைப் பூசைசெய்து

சின்னமிலா சுக்லவர்ணப் பாத்திரத்தில்

தேறியே யாதிவஸ்தை வரங்கிக்கொண்டால்

இன்னபென்ன குறையுனக்குத் தேகத்தோடு

இயல்பான வுயிர்நிலைத்துச் சத்தாம்பாரே.

அத்திரிமகாரிஷி உண்மையான பேரதகம் ௨௫ ௨௫

சத்தாச்சு சிவனையுந்தர நநியலாச்சு

சுண்ணையில்லா வெளிதனிலே பொன்னையப்பார்த்து

சித்தநிய வென்றாலே சல்லவம்பா

தீரமாகச் சரியையிலே கூடிநின்று

வெத்தியா விரத்தெட்டுப் பிதைப்புகிச்சு

விரமுடன் தேகம்விட்டுச் சென்றுதானால்

பத்தியுடன் கிரிவைசெய்யப் பிறையாற்றோனும்

புகழான கிரியைநின்ப படியேசெய்யே.

(24)

செய்யவது கலந்துசுட லத்தின்பூசை

செபபொட்டி ரொட்டிமூ விரட்டியாக

வைபவமாய் மூலத்திற் பூசைசெய்ய

வருஞ்செனன ஞானங்கா ணுமற்போனால்

ளய்தியே மறுசெனன மாவான்பாரு

இயலான அறிவோடே நான்கிரட்டி

பையவே போற்றிப்பின் ஞானங்காண்பான்

பாவெளியி னெளியநின்று புக்ருவானே.

(25)

புக்ருவான் சிவந்தேடிப் பூசித்தாக்கால்

புகழான ஆறுவரை யாறுந்தாண்டி

கிக்கென்ற றிடவெளியோ டொளியுமாவான்

சென்றிருந்து ஆசையற்றாந் திழைழ்வான்

பக்துமாயா யாசையற்றுச் சிவத்தைச்சார்ந்தால்

பகிர்ந்துசுடந் தனைத்தின்ற வுயிர்போலாகும்

திக்குவெளி சேர்ந்திருந்த வெளிதானப்பா

திகழ்ரூப மரூபமென் றெவர்காணோ.

(26)

காணர்கள் வெளியுடனே வெளிபோச்சென்பார்

கனமாகச் சுற்றியண்ட மட்டுஞ்செல்லும்

வேணை பிரமசத்திக் கிருளோமெத்த

வெளியான சிவன்சேர வெளிவுண்டாச்சு

தாணுவென்ற சிவனுக்கு முகமதைந்து

தண்ணிழிகள் மூன்றுடனே சுழியுமூன்று

ஆணவமாய் கதிர்மதியக் கினியுக்கண்கள்

ஆகும்பார் முகமைந்தி னிறத்தைக்கேளே.

(27)

கேளப்பா பச்சைகெப் போடுவெள்ளை
 கெடியான மஞ்சளொடு கருப்புமாகும்
 ஈளப்பா மும்பூர்த்தி யாதியாகி
 நலமாக ஆண்டமெங்கும் நிறைந்துநிற்பார்
 ஆளப்பா முதமைந்துங் கண்மூன்றெட்டும்
 அட்டாங்கம் பொருந்துகின்ற தேகமாகும்
 லீளப்பா யாவர்களு மேகமாவார்
 நிலையான எட்டுப்பேர் பிரிவும்பாரே.

(20)

பார்த்திடுவா பயன்றானே பூமியாகும்
 பண்டரிவிண் கதிருருத்தி ரன்சோமன்றான்
 சேர்த்திடுவாய் சதாசிவனு மேல்மகேசன்
 திடமான மகேசனுக்கு லீலமாகும்
 ஆர்த்திடுவாய் வெளியுடனே யொளியோச்சென்பார்
 அருளான மகேசனல்லே தேவனாகும்
 பூர்த்தியாய்ச் சேர்த்தினித் தனியேயின்றா
 புகழான விந்துபல பேதமாச்சே.

(29)

ஆச்சடா முகிலேழு வானமேழு
 அதனுடனே பின்னூட்ட வெட்டுமாச்சு
 பரச்சடா அட்டபா லகருமாகும்
 பகரிதற்கு மகேஸ்பாரனே தேவனாகி
 லீச்சடா வாய்வாகி யண்டிண்டம்
 நிறைந்துநிற்பார் சகலருயின் னவர்க்குளாவார்
 பேச்சடா பேசாமற் பாதம்பற்று
 பிரளாதே சாகாக்கால் வலையைக்கானே.

(30)

காணவே சித்தனென்ற பேருமாச்சு
 கண்டசதா சிவன்பிடித்த காஹமாகும்
 பூணவே யறிந்தாலே கர்த்தாவாச்சு
 புகழ்வாசி ஜீவனுந்தா னவனுலாச்சு
 பேணவே சிவனெழுத்தே யதுதானப்பா
 பேணியறிந் துய்திடுவா யாசானாகும்
 தோணவே கண்டநிவாய் முத்தனுவாய்
 சொன்னமொழி தவறாது இலாதாமே.

(31)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞான பேராதகம் 30 293

ஆமப்பா பூவுதித்த மாந்தருக்கு

ஆரியசுரு வெண்குட்டம் பெருவிபாதி

தாமப்பா திரநீர் வெட்டிமுத்துச்

தாசகங்கும் கிவ்வெந்த கந்தினோடு

வாமப்பா சேங்கொட்டை பலமொன்றாக

வதைக்குறித்துத் தெடுத்துப்பின் சிவனார்வேம்பு

வேமப்பா வெள்ளறுகு சக்கங்குப்பி

வேருடனே நல்லவிளாம் பட்டைதானே.

(82)

பட்டையுடன் நிலவாகை வெவ்வேறெட்டுப்

பலஞ்சேரு காரொள்ளுப் படிசூலாகத்

திட்டநாற் பலந்தேங்காய் சிரட்டைகட்டித்

தியங்காம விடித்துப்பாண் டத்திட்டுக்குச்

சட்டமுடன் குளித்தபில மிரங்கிக்கொண்டு

சாமைபொறி மாவில்வெரு கடிப் மாணம்

இட்டதிலே தயிலமிரு பணவிடைதான்

சயந்திவராய் தினைமுமோர் போதென்றோதே.

(83)

ஒதிடுவா யேழுநாட் கொடுக்கும்போது

உணவுடனே ரணத்தின்மேற் றயிலந்தண்ணை

நீதியுட னேபூசி மூன்றும்நாளில்

நியிலுப்பைப் பின்னாங்கை யரைத்துத்தேய்த்து

சேதிடுவென் வெண்ணீர்விட் டலம்பத்தானும்

திருமடா பதினெட்டுக் குட்டமெல்லாம்

ஆதிபோற் றேசமாந் காணக்கடியு

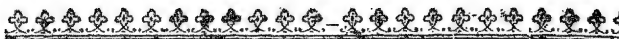
மகன்றுவிடு மிச்சாபத் தியந்தானன்றே.

(84)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞான பேராதகம் 30

முற்றிற்று.

தருபபழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கி! ஸ்ரீபோசமகாரிஷிஸ்வர
சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 22வது
பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ஸிஷிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து
வாங்கிய எட்டுப்பிரதிகின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது

புசண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் 80

சிறந்தபரா பாமாகி யெங்குந்தானாய்த்
தீர்க்கமுடன் சலிமதியுஞ் சுடர்மூன்றுகிப்
பறந்தருளு மைம்பூத மாயையேதான்றிப்
பல்லாயி ரத்தண்டம் படைத்தபோதம்
வரம்பெருகு மானந்த வுயிருமாகி
மதபோத மாகவுமே வடிவைக்காட்டிச்
சரமாகி யண்டத்தி லெழுத்துகின்ற
சுச்சிதா னந்தமனைதம் பணிசுவோமே. (1)

ஓமென்ற சுழினைமடா வண்டவுச்சி
ஓமுடிந்த யட்டணத்துக் கப்பாற்சென்று
காமென்ற சொல்சுற்று யோகஞானம்
காட்டுகிறே னஞ்சனமுந் திலைப்போக்கும்
லாமென்ற வைத்தியமும் அஷ்டகர்மம்
வாதமென்ற வித்தைபெல்லார் தெளிவதாகத்
சாமென்ற பிடமதிற் கண்டிடுதறிக்
காட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானக் கருவைப்பாரே, (2)

பாரே யோகமென்ற வழியைச்சொல்வேன்
பத்தடா வைம்புலனைப் பாத்கிணாடே
சிசொருவர் தெரியாமல் மதங்கள் பேசித்
திருவான வுச்சியிலே சேராமற்றான்
சூரொருவ ராதாசம் வெவ்வேறாக
ஆடுக்கடுக்காய்ப் பனிரெண்டு தலங்களைன்றும்
விரோதான் பேசியுமே மெலிந்துபோவார்
விடமுண்ட வண்டமதை விரும்பிக்காரே. (3)

காணப்பா தன்மில்லா மண்டவுச்சி

கடினமடா பதினெட்டாங் கோட்டிற்சென்று
பூணப்பா மனதையுந்தான் மிககொட்டாமல்

சூட்டடா பிரானாயம் புருந்தென்னொருந்
விணப்பா மந்திரங்க ளேதுமில்லை

விதியில்லை மதியில்லை கெதியுமில்லை

தோணப்பா தோன்றுமடா மனதொன்றாகச்
சுத்தமுடன் நீயிருந்து தவஞ்செய்வாயே.

(4)

செய்யப்பா வாசினுனி மகனேகேளு

நீர்க்கழுடன் முன்னுரைத்த ஆயிரத்திற்
மெய்யப்பா சாக்குவகை விதமாய்நீத்து

மென்மையுடன் கட்டினக்த னுறுக்கினங்கள்
மொய்யப்பா சொல்லுகில்லை சொத்தினப்போக்கு

புனிதமுடன் வெனியாகச் சொல்லிப்போட்டோம்
வைப்பா விர்துலின் மொனமெல்லாம்

வகைபாகச் சொல்லுகிறேன் வணங்கிக்கேளே.

(5)

கேளப்பா கேசரமே ஆண்டவுச்சி

கெட்டியாய்க் கண்டரைக்கே மொனமாரும்
ஆளப்பா பாப்பிரம் யோகமென்று

அழிக்கையிலே போதமுந்தா னுயரத்தூக்கும்
வாளப்பா கெவுனமணி விர்துநாதம்

வறுத்துதடா கெட்டியாய்த் திரண்டுபோரும்
நாளப்பா வண்டமெல்லாளு சுத்தியோமும்

கடனமிஞ்ஞ சிலம்பொலியுங் காணலாமே.

(6)

காணலாம் பிரமத்தின் நிர்ணயந்தான்

காட்டுகிறேன் வாசினுனி கருவாய்க்கேளு
பூணலாம் ஆண்டவுச்சி தன்னிலின்று

பொறிகளையு முண்டாக்கிப் புவணந்தன்னில்
தோணலா முயிர்ப்பயிரைப் படைத்தெந்நாளும்

தொந்தமெனு மேழுவகைத் தேற்றமாகி
ஆணலாம் நாலுவகை யோனியாகி

யண்டமடா ஆனந்தனந்த மாணவாதே.

(7)

வாரான பிரமத்தின் நடுவேமைந்தா
வந்துதடா வலிகையுஞ் சுடர்முன்னுதிப்
கூறுகப் பின்னியடா கீழிபாயும்
கூறுகிறேன் கண்ணினிடை வெள்ளிவைக்கேனா
வீரான அண்டவுச்சி முனைக்கப்பலே
வெத்தியுடன் நரம்பனாதான் விழுதுபோலே
நேரான விருகண்ணிற் பின்னலாகி
நிச்சயமா பொலிவாகி நிறைந்தார்பாரே.

பாரப்பா பரப்பிரம் ஒளியினாலே
பத்தியே நரம்புவழி பாணம்போது
ஆரப்பா விருகண்ணில் ஒளிவதாகி
அண்டமெல்லாம் ஏகமாய்த் தெரியலாச்சு
காரப்பா நரம்பென்ற விழுதுவட்டம்
கபாலத்தில் முக்கூறுங் சுழினைபோலே
வீரப்பா காண்கும் நாகஞ்சுந்தான்
வெத்திபெற வேயின்னம் விளம்பக்கேனே.

தேளப்பா மூலமடா வீங்கத்தன்னிற்
கிருபையுடன் தண்டிக்குந் கீழ்மேலாக
நாளப்பா தமர்வோலே பிடரிமார்க்கம்
நன்றாக வோமெடா நரம்பினூடே
வாளப்பா அண்டமுட்டி யுயரமைந்தா
வலுவாக முன்சொன்ன நரம்பினூடே
தேளப்பா சேர்த்துமிகப் பின்னலாகிச்
சிறந்திடவே புருவமத்தி யாரும்பாரே.

பாரடா புருவமத்தி யேதென்றக்கால்
பாப்பிரம் மானதொரு வண்டவுச்சி
பேட்டா முன்சொன்ன நரம்புமத்தி
புதுதடா சுழிளையென்று நினாவாய்ப்பாரு
பெரிய புண்ணுக்கின் கேரேமைந்தா
மேவடா மனந்தனையுஞ் செலுத்தும்போது
காரடா சுழிளையிலே மனந்தான்பாய்ந்து
கலந்தைந்து பூகமுந்தா னென்றாய்ப்போமே.

யோமடா முன்செயுன்ன நரம்பிறுடே

பூரித்து ரவிமதியுஞ் சுடர் தாண்டான்றும்

ஐமடா பின்னியுந்தான் ஜீதேபாயும்

அந்தரங்கத் தனைப்பர்க்க அடங்கிப்போகும்

நாமடா வெளிதிறத்து சொல்லிவிட்டோம்

நாதார்தப் பரப்பிர்ம நாட்டத்தனை

ஐமடா விந்துவுந்தா ணண்டவுச்சி

உறுதியுடன் சித்தமதை சூனியப்பாரே.

(12)

பாசான சாகரமே அண்டவுச்சி

பதினாறு லோகமெல்லாம் பரத்திறுடே.

சீராகத் தெரியுமடா மவுனமர்க்கஞ்

சித்தான சித்துவினோ யாழ்நிற்கும்

வீரான மந்திரங்கள் பிறத்ததெப்போ

விஷ்ணுவென்றும் பிரமனென்றும் வந்ததெப்போ

கூரான முக்குணங்க ஞ்ஞித்ததெப்போ

கூறுதபுட்சரத்தின் குறியைக்கானே.

(13)

காணார்கள் பிரமந்தா னுதிக்குமுன்னே

கருணையுள்ள மந்திரங்கள் பிறந்ததுண்டோ

தேவானுமல் மந்திரங்க ள்ளந்தங்கற்று

சுழிணைபென்ற முக்குனானி தன்னைப்பார்த்து

வீணாகத் திரிந்துமிகப் பார்த்ததானே

வேறேறேடெ டெட்டிமுல்வான் விருதாமாடு

கோணாம லண்ணுக்கின் தேரேமைந்தா

குறிப்பறிந்து பார்த்தவர்க்கு முத்திதானே.

முத்தியடா மந்திரத்தை நீணக்கும்போது

மோசமடா மனந்தாணும் கொண்டாழ்ப்போகும்

சத்தியடா மனந்தானே யேகமாகத்

தணித்திருந்து ரீத்திரையைத் தள்ளிமைந்தா

புத்தியடா பிரமத்திற் புருந்துகொண்டால்

பூலோக மெல்லாந்தான் பணிவாரூண்னை

எத்தியே திரியாமற் பிடரிமர்க்கம்

உறுகின்ற வாகியுண்ணக் கர்ப்பந்தானே.

(15)

தானென்ற கழிப்பமெனும் மதுவுண்டாக்காற்
சஞ்சாரச் சமாதிபென்றே சிதற்குப்பேரு
ஊனென்ற பசிதிருங் கோபக்கோரும்
உதடகி தனிற்சென் றா நெய்சிப்பார்க்கத்
தேனினன்ற ிறையேழுந் தேய்ந்துபோகும்
திருவாண வச்சிநெச் சென்றபோது
கோனென்ற கருவியெல்லா மொடுக்கிப்போகும்
கடத்துவனா ராட்டமதைப் பார்க்கணமே.

(16)

பார்க்கலா மொருகாலை யுயர்த்துக்கிப்
பாவொ னொருகாலைத் தாழவிட்டு
ஊர்க்கையிலே மேல்நோக்குங் காலைக்கேளு
என்மகனே மதியென்று மதற்குப்பேரு
காக்கையிலே கீழ்நோக்குங் காலைமைந்தா
கண்டொர ரிதவினையன்று சுருதலாகும்
மார்த்தமுட னண்டவுச்சி மேலேதானும்
மகத்தான வன்னியிருப் பிடந்தான்பாரே.

(17)

பாரப்பா விறைபறியாச் சித்தர்கோடி.
பார்த்தனிலே யறுபத்து நாலுயோகம்
ஆரப்பா யிருக்குதென்று வெவ்வேறாக
ஆலைந்தலைந்து கெட்டவர்க ளானத்தங்கோடி
நோப்பா ராஜாங்க யோகந்தனை
நிலையநிந்து தண்டவனே கோடிக்கொன்று
பிரப்பா பேசாமல் மனக்கண்ணிலே
விந்துவடா பானந்தனவும் வெளியாய்க்காணே;

(18)

காணாத காட்சியெல்லாக் தண்ணிற்கண்டு
காகவுருப் புசுண்டெனன்று பேரும்பெற்றேன்
தோனாமல் நானலைந்து திலதுகாலம்
துருவமென்ற பிரமத்தை யடுத்துக்கேட்க
நாணாமல் அண்டவுச்சி தன்னிலேதான்
நாடியே மனதாலே நாட்டமாகத்
கோணுமற் பாருமென்று மெனக்குசொல்லத்
கூசாமல் மனதொன்றாய் நிறுத்தினேனே.

(19)

நிருத்தியே நெருகோடி காலமட்டும்

நிருவிதர்ப்பு சமாதிபிலே நிறைந்தென்னுந்
 மொருத்தியே லைடக்கண் டிறந்துபார்க்கப்
 பூலோக மெங்குமொன்றாய் நிறைந்தென்னைந்தர
 நிருத்தியாய்ச் சின்மங்கத்தைக் காண்பதற்குச்
 சிவசிவா நென்றுபுனை நுழையேகழிக்
 கருத்திரான்றாய் நிருத்தியடா கவாடா கீழ்க்கி
 கண்ணுத்தைக் கண்ணிலோ பாடலாமே.

(20)

வினையாடிப் போதமய மாகவுந்தான்

வெட்டாத சக்கரத்தின் வெளிச்சம்பார்த்து
 நிலையான அண்டமதில் நெற்றிக்கண்ணோ
 நியறிந்து ஆரவுவிடந் தண்ணிப்போக்கி
 ஆலையாம லாரொருவ ருறவுமற்று

ஆயிழையாள் போகமதை யதட்டித்தன்னி
 மலையாமற் பிரமமே னுணையாயெண்ணி

மௌனமென்ற மனத்தையு மடக்கிவிலே.

(21)

நிலலென்றால் லோகத்தின் மனிதர்தரமுந்

நிஷ்டையுடன் சமாதிபுமே பொருந்தாமற்றுன்
 வல்லவர்போல் வேதகா வியபுராணம்
 மந்திரங்கள் கோடானு கோடிவென்றும்
 சிசல்லுவார் கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றும்
 திருடர்கள்போ லலைந்தலைந்து திரிவான்மட்டை
 வெவ்வதொரு பிரமநிலே யறியாமற்றுன்

வேரற்ற மாம்போலே விழுவான்பாரே.

(22)

பாரப்பா மலரொடுத்து விங்கம்வைத்துப்

பார்த்தீப விங்கமதைப் பணியாமற்றுன்
 வீரப்பா யணியாட்டிப் பூசைசெய்து

விணர்களுக் கத்தபம்போற் கதறுவார்கள்
 நோரப்பா மலர்தனையே கிள்ளும்போது

செத்தசுவம் போலாகக் தெளிந்துபாரு
 காரப்பா மணங்கொண்டு பரத்தினூடே

கண்டவர்கள் கயிலாசத் தேவந்தானே.

(23)

தானென்ற பிரமமதை யடுத்திடாமற்
 ஞானியி னனந்தமடசு தெய்வமென்றும்
 ஊனென்ற குருவென்றுஞ் சீடனென்றும்
 உதயகிரி பாராத வுறுத்தமாடு
 வேனென்ற பொய்களவு இகரிகைச் செய்து
 வேசையர்மே லாசையுந்தான் விருப்பமாகக்
 கோனென்ற குருபாத மடுக்காமற்றான்
 ஈடுவான் நரகமதில் விழுவான்பாரே.

(24)

பாரப்பா நாகையுந்தா னண்ணுக்கதத்ப
 பார்தலிலே பார்த்தவர்க்குப் பவிதயில்லை
 ஆரப்பா கண்வெடிக்குந் தேகம்போகும்
 அடையோக மென்பார்க ளாகாதப்பா
 சாரப்பா மனந்தனையு மண்ணுக்கேத்திச்
 சார்ந்தயிகப் பார்க்கையிலே வாசிடாணும்
 வீரப்பா மேலடங்கும் கீழ்நோக்காது
 வெட்டாத சக்கரத்தை யறியலாமே.

(25)

அறிபலாம் மனந்தானே உயிர்தானாகும்
 அண்டத்திற் சேர்ந்திடவே யாகும்முத்தி
 பரிபேறிச் சாரியுமே நடத்தலாகும்
 பஞ்சமா பாதகங்கள் பறந்தேபோகும்
 விரிவான மனந்தனையும் அணுவதாக்கி
 விட்டகுறை தொட்டகுறை விதியைப்பார்த்துக்
 குறிபாண குண்டலியா மண்டவுச்சி
 கூறுகிறேன் முக்கோண நிலையதாமே.

(26)

நாமென்ற வுலகத்தில் மணிதரோடே
 சஞ்சாரஞ் செய்யாதே தவர்செய்யாதே
 ஒமென்ற வுண்மிசுந்து வுண்டிடாதே
 ஓரமாய் வழக்குகளை யுரைத்திடாதே
 ஆமென்ற அட்சரத்தை மறந்திடாதே
 ஆயாச மாகவுந்தான் திரித்திடாதே
 காமப்பேய் கொண்டவரோ ழுணங்கிடாதே
 காரணத்தைக் கண்டுவினே யாவொயே.

(27)

வினையாடித் தருகெல்லி பறித்துவுண்ணு
வேகரத தலையாகும் விரும்பிப்பாரு
மலையாமல் வெண்சாரை பிடித்துவுண்ணு
மைந்தனே சரகாக்கா விதுவேயாகும்
அலையாமற் சோதியுட பாலையுண்ணு
அக்கினியாக் கம்பமடா சுழிவேயாச்சு
கலைநாலு பேரதையு மெட்டிற்சேரு
கபடற்ற தேகமடா கண்பொரே.

(28)

கண்டகண்டு மனந்தானே யண்டஞ்செல்லக்
கலைநாலும் எட்டிலையுஞ் சேர்ந்துபோகும்
தன்முழுண்டு செய்யாதே மனம்பேறுகத்
தற்பரத்தை யெப்போதும் அறியமாட்டாய்
தொண்டிசெய்து பெரியோரை யடுத்துமைந்தா
தொழுதுநீ யென்னாலின் பயனைக்கேளு
விண்மேவர் சொல்லாட்டா வின்னாலிற்சொல்லும்
வெற்றிபெற மனதடக்கம் வைத்துப்பாரே.

(29)

பாரப்பா விஞ்சைமந்தர மென்பார்வீணர்
பாயடா விஞ்சைகிநி தன்னில்மைந்தா
ஆரப்பா சென்றேறிப் பார்த்தும்போது
அதீதமுள்ள விஞ்சைமந்தர மனந்தங்காட்டும்.
நோப்பா சிருஷ்டிப்புச் சங்காரங்கள்
நிமிடத்திற் செய்திடுவாய் நிலையைக்கண்டால்
வீரப்பா அமுதமுந்தான் குமிழியாயும்
வேறில்லாக் கனிகளையு முண்கலாமே.

(30)

உங்கலாம் பிரமமுந்தா னடங்கும்போது
டறுதியுள்ள அண்டத்தி னுருவிப்பாயும்
இங்கலாம் அமுதமடா தேனுஞ்சீனி
இத்திப்புப் பாளுடனே திடமாம்மைந்தா
தங்கலாந் தேகமது அழியாமற்றான்
சட்டையுமே கழன்றுமிசத் தங்கம்போலே
பொங்கலாம் மெய்ஞ்ஞான தீபம்போலே
பூரித்துப் பார்த்திடவே புவனமொன்றே.

(31)

ஒன்றாச்சு பிரமமே வென்னைவறா

உலகத்தி லுனத்தகடா கடத்துமாச்சு

ஊர்ருச்சு தீதாச்சு நாளுமாச்சு

ஊரெயிறுந் திங்களென்று பேருமாச்சு

ஒன்றாச்சு ஓர்வனங்க ளனந்தமாச்சு

குருக்களென்றுந் சீடரென்றுந் குறிகளாச்சு

ஊர்ருச்சு நாநவிற்தும் அடங்கினின்ற

நாதனையு மோர்மனதாய் நாட்டுவாரே.

(32)

நாட்டுவார் சித்தரெல்லாம் பேதமாக

நலம்போலே சாஸ்திரங்கள் கட்டினார்கள்

பூட்டிய மனிதரெல்லாம் தூலைப்பார்த்தும்

பூரணமா யண்டமதைப் பாராமற்றான்

கரட்டிலே திரிந்தலைந்த மாண்ப்போலே

கபடமாய் வாய்ஞானம் பேசுவார்கள்

கூட்டிலே யடைந்திருக்குந் குறிலைப்பாரார்

கூறுத மந்திரத்தின் குறியைப்பாரே.

(33)

குறியென்ற வுலகத்திந் குருக்கள்தானும்

கோடிமறை வேதமெல்லாக் கடந்துபார்த்து

அறிவாமற் பிரமமதைப் பாராமற்றான்

அகந்தையாய்ப் பெரியோரை யழிம்புபேகி

விரிவான வேடமிட்டுக் காவியூண்டு

வெறும்பிழைக்கா னலைந்துகொர் நாயைப்போலே

பரிபாச மாகவுந்தான் தெண்டுமேந்திய்

பார்த்தனிலே குறடிட்டு நடப்பான்பாரே.

(34)

பாரப்பா சீடர்களை யழைப்பான்பாவி

பணம்பறிக்க வுபதேசம் பகர்வோமென்பான்

ஊரப்பா பிரமநிலை காட்டாமற்றான்

ஆதாசப் பொய்களையு மவன்றன்சொல்வான்

நேரப்பா சீடனுக்குப் பாவமாச்சு

விஷ்டைசொல்லுந் குருக்களுக்குத் தோஷமாச்சு

வீரப்பா அடங்கினின்ற விடத்தைப்பாரான்

விதிபோலே முடிந்ததென்று விளம்புவானே.

(35)

வானென்ற அண்டத்திற் சென்றுபுக்கி
 வடவரைவி னுச்சிநடு தீபங்கண்டு
 தேனென்ற சுத்தசிவ கெங்கைதன்னிற்
 லீர்த்தங்க ளாடிவெகு நாமமிட்டு
 கோனென்ற மனதன்பால் மலராட்ச்சாத்திக்
 கோடிமறை வேதமுந்தா ணண்டுகண்டு
 தேனென்ற சித்தமது புத்தியாகத்
 தெரிந்தவரே மெய்ஞ்ஞானி யாகும்பாசே.

(86)

பாஷ்ட மதைபொன்றாய்ப் பார்த்தும்போது
 பலபேத மாணவயெல்லாம் பறந்தேயோடும்
 சீரண்ட மகிலாண்ட பிரமாண்டங்கள்
 ஜெனித்துவகை யுயிர்தோறும் நீயாய்நிற்பாய்
 காரண்ட லலாடக்கண் ஐந்தேயோது
 கண்டொளராக் காச்சியெல்லாந் கலந்தேகாட்டும்
 வீரண்ட மேல்வட்டம் விநீந்தசகரம்
 மெய்ஞ்ஞான வெளிபதனிற் றொடர்ந்துகடே.

(87)

கூவிவதே குணமறிந்து மனதொன்றாகத்
 சுத்தநடித் திரிபாமற் கெவுணமாகப்
 பாடுவதே பலறுலைப் படித்திடாமற்
 பாபபாத்தின் உச்சிகடு வெளியிற்சென்று
 ஆடுவதே தொந்தோமென் றுட்டைப்பார்த்து
 அடுக்கடுக்கா யாயிரத்தெட் டிதழுங்கண்டு
 வாடுகிற பயிர்களுக்கு மழைபெய்தாப்பேகல்
 வாடாத தீபத்தை யறிந்துபாரே.

(88)

பாரென்று மெய்ஞ்ஞானம் பகர்ந்துசொன்னீர்
 பாபபாத்தின் நிலையினுட பாதஞ்சொன்னீர்
 வீரென்ற அண்டமெல்லாம் பாழாதாகி
 வீராட்டிரம் மொண்டியா யிருக்கும்போது
 சீரென்ற வுயிர்களுல்லா மிருப்பதெங்கே
 சித்தருடன் திரிமூர்த்தி யிருப்பதெங்கே
 கூரென்ற நீர்தங்கு மிடந்தானெங்கே
 குருபரணே யிர்தவகை கூறுவீரே.

(89)

கூறுகிற வென்மகனை வாகிரதா

ஞானமான வீன்பரஞர் சபையிற்கூடி

தேற்கின்ற பிரளயமாங் காணத்தன்னிற்

சீவஜெந்து சித்தருடன் முனிவர்தாமும்

விறுடனோ பெய்க்கதா னிருப்பாரென்று

விமலஞந்தான் விஷ்ணுவையும் விபரங்கேடக

காழில்லா நெமொலுங் கடவுளானைக்

கண்டியிடப் பணிந்துமினி கருதுவாரே.

(40)

கருதுவான் ஆலிலேமேற் றுயிலவேன்னுனும்

கனமான ஜீவஜெந்து மனந்தஞ்சித்தர்

உறுதியா பெந்தனுட கமலத்தன்னிற்

ஒடுங்குவா சாததித்து மிகவேநிற்வேன்

வருந்தியே புசண்டருந்தான் வருவாரென்று

வல்லரிடம் மால்தானும் உரைக்கும்போது

சுருதியா பெண்பழைத்துச் சிவன்றூண்டேக்கச்

சூத்திரமாய் கல்னை மொழிந்தேன்பாரே.

(41)

பாரென்று சிவனுடைய முகத்தைப்பார்த்துப்

பல்லாயி ரங்கோடி யுயிர்கட்கெல்லாம்

சீரென்ற சித்தருடன் முனிவர்தானும்

திருமாலும் ஆலிலேமேற் றுயிலும்போது

கூரென்ற கந்தியுட கமலத்தன்னிற்

கூடியே யடைந்திருக்குங் குணமதாக

வீரென்ற ஐவரையுந் தாண்டியப்பால்

வெருசுருக்காய் வீதிவழி வந்தேன்பாரே.

(42)

பாரப்பா ஆகாசஞ் செல்லும்போது

பாலகனை சக்கரந்தான் சுத்தியாட

ஆரப்பா சக்கரத்தைப் பிசுகொட்டாமற்

ஆதன்பேரி லேறியுந்தா னப்பாற்கென்றனை

நோப்பா நெடுந்தார மேறும்போது

நிட்சயமாய்க் கம்பத்தின் நிலையைக்கண்டு

வீரப்பா அக்கனிபோற் படர்ந்திருக்கும்

வெளியொன்றுந் தெரியாம லிருக்குந்தானே.

(43)

இருக்குமெங்கு மொன்றாய்க் கிளியின்கம்பம்
 என்மகளை கம்பத்தின் நடுவேமைந்தா
 உருக்கமுடன் பெண்ணாரி யொன் நிநிற்பான்
 ஒகோடோ அவன்முகத்தைப் பார்க்கும்போது
 பெருக்கமுடன் முன்பார்த்தாற் புருடரூபம்
 புத்திரானே பின்பார்த்தாற் பெண்போல்நும்
 வருக்கமுடன் யான்ருளும் தம்பத்துடே
 வஸ்தோடே வஸ்தாக நிருந்தேன்பாரே. (44)

பாரப்பா விப்படியே அனந்தகாலம்
 பரபரத்தி னூடேதா நிருந்துவாழ்ந்தேன்
 ஐரப்பா பிரமமுந்தான் மனதிரங்கி
 அண்டமுதைப் படைப்பதற்கு அருளும்போது
 வீரப்பா கம்பத்தி லிருந்தபெண்ணும்
 விமலரென்றும் உமையென்றும் பிகவேதோன்றி
 சேர்ப்பா சக்கரத்தி லிருந்துகொண்டு
 திருமலைத் தளவழைக்கத் தீர்க்கம்பாரே. (45)

பாரப்பா திருமாலுங் கமலந்தன்னிற்
 பஸ்ஸுபி ரங்கோடி யுயிர்கட்கெல்லாம்
 நேரப்பா அழைத்துமுகக் குணத்தைக்காட்டி
 நிலையான சமுத்திரங்கள் பூமிதானும்
 சேரப்பா ரவியோடு திறுக்கன் தானும்
 சிறந்தெழுந்த மலையறடு சிவஜெந்து
 வீரப்பா கிரககட் சேத்திரங்கள்
 வெத்தியுடன் நால்வேதம் வகுத்தவாரே. (46)

வாராகத் தேகமென்றும் பூதமென்றும்
 வையகத்தில் வானமென்றும் பூமியென்றும்
 கூறாக மகாமேரு கிரிகளென்றும்
 கோவிடுவென்றுத் தீர்த்தமென்றும் குளமுண்டாக்கி
 நேராகப் பரப்பிர்மஞ் சாட்சியாக
 நிலைத்ததெங்கு முயிர்தோறும் நிறைந்தாரையா
 வீராகத் திரியாமல் மௌனம்பார்த்து
 வெத்திபெற வின்னமுந்தா னுரைக்கக்கேளே. (47)

கேளப்பா பிப்படியே பிரளயந்தான்

கிருபையுடன் வழுவிடச்ங் கோடியாஞ்ஞல்
ஆளப்பா அரியலுஞ் செவவேந்தும்

அகண்டமென்ற பிரமத்தி லடங்குவார்கள்
நாளப்பா நானுமந்தப் படியேசெவ்வேன்

நலமாக விண்ணமுந்தான் அகண்டமானால்
வாளப்பா காகமென்ற ரூபமாகி

வடவரையிற் கடிகெட்டி யிருந்தேன்பாரே.

(48)

பரடா விப்படியே யுகங்கள் தோறும்

பார்தனில்நா னநிற்கெதத் தனையோகோடி

ஆரடா வெணைப்போலே அறிவாரூண்டோ

ஆதிவென்ற சித்தருக்கு மாரியானேன்

விரடா விமலரிடஞ் செல்லும்போது

வெற்றியுட னெனையெடுத்து முத்தலிட்டார்

காரடா கயிலையின்மே லிருக்கச்சொன்னார்

காகமென்ற ரூபமா யிருந்தேன்பாரே.

(49)

காகமென்ற ரூபமா யிருந்துகொண்டு

காரணங்க ளனைத்தையும்நற் கருவைப்பார்த்து

வேகமுடன் வெளியோடு நிலையைப்பார்த்து

வெகுதூரஞ் சுத்தியின்மை விபரங்கானேன்

மோகமுடன் பறந்தமனம் அனுவாதாக்கி

முர்க்கமுடன் பாவெளினை வெளியதாக்கி

நாகரிக மாகவுந்தா னண்டமேகி

நவெனையா முச்சிடு மத்திதானே.

(50)

மத்தியதி லானதிலே முனைத்தலிங்கம்

மகாமேரு முச்சிபிலே வளர்ந்தலிங்கம்

சுத்தியுட னாவிடையு மானலிங்கம்

சஞ்சாரச் சமாதியிலே லிறைந்தலிங்கம்

புத்தியாய் மனதொன்றாய்ப் புகழ்ந்தலிங்கம்

பூருவந் தன்னிலேதான் முனைத்தலிங்கம்

ளத்திசையும் புகழ்ந்திடவே வந்தலிங்கம்

ஏகபர மாளதொரு லிங்கந்தானே.

(51)

புச்சண்டர் மெய்ஞ்ஞான வளக்கம ௪௪

தானென்ற சிறுவிட்டுக் குள்ளேசென்று
தலைமாறிப் போரதொரு வாகியைத்தான்
கோனென்ற பிரமத்தி லடக்கமாகும்
குறித்திவாய் மனதடங்குங் கூர்ந்துபாரு
வானென்று பொழியுமடா பானம்பானம்
மைந்தனே உண்டிடவே பசிதான்தீரும்
தேனென்ற சட்டைகளுங் கழன்றுபோகும்
தேவனுக்குந் தேவனு யிருக்கலாமே;

(52)

இருக்கலா மெந்தந்த புண்களுக்கும்
யேகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னிற்
பெருக்கவே மனதடங்கி மொன்மப்பத்து
பேராசை யாகவுந்தான் பிரமந்தன்னிற்
குருக்களைப்போ லாசனைப்போல் வலாரியைப்போற்
குண்மான மூவரைப்போற் சிவனைப்போல்
திருக்கெடுத்து வெந்தெந்த வவதாரங்கள்
செப்திடலாம் நிலையறிந்த பெரியோர்தானே.

(53)

தானவனே யென்குருவே புச்சண்டநாதர்
தாரணியி லுயிர்களுட னண்டமெல்லாம்
தோணவே மும்மூர்த்தி தோற்றுமென்றிர்
துடியான் பிரமத்தி லடங்குமென்றிர்
கோனவனே பின்னுந்தா னண்டமெல்லாம்
குறிப்புடனே படைக்கும்வகை குறிப்புச்சொன்னீர்
தானவனே மதுவுண்கச் சொன்னீரையா
தலந்தனிலே வாசியது சாற்றுவிசே.

(54)

சாற்றுகிறே னென்மகனே வாகிராதா
சத்தியமா யண்டமகிற் செல்லும்போது
போற்றுகிற வக்கினியும் பிரவேசித்துப்
புலன்களைந்துஞ் சேர்ந்ததினாற் போதமாகும்
மாற்றிலையு மதிசமடா வுன்றன்தேகம்
மைந்தனே யபுருப மாசுமப்பா
வாற்றியே நிழல்சாயை யற்றுப்போகும்
வலுத்ததடா காயசித்தி யாச்சபாரே;

(55)

ஆச்சென்ற வஸுபமய மானபோது
 ஆஷ்டமா சித்திவகை யெட்டுமூடும்
 மூச்சொன்றி லடங்கிப்போம் பிரமத்தூடே
 முன்னணியும் பின்னணியு மொன்றாய்ப்போகும்
 காச்சென்று காச்சிவிடு மெளனங்கண்டு
 கலைமாறி நின்றிடுமே கனகபீடம்
 நீச்சொன்று மில்லையடா வுண்ணைக்கண்டால்
 நிலைத்துதடா சமாதிவென்ற மார்க்கந்தானே.

(56)

மார்க்கமுடன் தவசுநிலை யறியாமற்றான்
 மனந்தளர்ந்து திரிவார்கள் லீலாகத்தோர்கள்
 வார்க்கமுடன் மூப்பதுக்குள் மெளனங்கண்டு
 இளவயதா யிருப்பார்கள் பெரியோர்மைந்தா
 காக்கவே சற்குருவின் பாதங்கண்டு
 கருணையுட னவர்பதத்தை வணங்கிப்போற்றி
 தீர்க்கமுடன் பிரமத்தில் மனந்தரன் செல்லச்
 சிவனுக்குள் சீவனு யிருக்கலாமே.

(57)

இருக்கலாஞ் செடிபூடு சுற்பமில்லை
 ஏகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னில்
 உருக்கியே மனதடக்கிப் பார்க்கும்போது
 உத்தமனே கர்ப்பத்துக் குறுதியாச்சு
 மருக்கியே திரியாமல் மதம்பேசாமல்
 வண்டரோ டிணங்கியடா மருவிடாமல்
 குருக்கியே கோளரிடஞ் சேர்ந்திடாமற்
 குருபாதங் கண்டுமிகப் பணிந்துபாரே.

(58)

பாரென்று சொன்னமெய்ஞ் ஞானமூர்த்தி
 பாத்தினுட வடிமுடியும் பகர்ந்துசொல்லும்
 சீரென்று சொற்பனங்கள் பேதமாகத்
 திடப்படவே காணுமிடந் தீர்க்கஞ்சொல்லும்
 காரென்று மனம்பிறந்த இடந்தான்சொல்லும்
 கடிர்பதியுஞ் சுத்திவரு மார்க்கஞ்சொல்லும்
 ஊரென்றும் பிறந்தவிடந் துலந்தான்சொல்லும்
 உத்தமனே பிறந்தவகை யியம்புவாயே.

(59)

வாயாலே சொல்லுகிறேன் மகனேகேளு

மகத்தான பிரமத்தின் பாதந்தன்னில்
ஓயாமல் முன்சொன்ன நரம்புபின்னி

உத்தமனே ரஹிதியுஞ் சத்தியமும்
மாயமடா வாசியுந்தான் நடுவேநின்று

மாரக்கமுடன் சமுத்தியுள்ளோ மனந்தாண்டென்றால்
காயான சமுத்தியென் நிகற்குப்பேரு

கண்டுபார் கண்டொள்ளாப் போதந்தானே.

(60)

தானென்ற பலரூப மதிகங்காணும்

தன்னுடைய தேவதைபோற் பின்னுக்காட்டும்
வானென்ற பெண்ணைப்போ லுண்ணைக்கட்டி

உத்தமனே சையோகஞ் செய்தார்போலே
தேனென்று மயக்கவைக்குஞ் சமுத்தியாலே

தித்திப்புப் போலையும் ருசினைகாட்டும்
கோனென்ற குருவருலோப் பணிந்துகொண்டு

குறிப்பறிந்து பூரணத்தின் நிலையைப்பாரே.

(61)

நிலையாத சமுத்திரமே சமுத்தியாக்க

நின்றிலங்கும் வாகியைத்தான் வெளியிற்சேரு,
தலையாமக் கினியைவப் படியேயேரு

சத்தியமாய் ரஹிதியைக் கூடச்சேர்த்து.
மலையாம லேகபரா பரனையென்று

மனதடங்கி யண்டவுச்சி தண்ணைப்பார்க்க
ஆலைபாது மனந்தானும் பரத்திற்சென்று

ஆகாச வீதிவெளி யாட்டும்பாரே.

(62)

ஆட்டமடா ஆசையற்று ரோசமற்று

ஆண்ணைசற்றந் தனைமற்றது அகண்டமேவுப்
ஆட்டமடா நவத்துவா ரங்கள் தண்ணைப்

பொறிகளோந்துஞ் சேருமடா புனிதமாகக்
காட்டிலென்ன நாட்டிலென்ன மௌனங்கண்டார்

காமதேனுங் கற்பகமு முணக்கேகித்திப்
வீட்டிலையுந் தீபம்வைத்தாற் பிரகாசிக்கும்

வெளியேறி னுற்றீபம் விழலாய்ப்போமே.

(63)

போகமுடா புத்திசித்த மொன்றதாக்கிப்
 புகண்டொன்று பேரொடுத்துப் புவனந்தன்னில்
 ஆகமுடா வடகாவி மைந்தனென்றும்
 அருமையாந் கன்னியுட புதல்வனென்றும்
 நாகமுடா வைந்துபேர் தன்னிலேதான்
 நாட்டமுடன் மூன்றிறந்தேன் நான்முன்மைந்தா
 லாகமுடா சாண்முழத்திற் காட்சிபார்க்க
 வந்துவுந்தான் யீஸ்பரொ மென்றார்பாரே.

(64)

பாரப்பா பென்குலந்தான் சொல்லக்கேளு
 பார்தனிலே பாமனுட விற்துவாரே
 ஆரப்பா பிறந்துவிட்டோ மைந்துபேரும்
 ஆகாச வண்டமறை யடுத்தேசென்றேன்
 நேரப்பா வெகுசேஷ காலம்வாழ்ந்தேன்
 நிஷ்டையிலே மனந்தளரா திருந்துகொண்டேன்
 ஓரப்பா பேசுவார்கள் லோகத்தேசர்கள்
 விட்டவிடந் தொட்டவிடம் விரும்பிக்காணே.

(65)

காணப்பா சாதிருல மெங்கட்கில்லை
 கருத்துடனே பென்குலஞ்சக் கிலமேயாகும்
 தோணப்பா தோணும் சாதிபேதஞ்
 சொல்லுவான் புத்திகெட்டு முருண்டிபோவான்
 விணப்பா பிர்மத்தி லாகாலம்
 வீரமுடன் பிறந்துதடா வுயிர்களெல்லாம்
 நாணப்பா அப்படியே யுதித்தேன் மூன்னே
 நன்றாக வுதித்தவிடம் நாமுன்னே.

(66)

நாடியே வுதித்தவிட மறியாத்தோடம்
 நடுவாக வந்தவிட மறியாத்தோடம்
 கூடியே பிறந்தவிடம் காணுத்தோடம்
 குருபாணி நிர்தனைகள் செய்ததோடம்
 வாடியே வஸ்தோடே சேராத்தோடம்
 வம்பீரோ முணங்கியே திரிந்ததோடம்
 கூடியே வறவற்று விருத்ததோடம்
 சூழ்மிடுகற் சிப்பியையும் அறியான்பாவி.

(67)

ஆறியரத பாவிகட்கு ஞானமேது

ஆறுமுகன் சொன்னதொரு ஞாலப்பாரு
பரிபாஷை யாகவுந்தான் சொல்லவில்லை

பராக்கிரமர் தன்னுடைய ஞாலப்பாரு
விறிவாகச் சித்தர்சொன்ன ஞால்களெல்லாம்

வினாச மறைப்பாகச் சொன்னாரையா
குறியான ஆண்டமதை யொளித்தேவிட்டார்
கூறினார் வெவ்வேறாய்க் குற்றந்தானே

(68)

குத்தமது வையாம லண்டத்தேகிக்

கூறுத மந்திரங்கள் குறியைப்பார்த்துச்
சித்தம்வைத்து ஆந்திசந்தி யுச்சிக்காலம்

தேவனுக்குப் பூசைசெய்து தெளிவுபெற்றுக்
குத்தமது வையாமற் றனதன்பாலே

குருபரனை நோக்கியடா தவமேசெய்து
பத்தாசை வைத்துமிகப் பார்த்தும்போது
பராபரையுங் கைவசமா யாகுவானே

(69)

ஆகுமே ஆந்திசந்தி யுச்சியென்றால்

ஆப்பனே ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாகும்
வருவாய் மூன்றுமொன்றாய்ப் பின்னலாகி

இருந்திடவே பிரமத்தின் நிலையதாகும்
போகுமே நீசெய்த கர்மமெல்லாம்

புவனதிரி ரூபியுட இருபையாலே
வாகுமே வழியோடே நடந்தாயானால்

வாணியுந்தான் ஈரவில்லடஞ் செய்வான்பாரே

பாரப்பர வாணியுந்தா னிருந்தவிடு

பாலகனே சொல்லுகிறேன் பண்பாய்க்கேளு
ஆரடா ஆண்டுகின் கொடியினூடே

ஆண்டத்தைப் பத்தியடா விழுதுபோல

நேரடா நரம்பதுதான் பொருந்திநிற்கும்

நிலையான வக்கினியின் மத்திதன்னில்

வீரடா ஆதுவழியே அருள்தரப்பயந்து

விண்ணுலகி லென்றமிழைச் சொல்லுவானே

சொல்லுவா னுனந்தமறை னேதமெல்லாம்.

சுருதியுடா னுழந்தெழுந்த பிரமத்தாலே

வெல்லுவான் தனையறிந்த பெரியோரெல்லாம்

வினாக்கள்-விடைகள் மெளனமாக

அல்லுபக ஸ்மந்தொரு பிரமந்தனை

யாரநிவா ருலகத்தி லறிபமாட்டார்

சொல்லடங்கு பிடந்தனையும் கண்டுபோற்றிச்

சூத்திரமாய்க் கல்லுப்பு வாங்குவாங்கே.

(72)

வாங்கியே அண்டத்தில் மூளைசேர்த்து

வளமாக வுப்பிலையும் பிசுறிமைந்தா

தாங்கியே திருகுள்ளிக் குள்ளேவைத்துத்

தமர்வாயைத் தான்முடிச் சாபந்திர்த்து

ஒங்கியே திக்சுருத்தான் மூன்றுசென்றால்

உத்தமனே கள்ளியைத்தான் றறித்துக்கொண்டு

சாங்கியினிச் செய்யாமற் சிலைமண்ணுள்

சுத்தியமாய்க் செய்தபின்பு உலர்த்திப்பாரே.

(73)

பாரப்பா வுலர்த்தபின்பு யெடுத்துமைந்தா

பத்தியுடன் கெஜபுடத்திற் போட்டுப்பொரு

ஊர்ப்பா ஊரவைத்து யெடுக்கும்போது

அருணனிற மாயிருக்குஞ் செந்தூரந்தான்

நோப்பா அணுப்போலே சாக்குக்கெல்லாம்

நிச்சயமாய்ப் பூசியுந்தான் புடத்திற்போடு

விசப்பா நீறுமடா நவலோகந்தான்

வேதையென்ற வித்தையது கைக்குள்ளாச்சே.

(74)

ஐச்சப்பா வுடம்பிலுள்ள வியாதியெல்லாம்

அணுப்போலே வுண்டிடவே பறந்துபோகும்

வாச்சப்பா தேசசித்தி யதிகமாச்ச

வளதுவுடன் கூடியுந்தான் வாழலாச்ச

மூச்சப்பா தலையிண்டக் கொடியுமாவும்

முக்கியமாய் வாங்கியதைத் தயிலம்வாங்கு

ஏச்சப்பா திரியாதே சூடன்சேர்த்து

இன்பமுடன் வஸ்துவையும் பூசைசெய்யே;

(75)

பூசையடா செய்தபின்பு பதனம்பண்ணு

புத்திரனே பேப்ப்பிர்க்கின் தயிலம்வாங்கு

ஆசைபுல்லா மணக்கனவு மதுபோல்வாங்கி

ஆப்பனே கேசரியின் நெய்யுஞ்சேர்த்து

ஓசையுடன் தேவாங்குப் பித்துஞ்சேர்த்து

உத்தமனே தலையிண்டத் தயிலஞ்சேர்த்து

பாசையடா பேசாம லரைத்துமைந்தா

பாலகனே சுவாதோடு புறுகுஞ்சேரே

(76)

சேரடா அதுபேராலே புருவத்திட்டி

தீர்க்கமுடன் நீதானுஞ் செல்லம்போது

ஆரடா வுனைத்தானும் யார்தான்காண்பார்

ஆண்டமெனும் பிரமத்தி னருளினிலே

நேரடா திகைப்பிடு கொண்டுவந்து

நிட்சயமாய் முன்சொன்ன கயிலம்விட்டு

வீரடா அரைத்தபின்பு புருவத்திட்டால்

வேசையர்கள் வெகுபேர்கள் கயங்குவாரே

(77)

வாரான தில்லைப்பால் கருந்துளசி

வெளவாலின் பித்துகரு மந்திப்பித்தாக்

சீராக முன்சொன்ன கருவைவிட்டுத்

திடமாக வதைத்திலவாய் சாமமொன்று

நேராக அறைத்ததையு மெடுத்துமைந்தா

நிட்சயமாய்ப் புருவத்தி லீட்டுப்பார்க்க

வீராகப் பாதாளம் பிளந்தேயோடும்

வேதாந்த விசாரணையை விரும்பிப்பாசே

(78)

பாரடா பாப்பிரமத் தூடேசென்று

பரிதிமதி யக்கனியும் மூன்றுமொன்றாய்

நேரடா ஆகியுந்தா நெதிரிதன்னை

நிட்சயமாய்ப் பார்த்திடனே நீறிப்போவான்

கூரடா கோடானு கோடிசித்து

குறித்திடவே யாமெடா பிரமத்தாலே

வீரடா விந்துலைக் கொடுத்திடாதே

வெத்தியுட னென்பதுமே விளங்கமுற்றே

(79)

ஹரிஓம்நீ சொல்லையிலே தொட்டுக்காட்டு
 ஆமடா காட்டையிலே தெரியாவிட்டால்
 குரியாகக் கூட்டிப்போய்க் கையைக்கொண்டு
 குறிப்பாகத் தீர்த்தத்தாற் றுணமாய்ச்சொல்லு
 அரிஓம்தா னப்படியே தெரியாவிட்டால்
 அப்பனே யினி மெற்றான் சொல்லக்கேளு
 விரிவான நானேற்றி யம்பைப்பூட்டி
 விதமாக வவன்பார்க்க வெய்துநாட்டே.

(80)

புஷண்டர் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் 80

முற்றிற்று;

மதுரை சிவஞானதீபச்சபை காரியதரிசி ம. அழகர்சாமிபிள்ளை
 அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

உ.
பரமபதி துணை.

இருபத்தோராவது

புசண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிய

ஞானகாவியம் 33.

கணபதியே அடியாகி யகிலமாகிக்
காரணத்தின் குருவாகிக் காட்சியாகிக்
குணபதியே கொங்கைமன்னுள் வெள்ளோளுனக்
குருநிலையா யருள்ளினங்குங் கொம்பேளுனக்
கனவிலையும் நினைவிலையும் ஓளியாப் பின்று
காரணத்தின் வடிவாகிக் கருத்துள்ளாகிப்
பணியாவம் பூண்டசிய வாசினேரவம்
பாடுகிறேன் காண்பந்தா வெண்ணிப்பாரே.

நூல்.

எண்ணியெண்ணிக் காவியத்தை யெழுத்துப்பாரு
ஏந்தேநாக் காமசின்தை யிதுவேநோக்கும்
பண்ணிபண்ணி பலகுட்டி போட்டாலென்ன
பதியாணைக் குட்டி யொரு குட்டி யோமோ
சண்ணிசண்ணி யிந்நூலை நன்றாய்ப்பாரு
சக்கரமும் மக்கரமும் ஷ்ணைத்திறுந்நேறும்
தண்ணிதண்ணி யென்றலைந்தாற் றாகம்போமோ
சாஸ்திரத்தி லேபுதட்டித் தள்ளியேறே.

புதட்டினுள் தசதீட்சை மகிமைதன்னைப்
பூரணப்பர லெனக்களித்து அகண்டந்தோறும்
சுதட்டினுள் சகலசித்து மாடச்சொன்னுள்
சந்திரபுஷ் கரணிதனில் தாணஞ்சொன்னுள்
பதட்டினு னுலகமெல்லாம் முக்கோணத்திற்
பாளுன சிவபோதம் பணையச்சொன்னுள்
அசுட்டினு னைவர்களை யின்றாழம்மன்
அந்தருமை சொல்லுவினி யடிதான்கேளே.

கேளப்பா பிசனெரு காலந்தன்னிற்

கிருபையுடன் சபைகூடி யிருக்கும்போது

வாளப்பா மாயவன் னன் முகத்தைநோக்கி

வந்தவா நெவ்வகையோ சென்றிதேதோ

கேளப்பா ஜெயகால லயந்தானெங்கே

குருநமசி வரயமெங்கே நீங்களைங்கே

ஆளப்பா ஓவர்களு மொடுக்கமெங்கே

அறிந்தெவக்கு மின்னதென யுரைசெய்வீரே.

(3)

இன்னவகை யீசாவர் கேட்கும்போது

எல்லோரும் வாய்மூடி யிருந்தாரப்போ

சொன்னவகை தனையநின்று மார்க்கண்டேயன்

சொல்லுவான் குழந்தையவன் கலகவென்ன

அன்னைனை முகம்பார்ந்து மாலைநோக்கி

அநிகரி யீசர்மொழிக் குரைநீர்சொல்வீர்

பின்னைவகை யாநுரைப்பார் மாயைமூர்த்தி

பேசாம விருந்துவிட்டா லொழிவாரெங்கே

(4)

எங்கையென்று மார்க்கண்ட நெடுத்துக்கொல்ல

என்னசொல்வா ரேகவெளிச் சிவனைநோக்கி

சங்கைதனைப் பூண்டோனே கடவுளோனே

காரணமே பூரணமே கண்ணேபின்னே

சங்கையினி யேதறிவேன் மருடச்சோதி

சந்திரனைப் பூண்டிருந்து தவம்பெற்றோனே

மங்கையிடப் பாகம்வைத்த மருடத்தோனே

மகாமுனிகள் நிகழிகள்சித்தர் அறிவார்கானே.

(5)

அறிவார்கள் நிகழிகள்சித்தர் முனிவோரையா

அரகரா அதுங்கூக்கோ ளாரென்றாக்கால்

பொறியாகப் புசுண்டமுனி சொல்வாரையா

பேயலழைக்கக் கோளாறு வசிஷ்டராகும்

நெறியாக இவ்வகைநா னறிவேனையா

நிலைத்தமொழி புசுண்டரல்லால் மற்றோர்சொல்லார்

புரிவாரு மிவ்வளவென் னுரைத்தார்மாயன்

பொருள் ஞானக் கடவுளப்போ மகிழ்ச்சிபூண்டார்.

(6)

மகிழ்ச்சியுடன் மார்க்கண்டா வராய்கண்ணே
 வரலாறு நியெனமா யறிவாய்சொல்லாய்
 சுகட்சியுடன் கருதிப்பார் யுகங்கள்தோறும்
 ஞட்சமிந்த மாலைன்றன் வயிற்றிற்சேர்வேன்
 அகட்சியுடன் ஆலிலைமே லிநுப்பாரையா
 ஆப்போது இவரிடத்தி லெல்லாநாயம்
 இகழ்ச்சியுடன் னிவற்குப்பின் னெவரோசானேன்
 இவ்வார்த்தை நானறிவே னவரைக்கேவீர்.

(7)

கேளுமென்றான் மார்க்கண்டன் சிவந்தானப்போ
 கிருபையுடன் னிவ்வளவு மறிவாயோடா
 ஆளுசின்ற யீசனுநா மந்யோமிந்த
 அருமைதனை நீயறிந்தா யருமைப்பிள்ளாய்.
 காளகண்டர் மாயோனைச் சொல்லீரொன்றாச்
 கருவேது நீயறிந்த வாறுமேது
 பாருகின்ற முப்பாழந் தாண்டுகின்ற
 பாஞான சின்மயமின் பகர்ந்திடலோ.

(8)

பரமான பரமகயி லாசவாசா
 பார்த்திருப்போ மாலைமேற் பள்ளியாகி
 தரமான புசண்டமுனி யந்தவேலோ
 சசுகரத்தைப் பிரரொட்டார் தவத்தினுலே
 னுரமாக யெவ்வாரோ திரும்பப்போவார்
 ஞட்சமதை நாமறிவோம் பின்னேதோதான்
 வரமான வரமளித்த ஞானவாழ்வே
 வசிஷ்டர்போ யழைத்துவாத் தருமென்றாரே.

(9)

தருமென்ற வார்த்தைதனை யறிந்துயீசர்
 தவமான வசிஷ்டரேநீர் புசண்டர்ஜாநை
 அகமகிழ வங்கேகி யவற்குரைத்து
 அவரையிங்கு சபைக்கழைத்து வருவாயென்ன
 ஜெகமான ஜெகமுழுது மாண்டஜோதி
 திருவடிக்கே நமஸ்கரித்துத் திரும்பினுர்பின்
 உகமானத் தனையறிந்தும் அரனூர்சொன்ன
 உளவுநண்டார் புசண்டரெனும் காசந்தானே.

(10)

காகமென்ற வேஷமதாய் விருட்சமீதிற்
 காத்திருந்தார் வசிஷ்டர்வரக் கண்டார்நாதன்
 ஏகமதா யொட்டான வசிஷ்டரோரீர்
 எங்குவந்தீர் வாருமென்று இடமுமீயத்
 தாகமுடன் யீசனும்மை யழைக்கச்சொன்னார்
 சங்கதியைத் தங்களிடஞ் சாற்றவந்தேன்
 பாகமுடன் எட்டான விபரந்தன்னைப்
 பார்த்துமெய்ஞ் ஞானபொரு ளருள்பெற்றாரே. (11)

இபற்றோரே பென்றுரைத்தீர் வசிஷ்டரோரீர்
 பிறந்திறந்து எட்டாங்காற் பிறந்துவந்தீர்
 சத்தான சத்துகளு மடங்குங்காலம்
 சக்கரமுந் திரும்பிட்டாற் சமையம்வேறும்
 சித்தான பஞ்சவர்க ளொடுங்கும்போது
 சேரவே ரிஷிமுனிவர் சித்தரோடு
 முத்தாகப் பஞ்செழுத்தி லொடுக்கமாவார்
 முத்துமணிக் கொடியீன்றான் முளைத்திட்டிரே. (12)

முளைத்திட்டி ரித்தோடே பெட்டுவிசைவந்தீர்
 முறையிட்டி ரிவ்வண்ணம் பெருமைபெற்றீர்
 களைத்திட்டிப் பேசுகாதீர் சொல்லக்கேளும்
 கண்டமதில் விஷம்பூண்டாரக் கலுவலென்ன
 கிளைத்திட்டிப் போனுக்கால் மறந்துபோவார்
 கிளர்நான்ற டுகந்தேது மிந்தச்செய்கை
 பிறழ்த்திட்டிப் போவமென்று லங்கேபோவோம்
 பேய்விடித்தோர் வார்த்தைசொல் நீர்வந்திரே. (13)

வந்திரே வசிஷ்டரோரீ ரின்னங்கேளு
 வளமைநான் சொல்லிவந்தேன் வேஷம்நீங்கி
 இந்தமா மரக்கொப்பி விருந்தேனிப்போ
 இதுவேனே யெவ்வளவோ ஜனமோகாணும்
 ஆந்தமோ ஆதியோ யிரண்டுக்காணு
 ரவர்களுல்லாம் ரிஷியோகி சித்தரானார்
 சந்தேக முமக்குரைக்கப் போகாதையர்
 சாமிக்கே சொல்லுமையர் விதோவந்தேனே. (14)

வந்தேனே யென்றுரைத்த வாறுகொண்டு

வசிஷ்டருமே வாயுலர்ந்து காலுப்பின்னி

இந்தேனே முனிசாதா சரணங்காரும்

எழுந்துசிவன் சயைநாடி முனிவர்வந்தார்

மைந்தனையே யீன்றருளுங் கடவுள்நாதா

மாமுனிவன் வாயெடுக்கப் புசண்டர்சொல்வார்

சிந்தனைசெய் யீஸ்பரணே வந்தேனையா

சிவசிவா யின்னதென்று செப்பிடரே.

(15)

செப்புமென்ற புசண்டமுனி முகத்தைநோக்கிச்

சிவன்மகிழ்ந்து யேதுமொழி செப்புவார்களே

கொப்புமென்ற யுகமாறிப் பிறருங்காலம்

குருநமசி வர்யமெங்கே பரந்தானெங்கே

அப்புமென்ற பஞ்சகணத் தேவரெங்கே

ஆயன்மாலும் சிவன்மூவ ரடக்கமெங்கே

ஒப்புமிந்த யுகமாறிப் பிறந்ததெங்கே

ஓகோகோ முனிநாதா வுரைசெய்வீரே.

(16)

உரையென்றீ ருன்றனுக்குப் புத்திபோச்சு

உம்மோடே சேர்ந்தவர்க்கும் மதிகன்போச்சு

பரையென்றால் பரைநாடி நிலைக்கமாட்டார்

பாமசிவன் தானுமென்றும் பேரும்பெற்றீர்

இரையென்றால் வாய்திறந்த பட்சிபோலே

எல்லோரு மப்படிக்கே இறந்திட்டார்கள்

நிரையென்ற வார்த்தைதனைச் சொன்னேனானால்

நிசங்கொள்ளா தந்தரங்கம் நிசங்கொள்ளாதே.

(17)

கொள்ளாமற் போவதுண்டோ மவுனயோகி

கோடியிலே உளைப்போலே நிஷித்யாகாணேன்

உள்ளாக நிஷித்யோருவ நிலலாகிட்டால்

யுகவார்த்தை யாருரைப்பார் யானுங்காணேன்

விள்ளாமற் தீராது முனிவரேகளே

மெய்ஞ்ஞானப் பரம்புகுந்த அருள்மெய்ஞ்ஞானி

தள்ளாமற் சபையிலுள்ளோ ரெல்லோர்க்கேட்கச்

சாற்றிடீர் முனிநாதா சாற்றீடரே.

(18)

சாற்றுகிறே னுள்ளபடி யுதங்கள்தோறும்
தமக்குவந்து சொல்லுநதே தவமாய்ப்போச்சு
மாற்றுகிறேன் ஈண்டுத்தின்புன் னுரைத்துப்போனேன்
வாதாட்ட மெனக்காச்ச இனியென் சொல்வேன்
சேற்றிலே நாட்டியதோர் கம்பம்பேரலத்
திரும்பினது கோலாச்ச யுதங்கள்தோறும்
ஆற்றுகிறே னந்தமது ஆகும்போது
ஆகரா அந்நேரம் நடக்கக்கேளே.

(19)

கோளப்பா நடந்தகதை சிவமேயுண்மை
கெடியாகச் சக்கரங்கள் திரும்பும்போது
பாளப்பா தசநாதம் மவுனம்பாயும்
பரமான உவுனமது பரத்திற்காடும்
ஏளப்பா அடுக்குகளுக் கிடிந்துவிழும்
இருந்தசுதா சிவமோடி மணியில்மீளும்
ஊளப்பா யிதுகோளு மெவருஞ்சொல்வார்
ஓகோகோ அண்டமெல்லாங் கவிழ்ந்துபோமே.

(20)

கவிழ்ந்துபோ மப்போது அடிபேனங்கே
கருத்துவைத்துத் தியானமொரு தியானமுண்டு
தவிழ்ந்துபோங் காலமப்பே ரிறுத்துனென்பான்
சுமையுமதி லக்கிணிபோல் ஸ்தம்பங்காணும்
சிவந்தவர்னம் நீலவுரு சுடர்விட்டேகும்
சிவசிவா அக்கிணிபோற் கொழுத்துவீசும்
நவந்துஆதி னருகேதான் சென்றுநிற்பேன்
நகாரமுத லஞ்செழுத்து வரக்காண்பேனே.

(21)

காண்பேனே நகாரமது மகாரம்புக்கும்
கருத்தான மகாரமது சிகாரம்புக்கும்
தேன்பேனே சிகாரமது வகாரம்புக்கும்
சிவசிவா வகாரமது வகாரம்புக்கும்
கோண்பேனே வகாரமது சுடரிற்புக்கும்
குருவான சுடரோடி மணியிற்புக்கும்
காண்பான பணியோடி பரத்திற்புக்கும்
நற்பரந்தான் சிவம்புக்குஞ் சிவத்தைக்கேளே.

(22)

கேளப்பா சிவமோடி அண்டம்பாயும்

கிருபையா யண்டமது திரும்பிப்பாயும்

கோளப்பா அண்டமது கம்பத்துள்ளான்

குருவான தசதீட்சை பொன்றுமாச்சு

மீளப்பா ஸ்தம்பமது விளங்குஞ்செய்கை

மேலுமில்லை கீழுமில்லை யானுக்காரணேன்

ஆளப்பா நரைத்தமா டேறுவோனே

ஆண்ணளவே யண்ணளவோ அறிந்திலேனே.

(26)

அறிந்திலே னென்றுரைத்த புரண்டமூர்த்தி

அரகரா உன்போலே முனியார்காரணேன்

தெரிந்திலே னென்றுரைத்தால் மனங்கேளாது

சிவனயந்து கேட்கவுய்யீ பொனிக்கவேண்டாம்

பொருந்திலேன் பூருவத்தில் நடந்தபெய்கை

பூரணத்தா லுள்ளபடி புதழ்த்துசெல்லும்

பரிந்திலேன் மிகப்பரிந்து கேட்டேனையா

பழமுனியே கழமுனியே பயன்சொல்கிறே.

(27)

பழமுனிவ னென்றுரைத்தீர் கடவுளாரே

பருந்தீபன் தம்பத்தைப் பல்லுக்கந்தேளும்

குழவுடனே ஸ்தம்பத்தில் யானும்போலேன்

கோகோகோ சக்கரமும் பிரண்டுபேரளும்

தழும்பணியச் சாகரங்க ளெங்குந்தானாய்ச்

சத்தசா கரம்பிரண்டு யெங்குற்பாழாய்

அழகுடைய மாதொருத்தி ஸ்தம்பத்துள்ளாய்

அரகரா கண்ணாடி லீலைதானே.

(28)

லீலைபோற் காணுமுகம் பேரலேகாணும்

நிலைபார்த்தால் புருடசைப்போற் நிரூபிக்காணும்

ஆலைபோற் சமுன்னாடுங் கம்பத்துள்ளோ

அரகரா சக்கரங்க ளாறுங்காணும்

வாலேபோற் காணுமையா பின்னேபார்த்தால்

மகத்தான அண்டமது கோர்வைகாணுன்

சேலைபோ லண்டமதீற் சிவந்தான்வீசும்

சிவத்திலே அரகரா பரமுகர்காரணே.

(29)

பரத்திலே மண்பிறக்கும் மண்பினுள்ளே
 பரம்பிற்குஞ் சுடர்விசும் பிப்பாற்கேளு
 நிரத்திலே சடமதனில் யகாரங்காணும்
 நிகழயமாம் யகாரமதில் வகாரங்காணும்
 வரத்திலே வகாரமதிற் சிகாரங்காணும்
 வரும்போலே சிகாரத்தில் மகாரங்காணும்
 நரத்திலே மகாரத்தில் நகாரங்காணும்
 நன்றாகப் பூமிப்போ பிறந்ததன்றே.

(27)

பிறந்ததையா யிவ்வளவு மெங்கேயென்றும்
 பெண்ணொருத்தி தூண்திலே நின்றகோலம்
 சுறந்தையா யிவ்வளவும் அந்தமாது
 குட்சமதே அல்லாது வேறென்றில்லை
 கறந்தையா உலகமெல்லாம் காமப்பாலைக்
 காலடியிற் காக்கவைத்து சகலஜெந்தும்
 இருந்ததையா யிவ்வளவுச் செய்தமாது
 எங்கையென்று லுண்ணிடத்தி லேருந்தாள்கன்னி.

(28)

இடப்பாக மிருந்தவளு மிவளேமூலம்
 இருவருக்கும் நடுவான திவளேமூலம்
 கொடக்காக நின்றவளு மிவளேமூலம்
 குட்சமெல்லாம் சுற்றுணர்ந்த திவளேமூலம்
 அடக்காக அடக்கத்துக் திவளேமூலம்
 ஐவருக்குங் குருமூல மாதிரிமூலம்
 கடக்கோடிக் கொப்பதனில் நின்றமூலம்
 கன்னியவள் சிறுவாலை கன்னிதானே.

(29)

கன்னியிவ ளென்றரைத்தார் புசண்டமூர்த்தி
 கர்த்தனப்போ மனதுசற்றே கசங்கினூர்பின்
 மண்ணுள்ள தேவர்களும் பிறப்பித்தந்த
 மார்க்கத்தி லேருப்பதுவோ மவுனப்பெண்ணோ
 உன்னிதமா யுன்கருணை யெங்கேகாண்போம்
 ஒகோகோ ஐவருந்தான் வணங்கினூர்கள்
 கொன்னியவள் வாக்குரைக்காள் சிவமேகன்னி
 கொலுமுகத்தில் நால்வரும்போய் வணங்கினாரே.

(30)

வணங்கியவர் வாய்ப்புடைத்து நின்றாரினை
 மாதுகலி பாணியென வசனித்தார்கள்
 வணங்கினார் தேவரோடு முனிவர்தாமும்
 மற்றுமுள்ள தேவர்களும் ரிஷிகள்தாமும்
 வணங்கினு ரஷ்டசெஜந் தீகிரியெட்டும்
 வாரிதியுஞ் சேடனுமர லயனும்மூவர்
 வணங்கினார் மிகவணங்கித் தெய்முதாரப்போ
 வாலையவர் மெய்ஞ்ஞானம் அருளியவாளே.

(31)

அருளியவாள் கம்பமணியை மாலேபூண்டாள்
 அரகர சிம்மபத்தின் நீறுபூசி
 பொருளீவர ளவரவர்க்கு ஏவல்சொல்லிப்
 பொன்றாத பல்வுயிர்க்கைக் கிடங்கன் வேறாய்த்
 தெருளீவாள் சிவயோகந் தெளிவதற்குச்
 செயலுறுதி யாகவல்லோ தெரியவேண்டித்
 திருளீவாள் தாயான சிறியவாலை
 சிவசிவா சூட்சம்பூ ருவந்தான்பாரே.

(32)

பூருவத்தில் நடந்தகதை இதுதானென்று
 புகன்றுவிட்டுப் புசண்டநந்தான் வதிக்குச் சென்றார்
 காரணத்தி லேவகுத்தே னிந்தஞானம்
 கம்பமணி வாலேகொலுக் கூட்டமப்பா
 நாரணத்தில் நின்றிலங்கும் மவுனவாலை
 நாட்டினுள் சிவராஜ யோகங்கேளு
 ஆரணத்தி பூரணத்தி யருள்மெய்ஞ்ஞானி
 ஆதிசத்தி வேதமுத்தி யருள்சொல்வாளே.

(33)

புசண்டர் ஞான காவியம் 33

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாஸ்திரிகளிடமிருந்து
 கோத்திரம் குருஉழப்பனார் மகன் வைகுண்ட மூர்த்தியிடமிருந்து
 வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்திரண்டாவது

புகண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானோபநிடதம் 32.

ஆதியெனே ரீன்றருகு பாதங்காப்பு

அத்துவிதப் பிரணலக்தி னருளே காப்பு

ரீதியா மாருட ஞானம்பெற்ற

நிர்மலமாஞ் சித்தருட பாதங்காப்பு

சோதியெனப் பாடிவைத்தேன் முப்பான்ரெண்டில்

ஆரியாதி தப்பொருளைத் துலக்கமாகத்

திதில்லாக் குணமுடைய பிள்ளையானால்

சீவேச வைக்கியமது தெரியுந்தானே.

(1)

நானென்ற குருவினுப தேசத்தாலே

தனுசுரண வலித்தையெல்லாந் தவறுண்டேபோம்

வானென்ற சுவாணுபவ ஞானமுண்டாம்

மவுனாதி யோகத்தின் வாழ்க்கையெய்தும்

நானென்ற பிரபஞ்ச வற்பத்திக்கு

நாதாதி தக்யானம் நன்றயெய்தும்

கோனென்ற கொங்கணவர் தனக்குச்சொன்ன

குறிப்பான யோகமிதைக் கூரந்துபாரே.

(2)

பாருரீ பிரமநிலை யார்தான்சொல்வார்

பதமில்லை யாதெனினும் பவ்யமில்லை

சேருமிந்தப் பிரமாணந் தானுணர்ந்து

தெரிவிக்கப் படாதருளிற் சிவசொருபம்

ஊருகின்ற காலத்திர யங்கனாலே

உபாதிக்கப் பாதத்துவ முற்பத்திக்கும்

சாருமிந்த வுபாதான காரணத்தின்

சம்பந்த மில்லாத சாட்சிதானே.

(3)

சாட்சிசத்தா யதிதகுண தீதமாகிச்
 சட்சுமனத் தாலநியத் தகாதுயாறும்
 சாட்சியதே யேதுசா தனமுந்தள்ளிச்
 சகலவிர்திரி யாமியதாய்ச் சர்வபூத
 சாட்சியினை பிவ்வளவவ் வளவாமென்று
 தனைக்குறித்து நிர்ணயிக்கத் தகாதுயேரகம்
 சாட்சியதே ஞாதூர்ஞான ஞோபநிடத்
 சத்தாதிபிர மாதிகளைத் தானேசொல்வாம்.

(4)

சொல்லுமெனக் கேட்டுகந்த மரணக்காவுன்
 தூலகா ரணப்பிரமந் துநியாதீதந்
 ஆல்லுமல்ல பகலுமல்ல நிஷ்களங்கம்
 ஹம்சோகம் ஆசபாமந் திரத்தியானம்
 செல்லுமவ னேநானென் றபிமானிக்கும்
 சித்தவிர்த்தி நிரோதகமாம் யோகத்தாலே
 வெல்லறிஞர் பலபோக விர்த்தியோக
 விவேகதயா னாதிகளே மேலாம்பிரம்.

(5)

பிர்மசுரோத் ராதிரானேந் திரியமைந்தும்
 பேசுநர்ம வாக்காதியிந் திரியமைந்தும்
 கர்மமெனுஞ் சத்தாதி விடயமைந்தும்
 கரணநி நானகுபிரா ணாதியைந்தும்
 வர்மமிவை யிருபத்தி னுன்குங்குடி
 வருந்தூல சரீரவிராட் டெனவேசொல்லும்
 தர்மவத்தை சரக்கிரபி மானிவிஸ்வன்
 தனக்குவமை யாங்குநியா சத்திதானே.

(6)

சத்தியுடன் ரசோகுணந்தான் நேத்திரத்தானம்
 தனிப்போத மிதனோடே சார்ந்தவான்மா
 வெற்றிபெறும் ஜீவாத்மா ஆநாரபாஷ்ஷ
 விவகார ஜீவனிதை விராட்டென்பார்கள்
 வித்தையெனு மவித்தையிலே பிரதிஷிம்பம்
 விசாலமிந்தத் தூலஞ்சம் விருத்தியாச்சு
 தத்துவமசி வாங்கியசோ தனையினாலே
 தான்கடந்து சூட்சுமத்திற் சார்ந்துகொள்ளே.

யேர்க ஞான சாஸ்திரத் திசட்டு.

கொள் ளடா ஞானேந்திரி யங்களைந்து
கூடினது கர்மேந்திரி யங்களைந்து
தள்ளடா பிராணதி வாயுவைந்து
சார்வான மனம்புத்தி தானிரண்டு
விள்ளடா பதினேழு தத்துவங்கள்
விநீதிவெணுஞ் சூட்சுமமா மிரண்யகர்ப்பத்
துள்ளவடி மானிசை தன்யனாகும்
சொற்பனு வத்தையெனச் சொல்லுநாலே.

(8)

துலான சாத்திகமா மகங்காரத்துள்
துழைந்தவிச்சா சத்தியல்லேர துணுக்கமாச்சு
காலான கண்டமெனுந் தானத்துள்ளே
கலந்திருக்கும் போகமல்லேர யிச்சார்போசம்
நாலான ஆன்மாவே ஆந்திரான்மா
ஞாயமிந்தப் படியறிந்தா லுநாரமாச்சு
துலமெனுஞ் சூட்சுமத்தைக் கட்டினுந்
சொல்லுகிறேன் காரணத்தின் சுயம்புதானே.

(9)

தானவ்பாக் கிருதமெனுஞ் சரீரத்துக்குத்
தானமதே இருதயமா ஞானசத்தி
வானமதே அகங்காரம் விந்தையாகிய
வருஞ்சுழுத்தி யபிமானி பிராக்யனாகும்
கோனிதற்கு ஆனந்த போகமாகுங்
கூடுகின்ற ஆன்மாவே பரமான்மாவாம்
கானிதற்கு பரமான்மா ஜீவனிந்தக்
காரணமே மகாரமெனக் கண்டுகொள்ளே.

(10)

கொள்ளுமந்தப் பொருள்தானே சத்துமல்ல
கூறுன வசத்துமல்ல கூர்மையல்ல
உள்ளுநிரா மயமல்ல சர்வமயமல்ல
உற்றுப்பார் மூன்றெழுத்துந் ஏகமாச்சு
தள்ளுகின்ற பொருளல்ல தள்ளாதல்ல
தானப்பிர மயிக்யஞ்சந் தானமுத்தி
விள்ளுமிந்தப் படிதானே வேதபாடம்
விசாரணையாற் சமரகிசெய்ய விட்டுப்போமே.

(11)

விட்டுப்போம் சமுசார வியாபாரங்கள்
 விடயசுக இச்சைவைத்தால் விவேகம்போச்சு
 தொட்டுவிட லாகாது ஞானமார்க்கம்
 ஞாயிறிலை நன்றாகத் தேர்ந்துமட்டும்
 எட்டுகின்ற பரியந்தம் சுருதுலாக்கியத்
 தெண்ணமெனுந் தியானத்தா லெய்தும்துத்தி
 தட்டுகின்ற ஜீவாத்வமா தனக்கில்லாமற்
 சமாதியுற்றால் நாமதுவே சாக்ஷாத்காரம்.

(12)

சாக்ஷாதி பிரமத்தால் பூர்வகர்மம்
 தத்வாதி வாசனைகள் தானேபோகும்
 ஞாக்ஷாதி பிராந்தியெனும் மாயாசத்தி
 தொடராமற் சேர்வதுவே சொரூபஞானம்
 லிசைத்தயினற் பிரமாண்டம் பிண்டண்டங்கள்
 சிருஷ்டிமுதல் யாவற்றும் தெரியுந்நன்றாய்
 காக்கியென்ன ஏகவஸ்து வொன்றல்லாமற்
 காண்பதெல்லாம் வியர்த்தமெனக் கண்டுகொள்ளே. (1)

கண்டுபார் மூடமெனு மஞ்ஞானிக்குக்
 காணாது ஜீவான்மா பரமான்மாவும்
 தொண்டுபண்ணி குருமுகத்தில் விசேடமாகச்
 சுருதியெனும் வேதாந்த மப்பியாகித்து
 உண்டுமெனு பவஞானக் கிர்த்தியாகிர்த்தியம்
 யோகிதனக் கேதேனுந் தேவையில்லை
 விண்டுசொல்வோம் நதிசுடக்க வேடமல்லால்
 விஷயத்தாற் சாதனங்கள் வீணாமென்றே.

(14)

வீணல்லோ சாதனப்பிர யோஜனங்கள்
 மெய்ஞ்ஞான அபரோட்சம் வந்தபோது
 வீணல்லோ வேதபா டத்தினிச்சை
 வித்யாமபரி பூரணத்தில் மேலிரின்றால்
 வீணல்லோ இருட்டறையிற் பொருளைக்காண்
 விளக்கதனை மறந்தவன்னை விடுதல்போலும்
 வீணல்லோ தியானதா ரணைகளெல்லாம்
 மெய்ப்பிரகா சிக்கும்வரை வேணுந்தானே.

(15)

வேணுமென்ற டெள்ளுக்கு னெண்ணெய்போலும்
 வீத்தினிடத் தடங்கிநின்ற விருட்சம்போலும்
 காணுகின்ற பூவினுறை வாசமபோலும்
 சுன்றுகின் பவ்வினுள்ள நெய்ப்பைப்போலும்
 தோணுமயில் முட்டைமயின்மேல் வர்னம்போலும்
 ஞாலமநிற் சூட்சுமந், நான் ஞாலங்கிநிற்கும்
 ஆணுவத்தாற் சாதனத்தை மறந்தாயானால்
 அபரோட்ச ஞானமுத்தி யரிதுதான்.

(16)

அரிதில்லை பிரம்மியா கிருதஜீவ
 னயிக்கியமெனுஞ் சந்த்யான மப்பாசித்துச்
 சுருதிகயிற் றுல்மனமாய் யானைதன்னைச்
 சுருக்கிட்டுச் சிக்கெனவே னுறையிற் கட்டிச்
 குருவுரைத்த சிவணத்தின் படியேயின்றால்
 குதியாறு பிரபஞ்ச கோட்டிற்றுகூடும்
 திரிவதில்லை திரிந்தாலும் மதமேறாது
 ஜீவவை ராஃபமெனுந் திரமிதாமே,

(17)

திரமென்ன ஹம்சோசம் மந்த்ராதிகம்
 திருசியஞன் யாதிகளே தியானமாகும்
 சரமென்ன சாக்ரதத்தா வலித்தைஞன்யம்
 சாதனையே சுமாகியெனத் தானேபோகும்
 வரமென்ன விபரீத விர்த்திமார்க்கம்
 வாசனையே சாதனமாய் வகுத்துக்காட்டும்
 ஆரமென்ன இதையறிந்தால் யோகியாவான்
 அஞ்ஞான மவரிடத்தி லணுகாதென்னே.

(18)

என்னவே அஞ்ஞானி யுலகாசாரத்
 திச்சையினுற் றர்மார்த்த வியாபாரங்கள்
 முன்னமே செய்ததென்பின் மாணமானால்
 மோட்சமதற் கனுபவத்தின் மொழிகேட்பீரால்
 விண்ணமதா யாங்கார பஞ்சபூத
 விடயவுபா திள்ளாலே மேவிக்கொண்டு
 தன்னிமையா யிடுங்கசரீ ரத்தோடொத்துச்
 சதாகாலம் போக்குவரத் தாகுந்தானே.

(19)

தானிந்தப் படியாகச் சிவரெல்லாம்

சகசபிரா ரத்வவசத் தாகிணர்கள்

ஏனின்தக் கூரபிகா னத்தினுலே

இத்தியாதி குணங்கனெ ல்லாம் வியாபிக்கும்பாச்
வானிந்து போன்மெலிந்து வளர்ந்துபோகும்

வர்த்திக்கு மஞ்ஞானம் மாற்றவேண்டி
நானிந்தப் பிரமவுபா சனையைப்பற்றி

நாட்டம்வைத்தோ மவித்தையெல்லாம் நாசமாச்சே. (26)

ஐச்சப்பா எத்தனையோ கோடிகாலம்

ஆந்தந்தப் பிரளயத்துக் கனுவாய்நின்றேன்

மூச்சப்பா வேடவிடலை பிரமாஜித

முத்திபெற்றேன் பிரமாண்ட முடிவிற்கென்றேன்

கூச்சப்பா வற்றிபீரம் சாஷூத்தாரம்

குருபாத மாகிபகோ சாமாய்நின்றேன்

பேச்சப்பா சராசாங்க ஞாதிக்ஞும்போது

பின்னுமந்தப் புசண்டனெனப் பேர்கொண்டேனே. (21)

பேர்கொண்டேன் சொரூபித்தி யனேகம்பெற்றேன்

பெரி யோர்கள் தங்களுக்குப் பிரீதியானேன்

மேர்கண்டே னாயிரத்தெட் டண்டங்கட

விதியெல்லா மேர்நொடிக்குள் விரைந்துசென்றேன்

தார்கண்டேன் பிருதிவியிங் கூறுகண்டேன்

சாத்திரவே தங்கள்வெகு சார்புகண்டேன்

ஊர்கண்டேன் மூவர்பிறப் பேழுங்கண்டேன்

ஓகோகோ விதுவெல்லாம் யோகத்தாட்டே.

(22)

யோகத்தின் சாலம்ப நிராலம்பந்தான்

உரைத்தாரே பெரியோர்க ளிரண்டாமென்று

ஐகமத்தின் படியாலே சாலம்பந்தான்

அறித்தியமல்ல ரித்தியமென் றறையலாகும்

சோகத்தைப் போக்கியிழும் நிராலம்பந்தான்

ஞன்யவயிப் பிராயமதே சொரூபமுத்தி

மோககித்த விருத்திகளைச் சுத்தம்பண்ணி

மும்மூட்சு பிர்ம்மயிக்குய மோட்சமென்னே.

(23)

மோட்சசகம்பி ராச்சியத்தில் மனஞ்செல்லாத
 மூடர்களுக் கப்போட்சம் மொழியலாகா
 சூட்சுமநித் தாலவனுக் கனுசந்தானம்
 சொரூபலட்ச ணந்தெரியச் சொல்லலாகும்
 தாட்சியில்லை சாகணை சதுட்டியத்திற்
 சட்சேநத்ரி யாநாதா தீதமாகும்
 மூச்சுலயப் படுவதல்லேர பிரமநிட்டை
 மூலவிந்நு களாதீத மொழியலாமே.

(24)

மொழிவதிலே அஃகாரமெனும் பிரணவத்தின்
 மோனபிரா ணுதியதே நாதமாச்சு
 தெனியுமிந்த ஒங்காரத் தொணியிடாமற்
 சிற்றகனத் தேலயமாய்ச் சேர்க்கவேணும்
 ஓளிதானே நிராலம்பம் நிர்விசேடம்
 உத்திருஷ்ட பரமபத வுபகாரஸ்தன்
 வெளியோடே வெளியேர்ந்தால் வஸ்துமாச்சு
 விரோதசத்தி ராதியெலாம் விருத்தமாச்சே.

(25)

விருத்தமா மனாதியெனும் பிரார்த்தவகர்மம்
 விஷயாதி பிரபஞ்ச விஷ்ணுமெல்லாம்
 ஒருத்தவனே யோகியென்பா னவஹ்ருடன்
 உலகமெல்லாந் தானாவ துண்மையாகும்
 நிறுத்தவென்றால் நாகிகாக் கிரகவான்மா
 நிலைபுருவ மத்தியிலே நிஷ்டனாகிக்
 கருத்தழிந்து நின்றவிடம் சாஷ்நாதகாரம்
 கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டுபாரே.

(26)

பார்ப்பதற்கு நீண்டதுவாய் குறுகிவட்டம்
 பரிதிமதி யுதயமெனப் பளிங்காகாசம்
 தாப்பதற்கு மூன்றுசுழி பின்னாய்நிற்கும்
 சாக்கிரத்தி ணடையாளந் தாக்கிப்பாரு
 சேர்ப்பதற்குச் சுழிமுனையென் நிகற்குநாமம்
 திரிகோணக் குண்டலியே சிவசொரூபம்
 காப்பதற்கு நடுநாடி யூடேசென்று
 காலநிறுத்திப் பிடரிவழி கண்ணைப்பாரே.

(27)

கண்ணுன பிடரிமுது கோடுரந்திரம்

கால்குட்டிப் பார்த்தாலே தலைமேலாகும்
விண்ணுன பெருவெளிக்கு எரிணக்கிற்றானால்
விடுமாசனமாம் நிராலம்ப மெனத்தான் சொல்லும்
ஞுண்ணுன யோகமல்லோ இத்தநிஷ்டை

உபதேசம் பெற்றவர்க்கே உண்மைபாகும்
அண்ணாந்து பார்த்திருந்தால் வருமோஞானம்
அசுவாமர் திரத்பாணம் அறைகிறேனே.

(28)

அறைகிறேன் அசுபையெனும் பிராணன்மாவை

அகண்டபரா பரத்தினுள்ளே ஐக்கியஞ்செய்ய
சூறையில்லை ஓங்கார மூலவட்டக்

சூண்டியோய் நின்றுிடத்திற் சூணூதிதந்தரன்
நிறைகிறேன் நாகிகா ரந்தரவாயு
நீங்காம லேகமாய் நிர்ணயித்துப்

பறைகிறேன் னட்சரசா தனமுந்தள்வர்ப்

பந்தமற்ற மகாமோட்சப் பதிபெற்றேனே.

(29)

பதிபுருவத் தடிமுனைக்கீ முண்ணுக்கென்னும்!

பவனநிறம் போன்றிருக்குந் திரிகோணந்தான்
அதிபெறுகிற் சூவைபுபஸ்த சுசந்தியாகி
சுபாவசா தனையினால் மவுண்மாச்சு

விதிவிதி பிராரந்துவ கர்மமடையாச்சு
விடயபோக தந்தினிச்சை விட்டுப்போச்சு

மதியெனுமோர் வாயுவது அமிர்தமாச்சு

வஸ்துவதே காரணமா மகிமைபாச்சு.

(30)

மகிமைபென்று பேராகசா தனையினால்

மகாதாச நிருவிதற்ப வரழக்கையாச்சு

அகமகமென் றுணவத்தை நீக்கலாச்சு

அத்துவித பிரமசித்தா னந்தகாரம்

சுகளாதி தங்கடந்து களாதிதத்தில்

சாதித்தேன் தன்மயமாய்ச் சாரீந்துபோச்சு

புகழினுளில் லாதவெளிக் கப்பாலாச்சு

பந்தமற்ற மகாமோட்சப் பதம்பெற்றேனே.

(31)

பெற்றதனைச் சொல்லிக் கிடேன் வடநூல்பாஷை
 பிரித்துமுப்பத் திரண்டினிலே பிரமஞானம்
 தீதுவாததைச் சொல்லிவைத்தேன் யோகியானால்
 சாதனைசெய் வான் நிவான் ஸைதன்னியத்தில்
 முத்தியடை வான் நிலை நிர்ந்தனஞ்செய்வான்
 முபலட்சத் துவமநிந்த ரூர்த்தியரவான்
 சித்யமெனு முபரிடதப் பொருள் தான் சொல்லும்
 நிலவாததால் யோகநிலைடை நிறைந்துமுற்றே.

(36)

அஷ்டாங்க முபரிடதம் 36

முற்றிற்சு.

சுமந்தரம்

புதிதில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபரண்டியம் சாஸ்திரகாரிஷி
 கோத்திரம் குருவழப்பனார் சுவாமார் மாமுண்டிமூப்பனரிடமிருந்து
 வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரமபதி னுணை.

1694/2

இருபத்திமூன்றாவது

புசுண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிமை

ஞானகுஸ்திரம் 19

பன்னுமே உப்புக் கட்டின் பருவத்தைச் சொல்லக் கேளு,
மன்னுமே கர்ப்பா நின்ற மலமது தேங்காய் மட்டும்
தென்னுமே அமுரி தானும் சிறந்தொரு படியே வார்த்து;
உன்னுமே கலக்கிக் கிண்டி உருகவே ரவியில் வைவியே,

(1)

வைத்ததோர் ஞாய்ப்புக் குன்னே மாட்டிற மருந்து கேளு,
கைத்ததோர் உப்பு ரெண்டு கடியதோர் காரம் ரெண்டு
பைத்ததோர் காரம் தின்பின் பரிஷ்டன் சூட னுது
ஐத்ததோர் வகைபொன்றுக்கு அரைப்பலம் பொடித்துப் போடே.

போட்டதை பொன்றாய்க் கிண்டி புசும்பெற ரவியில் வைத்து;
மாட்டது அமுரி தானும் வளமதாய்ப் படிய தொன்று,
கட்டது வுலர்ந்த பின்பு யீரஞ்ச தாமே வார்த்து,
கூட்டது மெழுகு போலே கொடுஞ் சிலலும் ரொண்டாய்க் செய்கே;

செய்திடுஞ் சிலலுக் கொன்று சிறந்தொரு வேட்டில் வைத்துத்,
கைத்திடுக் கட்டி யானை கல்துப்புப் பதிப்பா யப்பா
வைத்திடு மேலே நீயும் மறுசிலலுப் போட்டு மூடி
தைத்திடும் சிலை சுத்தி தனிப்புடம் போட்டி டாயே,

(2)

போட்டபின் உப்பை வாங்கிப் புசும்பெற வுருக்கிப் பாரு
ஆட்டபின் தெரித்து தானால் அப்பனே நீதான் கேளு
நீட்டிபின் வில்லை ரொண்டும் ரோனே அமுரி யாலே,
தாட்டிபின் வில்லை செய்து தனியுப்பு வைத்துப் போடே;

(3)

போடுநீ உப்புக் கட்டு போகாது தீய்க்கே அப்பா
நீடுநீ உறுகும் உப்பு நீட்டின தெல்லாக் கொல்லும்.

ஆடுநீ வாத் வித்தை அறுபத்து நாலுங் கட்கும்
தேடுநீ யல்ல வென்றாற் சேர்ந்துடன் தேறி யேறே. (6)

ஏறலாம் உப்பைத் தொட்டு ஸனிதாக யெவர்க்கு மப்பா
கூறலா மென்றான் தாயுங் கூடாது யென்றா ரீசன்
மாதலாம் பொன்னே யாகும் மகாசித்தி காய் மாகும்
தேறலாம் போதங் கண்டு செயமாகுங் காணுங் காணே. (7)

காணின்த உப்பு வேதைக் கடியதோர் பலம தொன்று
கூணின்த சாரம் மால்தான் புசுமுறு காரங் கால்தான்
தோணின்த தொண்டுக் கொக்கச் சுகம்படக் கெந்தி கூட்டி
ஆணின்த மூன்றைத் தானும் அமுரியா லரைத்து வைவே. (8)

வைத்திட்ட வுப்பை மூசை வைத்துநீ யுருக்கும் போது
கைத்திட்ட அரைத்த மூன்று காட்டிநீ வாங்கு வாங்கு
தைத்திட்ட காரம் போடு தன்மைபா மட்டுந் தானே
ஐத்திட்ட உப்புத் தானும் அடுத்திட மயன மாமே. (9)

மயனமா முப்புத் தன்னை வளைந்திட மால்தே விக்கு
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைத்திடம் வீரத் துக்கு
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைந்திட கெவுரி மேலே
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைத்துநீ சிலைக்குக் கட்டே. (10)

கட்டிய நாலு யுக்கான் கனலிலே வாட்டி வாட்டி
ஆட்டியா யுருகி யுள்ளோ அப்பனை மணியாய் நிற்கும்
இட்டியே வரைந்த மற்ற யிசைந்தறு பத்துஞ் சாகும்
மட்டியே கெவுரி மாட்ட வளமிது சத்துங் காணே. (11)

காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க நாகஞ் சாகும்
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க யீயஞ் சாகும்
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க மைந்தா கேளு
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்கச் சுண்ணந் தானே. (12)

தானென்ற உப்பாகுங் குருவாற்கேளு
சாற்றுக்கேறென் சூதத்தைத் தலைதூக்காமந்
காணென்ற உப்புலுன்று சூதம்நாலும்
கட்டியப்பா முலைப்பாலிற் கலந்து ஆட்டு

ஊனென்று வருட்டியதை யுண்டைபண்ணி
உறவான காரத்தை மேலேபூசி
வானென்ற வயியிலே புடத்தைப்போட்டு
வாக்கியே குகைக்குள்ளே வைத்துவிடே.

(13)

ஊனையிலே யிடைபோகா மணிப்போகாது
ஒடொத்த தொந்திச்சி வெருளுறென்று
வேறையிலே வெகுசுருக்கு மேலாஞ்சுண்ணம்
வெண்கலமும் மித்தனையும் ரசிதமாகும்
பாதையிலே பொருகோடி வித்தையாகும்
பாரப்பா வெள்ளியிட்டால் வெள்ளியாகும்
பேரையிலே பொண்ணிட்டாற் பொண்ணேயாகும்
பொற்கொடிக்கு யீசனிது புகன்றவாதே.

(14)

வேறு.

உப்பையே கட்ட வென்றால் ஒன்றிலு மாகா தப்பா
உப்பையே புளியு முப்பும் உடனஞ்ச கடிக்கொல்லுமா
உப்பையே கொண்டு தானும் ஓடலா மட லாகும்
உப்பையே முல முர்த்தி புறரத்தவைந் னூறும் பாரே.

(15)

பாரேநீ உப்பைக் கட்டப் பசுருவேன் பாருள் ளோர்க்காய்.
நேரேநீ யிணக்கள் சுண்ணம் நேராக வெள்ளை கூட்டித்
தாரேநீ வெள்ளை வார்த்துத் தாக்கியே ஆரைத்துக் கட்டி
கோரேநீ யூதிப் போடு கொடுவெள்ளைச் சுண்ண மாமே.

(16)

சுண்ணத்திற் பாதி தண்ணீர் சூட்டியே சூதற் தண்ணை
மண்ணுமே ஆரைத்துக் கொண்டு வகையான உப்புக் குள்ளே
பண்ணிட்டுப் பிரட்டிக் காச்சி பாச்சியே குகையில் வைத்தே
சுண்ணிட்டு ஊது ஊது சுண்ணிட்டு ஆடும் பாரே.

(17)

வைத்துநீ யெரிக்குங் குப்பி வாய்தனைத் திறந்து பின்னை
பத்தியே சலாகை போடும் பருவமாம் மசுரு பாரு
கைத்துநீ சிகப்ப தானுற் கடுந்தியை ஆவித்துப் போடு
பொத்திய செந்தூ ரத்தாற் புகட்டிய முறையைக் கேளே.

(18)

கேளுநீ நவலோ சத்திற் கெடிசுகன் திரமே போடு
வாமுநீ உபர சத்தில் மாட்டுவைந் னூற்றுக் கொன்று
தோளுநீ கல்லும் செங்கல் துடர்ந்திடப் பொன்னே யாகும்
வேளுநீ யினியென் சொல்வேன் வேதையுந் காட்டிட் டேனே.

குமரன் துணை.

இருபத்திநான்காவது

புகண்டமகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானக் குறள் 16.

சின்மயத்தைப் போற்றிச் சிவராஜ யோகத்தில்
நன்மை பராபரத்துதை நகு.

(1)

ஆண்ட முடிமீதி ஸங்க ரஹிதையைக்
கண்டுதறி. சித்தார் கதி.

(2)

வலமிடமாய் நின்ற மதிராசியை மாறி
விவகா தடியினிற்பின் வீடு.

(3)

அறுபத்து நாலாயோக மவ்வளவுத் தள்ளி
யொருபொழுது முண்டுவிடே யோர்.

(4)

உலகமே மாயமென வுன்மனதிற் கண்டு
நலமாக நாகுனடி. நம்பு.

(5)

சித்தர் பதினெண்மர் செய்கையிற் றேன்றாத
அத்தனரு ளும்புகண்டன் யான்.

(6)

சொன்னே னறிந்து சுகமர யுகோருக்
கெஞ்சாளும் வாழ்கவென்றே யான்.

(7)

கண்ணுண் மணியாகிக் காரணமாய் நின்றான்
மண்ணு முயிர்பதியு மாறு.

(8)

விண்டேனே ஞானம் வெளியாக முப்பத்தி
ரண்டி. லறிவீர் நலம்.

(9)

நெத்திகத்தைக் காகம்போல் நிச்சயமாய் நிற்க
ஆத்துமத்தி லானந்த மாம்.

(10)

உலகி லறிந்தோ ரொருநாளு மானார்
பலரினைவை விட்டுநீ பார். (11)

கண்டோளுளு சொல்லார் கருத்தாற் பெரியோரைத்
தொண்டுசெய்து பெற்ற சுகம். (12)

ஆதியிற் சொன்னவுய ரண்ட மனதயெடுத்து
மாதுசிவன் பூசைசெய்து வை. (13)

முப்பொருளைச் சுட்டு முழுதுமே நீருக்கித்
தப்பாம லுண்டிநிலை சார், (14)

யோகமுடன் கற்ப முரைத்தேனீ ரெட்டில்
னைகமுடன் கண்ணெரு வீர். (15)

வாசிமுனை னைந்தா மருவு பிரமத்தில்
மேரசம்வரா தென்குறள் முற்றும். (16)

புகண்டர் ஞானக்குறள் 16

மூற்றிற்று.

புகண்டமகாரிஜி ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்பிடம் அனேகம்
ஐலை ஏட்டுப்பிரதிகளிருக்கிறது அயைகளை அடுத்த பதிப்பில் எக்
சிட்டு வெளியிடக்கூடும்.

சதாசிநி மாலுற்று இராமகிநி சாமியாசிடம் வாக்கிய ஏட்டுப்
பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
கடவுள் துணை.

இருபத்தைந்தாவது வகுவிநாதரென்னும் மௌனச்சித்தர்ஞானம் 8

சொல்லவொண்ணு விராட்பிரம வஸ்துவாகி
சுத்தசின் மயமாகிச் சோதிபாகி
ஆல்லலிலா ஆடியாசி நடுவுமாகி
அந்தமுமாய் ஆனதயுமாய் அகிலமாகி
வெல்லுதற்கு மரிதாகி விண்ணுமாகி
விண்ணெவ்வி யப்புவுமாய் விளங்குகின்ற
நல்லதொரு மவுனசித்தாய் நரகநின்ற
நாதாந்த மனோ ணியாள் பாதங்காப்பே.

வணங்குதற்கு எட்டுரெண்டும் அறியவேணும்
மகத்தான வித்தைபிறு சிவபோகிக்காம்
இணங்குதற்குக் குருவேணும் வில்லாவிட்டால்
என்னால்தா பின்னாலா மெட்டுக்குள்ளே
ஞானங்காமற் சொல்லிவைத்தேன் அகாரபிசம்.
கடநின்ற உகாரமல்லோ சத்தபிசம்
ஆணங்கினுக்குத் தானுரைத்தா ரீசனன்று
ஆச்சரியம் அகாரத்தி லடங்கிப்போச்சே.

(1)

ஆடங்கினின்ற மகாரமல்லோ மவுனநீட்சை
ஆதாரங் கடந்துகின்ற ததுவந்தக்கில்
சுடந்தனைக்கொண் டாகாசங் கலந்துபோச்சு
தாரகப்பிர் மங்கியானம் சார்வதாச்சு
கூடந்தேறிப் பார்த்தாக்கா விதுவேழுத்தி
தூலமதைப் பார்ப்பவர்க்குச் சொருபயில்லை
குடந்தனக்கு ளாகாசம் நிராகாசத்தைக்
கூட்டுகின்ற தன்மையல்லோ கொழுக்கிப்பாரே.

(2)

பாரப்பா என்மகனே மகாராஜட்சம்

பலித்தாக்கால் யோகியென்றே பகரலாகும்
சேரப்பா ஆகாரத்தில் உகாரங்கூட்டு

கிகாரத்தில் வகாரத்தைச் சேர்த்துப்போடு

நேரப்பா ஆரியெழுத்துக் குயிர்தான்சீவன்

நின்றவிடம் நகாரத்தில் மூலங்காணும்

பேரப்பா உகாரமென்ற பிரணவத்தாற்

பேச்சான சீவகலோ பிறக்கூந்தானே.

(3)

தானென்ற மூலத்தில் வரசியாட்டம்

சதாசிவனார் பீடமதிற்புக்கித்தானால்

ஊனென்ற சடம்போச்சு சுற்றாரதேகம்

உந்தனுக்கு வாச்சுதடா யீசன்வாழ்க்கை

நானென்ற ஆணுவத்தை நீக்கவென்றால்

நகாரமென்ற பெழாணி வேரைத்தள்ளாரு

பானென்ற ஆகாரமுனை ஊதொக்கு

பனிரண்டுக் குள்ளடங்கிப் பதிவுள்ளாச்சே.

(4)

உள்ளாகச் சிகாரவண்ணி பத்திற்கொண்டால்

ஓடாமற் பிரணவம்வந் தொடடிக்கொள்ளும்

தள்ளாமல் ஒரெழுத்து மகாரமப்பா

சுகஸ்திரத்தெண்ண மலர்க்குள்ளாய்ச் சார்ந்துகொள்ளும்

விள்ளாதே மேற்கொண்டால் துவாதசார்தம்

வெட்டவெவளிக் குள்ளான ஞானவாச்சு

துள்ளாட்டம் ஏதுமில்லை புருவமையச்

சுழிக்குள்ளோ ரெழுத்தறிந்தால் துரியமாச்சே.

(5)

துரியமென்ற வகாரத்தை மாறியேற்றச்

சுடரான சிகாரமதே சோதியாகும்

ஆரியெழுத்துக் குள்ளாக உருத்தாறினும்

ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தி லடங்கிவிற்கும்

எரியெழுத்தைப் பற்றிநின்றால் நணவுளும்

எட்டெழுத்தும் விட்டெழுத்துக் கேளுநையா

குரியிருக்கும் இடத்திலொரு வகையதாகக்

குற்றெழுத்தைப் போற்றிவிட்டாற் குருவிதாச்சே.

(6)

குருவிருக்கும் இடந்தானே புருவமையம்
 கூடும்வலக் கண்தானே சிவமதாச்சு
 திருவிருக்கும் மவுனத்தி லீ நுந்தமார்க்கம்
 செயல்காட்டிச் சொல்வதற்கே அறிவே ஆசான்
 தருவிருக்குஞ் சொற்படிநீ நடந்துகொண்டால்
 தானவனே தானாகத் தனியனாவான்
 வருவெடுத்தா லாவதென்ன பலனேவிந்து
 ஒன்பதுநெற் பிரமாணம் ஊடுதாக்கே,

(7)

தாக்கப்பா யிடக்கணவலக் கண்ணுஞ்சேரும்
 சச்சிதா னந்தவன்னி தானையாகும்
 மூக்கிலே ஓடாது சுத்தம்பாரார்
 மூத்தியென்ன நெற்றிக்கண் உள்ளேநிற்கும்
 நாக்கிலே பூரியரி யாதுதுண்டோ
 நாவில்ரெண்டு மூவில்ரெண்டு ஞானயோகம்
 பாக்கியங்கள் செய்வதற்கு மகாராஜிட்சை
 பவிக்குமடா யிருநான்கு பாடல்முற்றே.

(8)

மௌனச்சித்தர் ஞானம் 8

முற்றிற்று.

பூவிலிவிபுத்தூர் வாழைக்குளம் ஒத்தத்தெரு வெங்கடாசலம்
 ஐயரவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

பாரசத்தி துணை.

இருபத்தியாறாவது

வகுளிநாதரென்னும்

மௌனச் சித்தர் பாடல்.

குறவஞ்சிப்பா.

ஆசிபெருஞ் சோதிதனை யனுதினமும்நாடி.

ஐயர்பதந் தேடிக்கொண் டருள்பெறவேபாடி
சோதியெனும் மனோன்மணியா ளருள தனைப்பெற்றுச்
சுகருடைய பாதமதை மனந்தனிலையுற்று. (1)

ஆங்காரம் தனையடக்கி யருள்நிலையைநோக்கி

அரியபுல னங்கொளல்லாம் அறிபமனதாக்கி
பாங்காகப் பெரியோர்கள் பாதமதுபணியேவாம்

பத்தியொடு யோகநிஷ்டை நித்தியமூர்ப்புரிவோம். (2)

பேய்க்குணத்தைச் சுட்டலவேர் பிரம்நிலைகண்டோம்

பிரமபதி தான்கடந்து சுழிமுனையுட்கொண்டோம்
நாய்போலே அலையாமல் நாயிருந்தோம்தவகில்
நல்லதொரு ஆங்காரம் மடக்கிமிகப்பவுசாய். (3)

வஞ்சகமாம் வாழ்வைநம்பிச் சஞ்சலங்களடையோம்

மகத்தான மகநிலிகள் பதங்காணச்சடையோம்
பஞ்சமா பாதகரை யொருநாளும்பாரோம்

பாவவினை பற்றறுத்தோர் சிநேகிதங்கள்மறவோம். (4)

ஆயிரம்பேர் சித்தருடன் அனுதினமும்பாடி

ஆனந்தத் திருடன மாடுவழிகாடி

தாடியுமை மனோன்மணியாள் எனக்குகொன்னசித்தைத்
தானறிந்து நடந்துகொள்வோம் பெரியோரையடுத்தே

நிலையைக்கண்டு கொள்வதற்கு வினைந்துருகுவாடி.

நிர்மலமா வையபன்பதம் துணர்நுணமுந்தேடி.

கலையறிந்து வாசனையுங் கட்டுடனேடிடித்தோம்

கனலெழுப்பி மூலமதைச் சுகமுடனேபடித்தோம். (6)

ஊனுறுத்தும் நீக்கியல்லோ யோகநிஷ்டைபுரிந்தோம்

உற்றுரைப் பற்றுத்து மலைகுகையிலிருந்தோம்

காணாதற்கு மெட்டாத பரவெளியைக்கண்டோம்

சுற்புகது சாப்பிட்டு உடல்வளர்த்துக்கொண்டோம். (7)

தந்தைதாயார் சுற்றமொழி தளர்த்துவுறவாதோம்

தவநிலையைப் பெற்றுனாரச் செய்காதனைத்தேடோம்

விந்தையுடன் ஞானமதை மேன்பாடாய்த்தெரிந்தோம்

மேலான பரவெளியி னொள்தலையறிந்தோம். (8)

நரசிதூனி வழியதனில் நாட்டமதைத்தெரிந்தோம்

நல்வெதாரு மூலவட்டம் சுழிணையதையறிந்தோம்

வாசியேற்ற வகையறிந்து ஆசைகளையறுப்போம்

வைவசத்தின் செய்கைதனை வசுவாமலமுறுப்போம்.

சத்திசுக்ர பீடமேறிச் சுத்தவெளியைக்கண்டோம்

சுகலமும்பரவெளியென்றெண்ணிமனமதனிர்கொண்டோம்

சித்திபெற்ற முத்தர்களை யெத்தினமுமறிவோம்

சிவகலை பின்னவென்று நாட்டமுடன்தெரிவோம். (10)

தொண்டிறுத்தாறுதத்துவத்து ரைத்தனங்கைக்கொண்டோம்

துய்யபர வெளிதனிலே அய்யர்பதங்கண்டோம்

விண்ணுலகு இன்னதென்று அறிந்துகொண்டேன்பானே

மேலான பரவெளியி னொளிரவைக்கண்டுதானே. (11)

நானென்ற ஆணுவத்தை நயந்தறுத்துவிடுத்தேன்

நன்மைபெற்றுக் குகைதனிலே வாழ்ந்தருக்கஅடுத்தேன்

நானென்ற கெருவமதைத் தணித்துவிட்டுவந்தோம்

தவமேதான் கெதியென்று சரவழியிலுகந்தோம். (12)

மொனனச்சித்தர் பாடல் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வாழைக்குளம் வெங்கடாசலமைய ரவர்களி
டம்வாங்கிய ஈட்டிப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் ஆச்சிடலானது

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தி யேழாவது

சூதமகாமுனி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சூஸ் திரம் 14.

உண்மையெனும் பொருளாய்க்கண் மணியதாகி

யொளிவாகி மண்ணும்விண் ணெங்குமாகி

ஒண்மையெனும் சித்தர்முத்தர்க் குரியதாகி

உற்றசுழி முனையில்முச் சுடருமாகி

வண்மையெனும் ஆதார மூலமாகி

மாசற்ற பிரணவத்தின் சொரூபமாகி

பெண்மையெனும் வடிவாகிச் சீவானுதிப்

பேரான மௌனகுரு பாதங்காப்பே.

(1)

அரிதான மாந்தருக்கு ஞானமார்த்தம்

அறைகிறேன் நிறைநிறையர யோர்ந்துபாரு

சரியைபொன்ற படிசுடந்தால் கிரியைசேர்க்கும்

தன்மைபாய் கிரியைவிட்டால் யோகமாகும்

விரிவான யோகம்விட்டுச் சென்றால்ஞானம்

வினையமுடன் கண்ட நிற்க்தால் முத்தியாகும்

தெரிவாய்நீ மெய்ஞ்ஞான போதந்தன்னைச்

செப்புகிறேன் புலனதனைப் பாததிற்சேரே.

(2)

சேரப்பா கருவான முடியின்மீது

சென்றேவெண் டாமரையின் பிடங்கண்டு

காரப்பா மனம்போது வழிசெல்லாமல்

கனகமய மானபூ ரணத்தையாடி

ஆரப்பர் காண்போர்க்கு மவுணமாச்சு

அடுத்திடனே யோகமது போதமாச்சு

நேரப்பா தலமெங்கும் வாசுசெல்லும்

நிலையான கிடவொலி கேட்குந்தானே.

(3)

தானான வருவல்லோ சத்தியாச்சு

தனியான வம்பலந்தான் சொருபமாச்சு

வேனான உருருவு மற்றதாயி

விளங்குகின்ற முச்சுடரின் ருபமாகி

வானான பரையுடனே சதாசிவன்றான்

வானவெளி தனில்வாய்வு வன்னிதோன்றி

தேனான அதிலிருந்து மனந்தான்தோன்றிச்

சித்தான அண்டபிண்ட மறிவாய்பாரே.

(4)

அறிவல்லோ மெய்ஞ்ஞானக் கருவதாகும்

அஞ்ஞானம் தவிர்க்கவென்ற லறிவுவேணும்

அறிவாலே சுழிமுனைபைக் காணவேணும்

அன்னையென்ற வாலேபதம் பணியவேணும்

அறிவாலே குருபதத்தைப் போற்றவேணும்

அண்டமுடி பீதிற்சென் றேறவேணும்

அறிவாலே சோதினை யறிபவேணும்

அதன்பின்பு முத்தியென்ற பேச்சுண்டாச்சே.

(5)

உண்டான பூமிநான் முகனுமாச்சு

உற்றபுனல் விட்டுணுவென் றுறுதியாச்சு

பண்டான அக்கினிசங் காரானாச்சு

பலமுடைய வாயுவல்லோ மயேசனுச்சு

கண்டான வெளிசதா சிவனுமாச்சு

கருவான பூதமல்லோ வருவதாச்சு

தொண்டான தொழில்புரிந்தால் பெரியோர்தானும்

சூட்சுமதைச் சொல்லுதற்கு அஞ்சவாரே.

(6)

அஞ்சவா ரிஷையறியா விணர்தானும்

அநேகசித் தறிவெனன வெளிகிளம்பி

பஞ்சபொதி யானதொத்தி வயிர் பிழைக்கப்

பாசங்கு மேசெய்து மயங்கச்செய்வான்

கெஞ்சவான் பல்லெல்லால் வெளியேதோணக்

கெம்பிர மானசொல்லை நம்பிடாமல்

பிஞ்சுகா யாகிபழம் கனிரசம்போல்

பேதமுள்ள மனந்தனையு முருகச்செய்யே.

(7)

செய்தபின்பு தனியரய்ப்பூ ரணத்தைப்பாரு
சேட்டைசெய்யுந் தத்துவங்க ளொடுக்கம்பாரு
உய்யவே மனந்தன்னை யறிவிற்சேரு
உற்றறின்ற லொளிகாணத் திடந்தான்வேணும்
வையமிசை பிங்கலைதா னிரவியாகும்
மகத்தான விடகலையும் மதிதானாகும்
துய்யஒங் காரமதன் மத்திறிற்கும்
சுத்தகலை யிரண்டொன்றாய்ச் சேரும்போதே.

(8)

போதப்பா விட்டகுறை விர்தினுலே
புகழுடைய ஞானம்வந் தெய்தும்பாரு
நீதப்பா மதியமுத மதனையுண்ணு
நேரான வழியைவிட்டால் வருத்தங்காணும்
ஒதப்பா விண்ணமுதம் விர்தாற்றினும்
உற்றவிடங் கண்டாலே கெட்டுமப்பா
சேதமதாய்ப் பொங்கவிட்டா லொன்றமில்லை
திடமாகக் கண்டுண்டு தெளிந்துபாரே.

(9)

பாரப்பா மனந்தானே அறிவிற்குடப்
பஞ்சபூ தந்தானுஞ் செளிக்கும்பாரு
சேரப்பா பொய்யைவிட்டு மெய்யைப்பற்றச்
செங்கதிரோன் மதிகோடி யொளியுமாகும்
நேரப்பா சொல்லிலையும் நினைப்புகற்று
நிலையான வழிதமது மதியில்லீழும்
சேரப்பா மாளாத வழியிற்சேர்க்குந்
தியங்காதே பூரணத்தைக் கண்டுசெல்லே.

(10)

செல்லப்பா வுரைக்கவொண்ணச் சொருபமாகி
சுத்தமொடு மவுனமா யருபமாகி
சொல்லப்பா பகலிரவு மற்றதாகி
துரியாத் தத்தினிலே நடனமாகி
வல்லதொரு பரையுடனே பரணமாகி
மகத்தான நிற்குணமாப் நின்றசுத்தி
நில்லப்பா சுதாசிவன்ற னுலகமாச்சு
நேரான கருக்குருவைப் பொருதிப்பாரே.

(11)

பொருதியுத்தரர் மேதநாதக் குளிகைதன்னைப்
 புழங்கியுடனே ஸ்ரீராமபென் பெரியோர்முன்பு
 கருதியதோர் வெண்காரம் சாதினிக் கம்
 கனமான சிவனதேவர் வசம்புகக்கு
 நிருதியதோர் இந்துப்பு வாய்விளங்கும்
 நேரான ஓமமொடு பெருங்காயந்தான்
 விருதியதோர் காட்டாம ணக்கண்வேரும்
 வினையமுடன் ருனெடுப்பாய் பலமொன்றாமே. (12)

பலமொன்றாய்ப் பார்த்தெடுத்துக் கல்வத்திட்டுப்
 பண்பான மைபோல ஆரைத்தெடுத்துப்
 பெலமான சரக்கிடையேர் வாளந்தூக்கிப்
 பிரியமுடன் சம்பளத்தின் சாற்றினாலே
 கலனேக விடாமலேநன் ரூகவாட்டிக்
 கண்ணிலிடும் மைபோல வானபின்பு
 கலமாக வழித்தெடுத்துக் குன்றியைப்போல்
 நயனமென வருட்டியொரு குழலில்வையே. (13)

குழலில்வைத் தாதுபரை தியானஞ்செய்து
 குறிப்பறிந்து குளிகையொன் நிரண்டளிக்க
 விழலான குன்மமொடு குளிர்கரங்கள்
 விதிவயிற்றி லேநிற்குந் திரைகள்வாதம்
 உழலான பித்தநீர் சோகைப்பாண்டு
 உற்றவித ஸூயரோகம் வயிர்வலித்தல்
 தழலான அசிரணம்பல் கனத்தரோயைந்
 தப்பாமல் நீக்கவிடுந் தனித்துப்பாரே. (14)

குதமுனிவர் ஞான குஸ்திரம் 14 முற்றிற்று.

மூன்றாம் பாகம்

சம்பூரணம்.

மதுரை திண்டிக்குல்லோட் சிவராஜயோகி பங்காருசாமியார்
 அவர்கள் குமாசர் சாமியார் குருசாமியாடு அவர்களிடம் வரங்கிப்
 வட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமதே ராமாஜனாய நம:.

1979

பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்த,

ஸ்ரீ வசன பூஷணத்திற்கு

ஸ்ரீ மணவாள மாபுரணிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்தைத் தழுவின

ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸாரம்.

இஃது

பெருமான் கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியால்,

எழுதப்பெற்று,

ஸ்ரீமதே: சென்னை **M. R.** கோவிந்தலாமி நாயுடுவால்,

காஞ்சிபுரம்,

குமான் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காஞ்சிபுரம்.

1927.

சிரபவாலு கப்பசியில் இருவோணம்.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்: —

புதிமான். *M R.* கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“ திவ்யப்பரந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ” ஆபீஸ்,

32. பந்தர் தெரு,

C. T. மதராஸ்.

ஹைகல் சாஸ்த்ரார் தத்தக்களும் பொறித்திருக்கப்பெற்ற இந்த தீவ்ய சாஸ்த்ரத்தின் அரும்பொருளை ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீமணவாளாமுனிகள் தம்முடைய அற்புதமான கியாக்கியானத்தினாலே கிரித்தாரைத்தருளியிருந்தாலும், ச்ருதிஸ்மருதி, திஹாஸபுராண ப்ரமணங்களைப் பெரும்பாலும் நிறைத்து ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யங்களையும் ஊடேயூடே மிக்கவலி, சாஸ்த்ரஜ்ஞாஸ்ஸாத ஸாமாய்ஞானிகள் அவகாஹிக்க அவகாசமில்லாதபடி பரமகம்பீர சாஸ்த்ர ஸரணியாக அருளிச் செய்யப்பட்ட கியாக்கியானமாயிருக்கையாலே அதைக்கொண்டு காலசேஷமும் பண்ணிப் பொருளுணர்வது சிலர்க்கே கூடுமத்தனையன் ி. நம்போன்ற மித ஜ்ஞானிகளுக்குச் சிறிதும் உதவாமையாலே இந்த ஸ்ரீவசஸ்தூஷணத்தின் அரும்பெரும் பொருள்களை நாமெல்லாரும் இழக்கவேண்டியதான குறை இந்நிலத்தில் நெடுநாளாகவே யிருந்துவந்தது.

அக்குறை நீக்குமாறு ஸ்ரீமத் உ. வே. விசுவான். பெருமாள் கோயில் பிரதி
வாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், அருளிச்செயல்கள் ஸ்தோத்ர
பாடங்கள் முதலியவற்றுக்கு எளிய தெளிய உரை இயற்றியருள்வதுபோலவே
இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும் பரம ஸுலபமான உரைபோலுள்ள ஸ்ரீவசந
பூஷணஸார மென்றுமித் தூலை இயற்றியருளினது ஸ்ரீவைக்ஷணவர்களின் பெரும்
பாக்கியமேயாம். மேற்குறித்த ஸ்வாமி தமது வாழ்நாட்களை எல்லாம், ஆழ்
வார்க்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் பூர்வாசாரியர்களுளிச்செய்த
ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் ரஹஸ்யபந்தங்களுக்கும் தெளிவுரை யெழுதுவதுதும்,
மற்றும் லோகோபகாரமான உபயவேதாந்தவித்யாப்பரவசகம் செய்வதுமே
உத்தரஹத்துடன் சுழியாக்கிற விசேஷத்தை அறியாதாரக் கேட்டறியோம்.
ஸ்வாமியின், வடமொழி, தென்மொழி ஞானத்தை யாம் அதிகமாகக் கூற
வேண்டியதில்லை. செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவராயிறே அவிரிடுப்பது.
லோகம் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன், வாழ்த்துவரும் ஷெ
ஸ்வாமி “வைபம்மன்னி வீற்றிருந்து கிண்ணுமாள்வர் மண்ணாடே” என்ற
படி இவ்வியூதியில் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழவேணுமென்பதே சிறியே
னுடைய பார்த்தனை.

இந்நூல் மிக எளிய நடையில் அமைந்திருந்தாலும் விஷயம் மிகக் கனத்த
நாகையாலே விஷயத்தைப்பற்றின கடினத்தன்மை நீக்க முடியாதநாகையால்
இந்நூலும் சிறிது கடினமாகவே தோற்றுமாயினும், ஸ்வபுத்தியாலே பொரு
ளுரை விரும்பாமல் ஓர் நல்லாசிரியரை யடுத்துக் கேட்டுணர விரும்புமவர்க்கு
இது பேருதவி புரியுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இதற்கு முலமான ஸ்ரீவசநபூஷண ரஹஸ்யத்தையும் இதன் முடிவிலே
பதிப்பித்துச் சேர்த்திருக்கு முபகாரமும் மிகப் பெரிதே. இங்னானமே மற்று
முள்ள ‘தத்வதர்யம்’ முதலிய முக்கிய ரஹஸ்யங்களின் ஸாரமும் வெளிவரு
மாறு எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்

அடியார்க்கடியன்,
கி. திருமலையாசிரியன்
தமிழ்ப் பண்டிதர்
வாணிப்பாடி.

“ஆர்வசன பூடணத்தி னாழ்பொரு ளெல்லாமறிவார்
ஆர்அதுசொல் கேரி லனுட்டிப்பார்?—ஓரோருவ
குண்டாகி லத்தனைகா ணுள்ளமே, எல்லார்க்கு
மண்டாத தன்றோ வது.”

—உபதேசரத்தினமாலே.

முறை:

முதலாவது.

ஸகல வேதங்கட்கும் ஸாரமாகிய நிருமந்திரத்தில் உரைக்கப்பட்ட அந்நியர் ஹ சேஷத்வம், அந்நியசரணத்வம், அந்நியபொக்யத்வம் என்ற மூன்று ஆகாரங்கள் ஆகமாக்களைவர்க்கும் பொதுவாகையாலே பாம்புகளில் நிகழ ஸாரிகளோப்போலே மலர்ந்த ஞானசூட்சுமபுடையாய் எம் பெருமானுக்கு ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனுப் மனாவியமுதலா வடிவம் செய்து *பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கவேண்டிய யோக்யதைக்கு இட்டுப்பிற்றது வைத்தும் அநாதியான மாயையினாலே மறைக்கப்பட்டவர்களாய், நேஹாத்ம் பரமம் முதலிய அநித்யையினாலே நேர்த்த புனைய பாப ரூபகர்மங்களுக்கேற்பப் பலவகைப்பட்ட யோகிகளில் மாறி மாறிப் பிறந்து, ஸ்வாதந்திரியம், அந்ய சேஷத்வமாகிற பஞ்சுழியிலே விழுந்து எம் பெருமாண் பக்கலில் மிகவும் பரங் முகராய் ஸம்ஸாரத்திலே அமுத்தி அளவற்ற துக்கங்களை அனுபவித்து வருந்தித்திரிந்து ஸம்ஸாரி சேதரரிலே ஆரோவாஞ் சிலப் பகவத் கடாசுத்தராலே † “முக்தரணத்திரண்டவை அகற்றி, நுன்றினிலொன்றி நின்று” மோகசுருதியைப் பெற்றாலும், தந்தவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்னு மிவற்றை உள்ளபடி அந்நீத உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவற்றை சாஸ்த்ரங்களாலே அந்யப் புருமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது “அந்தாவை வேதாஃ” என்றபடி அளவற்ற தாயும், அர்த்த நிர்ணயத்தில் அநேக ஸஹகாரி ஸாபேசுத்மாயிருப்பதால் மந்தமதிகளுக்கு அநதிகாரமாகையாலும், அதற்குமேல் வ்யாஸர் முதலிய முனிவர் இயற்றிய ஸ்மருதி, இதிறாஸ, புராணங்களிலும் ஸாரஸார விவேக சதுரங்கட்கன்றி மற்றையோர்க்குக் கருத்துக்கெதிரியாமையாலும், ஸர்வேச்வரன் தானே ஆசாரியனுய் நின்று வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான சஹஸ்ய்ராயஸ் மிக்க சுருக்கமாகையாலே மிகவும் மறைத்த பொருள்களையுடத்தாகையாலும், மயர்வற மதிசலமருளப் பெற்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் கருத்தையும் கைகொள்காரிபோலக் கண்ட ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்யப்பந்தங்களும் அம்ப ஞானிகளாலே பொருளுணரக் கூடாதிருக்கையாலும் குளி பிறந்த சேதநர் இழந்ததாழிப்புப்படி யிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய கிர்ஹேதுக கடாசுத்தரத் பெற்ற சிவ்யஜ்ஞாதத்தை புடையாரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்பந்தாயத்தி, படிந்து ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லமை பெற்றும் பரம தயாளுக்களான பூர்வாசாரியர்கள் அந்த வேதம் முதலியவற்றினுள்ள பொருள்கடாச் சுருக்கி மந்தமதிகளும் எனினாக உணரும்படி தெளிவாக உபதேசித்து வந்ததுமன்றி பரபந்த மூலமாகவும் வெளியிட்டருளினர்.

† ஐஸ்வரமோ குணங்களை விலக்கி ஸத்வ குணத்திலே பொருந்தி நின்று.

அப்படியே, தமிழ்நாட்டின் நிருவாகத்தில் நிலைவரான வாடக்குத் திருவிதிப் பின்னால்தான் நிருவாகப்பாடகர் பிள்ளைகோகாசார்யர் ஸம்ஸாரிகளின் இழுவை ஸ்திதிக்கமாட்டாத பரம கருவியாகிய அவர்களை உய்விக்கும்பொருட்டுப் பல பிரபந்தங்களை ஆளுகைச் செய்து, ஆசார்ய பரம்பரையாற்றப்பெற்ற அரித்தங்குகளில் அய்வரசாசார்யர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தினால் சிறப்பமாகப் பித்தெடுத்துக்கொண்டிருந்த மந்திரம் பல அரித்த விசேஷங்களினைத் தைதையும் ஒரு பிரபந்தமாக வெளியிட்டிருந்தேனென்ற நிருவாசனத்தை ஸ்வப்நத்தில் பேரருளானதுவாய் நிருவாசனத்தினால்பெற்று “புரீ வசந்பூஷணம்” என்ற பெயர்த் தந்ததற்கு ஆளுகைச் செய்தார்.

தந்தங்களை நினைத்துச் சமைத்ததொரு பூஷணத்திற்கு “ரத்நபூஷணம்” என்று பெயராகிற்றுப் போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய சிறந்த வசநங்களை நினைத்துச் செய்தருளப்பட்டதாய், அது ஸந்திக்குமவர்களுக்கு அமுதப்பயிவிக்கும்வகையிலே இருந்து “புரீ வசந்பூஷணம்” என்று நிருவாசனமாறியது.

“முன்னங் குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னையிகக்கொண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு—மின்னணியாக்
தேரத் சமைத்தவரே சீர்வசனபூணமென
பேரிகலைக்கிட்டார் பின்.”

என்ற உபதேசத்தின்பொலே காண்க.

இப்பந்தம் ஸூத்ராபமாய் பரஹ்ஸூத்ரம்போலே ஆழந்தகருத்தை அடைந்ததாய் ஒருவர்க்கும் எளிதில் பொருளறியவாண்ணுதப்படி நிருந்த சமைய நோக்கிப் பரம கருணிகாரான மனவான மாபுனிகள் ஸூத்திரத்திற்கு வ்ருத்தி’ என்னலாம்படியான ஒரு வியாக்கியானமிட்டருளினார். அதுதான் ஸம்ஸ்கிருதவாக்ய பாஹுஸ்யத்தாலும் வடாக்யாகாமபிரயத்னாலும் சாஸ்திரஞ்ஞானிகளுக்கன்றி மந்திரயோகக்கு எளிதில் பொருளுணர்த்தவற்றல்லாமையாலே அந்த வியாக்கியானத்தைக்கழுவி ஸாராம்சங்களை எளிய நடையில் தெளிவாக வரையப்படுகின்றன. குற்றங் குறைகளைப் பெரிதெயர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:—

புரீ வைஷ்ணவதாலன்,

பர. அண்ணங்கராரிய தாலன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேதராமாஹஸ்யநம:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் நிருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் நிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேதராமாஹஸ்யநம: மின்னை உலகாசிரியன் நிருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸாரம்.

“கோதிலுலகாசிரியன் கூரதுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதரிய புகழ்நாள் றுடைய பிரான்தாதருடன்
போத மணவாளமுனி பொன்னடிகள் போற்றுவனே.”

முதல் ப்ரகரணம்.

வேதம்

ஸ்ரீமதேதராமாஹஸ்யநம:

1. கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரண்டு பாசு
பாடுகளை யுடைய வேதம் பூர்வ காண்டத்தாலே எம்பெருமானுக்கு ஆராதன
ரூபமான கருமங்களின் ஸ்வரூபம், அங்கம், பலன் முதலானவற்றையும்,
உத்தர காண்டத்தாலே, ஆராதனைக்கு உரிய அவ்வெம்பெருமானுடைய
ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலியவற்றையும் கூறலுற்றும். ஆகவே
வேதத்தின் பெரருளைய இவற்றை டீயுபத்திரிபற நிர்ணயிக்க வேண்டு
மானால்,மற்ற,அதரி, யரங்குவல்க்யர் முதலான மஹர்ஷிகளாற் செய்யப்பட்ட
தர்ம சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய இதிலுறா

ஃஸம்சாரஜ்ஞாநமும் விபரீத ஜ்ஞாநமும் இவ்வாதபடி.

னங்களாலும், ப்ராஹ்மம், பரத்மம், வைஷ்ணவம் முதலான புராணங்களால் துமே நிர்ணயிக்கவல்லாமல்.

2. பொருள்வாசியாலே வேதம் இரண்டு பாகமாகப் பிரியலுற்றற் போல, அதின் உபப்நூல்ஹணமான ஸம்நிதி இஃதிறாஸ புராணங்களுக்கும் அப்பொருள்வாசியாலே இருவ வகப்பட்ட பேதங்களுண்டு:— அதாவது ஸம்நிதிகள் கர்மகாண்டத்திலு் விவரிப்பதற்காகவும், இஃதிறாஸ புராணங்கள் ப்ராஹ்ம காண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் ஏற்பட்டனவாகையால், வேதத்திற்கு பூர்வகாண்டத்தின் பொருளை ஸம்நிதிகளாலும், உத்தரகாண்டத்தின் பொருளை இஃதிறாஸ புராணங்களாலும் நிர்ணயிக்கக்கடவதாகும். தர்ம சாஸ்திரங்கள் ஆசார விவவஹாரப்ராயச்சித்தகரிகளைக் கூறுகின்றமையாலும், இஃதிறாஸபுராணங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளைக் கூறுகின்ற மமையாலும் இந்த நிர்ணயக்ரமம் மிக்க பொருத்தமுடைத்தாம்.

3. ப்ராஹ்மகாண்டத்தை விவரிக்கப் பிறந்த இஃதிறாஸ புராணங்கள் இரண்டினுள் புராணத்திற்கு காட்டில் இஃதிறாஸம் ப்ரபலமாகும்; ஏனெனில், இஃதிறாஸமானது புராணவிசேஷங்களிலே புகழ்ப்பட்டிருப்பதாலும், ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகருணை சுதாரமுதல், தனக்கு யாதொரு கல்பத்திலே யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்கமுடிக, அந்த குணத்திக்குத் தக்க தேவதாஸின் மாஹாசுமியத்திற்குப் புராணத்திற்கு கூறுகையாலே 'இல்லாத மஹிமைமைய எறிட்டுச் சொல்லுகின்றன.' என்னும்படி பசுபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் பொலாற்றி, லௌகிகமாயும் வைதிகமாயுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் நிர்ணயத்திலும் இஃதிறாஸம் கிஷ்பசுபாதிகளாய் அனுகரிக்கின்றமையாலும், மற்றுஞ்சில காரணங்களாலுமாம்.

4. இப்படி புராணத்திற்கு காட்டில் இஃதிறாஸம் ப்ரபலமாகையால் தான், "அப்யாஸிதம் பூர்வம்" [சிறந்ததே முற்கூறுதல்] என்ற விதிப்படி (க) "இஃதிறாஸ புராணங்களாலே" என்று இஃதிறாஸம் முற்படக் கூறப்பெற்றது. இங்ஙனன்றாறில் ஈசியாகரண விதிப்படி "புராணேஃதிறாஸங்களாலே" என்று கூறவேண்டியதாமெனக்கொள்க.

5. வேதத்தின் உத்தரபாகத்திற்கு உபப்நூல்ஹணமான இஃதிறாஸ புராணங்களுள் பிரபலமான இஃதிறாஸங்களுக்குள் ஸ்ரீராமாயணம் சிறந்ததாகும்; அது வேவ மாதர்தனின் சிறையை விடுவிக்கக்காகத் தான் சிறப்பிருந்த க்ருபாபரவனசையான பிராட்டியின் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஸரஸ்வாத் பகவத்யநாரமான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட மஹாபாரதம் பாண்டவர்களுக்காகக் கழறினிலே ஓலைகட்டித்

உபாணிதீவ்யாகரண ஸூத்ரம் (க) ஸ்ரீவசதபூஷணம்—முதல் ஸூத்ரம்,

ஈ'அஷ்பாசத்ரம் பூர்வம்" என்பது வியாகரணவிதி, அச்சொழுத்துக்கள் எந்தப்பதத்தில் ஸ்வல்பமாயிருக்கின்றனவோ, அப்பதம் ஸமாஸத்தில் முன்னேப்ரயோகிக்கப்படவேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

தூதுபோன ஆச்சரிய பரதந்தரண எம்பெருமானுடைய எற்றத்தைச் சொல்லாதிருக்கும்.

6. ஆக, இவ்விடிறாஸங்கிரண்டாலும்- குற்றமே வடிவான சேத நர்களை, எம்பெருமானுடைய விஷயிகாரத்திற்கு இலக்காக்கி அங்கீகரிப்பிக் கின்ற புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் வைபவமும், அப்பிராட்டியாலே சேர்விக்கப்பட்ட சேதநர்களை அங்கீகரித்த ராஜிதந்தரணவல்ல உபாய பூத ணை எம்பெருமானுடைய வைபவமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

7. புருஷகாரமாமளவில்-க்ருபை, பரதந்திரியம், அநந்தயாற்றைவம் என்ற இம்மூன்று குணங்களும் வேணும். (என்னில்) க்ருபையாவது- பிறப்படும் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமை; சேதநர் ஸம்ஸாரத்திற் படு கிற துக்கத்தைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் எம்பெருமானேடு இவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு உறுப்பான முயற்சிபண்ணுவதற்கு க்ருபை வேணும்; பர தந்திரியமாவது பரம புருஷனுக்கு உரிமைப் படுகை; வைதந்தரண அவனை ஆதவர்க்கித்து வசப்படுத்த வேண்டியிருப்பதால் பரதந்திரியம் வேணும். இனி அநந்தயாற்றைசேஷம்மாவது அவனுக்கன்றி மற்றொருவனுக்கும் உரி மைப்படுதலாகாதின; பிராட்டி எம்பெருமானிடத்திற் சென்று “இந்த சேதநனை நீ அங்கீகரிக்கவேணும்.” என்று, “இவன் நம்மைத்தவிர வேறொரு விஷயத்துக்கு சேஷப்படாமல் நமக்கே அதிகாரத்தை விளைவிக்கு மவளாகையாலே நம்முடைய காரியத்தையன்றோ இவன் சொல்லுக றான்” என்று அவன் கினைத்து, அவன் சொன்னபடி செய்கைக்குறுப்பாக அநந்தயாற்றைவமும் வேண்டுமாயிற்று. ஆகையால் இம்மூன்று குணங்க ளும் புருஷகாரத்துக்கு இன்றியமையாதனவாம்.

8. இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிபக்கல் இருக்கும்படியை நாம் அறிவதெப்படி? என்னில், பிராட்டி தன் நாயகனு ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தந்த அவதாரங்கட்குத் தருதியாக உடலெடுத்து வந்து அவதரிப்பாளாகையாலே, அவன் சகரவர்த்தித் திருமகனுளவாதே தான் ஐகராஜன் திருமகளாய் அவதரித்து அப்பெருமானை பூண்டதடவை பிரிந்து இம்மூன்று குணங்களை யும் வெளிப்படுத்தினளாதலால் அது கொண்டு அறியலாம். எப்பிரிவில் எக்குளம் வெளியாயிற்றென்னில், பெருமானுடனே காட்டுக்குப் பின்சென்று தண்டகாரணயத்திலே எழுந் தருளியிருக்கச்செய்தே ‘இராவணன் பிரித்தான்’ என்றொரு வ்யாஜத்தாலே முதலில் பெருமானிப்பிரிந்து இலங்கைக்கு எழுந்தருளினனிடத்து க்ருபை வெளியாயிற்று; தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கக்காகத் தான் சிறையிருத்தமையாலும், அச்சிறையிருப்பிலே தன்னை இரவும் பகலும் ஹிம் வந்த ராக்ஷஸிகள், இராவணன் தோல்வியடைத்ததாகவும் பெருமாள் சொற்றி பெற்றதாகவும் ‘தரிஜடை’ என்பவன் களுக்கண்டமைபற்றி மிகவு மஞ்சி நடுங்குகிறவனில், பிராட்டி அவர்களை நோக்கி ‘நானிருக்க நீங்கள்

அஞ்சுவதென்? அஞ்ச வேண்டா' என்று அபயபச்சாகம் பண்ணினமையாலும், இஃது வெறும்வாய்ச்சொல்லாய் ஒழியாமல், இராவண ஸம்ஹாரத்திற்குப்பின் தனக்கு சோபநஞ்சொல்லவந்த நிருவடி "ஹீதே! இந்த ராஜஸிங்கன் நான் சித்தவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணும்" என்ன, அவனோடே மன்றாடி அவ்வாக்கினின் குற்றத்தை நற்றமாக உபபாதித்தும், "பிறர்படும் தமில்லையைக்கண்டு பொறுத்திருக்கும்படியான மனக்கொடுமை எனக்கில்லை" என்று சொல்லி இவர்கள் நிறத்தில் நீ பூர்ணாக்ருகப் பண்ணவேணும், என்று வேண்டியும் இப்படி நுகுகிலே நின்று அவர்களைக் காத்தருகினமையாலும் க்ருபாருணம் விளங்கிற்று. இக்குணத்தை வெளிநிருவந்தாகவேயப் ஹே பூதசில் பிராட்டி பெருமானைப் பிரித்தது.

இனி, இரண்டாவது பிரிவாவது ராவணவதத்திற்குப் பின்பு மீண்டு பெருமானுடனே கூடிய நிருவயோத்திரகர்க்கு எழுந்தருளிக் * நிருவயேது வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே, "உனக்கு என்ன விருப்பம்?" என்று பெருமாள்தேட்டருள், "மீண்டும் காட்டு நிலங்களிலே மஹர்க்கினின்பாதமுலங்கனி வலிக்க விருப்பமுகிறேன்" என்று சொல்ல, அந்த விருப்பத்தையே வ்யாஜமாகக் கொண்டு லோகாபவாத பரிஹாரத்திற்காகப் பெருமான் அவனைக்காட்டிற்குப் போகவிட அப்போது பிரித்தது. இப்பிரிவுக்குப் பயன்பெருமான் தன்னை அந்தப்புரத்திலே வைத்த போதோடும் காட்டிலே விட்ட போதோடும் வாசினிற் அவருடைய நிருவுள்ளத்தையே பிச்செல்ல வேண்டும்படியான பராதந்திரியத்தை வெளியிடுகலாம். பெருமான் நியமனத்தின்படி இனியபெருமான் பிராட்டியைத்தேரோற்றிக் கொண்டுபோய்க் கங்கைக்கரை ஏற்றினார் பிராட்டியைக் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த நிமித்தத்தை மிக்க பரிதாபத்துடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டி அநாதகேட்டுக் கதறி அழுது, "லக்ஷ்மண! இஃது எனக்குப் பொறுக்கத்தக்க நயமன்று; யான் இப்பொழுதே இக்கங்கையில் வீழ்ந்து உயிரை ஒழித்துவிடலாம்; அங்கனஞ் செய்வேனாயின் அது மஹாகுலப்பரஸ்சீகரான பெருமானுக்கு ஒரு பெரிய பழிப்பாறும்; [கர்ப்பினியான நான் இப்பொழுதே உயிரைத்தூற்றுகேனாகில் ஸங்காநமே நகித்தானிடும்; இரகுவம்சம்பாழாம்; ப்ரஸவித்தபின் முடிந்தேனாகில், "சூற்றமுள்ளவனாகையாலன்றே தன்னைத் தானே முடித்துக்கொண்டான்" என்று உலகம் கோஷிக்க, சூற்றமும் இண்ணிகாக, பிறந்த ஸங்காநமும் எருதுலத்தில் அவ்வயமற்றொழியும்; "பெருமான் ஸ்கீஹத்திசெய்தார்" என்கிற அபகீர்த்தியுப்பாவும்] என்றப்படி பலவாறுக்கொல்லி, உயிரைவிடவேண்டியமையுத்தும் அது செய்யமாட்டாமல் பெருமான்கிணைவைப் பிச்சென்று தண்டியோ கோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான பராதந்திரியமன்றோ இப்பிரிவில் நன்கு வெளியாயிற்று.

அகவே, இக் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்காகவாயிற்று இப்பிரிவு.

இனி, மூன்றாம் பிரிவாவது மறுபடியும் பிராட்டி பெருமான் ஸத்திசீரிலே வந்திருக்கச்செய்திருக்கிற அபிநேயத்தையே புதுக்கூறிட்டதாம். இப்பிரிவுக்குப் பயன் அந்நாயாஹ்நவமாசுப குணத்தை ஸ்வஸம்மதமாய்ப் பாடாசாசப்படுத்துவாகையாம். பெருமான் அச்வமேகம் செய்தருளாதிறும், வால்மீகி மஹாவிஷ்ணு கியமகத்தாலே குதவவர்கள் வந்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப்பாடிக்கொண்டு திரியாதிற்கு, அதனைப்பெருமான் கெட்டருளி அவரகளைக்கிட்ட அழகுந்து ஒரு பெரிய பண்டித ஸபைசேர்ந்து அப்பிள்ளைகள் பாடச்சொல்லி, பாட்டுக்களாகின்ற வளரிலே அவர்களைப் பிராட்டியின் பிள்ளைகளாக அறிக்கவும் பிராட்டி பக்கலிலே நிருவுளனஞ்செய்ய, உடனே சிலதுக்கர்களை அழகுத்து நீங்கள் வால்மீகிபகவானுடைய ஸத்திக்குச்செய்ய "ஸீதை குற்றமற்ற கல்லொழுக்க முடையவளாயின் அம்முனிவரது அதுமடுபெற்று இம்மஹாஸபையில் வந்து அனைவர்க்கும் கம்பிக்கை உண்டாகும்படி அவன் தான் மிகப்பரிசுத்தமானவனென்று ப்ரமாணஞ்செய்யக்கூடவன்" என்று யான் சொன்னதாக அவரிடமிருந்துவருங்கள் என்று சொல்லி முனிவர்க்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவிப்பிக்க, அப்படியே பிராட்டி அம்முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாஸபையிலேவந்து குடுங்கிறீக, ஸ்ரீவால்மீகிமுனிவரது இவள் கல்மஷமற்றவள் என்பதைப் பலமுதமாகச்சொல்ல, அதன்கெட்ட பெருமான் 'அதுநாணுமறிலேன்; மஹாவிஷ்ணோனதுவே போதும்; ஆயினும் லோகாபவாதம் நீங்குமாறு இத்திரனிலே ஒரு ப்ரமாணங்காட்டவேணும்' என்று நிருவுள்ளமானமையால், பிராட்டி கையுமுள்ளையுமாய்க் கழிப்புக்கொண்டுக்கொண்டு, "அடியேன் பெருமானையன்றி மற்றவரையும் மனத்தினுனுஞ் சிந்தியாதவளாயின் இப்பூமிப்பிராட்டி எனக்கு இவர்கொடுக்கக் கூடவன்" என்றுப்படி பலவாறுகச்சொல்லி சபதம் பண்ண, அவ்வளரிலே பூமியில்கின்றும் ஒர் தீவ்ய ஸிம்ஹாஸனம் வந்துகொன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி இவளை இரண்டு கையாலுமெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, அவ்வாஸனத்தில் வீற்றிருந்தவாறே பிராட்டி பூசலாற்றினுள் பிரவேசிக்க, அதுகண்டு வீண்ணவர்கள் பிராட்டியின்மீது பூமாரிபொழிந்து புழமுந்தனர் என்று (உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திள்) சொல்லுகையாலே இப்பிரிவில் அந்நாயாஹ்நவம் ப்ரகாசமாயிற்று. இக்குணத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவாயிற்று இப்பிரிவு. இப்படி இம்மூன்று பிரிவும் இம்மூன்று குணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக வன்றாகில் அபாயமற்றவளாய்க் கருமங்களுக்கு வசப்பாடாசவனான பிராட்டிக்கு, கர்மவச்சயர்க்குப்போலே இப்படி பிரிவு வரக்கூடாதென்க.

9. இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடிய பிராட்டியின் புருஷகாரத்வம் எங்கே தோன்றியென்னில், அது இவளுக்கு அவளோடு கூடியிருக்கும் தகையிலும் நிலையிருக்கும் தகையிலும் சிளங்கும். ஸம்ச்லேஷதகையில் சிளங்கொவாறு யாதெனில்:— பெருமான் காட்டுக்கு வழந்தருளுகிற போது இராயபெருமானை திருத்திப்போவதாகக் கருதினவனிலே 'என்னையுங்கூடக்கொண்டுபோக வேண்டு' மென்று அவர் சரணம் புருந்து இஷ்டஸித்திபெற்றது பிராட்டிய முன்னிட்டாதலாலும்; பிறகு பஞ்சவடியிலேயுங்கூறியான போது பெருமான் இராயபெருமானை நோக்கி “நீர்க்கிழல் வாய்ந்த ஒரு இடத்தைப்பார்க்குப் பண்ணகாண் அடமையும்” என்றருளிச் செய்ய, அது கேட்ட இராயபெருமான் “ஓ! நமக்கிலே ஸ்வாதந்திரியத் தகையுங்கூடே பெருமான் நம்மைக் கைகிட்டாராம்” என்று தளர்ந்து நம்முடைய பாதந்திரியத்தைப் பெறுதலுக்காகக் கைகூப்பிவிட்டுப் பார்த்திக்கும்போது பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம் அபேக்ஷிதத்தைப் பெறுதலுக்காலும்; மஹாபாரதியான காரணமூலமே நிமித்தம் பெருமான் அவரை தனியே அழைப்பதாகப் பரஹ்மஸ்திரீகத்தைக் கொடுத்து விட, அவரை எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்த விடத்திலும் ஒரு புகலிடம் இல்லாமையாலே கடியெழுந்துச் சரணாபுக, பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பெருமான் அவனை ராஜிக்கையாலும்-இவற்றால் ஸம்ச்லேஷதகையில் புருஷகாரத்வம் சிளங்கிளபடி கூற்றற்றிற்று. இனி அது விச்லேஷதகையில் சிளங்கிளவாறு யாதெனில், பிராட்டி அநீசர்சுவரத்தின் கைறப்பட்டிருக்கும்போது விபரீத புத்தியையுடைய ராவணனைப் பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்ப்பதற்குப் பலவாறு உபதேசங்கள் பண்ணி உபாயங்களைச் செய்து கையாலும், ராவணவதத்திற்குப் பின்பு ராஜ்ஜனிகளைச் சித்தரவதம் பண்ணுவதாக முயன்ற திருவடிபையக்குறித்து இரங்கத்தக்கவார்க்கைகளைச் சொல்லி அவ்வரக்களின் குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்-இவற்றால் விச்லேஷதகையிற் புருஷகாரத்வம் சிளங்கிளவாறு கூற்றற்றிற்று. இப்படி இரணிகையிலும் இரண் புருஷகாரத்தவும் தோற்றுகின்றது.

10. இவ்விரண்டுதகையிலும் பிராட்டி தன் புருஷகாரத்வத்தைச் செலுத்தும்விதம் யாதெனில்; சர்வரன் சேதநருடைய குற்றங்களுகளை யோபார்க்குத்தீர்த்தி அவர்களைப் படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக்கும் நிலைமையக்குறைத்து அவர்களை அங்கீகரித்துக்கொள்ளும்படியாக ஸம்ச்லேஷதகையில் எம்பெருமானைத் திருத்துவன். சர்வரன் அங்கீகரிப்பதற்கு ஆங்கேடித் திரியாநிற்க, இச் சேதநன் கர்மாதகுணமாகப் பாரங்குணயிருக்குமளவில் அந்த நிலைமையை மாற்றி ஆச்சரயனத்திலே ருசி பிறக்கும்படி விச்லேஷதகையில் சேதநனைத் திருத்துவன்.

11. இப்படி பிராட்டி, சர்வரசேதநர்கள் இருவரையும் திருத்துவது எவ்வழியாலே யென்னில்:—

இருவரையும் உபதேசிக்காலை நிரூபிப்பவன். எச்வரனை உபதேசிக்காலை நிரூபிக்கும் வழியாவது— “இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் உட்பரஹாரம் பண்ணினாலும் ஒழியாதுகொன்றான்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேரன்றோ? ‘சும்வலையில் யார் அகப்படுவார்’ என்ற கேடித்திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேறுமோ? ‘சகிக்கவேணும் ஸ்வாமி!’ என்றவர்களிலுள்ள ரகியாஸிஷில் உம்முடைய ஸர்வரகுகதவ பட்டம் என்னாகும்? ‘நெடுநாளாக சாஸ்திரவாம்புகுரககதவத்து பெருங்குற்றவானாய்த் திரிந்த இவனைத் தக்கபடி தண்டிடாமல் இன்று கைப்பற்றினால் சாஸ்திரமாய்மை கெடும்’ என்று நிருவுள்ளமாகில், அதுகொண்டு இவனை ரகியாமல் தண்டித்துவிட்டால் உம்முடைய க்ருகப மூகலிய குணங்களுக்கு எள்ளற் தண்ணீரும் விடவேண்டியதாகுமன்? ஐ? பராம்புகராய்த் திரிகின்றவர்களிடத்தில் சிஷா சாஸ்திர விதியையும், அபிமுதரான சேதநரிடத்தில் க்ருபாநி குணங்களுடைய செலுத்திராகில் மிக்க பொருத்தமாகிருக்கும்; ஆனபின்பு இவனைக் கடுகக் காத்தருளிர்” என்பதாகும்.

இனி, சேதநனை உபதேசிக்காலை நிரூபிப்பவன் வழியாவது “உனக்கு எங்கும் காணாந்ரு இடமில்லை; எச்வரன் ஸ்வகந்தராகையால் அவன்உன் குற்றங்களை ஒன்றுவிடாமற் கணக்கிட்டுக் குற்றங்கட்குத்தக்கபடி தண்டிப்பான்; இந்த அநர்த்தத்தை நீ தப்பவேண்டில் அவன் நிருவடி களிற்சென்று தலை சாய்க்கையொழிய வேறு வழியில்லை. ‘குற்றம் கிடைத்ததெனின அவன் கைப்பற்றுலாடுனோ? தண்டிக்கமாட்டானோ?’ என்று அஞ்சவேண்டா; சிறிது வணங்கினவாறே குற்றங்களினைத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளுவதற்கும் போக்யமாகக்கொள்வதற்கும் ஈடான கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணனென்று பாஸித்தையிருப்பானொருவனன்றோ எச்வரன்; ஆனபின்பு, நீ சுகமாகவாழவேண்டில் அவன் நிருவடிபயிச் சென்றுசேர்” என்பதாகும்.

12. இவ்வுபதேசத்தால் சேதநரிடத்தும் எச்வரனிடத்தும் பவிக்கும் அம்சம் யாதெனில்; புண்ணியபாபங்களாகிற ஊழ்வினைகட்கு வசப்பட்டு எச்வரவிழுகளுத்திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரத்திரியமும், இவன் பண்ணின கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்குத் தக்கவாறாகவே செய்வேன்” என்று சேதநரகூஷணத்தில் விழுகளுகிருக்கையாகிற எச்வரனுடைய கர்மபாரத்திரியமும் ஒழியும். [பிராட்டியின் உபதேசத்தாகப் பெற்றபின் சேதநன் கர்மங்களுக்கு வசப்படமாட்டான், எச்வரனும் சேதநனுடைய கருமங்களை ஒரு பொருளாக மதியான் என்பாடி.]

† இஃது உறையவறுத்துக்கொள்வதற்காகச் செய்யவேண்டும்படி சாஸ்திரம் எளிதில் உறப்படக் கருமம்.

13. இப்படிப்பட்ட பலன் இவ்வுபதேசத்தாலே நேராவியில் பிறகு பிராட்டி என் செய்வாளென்னில்; உபதேசத்தாலே சேதநன் திருந்தாமற் போவதற்குக் காரணம்-அநாதிறர்வாஸனை; சச்வரன் மீளாமலுக்குக் காரணம்-கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரியம்; இவ்விரண்டும் பிராட்டியின் உபதேசத்தாலே திவர்த்தியாகொழியில், “ஸுயோ! இவனுடைய நரப்பித்தி நீங்கி அதுகூடபுத்தி உண்டாகவேணும்” என்று சேதநந்திரத்தில் தான் பண்ணுகிற பாமிசுவையாலே அவர்னைத் திமணக்கெடுத்த வழிப்படுத்துவன்; ஆனகயாலே சேதநனை அநுநாலே திருந்துவன்;— சச்வரனை அழகாலே திருத்துவன்; (அநாவது-) சேதநன் குற்றங்களைப் பாராமல் அவனை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று பிராட்டியின் வார்த்தையைக் கேட்ட சச்வரன் “ஆமாம் போ, உனக்கு வேறு வேலைன்னா?” என்று அவனுபதேசத்தை உதறி வைவதே, கண்ணைப் புட்டிக் கச்சைக்கெழுத்தித் தன் அழகாலே அவன்பு பிச்சேயும்படி பண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்வதன் நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகரிக்கச் செய்வன்.

உபாய வைபவம்.

14. ஆக இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவஞ் சொல்லப்பட்டாற்போல மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ப்ரகருத்யாத்ம விவேகம், ஆத்மபரமாத்ம விவேகமாகிற தத்வவிவேகம் முதலாக ப்ரபந்தியந்தமாக அர்ஜுனனுக்கு முன்பு தெரியாதிருந்த அர்த்தங்களைவெல்லாம் கண்ணிரான் தான் அறிவித்தவையாலே ஆசாரியன்கொழிலையும், அவனை விலக்கிக்குமளவில் புருஷகாரத்திற்காகப் பிராட்டியைத் தேடி ஓடவேண்டாதபடி இவனுடைய அபாரத் திமித்தமான திருவுள்ளக் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக் கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டனாகையாலே புருஷகாரத்தின் தொழிலையும், “நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்” என்று இவன் வெண்டினால் முன்பு தான் காரியம் செய்யவமைந்திருக்க, “நாமே இவனுக்கு உபாயமாயின்று அறிந்தங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தரக்கடவோம்” என்று தானே எவ்வுகொண்டு ‘மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று அருளிச்செய்கையாலே உபாயக்குத்யத்தையும் எம்பெருமான் தானே ஏற்றுக்கொண்டமையைச் சொல்லுகையாலே மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றுயிற்று. ஆசாரியன் அறியாதவற்றை அறிவிக்கும் பிராட்டி புருஷகாரஞ் செய்யவும் பெற்று, தன்னை வந்து பற்றாமலனுக்குத் தான் காரியஞ் செய்யவேண்டியிருக்க, இவை எல்லாவற்றையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டது வைபவமன்றோ?

15. புருஷகாரத்திற்கும் உபாயத்துக்கும் வைபவமானது-சாஸ்திரங்களில் ‘செய்யேய்’ என்று விலக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கையாகிற

தேசத்தின் நலமும், 'செய்' என்ற விதிக்கப்பட்ட காரியங்களைச் 'செய்யாமை' யாகிற குணஹாநியையும் சேதகனிடத்தில் பார்த்து, 'இவற்றைப்பொறுக்க மாட்டேன், உன்னை நரகங்களில் தள்ளுவேன்' என்று சிறி உபேந்தியாமல் தனய, சகலர்களுடைய குணங்களால் அவனை அங்கீகரிப்பது வைபவமன்று. அப்படி அவனை அங்கீகரிப்பதற்கு அந்த தோஷத்தையும் குணஹாநியைய யுடைய உபஹாரமாகக்கொண்டு வாத்தலைய குணத்தை விளங்கச் செய்வதே வைபவமாம்.

16. இப்படி தோஷமும் குணஹாநியும் கழிவுகற்கு முன்னே அங்கீ கரிப்பதென்? 'அவை கழிந்தால்தான் அங்கீகரிப்போம்' என்றிருந்தால் என்ன? எனில்; புருஷகாரமும் உபாயமுமான இரண்டு தத்துவமும் சேதநனை அங்கீகரிக்கும்பொருளுக்கு 'இவனுடைய தோஷ-குணஹாநிக ளிரண்டும் கழிந்த பிறகுதான் கைக்கொள்ளக் கூடு' மென்று நினைத்து ஆச் ரயண ருசியுடைய சிவனை அங்கீகரிக்கொழியில் அந்தப் புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ-குணஹாநிகளிரண்டும் வரும்; ஸகல சேதநர்க் கும் இவர்கள் தரவும் தகப்பனுமாயிருக்கையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை திமையிரண்டும், தக்களுடையதாய்படியான உறவு இருக்க, இச் சேதநனுடைய குற்றம் குறைகளைப்பார்த்து அங்கீகரிக்காமையாலே அப்படிப் பட்ட ஒழிக்கவொழியாத உறவுக்குக் கெடுதி விளைக-தோஷம். இவனு டைய துயர் கண்டு இரங்காமையாலும், குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளா மையாலும் க்ருபா வாத்தலையங்களுக்குக் கெடுதி விளைக-குணஹாநி.

இத்தோஷ குணஹாநிகளை இங்ஙனன்றி வேறொரு வகையாகவும் உபபாதிக்கலாம். (அதாவது) தோஷமாவது-அக்குத்யஞ்செய்கை; குண ஹாநியாவது-க்குத்யத்தைச் செய்யாமை. புருஷகாரத்திற்கு அக்குத்யஞ் செய்கையாவது-ஸம்பருமானபுங்குட சேதநன் விஷயத்தில் குற்றங்கான வொட்டாத தான் 'குற்றம் முதலியவை குணத்தாலொழிய அங்கீகரிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யம் செய்கியாவது-இவனுடைய தோஷாநிகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு ஈசுவரனோடு சேர்ப்பிக்கையாகிற தன் காரியத்தைச் செய்யாமை. இனி, ஈசுவரனுக்கு அக்குத்யஞ் செய்கை யாவது-ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய குறைகளைப் பார்த்துக் கைவிடாமல் இயற்கையான உறவு முறையே காரணமாக எல்லா நன்மைகளைபுஞ் செய் வதற்கு * எதிர் ஆழல் புக்குத்திரிகிற ஸர்வபூதஸாற்றுக்தான் தான் இச் சேதநனை அங்கீகரிக்கும்மளவில் 'இவன் குறைகள் குணத்தாலொழிய அங்கீ கரிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யஞ் செய்யாமையாவது-இவனு டைய குறைகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு தான் செய்யவேண்டிய ரகச ணத்தைச் செய்யாமை.

[நிவ்ய தம்பதிகளிருவர்க்கும் இப்படி உபபாதித்த தோஷகுண ஹாநிகள் சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவையல்ல; இவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவை எனக் கொள்க.]

17. இப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் வாராமைக்காகப் பிராட்டியும் பெருமானும் சேதநனை அங்கீகரித்தபின், “ஓ! இத்தனை நாளும் நம்மை அங்கீகரியாது விட்டவர்கள் இன்று அங்கீகரித்தது-நம்முடைய தோஷாநிகள் கழிந்தனமயாலன்றோ, ஆகையால் அவை நமக்கென” என்று அச்சேதநன் கிணங்கால், அவனுக்கு க்ருத்யாகரணமும், அக்ருத்ய கரண முமாகிற தோஷ குணஹாநிகள் ஸம்பவித்துவிடும். “நெடுநாள் நம்மை உபேகசித்தவர்கள் இன்று வகப்பற்றியது நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் குணந்தமைபற்றியன்றோ?” என்று தப்பாக நினைக்கை அக்ருத்யகரணம். “நீசனென் னிறைவொன்றுமில்லை” இத்தயாதிகளிற்படியே தன்னுடைய நைச்சயாதிசயத்தையும், அவர்களின் குண கௌரவத்தையும் உள் கணிந்து அதுஸந்திக்கவேண்டியது க்ருத்யமாயிருக்க, அத்ததைச் செய்யாமை-க்ருத்யாகரணம்..

18. ‡புருஷகாரமும் உபாயமும் இப்படி தோஷாநிகளையே உபஹாரமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்றில்; உண்டு. ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராஷ்டலிகளும் பரஹிம்ஸையே ஜீவநமரம்படி இயற்கைப் பாகியர்களாய், பத்து மாதம் பிராட்டியை அஸஹ்யமாக ஹிம்ஸித்தவர்களென்பதை ஸ்ராமாயணம் நடையாடுகிற தேசத்தில் அநியாதாரில்லை; இப்படிப்பட்ட பாணிகளைக் குறித்துக் குற்றத்தையே நற்றமாக உபபாதித்துச் சிறிய நிருவடியோடே மன்றாடி ராசித்தாளாகையாலே, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரித்தடைமக்கு இவ்வொன்று போராடோ? (இது புருஷகாரத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு நிகர்சகம்.)

19. (இனி உபாயத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு நிகர்சகம்.) அர்ஜுநனுடைய தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அவனை அங்கீகரித்தருளியது மஹா பரதத்தில் ப்ரஸித்தம். இப்படி அர்ஜுநனை துஷ்டனென்ன லாமோ? அழகிற் சிறந்த ஊர்வசி தானே வந்து மேல்வழிச் செய்தேயும் முறை கூறி வணங்கி ஒதுங்கி நின்றவனாகையாலே இந்திரியங்க்கால் வென்றவர்களில் தலாக்கு மேற்பட்டாரில்லை என்னும்படி யிருப்பவனாய், தர்மம், அகர்மம், பரலோகம், சேதநன், சச்சவன் என்றிவை முதலானவற்றைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் புரையாண்ட புத்தியுடைய ஆஸ்திகர்களுக்குக் கலைவனாய், ‘இவனைப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் உயிர்தரித்திருக்கமட்டான்’ என்னும்படி கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அபிமதனுபிராநிந்த அர்ஜுநனுக்கு தோஷம் ஏது? என்னில்; யுத்தம் செய்வதாக இரண்டு வருப்பும் வந்

‡ பிராட்டியும் பெருமானும் என்றபடி.

சுண்ணந்த நின்ற பின்பு யுத்தமே நடத்தவேண்டியிருக்க, அப்போது அர்ஜுனன் 'ஆகா! இவர்களைக் கொன்ற நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோ? என்று சுற்றத்தார் மேல் காட்டிய அன்பும், இரக்கமும், கொலை செய்வதில் அஞ்சி நின்றதும் தோஷமன்றோ? இம்முன்றும் சூதத்திரியனுடைய வருணத்திற்கு விருத்தியுடையதன்றோ? இவ்வண்ணத்திற்கு உரிய தர்மங்களை அதர்மமென்று நினைப்பதும், இடமில்லாதவிடத்திற் பண்ணும் ஸ்நேஹ கருணையங்களும் தோஷமேயா மெனக்கொள்க.

20. மேலும் இவை அற்ப தோஷமென்னும்படி வேறொரு பெரிய தோஷமும் அவனுக்கு உண்டு; அதாவது—முன்பு த்ரௌபதியைத் துர்யோதநாதிகள் மஹா லபையில் துதினுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, குதிலே தோற்றபடியை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தானோ, 'கோகிலித் தி புண்டரீகாக்ஷ! சக்ஷமாம் சரணுகதாம்' என்று அவன் இருஷ்ணனை சரணமடைந்த பின்பு பரிபலிக்கிற வளவில், 'எம்பெருமானடியார் களைப் பிறர் பரிபலப்படுத்தக்கண்டால் சத்தியுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும், சத்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறையப் போகவேணும்' என்று விசேஷ சாஸ்திர மர்யாதையை நோக்கியாவது, தன்னிடத்தில் கண்ண பிராணுக்குள்ள ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து, 'அவனைச் சரணமடைந்தவன் பரிபலப்படுவதை நாம் பார்த்திருந்தால் நாளைக்கு அவன் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?' என்றுவது விவரத்தொழந்து விலக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் இடித்த புனிபோல் ஆடாது அசங்காத உட்கார்ந்திருந்தது இவனுடைய தோஷங்களெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் முக்கியமாகக் 'இருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திற்ப்பட்டுக் கிடந்தது. ஆகையால் அர்ஜுனனை துஷ்டனென்னத் தடையிலலை; அவனை சகித்தருளியது—எம்பெருமான் தன்னுடைய வாத்தலையத்தாலே யென்பது மிக்க பொருத்தமுடைத்தே யாம்.

21. த்ரௌபதிபரிபலங் கண்டிருந்த தோஷம் பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் ஒத்திருக்கு மாகையாலே, பரிபலவுதெய்த துர்யோதநாதிகளைப் போலே பரிபலங்கண்டிருந்த இவர்களுடைய சகையத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, அவர்களை மாத்திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்தது—த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம் போகாமலக்காக. அவளுடைய விரித்த கலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் 'வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால்—அடியார்களைப் பரிபலிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் தண்டிக்கத் தக்கவர் என்பதும் அப்படி தண்டனைக்கு உரியவர் தாமே அடியார்களோடு விடவேண்டுக ஒரு ஸம்பந்த முடையவர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியார்களுக்காக அவனாலே சகிக்கப் படுவர் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.]

22 ஆனால், இப்படி நல்லயறுத்துப் பொகடவேண்டிய அர்ஜுனனுக்கு கிருஷ்ணன் இழிகொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்ததும் எதுக்காகவென்னில்; இந்தத் தீரொளபதிக்காகத்தான் அத்தனைபுறஞ் செய்தது. தூறு போனது யுத்தத்தை விடப்பதற்காக; ஸாரதியாய் நின்று 'ஆபுச மெடுக்கக்கூடாது' என்ற எதிரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டபடியால் தேர்க்காலாலே ப்ரதி பக்ஷத்தை அழிப்பதற்காக; ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது "புத்தம் பண்ணமாட்டேன்" என்றிருந்தவனை "உன் சொற்படி செய்கிறேன்" என வணங்குகிற்று யுத்தத்திலே ஆஸக்தனுக்குவகற்காக. ஆக இவையெல்லாம் செய்தது சரணாகதரயான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின் படியே அர்யோதநாதிகளை ஒழித்து இவன் கூந்தலை முடியச் செய்வதற்காக வாகலால், கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கூறுபோனது முகஸியவைத் தீரொளபதிக்காக வென்னத் தட்டில்லை.

ப்ரபத்தி நிபமம்.

23—25. அர்ஜுனனுக்கு ப்ரபத்தியை உபதேசிக்குமளவில், யுத்த ஸூழியிலே ஒரு கால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநம் முதலானவைபுழில்லாம லிருக்க உபதேசிப்பானேன்? இதற்கு தேசகாலாதி நியமங்களில்லையோ வென்னில்; டண்ய சேக்ஷதரத்தில் செய்யவேணும்; வேறிடத்தில் செய்ய லாகாது என்கிற தேச நியமமும், 'வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்ய வேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது' என்கிற கால நியமமும், ஸ்நாநம் பாத ப்ரக்ஷாளம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக் கூடாது' என்கிற ப்ரகார நியமமும், 'ந்ரைவரணிகராயிருக்க வேணும், அக்ரைவரணிகர் கூடாது' என்கிற அதிகாரி நியமமும், 'இன்ன பலனைத்தான் இது தரும்; மற்ற பலனைத் தராது' என்கிற பல நியமுமாகிற இவையெல்லாம் ஸ்யோதிஷ்டோமம் முகஸிய கருமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய ப்ரபத்திக்கு இந்த நியமங்கள்என்றமில்லை; ஆனால், இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணு' மென்கிற விஷய நியமமொன்று மாத்திரம் இதற்குண்டு.

26. [விஷய நியமமொழிய மற்ற நியமமில்லை யென்னும் விஷயம் உபபாதிக்கப் படுகிறது.] ஸ்ரீவிஷ்ணுழுவான் கடற்கரையிலே பெருமானைச் சரணம்புக வந்தபோது "இவன் அஸ்தாநத்திலே அஸமயத்திலே வந்தவனாகையாலே சங்கடத்தக்க நிலைமையிலிராதின்றான்" என்று பெருமானைக் குறித்துக்கூறிய மந்திரிகளின் பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிற சிறிய திருவடி "ஸ ஏஷதேசீ காலசு" இத்தியாதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நோக்குங்கால், கருத்தில் தூய்மைபுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணுழுவான் "சரணம்" என்று வந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கூடாது, அவன் வந்ததுவே தேச

மும் காலமும்' என்கிற லித்தாந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்திக்கு தேச கால நியமமில்லை.

27. இவ்வாற்தம் மந்த்ராத்க்ரமென்கிற ந்வயத்தின் முதற்பதத்திலே நன்கு விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்;— 'ஸ்ரீமந்தாராயண சாணை சரணம் ப்ரபதியே; ஸ்ரீமதே 'நாராயண நம:' என்பது ந்வயம். இது ப்ரபத்தியின் அதுஷ்டாக ரூபம்; இதில் முதற்பதம் 'ஸ்ரீமத்' பதம். ஸ்ரீசபத்தின் மெல் 'மதப்' ப்ரப்யயம் ஏன் 'ஸ்ரீமத்' என்றாயிற்று. 'மதப்' ப்ரப்யயத்திற்கு நித்திய ஸம்பந்தம் அர்த்தம். ஆகவே, 'ஸ்ரீமத்' என்பதற்கு 'பிராட்டியோடு நித்ய ஸம்பந்த முடைய' என்று பொருளாயிற்று. இந்த நித்திய ஸம்பந்தத்திற்கு ப்ரயோஜகம் என்னில்; அதேனுமோரிடத்திலே அதேனுமொருகாலத்திலே ஒரு ஸம்ஸாரிசேதனனுக்கு எம்பெருமானை ஆசாயிக்க ருசி பிறந்தால், சுழல் காந்தப்போலே சுண்ணத்தையும் சுழன்று வருகிற நெஞ்சிற் பிறந்த அந்த ருசி மற்றொரு சுண்ணத்தில் மாறிவிடக்கூடு மாதலால் அப்படி மாறுவதற்கு முன்னமே அந்த ருசி பிறந்த சுண்ணத்திலேயே ஆசாயிக்கும்படி ஸௌகரியமாயிருப்பதற்காக எம்பெருமானே டே பிராட்டி நித்திய ஸம்பந்தமுடையவளாயிருக்கிறான். ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்பது அந்தப்பதத்திலே நன்கு விளங்கக் குறையில்கூடு. [தேசகால நியமுள்ளதாகில் ஸ்ரீமத் பதத்தில் மதப் ப்ரப்யயம் கிஷ்ப்பலமாயொழியுமே.]

28. ப்ரபத்திக்கு இப்படி தேசகால நியமமில்லாததுபோலே ப்ரகார நியமமுமில்லை என்பதைப் பலவிடங்களிலும் காணலாம்.

29. அஹே எங்கேகண்டதென்னில்; க்ரௌபநியானவன் துச்சாஸக னாலே இழுக்கப்பட்டுச் சனாயில் வருகிறபோது ஈஜல்வலையாயிருந்தவன் ஸ்நாநம்பண்ணியோ ப்ரபத்தி பண்ணினான்? அவ்வசத்தியோடே யன்றோ 'கோகந்த புண்டரீகாக்ஷ! சக்ஷமாம் சரணுகதாம்' என்று கண்ணபிரானை நோக்கிப்ப்ரபதி பண்ணினான். (இத்தால், ப்ரபத்தி பண்ணுவார் சுத்தராயப் பண்ணவேணுமென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.) எம்பெருமான் பக்கல் விழுகாரான ரீசர் நிறைந்த நிரனிலையன்றோ அர்ஜுனன் கண்ணபிரானிடத்தில் ப்ரபத்தியைக் கேட்டுணர்ந்தான்; (இத்தால், ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும்போது அது ரீசர் நடுவே ஆகாதென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.)

30. 'இத்தால் பவித்ததென் எனில்; ப்ரபத்தியின் அதுஷ்டாக தசையிலும் ச்ரவண தாசையிலும் அவர்களிருவரும் இப்படி செவ்வகையாலே, ப்ரபத்தியில் அவ்வயிக்குமளவில் அசுத்தனுயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்

பாதிக்க வேண்டா, சுத்தனுயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ப்ரபுத்தி பண்ணுங் காலத்தில் சுத்தனாகவோ அசுத்தனாகவோ யாதொருபடி இருப்பான் அப்படியே திருப்பாபத்திக்கு அதிகாரியாகவா மென்றதாரிற்று.

31. இவ்வந்த கிஷ்யமாக வெவ்வெட்டிப் பின்னக்கு நம்பின்கீ அருளிச்செய்ததொரு வார்த்தையுண்டு:—அதாவது—‘சுக்ரவர்த்தித் திருமகன் கடலைச் சரணம் புருகுகிடத்தில் கிழக்கு முகமாயிருக்கை முதலிய நிலமங்களுடே கூடினவராய் சரணம் புதுகையாலே மற்ற உபாயங்களுக்கும் போலே ப்ரபுத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவோ? என்று வெவ்வெட்டிப்பின்கீ நம்பின்னையைக் கேட்க: ‘பெருமான்பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு அவச்யாபேகநிதமாயிருப்பதொன்றன்று; உபாயபரிக்கரணம் பண்ணின அப்பெருமானுடைய ஆசாசிலைகையாகுற ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; கடலைச் சரணம் புறும்படி பெருமானுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீ சிபிஷணுழ்வான் பெருமானைச் சரணம் புறும் போது கடலிலே ஒரு முழுக்கெட்டு வந்தானென்றிலையே; இத்தால் பெருமான் இஷ்கவாகு வம்சத்தில் பிறந்து ஆசாபரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களுடே நாம் சரணம் புரந்தார்; சிபிஷணன் ராஷ்டிர ஜாதியனுக்கையாலே தான் கின்ற நிலையிலே சரணம் புரந்தான். ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; கின்றநிலைகளிலே அதிகாரி களாமித்தனை என்று விளங்காநின்றது’ என்று நம்பின்கீ அருளிச் செய்தார்.

32. இனி, இப்பபத்திக்கு அதிகாரியியமயிலை யென்றது எது கொண்டு? என்னில்; ஷட்கிரியான தர்மபுத்திராதிகளும், ஸத்கிரியான த்ரௌபதியும், தேவகுபத்தை மறைத்து மஹாபரதத்தைப் பண்ணின காகழும், நிர்யத்யோநியிற் பிறந்தவனும் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், நிர்யத்யோநியிற் பிறந்து அதுகூலனை ஸ்ரீ கஜேந்த்ராரூபனும், ராஷ்டிர ஜாதியனை ஸ்ரீ சிபிஷணுழ்வானும், ஸர்வசாண்யரான பெருமானும், இனைய பெருமானும் முகலானவர்களெல்லாரும் சரணம் புதுகையாலே ப்ரபுத்திக்கு இன்னுள்ளான் அதிகாரிகள் என்று ஒரு நியதியிலை; முனி யுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளே.

33. இந்த ப்ரபத்தி இன்ன பலத்தைத்தான் தரும் என்கிற நியம மிலையென்றது எதுகொண்டன்னில்; தீழ் அதிகாரியியமயிலெல்லாமைக்கு உடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்மபுத்தர் முகலான ப்ரபந்தர்கள்—அடைவே, ராஜ்யத்துக்காகவும், சேலைக்காகவும், உபிர்க்காகவும், கைங்கிரிபத்துக்

காகவும், இராமபிரான அடைவதற்காகவும், கடலைக் தாண்டுவதற்காகவும், இராமபிரான அதுவந்திப்பதற்காகவும், ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலவியமமிக்கை.

34. 'ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம்மாத்தொழுண்டு' என்று சொல்லா விஷய நியமமாவது—பரத்வாடிகளைத்தொன்றும் ஸௌலப்யாதி குணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப்பெற்ற இடமே விஷயமாகக். அந்த குணபூத்தி தான் உள்ளது எங்கேயென்னில்; ஸ்வசுஸ் ஸர்வஞ்ஞான எம்பெருமான் தானே சொல்லப்பட்டகாலும் சொல்லித்தலைக்கூட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்ணமாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே என்று ப்ரஸித்தமிதே.

35. மேயர்வற மருகலமருள்ப் பெறநகையாலே பரத்வாடிகளை யெல்லாம் நகையிலக்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டிருக்கிற ஆபுவார்கள் ப்ரபத்யத்வாதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்திபண்ணுகிற வளவில் பல விடங்கிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிதே ப்ரபத்திபண்ணிற்று.

36. இப்படி இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதினைல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுநகைக்கடி இதன் குணபூத்தியேயாய்த்து; ச்ருதிதன்னிலும்—“பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே, ஸர்வம்பூர்ணம் ஸஜோமம்” என்று சொல்லியிருக்கையாலே ஸகல கல்யாண குணங்களும் அர்ச்சாவதாரத்திலே பூர்ணமென்னுமிடம் நிர்ணயவாதம்.

37. ஆனால் “வாஸுதேவோஸி பூர்ணஃ” என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்றமென்னென்னில்; உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டும்வையான ஸௌலப்ய வாத்தஸ்யாதி குணங்கள் பரத்வத்திலுமுண்டாயினும் அது பரமஸாம்யாபந்தர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிறவிடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளிமழுங்கப் பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் ஸர்வயத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலே அக்குணங்கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்றுவிளங்கும்; இதிலே ஏற்றம்.

38. அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனா யிருக்கு மிருப்பு தவிர்ந்து, ஸம்ஸாரிகளிட்டது கொண்டு வரேறு நிறைய வேண்டும்படி ஸாபேசுதனும், அர்ச்சக பராதீநமான ஸ்வரூபஸ்தித்தயாதிகோபுநாயனும், அர்ச்சபடி ஒளியனும் வந்துகிடைந்து இந்த ஸௌலப்யத்துக்கு விசயந்து கிரும்தி மேல்விழுவென்ற யிருக்க அதுசெய்யாமல் அந்த ஸௌலப்யமே ஜேதுவாக உபேசிக்கிற

ஸம்ஸாரிகளைத் தான் விடமாட்டாதவனவன்றிற்கே அவர்களைப்பொழியச் செல்லாமை தேற்றும்படி நிற்கிறவிடமாய்க், து அர்ச்சாவதாரம்.

39. [பரக்வாதிகள் துர்ப்பென்பதும், அர்ச்சாவதாரம் ஸுலப மென்பதும் திருஷ்டாந்தமுமாகக் காட்டப்படுகிறது:—]

(1) விடாய்த்தவனுக்கு வேறேரிடம் தேடிப் போக வேண்டாதபடி, நிற்கிறவிடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாவியுங் கொண்டு கல்வினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிக். நீர்போலே யாய்த்து அந்தரயாமித்வம். கண்டு பற்றவேணும்பென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹிருதயத்திலே யிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்க யோகமாகிற யத்தந்தாலே காணவேண்டும்படியான நிறே இது. (2) † அவனுக்கு அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆலரணஜலம் போலேயாயிற்று— இவனுக்கும் லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பரத்வம்: (3) அப்படி அநிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் † அவனுக்கும் கிட்டவரிதான பாற்கடல் போலேயாயிற்று—இவனுக்கும் சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். (4) ஸம்பல்கமாயிருத்தும் தக்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகாரஹமாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறு போலே யாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாத்தயவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தக்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே ஆச்சரியமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியாயிருப்பதிறே இது. (5) ஆக இவை போலன்றிக்கே, விடாய்த்தவனுக்கு விடாய் தீர்ப் பருகலாம்படி பெருக்கோற்றலே தேவிகள் மடுக்கள் போலேயாயிற்று—கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரம்.

40. ஹிதங்களை விதிக்கிற ச்ருதின்மந்திர முதலிய சாஸ்திரங்களானவை விஷயாத்ரங்குகளிலே அருகி பிறக்கும்படி அவற்றின் குற்றங்களை யும், பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கும்படி அநின் மேன்மையையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றாலே விஷயாத்ரங்குகளை விட்டு பகவத் விஷயத்தைப் பற்ற முடியாமல் துர்வாஸநா பலத்தாலே விஷயாத்ரங்களிலே அளவற்ற அபிவிவேகத்தை வைத்து 'பகவத் விஷய' மென்றால் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க இசையாதிருக்கிற சேதநர்க்கு, தன் அழகு முதலியவற்றாலே நெஞ்சைக் கவாந்து, தன்னைக் காண்பவனாட்டோ மென்றிருக்க வைமூக்கியத்தை மாற்றி, கண்ட கண்மாத வைக்க மாட்டாதபடி ருசியை உண்டு பண்ணக் கடவதாய், இப்படி தன் வைலகக்ஷணயத்தையே தான்கையாலே

† அவனுக்கு—விடாய்த்தவனுக்கு என்றபடி.

தன்னை 'நிஷ்யாதுபவம் பண்ணப் பெறவேணும்' என்கிற குசி பிறந்த பின், ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தன்னை அடைவதற்குத் தானே ஸாதகமாய் தன்னை ஸாதகமாகப் பரிசுரத்தால் ஸாத்யம் கைபெறுவதற்கு ஒரு தேச யிதேஷத்திலே போமளவும் பார்ந்திருக்க வேண்டாதே " எனக்குத் தேவீனா பாலே கண்ணியெழுதே நிருமாலிருந்தே சொல்லுகோனே " என்கிறபடியே பரம போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயபுமாயிருக்கும்—இவ்வர்ச்சாவதநாதம்.

41. ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்குரிய நிகழ்மமான இவ்வர்ச்சாவதநாதத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுபவர்கள் மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பார்கள்.

42. அவர்கள் யாவென்னில்; (1) எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு உற்பாக ஸாதகநாதுஷ்டாநம் பண்ணுவதற்குத் தோனா நூனமில்லாதவர்களும், (2) ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுக்கு அக்யந்த பாதர்த்தமான ஸ்வரூபத்திர் உண்மையுணர்ச்சியாலே உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தங்களை உறுதிபடுத்திக் கொண்டு ஜ்ஞாநபூர்த்தியை அடையவர்களும், (3) ஜ்ஞாநமும் கிரமமாக அதுஷ்டபக்க வல்லாக்கலாபபு எம்பெருமானை பக்தவள்ள மிக்க ப்ரேமத்தாலே சிநிலகரணராயிருக்கும் பக்திபரவசர்களுமாவர். [1. அஜ்ஞா, 2. ஜ்ஞாநாதிகர், 3. பக்திபரவசர்.]

43. உபாயாந்தரங்களை அதுஷ்டபபதிப் ப்ரவர்த்திக்கைத் தோன ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதமையாலே உபாயாந்தர நூநயராய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்தில் பங்யாஸம் பண்ணினவர்கள் அஸ்மநாதிகள்; உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசகங்களென்று நமக்கும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநநயகருகராய்க் கொண்டு ஸ்வரூபானுபுரமமாக எம்பெருமானிடத்தில் பரங்யாஸம் பண்ணினவர்கள் நாத்யாமுநயநிவராதிகளான பூர்வாசார்யர்கள்; எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரேமபூர்த்தியாலே "காலாபூம் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்" என்கிறபடியே சிநிலகரணராயிருக்கையாலே ஸாதகநாதுஷ்டாநத்துக்கு ஆளல்லாமல் அநநயகருகராய்க்கொண்டு அவன் பக்கசிலே பாஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்கள் பரங்குச பாகாலாதிகளான ஆழ்வார்கள்.

44. அஜ்ஞாநாசகர்களும், ஸ்வரூப யாதாத்தியஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடைய அதுஸந்தாநமும் கீழ்க்கண்ட மூவர்க்கும் ஏதேனுமொருபடி உண்டாயிருக்கச்செய்தே ஒரொன்றே இவர்களுக்குப் ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது—இவற்றில் ஒரொன்றிலே இவ்வதிகாரிகளுக்கு ஊற்றமாகையாலே. [அகாவது-அநநயகருகளாய் ப்ரபந்தராகைக் குடலான அஜ்ஞாநாதிகள்மூன்றினுடையவும் அதுஸந்தாநம் மூவர்க்கு முண்டானாலும் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரபதமான ஒவ்வொன்றே தந்தாமுக்குப் ப்ரபத்திஹேதுவாகத் தாம் அதுஸந்திக்குக்கையாலே என்கை.]